

## فهرست مطالب

|    |                          |
|----|--------------------------|
| 7  | سوره قصص                 |
| 11 | آیه (1) تا (6) و ترجمه   |
| 12 | تفسیر:                   |
| 20 | نکته ها:                 |
| 26 | آیه (7) تا (9) و ترجمه   |
| 26 | تفسیر:                   |
| 34 | نکته:                    |
| 35 | آیه (10) تا (13) و ترجمه |
| 36 | تفسیر:                   |
| 42 | آیه (14) تا (17) و ترجمه |
| 43 | تفسیر:                   |
| 48 | نکته ها:                 |
| 52 | آیه (18) تا (22) و ترجمه |
| 53 | تفسیر:                   |
| 57 | آیه (23) تا (25) و ترجمه |
| 58 | تفسیر:                   |
| 62 | نکته ها:                 |
| 66 | آیه (26) تا (28) و ترجمه |
| 66 | تفسیر:                   |
| 69 | نکته ها:                 |
| 73 | آیه (29) تا (35) و ترجمه |
| 74 | تفسیر:                   |
| 83 | آیه (36) و (37) و ترجمه  |
| 83 | تفسیر:                   |

|     |                          |
|-----|--------------------------|
| 87  | آیه (38) تا (42) و ترجمه |
| 88  | تفسیر:                   |
| 95  | نکته:                    |
| 98  | آیه (43) تا (46) و ترجمه |
| 99  | تفسیر:                   |
| 103 | آیه (47) تا (50) و ترجمه |
| 104 | تفسیر:                   |
| 108 | نکته:                    |
| 110 | آیه (51) تا (55) و ترجمه |
| 111 | شان نزول:                |
| 112 | تفسیر:                   |
| 116 | نکته:                    |
| 119 | آیه (56) و (57) و ترجمه  |
| 119 | تفسیر:                   |
| 125 | نکته:                    |
| 130 | آیه (58) تا (60) و ترجمه |
| 130 | تفسیر:                   |
| 136 | آیه (61) تا (64) و ترجمه |
| 137 | تفسیر:                   |
| 142 | آیه (65) تا (70) و ترجمه |
| 143 | تفسیر:                   |
| 148 | آیه (71) تا (75) و ترجمه |
| 149 | تفسیر:                   |
| 154 | آیه (76) تا (78) و ترجمه |
| 155 | تفسیر:                   |

|          |                          |
|----------|--------------------------|
| 165..... | آیه (79) تا (82) و ترجمه |
| 166..... | تفسیر:                   |
| 173..... | نکته ها:                 |
| 181..... | آیه (83) و (84) و ترجمه  |
| 181..... | تفسیر:                   |
| 187..... | آیه (85) تا (88) و ترجمه |
| 188..... | شان نزول:                |
| 188..... | تفسیر:                   |
| 196..... | نکته ها:                 |
| 200..... | سوره عنکبوت              |
| 204..... | آیه (1) تا (3) و ترجمه   |
| 204..... | شان نزول:                |
| 206..... | تفسیر:                   |
| 208..... | نکته:                    |
| 211..... | آیه (4) تا (7) و ترجمه   |
| 211..... | تفسیر:                   |
| 216..... | آیه (8) تا (9) و ترجمه   |
| 216..... | شان نزول:                |
| 216..... | تفسیر:                   |
| 220..... | نکته:                    |
| 222..... | آیه (10) تا (13) و ترجمه |
| 223..... | تفسیر:                   |
| 230..... | آیه (14) تا (19) و ترجمه |
| 231..... | تفسیر:                   |
| 238..... | آیه (20) تا (23) و ترجمه |

|          |                          |
|----------|--------------------------|
| 238..... | تفسیر:                   |
| 245..... | آیه (24) تا (27) و ترجمه |
| 246..... | تفسیر:                   |
| 252..... | نکته ها:                 |
| 255..... | آیه (28) تا (30) و ترجمه |
| 255..... | تفسیر:                   |
| 258..... | نکته:                    |
| 261..... | آیه (31) تا (35) و ترجمه |
| 262..... | تفسیر:                   |
| 269..... | آیه (36) تا (40) و ترجمه |
| 270..... | تفسیر:                   |
| 277..... | آیه (41) تا (44) و ترجمه |
| 277..... | تفسیر:                   |
| 284..... | آیه (45) و ترجمه         |
| 284..... | تفسیر:                   |
| 290..... | نکته:                    |
| 297..... | آیه (46) تا (49) و ترجمه |
| 298..... | تفسیر:                   |
| 306..... | نکته ها:                 |
| 313..... | آیه (50) تا (55) و ترجمه |
| 314..... | تفسیر:                   |
| 323..... | نکته ها:                 |
| 325..... | آیه (56) تا (60) و ترجمه |
| 326..... | شان نزول:                |
| 326..... | تفسیر:                   |

|          |                          |
|----------|--------------------------|
| 334..... | آیه (61) تا (66) و ترجمه |
| 335..... | تفسیر:                   |
| 343..... | نکته:                    |
| 345..... | آیه (67) تا (69) و ترجمه |
| 346..... | تفسیر:                   |
| 350..... | نکته ها:                 |
| 354..... | سوره روم                 |
| 357..... | آیه (1) تا (7) و ترجمه   |
| 358..... | شأن نزول:                |
| 359..... | تفسیر:                   |
| 364..... | نکته ها:                 |
| 369..... | آیه (8) تا (10) و ترجمه  |
| 370..... | تفسیر:                   |
| 375..... | آیه (11) تا (16) و ترجمه |
| 375..... | تفسیر:                   |
| 379..... | نکته:                    |
| 381..... | آیه (17) تا (19) و ترجمه |
| 381..... | تفسیر:                   |
| 387..... | آیه (20) تا (22) و ترجمه |
| 387..... | تفسیر:                   |
| 396..... | آیه (23) تا (25) و ترجمه |
| 397..... | تفسیر:                   |
| 402..... | نکته ها:                 |
| 408..... | آیه (26) تا (29) و ترجمه |
| 409..... | تفسیر:                   |

|          |                          |
|----------|--------------------------|
| 416..... | آیه (30) تا (32) و ترجمه |
| 416..... | تفسیر:                   |
| 422..... | نکته ها:                 |
| 432..... | آیه (34) تا (36) و ترجمه |
| 432..... | تفسیر:                   |
| 439..... | آیه (37) تا (40) و ترجمه |
| 440..... | تفسیر:                   |
| 451..... | آیه (41) تا (45) و ترجمه |
| 452..... | تفسیر:                   |
| 457..... | نکته ها:                 |
| 464..... | آیه (46) تا (50) و ترجمه |
| 465..... | تفسیر:                   |
| 475..... | آیه (51) تا (54) و ترجمه |
| 475..... | تفسیر:                   |
| 484..... | آیه (55) تا (60) و ترجمه |
| 485..... | تفسیر:                   |

## سوره قصص

### مقدمه

سوره قصص در مکه نازل شده و دارای 88 آیه است

### محتوای سوره قصص

معروف این است که این سوره در مکه نازل شده است، بنابراین محتوای کلی و خطوط اصلی آن همان محتوا و خطوط سوره های مکی است. گرچه بعضی از مفسران آیه 85 این سوره، یا آیه 52 تا 55 را استثناء کرده اند و معتقدند که اولی در (جحفه) (سرزمینی است میان مکه و مدینه) و پنج آیه دیگر در مدینه نازل شده است، ولی دلیل روشنی بر گفته آنان در دست نیست. شاید محتوای آیات پنجگانه که سخن از اهل کتاب می گوید، و اهل کتاب بیشتر ساکن مدینه بودند، سبب چنین تصویری شده است، در حالی که چنین نیست که قرآن در مکه، تنها سخن از مشرکان بگوید، بخصوص که اهل مکه و مدینه رفت و آمد فراوانی با هم داشتند.

البته شان نزولی برای آیات 52 تا 55 ذکر کرده اند که تناسب با مدنی بودن آن دارد و بخواست خدا در جای خود از آن بحث خواهیم کرد. آیه 85 که سخن از بازگشت پیامبر (ﷺ) به موطن اصلی یعنی مکه می گوید هیچ مانعی ندارد به هنگام هجرت و خروجش از مکه در نزدیکی این سرزمین مقدس نازل شده باشد، چرا که پیامبر (ﷺ) به سرزمین مکه که حرم امن خدا و مرکز خانه توحید بود عشق می ورزید، و خداوند در این آیه به او بشارت می دهد که سرانجام تو را به این شهر باز می گردانم.

بنابراین آیه مزبور نیز می تواند مکی باشد، و به فرض که در سرزمین (جحفه)  
( نازل شده باشد آن نیز به مکه از مدینه نزدیکتر است.

بنابراین نمی توان در تقسیم دوگانه آیات به (مکی) و (مدنی) جائی  
برای این آیه (85) در غیر آیات (مکی) باز کرد.

آری این سوره در مکه نازل شده است، در شرائطی که مؤ  
منین در چنگال دشمنان نیرومندی گرفتار بودند، دشمنانی که هم از  
نظر جمعیت و تعداد، و هم قدرت و قوت بر آنها برتری داشتند، این  
اقلیت مسلمان، چنان تحت فشار آن اکثریت بودند، که جمعی از آینده اسلام  
بیمناک و نگران به نظر می رسیدند.

از آنجا که این حالت شباهت زیادی به وضع بنی اسرائیل در  
چنگال فرعونیان داشت، بخشی از محتوای این سوره را داستان (موسی) و  
(بنی اسرائیل) و (فرعونیان) تشکیل می دهد، بخشی که در حدود نیمی از  
آیات این سوره را در برمی گیرد.

مخصوصا از زمانی سخن می گوید که موسی طفل  
ضعیف شیرخواری در چنگال فرعونیان بود، اما آن قدرت شکست  
ناپذیری که بر سراسر عالم هستی سایه افکنده این طفل ضعیف را در دامن  
دشمنان نیرومندش بزرگ کرد، و سرانجام آنقدر قدرت و قوت به او بخشید که  
دستگاه فرعونیان را در هم پیچید و کاخ بیدادگیشان را واژگون ساخت.

تا مسلمانان به لطف پروردگار و قدرت بی انتهای او دلگرم باشند، و  
از فزونی جمعیت و قدرت دشمن، هراسی به خود راه ندهند.

آری بخش اول این سوره را همین تاریخچه پر معنی و  
آموزنده تشکیل می دهد، و مخصوصا در آغازش نوید حکومت حق و عدالت



را برای مستضعفین و بشارت در هم شکستن شوکت ظالمان را بازگو می کند،  
بشارتی آرامبخش و قدرت آفرین.

می گوید بنی اسرائیل تا آن زمان که رهبر و پیشوائی نداشتند و در زیر  
چتر ایمان و توحید قرار نگرفته بودند و فاقد هرگونه حرکت و تلاش و  
کوشش منسجم و متحدی بودند زنجیر اسارت و بردگی را در گردن  
داشتند، اما به هنگامی که رهبر خود را یافتند و قلب خود را به نور علم و  
توحید روشن نمودند، چنان بر فرعونیان تاختند که حکومت را برای  
همیشه از دست آنها بیرون آورده و بنی اسرائیل را آزاد نمودند.  
بخش دیگری از این سوره را داستان (قارون) آن مرد ثروتمند مستکبر را که  
تکیه بر علم و ثروت خود داشت بازگو می کند که بر اثر غرور، سرنوشتی  
همچون سرنوشت فرعون پیدا کرد.

او در آب فرو رفت و این در خاک، او تکیه بر قدرت نظامی و حکومت  
داشت و این تکیه بر ثروت.

تا روشن شود نه (ثروتمندان مکه) و نه (قدرتمندان مشرک) در آن سرزمین  
و نه بازیگران سیاسی آن محیط توانائی دارند که در برابر اراده الله که به  
پیروزی (مستضعفان) بر (مستکبران) تعلق گرفته کمترین مقاومتی نشان دهند.  
این بخش در اواخر سوره آمده است.

و میان این دو بخش درسهای زنده و ارزنده ای از توحید و معاد،  
و اهمیت قرآن، و وضع حال مشرکان در قیامت، و مسأله هدایت و  
ضلالت، و پاسخ به بهانه جوئیهای افراد ضعیف، آمده است که در  
حقیقت نتیجه ای است از بخش اول و مقدمه ای است برای بخش  
دوم.

## فضیلت تلاوت سوره قصص

در حدیثی از پیامبر اسلام (ﷺ) می خوانیم:

من قرء طسم القصص اعطی من الاجر عشر حسنات بعدد من صدق بموسی و کذب به، و لم یبق ملک فی السماوات و الارض الا شهد له یوم القیامة انه کان صادقاً: (کسی که سوره قصص را بخواند به تعداد هر یک از کسانی که موسی را تصدیق یا تکذیب کردند ده حسنه به او داده خواهد شد، و فرشته ای در آسمانها و زمین نیست مگر اینکه روز قیامت گواهی بر صدق او می دهد).

در حدیث دیگری از امام صادق (علیه السلام) آمده است: (کسی که طواسین ثلاث (سوره قصص و نمل و شعراء) را در شب جمعه بخواند از دوستان خدا، و در جوار او، و در کنف حمایت او قرار خواهد گرفت و در دنیا هرگز فقر و ناامنی و ناراحتی شدید پیدا نخواهد کرد و در آخرت خداوند آنقدر از مواهب خود به او می بخشد که راضی شود و برتر از راضی بودن).

بدیهی است این همه اجر و پاداش از آن کسانی است که با خواندن این سوره در صف موسی (علیه السلام) و مؤمنان راستین و در خط مبارزه با فرعونها و قارونها قرار گیرند، در مشکلات در برابر دشمن زانو نزنند، و ذلت تسلیم را بر خود هموار نکنند که این همه موهبت را ارزان به کسی نمی دهند، مخصوص آنها است که می خوانند و می اندیشند و برنامه عمل خویش قرار می دهند.

آیه (1) تا (6) و ترجمه

بسم الله الرحمن الرحيم

(طسم) (1) (تلك أيت الكتب المبين) (2) (نتلوا عليك من نبيا موسى وفرعون بالحق لقوم يؤمنون) (3) (إن فرعون علا في الا رض وجعل أهلها شيعا يستضعف طائفة منهم يذبح أبناءهم ويستحي نساءهم إنه كان من المفسدين) (4) (ونريد أن نمن على الذين استضعفوا في الا رض ونجعلهم ائمة ونجعلهم الورثين) (5) (ونمكن لهم في الا رض ونرى فرعون وهمن وجنودهما منهم ما كانوا يحذرون) (6)

ترجمه:

1 - طسم.

2 - اينها آيات كتاب مبين است.

3 - ما از داستان موسى و فرعون به حق بر تو مى خوانيم، براى گروهى كه ايمان بياورند.

4 - فرعون برترىجوئى در زمين كرد و اهل آنرا به گروههاى مختلفى تقسيم نمود، گروهى را به ضعف و ناتوانى مى كشاند، پسران آنها را سر مى بريد و زنان آنها را (براى كنيزى) زنده نگه مى داشت، او مسلما از مفسدان بود.

5 - اراده ما بر اين قرار گرفته است كه به مستضعفين نعمت بخشيم، و آنها را پيشوايان و وارثين روى زمين قرار دهيم!.

6 - حكومتشان را پابرجا سازيم و به فرعون و هامان و لشكريان آنها آنچه را بيم داشتند از اين گروه نشان دهيم.

تفسیر:

مشیت ما به پیروزی مستضعفان تعلق گرفته!

این چهاردهمین بار است که با (حروف مقطعه) در آغاز سوره های قرآن روبرو می شویم، مخصوصاً (طسم) سومین و آخرین بار است. و چنانکه بارها گفتیم حروف مقطعه قرآن تفسیرهای گوناگونی دارد که ما در آغاز سوره های (بقره) و (آل عمران) و (اعراف) مشروحا از آن بحث کردیم. بعلاوه در مورد (طسم) از روایات متعددی برمی آید که این حروف علامتهای اختصاری از صفات خدا، و یا مکانهای مقدسی می باشد، اما در عین حال مانع از آن تفسیر معروف که بارها بر روی آن تاءکید کرده ایم نخواهد بود که خداوند می خواهد این حقیقت را بر همه روشن سازد که این کتاب بزرگ آسمانی که سرچشمه انقلابی بزرگ در تاریخ بشر گردید و برنامه کامل زندگی سعادتبخش انسانها را در بردارد از وسیله ساده ای همچون حروف (الف باء) تشکیل یافته

که هر کودکی می تواند به آن تلفظ کند، این نهایت عظمت است که آنچنان محصول فوق العاده با اهمیتی را از چنین مواد ساده ای ایجاد کند که همگان آنرا در اختیار دارند.

و شاید به همین دلیل بلافاصله بعد از این حروف مقطعه سخن از عظمت قرآن به میان آورده می گوید: (این آیات با عظمت آیات کتاب مبین است) کتابی که هم خود روشن است و هم روشنگر راه سعادت انسانها (تلك آیات الكتاب المبین).

گرچه (کتاب مبین) در بعضی از آیات قرآن مانند آیه 61 سوره یونس (ولا اصغر من ذلك ولا اکبر الا فی کتاب مبین) و آیه 6 سوره هود (کل فی کتاب مبین) به معنی لوح محفوظ تفسیر شده، ولی در آیه مورد بحث به قرینه ذکر (آیات) و همچنین جمله (نتلوا علیه) که در آیه بعد می آید به معنی قرآن است.

در اینجا قرآن به مبین بودن توصیف شده و (مبین) چنانکه از لغت استفاده می شود هم به معنی لازم و هم به معنی متعدی آمده است، چیزی که هم آشکار است و هم آشکار کننده، و قرآن مجید با محتوای روشنش حق را از باطل آشکار و راه را از بیراهه نمودار می سازد.

قرآن بعد از ذکر این مقدمه کوتاه وارد بیان سرگذشت (موسی) و (فرعون) شده می گوید: (ما به حق بر تو از داستان موسی و فرعون می خوانیم برای گروهی که ایمان می آورند) (نتلوا علیک من نبا موسی و فرعون بالحق لقوم یؤمنون).

تعبیر به (من) که به اصطلاح (تبعیضیه) است اشاره به این نکته می باشد که آنچه در اینجا آمده گوشه ای از این داستان پرماجرا است که بیان آن تناسب و ضرورت داشته.

و تعبیر (بالحق) اشاره به این است که آنچه در اینجا آمده خالی از هر گونه خرافات و اباطیل و اساطیر و مطالب غیر واقعی است. تلاوتی است تواءم با حق و عین واقعیت، تعبیر به (لقوم یؤمنون)، تأکیدی است بر این حقیقت که مؤمنان آنروز که در مکه تحت فشار بودند و مانند آنها باید از شنیدن این داستان به این حقیقت برسند که قدرت دشمن هر قدر زیاد باشد، و جمعیت و نفرات و نیروهایشان فراوان، و مردم با ایمان هر قدر در اقلیت و

تحت فشار باشند و ظاهراً کم قدرت، هرگز نباید ضعف و فتوری به خود راه دهند که در برابر قدرت خدا همه چیز آسان است.

خدائی که موسی را برای نابود کردن فرعون در آغوش فرعون پرورش داد خدائی که بردگان مستضعف را به حکومت روی زمین رسانید، و جباران گردنکش را خوار و ذلیل و نابود کرد، و خدائی که کودک شیرخواری را در میان امواج خروشان محافظت فرمود و هزاران هزار از فرعونیان زورمند را در میان امواج مدفون ساخت قادر بر نجات شماست.

آری هدف اصلی از این آیات مؤ منانند و این تلاوت به خاطر آنها و برای آنها صورت گرفته، مؤ منانی که می توانند از آن الهام گیرند و راه خود را به سوی هدف در میان انبوه مشکلات بگشایند.

این در حقیقت یک بیان اجمالی بود سپس به تفصیل آن پرداخته می گوید:  
(فرعون استکبار و سلطه گری و برتریجویی در زمین کرد) (ان فرعون  
علا فی الارض).

او بنده ضعیفی بود که بر اثر جهل و نادانی شخصیت خود را گم کرد و تا آنجا پیشرفت که دعوی خدائی نمود.

تعبیر به (الارض) (زمین) اشاره به سرزمین مصر و اطراف آن است، و از آنجا که یک قسمت مهم آباد روی زمین در آن روز آن منطقه بوده این واژه به صورت مطلق آمده است. این احتمال نیز وجود دارد که الف و لام، برای عهد و اشاره به سرزمین مصر باشد.

به هر حال او برای تقویت کردن پایه های استکبار خود به چند جنایت بزرگ دست زد:

نخست (کوشید در میان مردم مصر تفرقه بیندازد) (و)  
جعل اهلها شیعا).

همان سیاستی که در طول تاریخ پایه اصلی حکومت مستکبران را تشکیل می داده است، چرا که حکومت یک اقلیت ناچیز بر یک اکثریت بزرگ جز با برنامه (تفرقه بینداز و حکومت کن) امکانپذیر نیست!

آنها همیشه از (توحید کلمه) و (کلمه توحید) وحشت داشته و دارند، آنها از پیوستگی صفوف مردم به شدت می ترسند، و به همین دلیل حکومت طبقاتی تنها راه حفظ آنان است، همان کاری که فرعون و فراعنه در هر عصر و زمان کرده و می کنند.

آری فرعون مخصوصا مردم مصر را به دو گروه مشخص تقسیم کرد: (قبطیان) که بومیان آن سرزمین بودند، و تمام وسائل رفاهی و کاخها و ثروتها و پستهای حکومت در اختیار آنان بود.

و (سبطیان) یعنی مهاجران بنی اسرائیل که به صورت بردگان و غلامان و کنیزان در چنگال آنها گرفتار بودند.

فقر و محرومیت، سراسر وجودشان را فرا گرفته بود و سختترین کارها بر دوش آنها بود، بی آنکه بهره ای داشته باشند (و تعبیر به اهل در باره هر دو گروه به خاطر آن است که بنی اسرائیل مدتها ساکن آن سرزمین بودند و به راستی اهل آن شده بودند).

هنگامی که می شنویم بعضی از فراعنه مصر برای ساختن یک قبر برای خود (هرم معروف خوفو که در نزدیکی پایتخت مصر قاهره قرار دارد) یکصد هزار برده را در طول بیست سال به کار می گیرد و

هزاران نفر از آنها را در این ماجرا به ضرب شلاق یا از فشار کار به قتل می‌رسانند باید حدیث مفصل را از این مجمل بخوانیم!

دومین جنایت او استضعاف گروهی از مردم آن سرزمین بود قرآن می‌گوید (آنچنان این گروه را به ضعف و ناتوانی کشانید که پسران آنها را سر می‌برید و زنان آنها را برای خدمت زنده نگه می‌داشت) (استضعاف طائفة منهم یذبح ابنائهم ویستحي نسائهم).

او دستور داده بود که درست بنگرند فرزندانی که از بنی اسرائیل متولد می‌شوند اگر پسر باشند آنها را از دم تیغ بگذرانند! و اگر دختر باشند برای خدمتکاری و کنیزی زنده نگه دارند!

راستی او با این عملش چه می‌خواست انجام بدهد؟

معروف این است که او در خواب دیده بود شعله آتشی از سوی بیت المقدس برخاسته و تمام خانه‌های مصر را فرا گرفت، خانه‌های قبطیان را سوخت ولی خانه‌های بنی اسرائیل سالم ماند!

او از آگاهان و معبران خواب توضیح خواست، گفتند: از این سرزمین بیت المقدس مردی خروج می‌کند که هلاکت مصر و حکومت فراعنه به دست او است!.

و نیز نقل کرده‌اند که بعضی از کاهنان به او گفتند پسری در بنی اسرائیل متولد می‌شود که حکومت تو را بر باد خواهد داد! و سرانجام همین امر سبب شد که فرعون تصمیم به کشتن نوزادان پسر از بنی اسرائیل را بگیرد.



این احتمال را نیز بعضی از مفسران داده اند که پیامبران پیشین بشارت ظهور موسی و ویژگیهای او را داده بودند، و فرعونیان با آگاهی از این امر بیمناک بودند و در مقام مبارزه برآمدند.

ولی قرار گرفتن جمله (یذبح ابنائهم) بعد از جمله (یستضعف طائفة منهم)، مطلب دیگری را بازگو می کند، می گوید فرعونیان برای تضعیف بنی اسرائیل این نقشه را طرح کرده بودند که نسل ذکور آنها را که می توانست قیام کند و با فرعونیان بجنگد براندازند، و تنها دختران و زنان را که به تنهایی قدرت بر قیام و مبارزه نداشتند برای خدمتکاری زنده بگذارند.

گواه دیگر این سخن این است که از آیه 25 سوره (مؤ من) به خوبی استفاده می شود که برنامه کشتن پسران و زنده نگه داشتن دختران حتی بعد از قیام موسی (علیه السلام) ادامه داشت: (فلما جائهم بالحق من عندنا قالوا اقتلوا أبناء الذين آمنوا معه واستحيوا نسائهم وما كيد الظالمين الا في ضلال): (هنگامی که موسی حق را از نزد ما برای آنها آورد، گفتند: پسران کسانی را که به موسی ایمان آورده اند بکشید و زنانشان را زنده نگهدارید، اما نقشه کافران جز در گمراهی نخواهد بود).

جمله یستحیی نسائهم (زنان آنها را زنده نگه می داشتند) ظاهر در این است که اصرار به بقاء حیات دختران و زنان داشتند، یا به خاطر خدمتکاری و یا کامجوییهای جنسی و یا هر دو.

و در آخرین جمله این آیه به صورت یک جمع بندی و نیز بیان علت می فرماید: (او بطور مسلم از مفسدان بود) (انه كان من المفسدين).

کوتاه سخن اینکه کار فرعون خلاصه در فساد روی زمین می شد، برتری جوئیش فساد بود، ایجاد زندگی طبقاتی در مصر، فساد دیگر،

شکنجه بنی اسرائیل و همچنین کشتن پسران آنها و کنیزی دخترانشان فساد سومی بود، و جز این مفاسد بسیار دیگری نیز داشت.

طبیعی است افراد برتری جو و خودپرست تنها حافظ منافع خویشند، و هرگز حفظ منافع شخصی با حفظ منافع جامعه که نیاز به عدالت و فداکاری و ایثار دارد هماهنگ نخواهد بود، و بنا بر این هر چه باشد نتیجه اش فساد است در همه ابعاد زندگی.

ضمناً تعبیر (یذبح) که از ماده (ذبح) است نشان می دهد رفتار فرعونیان با بنی اسرائیل همچون رفتار با گوسفندان و چهارپایان بود، و این انسانهای بیگناه را همچون حیوانات سر می بریدند.

در مورد این برنامه جنایتبار فرعونیان داستانها گفته اند، بعضی می گویند فرعون دستور داده بود که زنان باردار بنی اسرائیل را دقیقاً زیر نظر بگیرند، و تنها قابله های قبطی و فرعونى مامور وضع حمل آن بودند، تا اگر نوزاد پسر باشد فوراً به مقامات حکومت مصر خبر دهند و جلادان بیايند و قربانی خود را بگیرند.

در اینکه چند نفر از نوزادان بنی اسرائیل در این برنامه قربانی شدند دقیقاً روشن نیست، بعضی عدد آن را نود هزار! و بعضی صدها هزار! گفته اند، آنها گمان می کردند با این جنایتهای موحش می توانند جلو قیام بنی اسرائیل و تحقق اراده حتمی خدا را بگیرند.

بلافاصله بعد از این آیه می فرماید: (اراده و مشیت ما بر این قرار گرفته است که بر مستضعفین در زمین منت نهیم و آنها را مشمول مواهب خود نمائیم) (ونريد ان نمى على الذين استضعفوا فى الارض).

(آنها را پیشوایان و وارثین روی زمین قرار دهیم) (و نجعلهم ائمة و نجعلهم الوارثین).

(آنها را نیرومند و قوی و صاحب قدرت، و حکومتشان را مستقر و پا بر جا سازیم) (و نمکن لهم فی الارض).

(و به فرعون و هامان و لشکریان آنها آنچه را از سوی این مستضعفین بیم داشتند نشان دهیم!) (و نری فرعون و هامان و جنودهما منهم ما کانوا یحذرون).

چقدر این دو آیه گویا و امیدبخش است؟ چرا که به صورت یک قانون کلی و در شکل فعل مضارع و مستمر بیان شده است، تا تصور نشود اختصاص به مستضعفان بنی اسرائیل و حکومت فرعونیان داشته، می گوید: ما می خواهیم چنین کنیم... یعنی فرعون می خواست بنی اسرائیل را تار و مار کند و قدرت و شوکتشان را درهم بشکند، اما ما می خواستیم آنها قوی و پیروز شوند.

او می خواست حکومت تا ابد در دست مستکبران باشد اما ما اراده کرده بودیم که حکومت را به مستضعفان بسپاریم! و سرانجام چنین شد.

ضمناً تعبیر به (منت) چنانکه قبلاً هم گفته ایم به معنی بخشیدن مواهب و نعمتها است، و این با منت زبانی که بازگو کردن نعمت به قصد تحقیر طرف است و مسلماً کار مذمومی است، فرق بسیار دارد.

در این دو آیه خداوند پرده از روی اراده و مشیت خود در مورد مستضعفان برداشته و پنج امر را در این زمینه بیان می کند که با هم پیوند و ارتباط نزدیکی دارند.

نخست اینکه ما می خواهیم آنها را مشمول نعمتهای خود کنیم (و نرید ان نمن...).

دیگر اینکه ما می خواهیم آنها را پیشوایان نمائیم (نَجْعَلُهُم ائمة).  
سوم اینکه ما می خواهیم آنها را وارثان حکومت جباران قرار دهیم (و  
نَجْعَلُهُم الوارثین).  
چهارم اینکه ما حکومت قوی و پا بر جا به آنها می دهیم (و نَمَكْن لَهُم فِي  
الارض).

و بالاخره پنجم اینکه آنچه را دشمنانشان از آن بیم داشتند و تمام  
نیروهای خود را بر ضد آن بسیج کرده بودند به آنها نشان دهیم (و نَرِي  
فِرْعَوْنَ وَ هَامَانَ وَ جُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ).

چنین است لطف عنایت پروردگار در مورد مستضعفین، اما آنها کیانند؟ و  
چه اوصافی دارند؟ در بحث نکات به خواست خدا از آن سخن خواهیم گفت.  
هامان وزیر معروف فرعون بود و تا به آن حد در دستگاه او نفوذ داشت که  
در آیه بالا از لشکریان مصر تعبیر به لشکریان فرعون و هامان می کند (شرح  
بیشتر در باره هامان بخواست خدا ذیل آیه 38 همین سوره خواهد آمد).

نکته ها:

#### 1 - حکومت جهانی مستضعفان

گفتیم آیات فوق، هرگز سخن از یک برنامه موضعی و خصوصی  
مربوط به بنی اسرائیل نمی گوید، بلکه بیانگر یک قانون کلی است برای همه  
اعصار و قرون و همه اقوام و جمعیتها، می گوید: (ما اراده داریم که  
بر مستضعفان منت بگذاریم و آنها را پیشوایان و وارثان حکومت روی زمین  
قرار دهیم).

این بشارتی است در زمینه پیروزی حق بر باطل و ایمان بر کفر.

این بشارتی است برای همه انسانهای آزاده و خواهان حکومت عدل و داد و برچیده شدن بساط ظلم و جور. نمونه ای از تحقق این مشیت الهی، حکومت بنی اسرائیل و زوال حکومت فرعونیان بود.

و نمونه کاملترش حکومت پیامبر اسلام (ﷺ) و یارانش بعد از ظهور اسلام بود، حکومت پا برهنه ها و تهیدستان با ایمان و مظلومان پاکدل که پیوسته از سوی فراغه زمان خود مورد تحقیر و استهزاء بودند، و تحت فشار و ظلم و ستم قرار داشتند.

سرانجام خدا به دست همین گروه دروازه قصرهای کسرها و قیصرها را گشود و آنها را از تخت قدرت بزیر آورد و بینی مستکبران را به خاک مالید. و نمونه (گسترده تر) آن ظهور حکومت حق و عدالت در تمام کره زمین بوسیله (مهدی) (ارواحنا له الفداء) است.

این آیات از جمله آیاتی است که به روشنی بشارت ظهور چنین حکومتی را می دهد، لذا در روایات اسلامی می خوانیم که ائمه اهل بیت (علیهم السلام) در تفسیر این آیه اشاره به این ظهور بزرگ کرده اند.

در نهج البلاغه از علی (علیه السلام) چنین آمده است: لتعطفن الدنيا علينا بعد شماسها عطف الضروس علی ولدها و تلی عقیب ذلک و نرید ان نمین علی الذین استضعفوا فی الارض... (دنیا پس از چموشی و سرکشی - همچون شتری که از دادن شیر به دوشنده اش خودداری می کند و برای بچه اش نگه می دارد - به ما روی می آورد... سپس آیه (و نرید ان نمین) را تلاوت فرمود.

و در حدیث دیگری از همان امام بزرگوار (علیه السلام) می خوانیم که در تفسیر آیه فوق فرمود: هم آل محمد (صلی الله علیه و آله) یبعث الله مهدیهم بعد جهدهم، فیعزهم و یذل عدوهم: (این گروه آل محمد (صلی الله علیه و آله) هستند، خداوند مهدی آنها را بعد از زحمت و فشاری که بر آنان وارد می شود برمی انگیزد و به آنها عزت می دهد و دشمنانشان را ذلیل و خوار می کند).

و در حدیثی از امام زین العابدین علی بن الحسین (علیه السلام) می خوانیم: و الذی بعث محمداً بالحق بشیراً و نذیراً، ان الابرار منا اهل البیت و شیعتهم بمنزلة موسی و شیعته، و ان عدونا و اشیاعهم بمنزلة فرعون و اشیاعه: (سوگند به کسی که محمد (صلی الله علیه و آله) را به حق بشارت دهنده و بیم دهنده قرار داد که نیکان از ما اهل البیت و پیروان آنها بمنزله موسی و پیروان او هستند، و دشمنان ما و پیروان آنها بمنزله فرعون و پیروان او می باشند) (سرانجام ما پیروز می شویم و آنها نابود می شوند و حکومت حق و عدالت از آن ما خواهد بود).

البته حکومت جهانی مهدی (علیه السلام) در آخر کار هرگز مانع از حکومتهای اسلامی در مقیاسهای محدودتر پیش از آن از طرف مستضعفان بر ضد مستکبران نخواهد بود، و هر زمان شرائط آن را فراهم سازند وعده حتمی و مشیت الهی درباره آنها تحقق خواهد یافت و این پیروزی نصیبشان می شود.

## 2 - (مستضعفان) و (مستکبران) کیانند؟

می دانیم واژه (مستضعف) از ماده ضعف است، اما چون به باب استفعال برده شده به معنی کسی است که او را به ضعف کشانده اند و در بند و زنجیر کرده اند.

به تعبیر دیگر مستضعف کسی نیست که ضعیف و ناتوان و فاقد قدرت و نیرو باشد، مستضعف کسی است که نیروهای بالفعل و بالقوة دارد، اما از ناحیه ظالمان و جباران سخت در فشار قرار گرفته، ولی با این حال در برابر بند و زنجیر که بر دست و پای او نهاده اند ساکت و تسلیم نیست، پیوسته تلاش می کند، تا زنجیرها را بشکند و آزاد شود، دست جباران و ستمگران را کوتاه سازد و آئین حق و عدالت را برپا کند.

خداوند به چنین گروهی وعده یاری و حکومت در زمین داده است، نه افراد بیدست و پا و جبان و ترسو که حتی حاضر نیستند فریادی بکشند، تا چه رسد به اینکه پا در میدان مبارزه بگذارند و قربانی دهند.

بنی اسرائیل نیز آن روز توانستند وارث حکومت فرعونیان شوند که گرد رهبر خود موسی (علیه السلام) را گرفتند، نیروهای خود را بسیج کردند و همه صف واحدی را تشکیل دادند، بقایای ایمانی که از جدشان ابراهیم به ارث برده بودند با دعوت موسی (علیه السلام) تکمیل و خرافات را از فکر خود زدودند و آماده قیام شدند.

البته (مستضعف) انواع و اقسامی دارد مستضعف (فکری) و (فرهنگی) مستضعف (اقتصادی) مستضعف (اخلاقی) و مستضعف (سیاسی) و آنچه بیشتر قرآن روی آن تکیه کرده است مستضعفین سیاسی و اخلاقی است.

بدون شک جباران مستکبر برای تحکیم پایه های سیاست جابرانه خود قبل از هر چیز سعی می کنند قربانیان خود را به استضعاف فکری و فرهنگی بکشانند سپس به استضعاف اقتصادی، تا قدرت و توانی برای آنها باقی نماند، تا فکر قیام و گرفتن زمام حکومت را در دست و در مغز خود نپرورانند.

در قرآن مجید در پنج مورد سخن از (مستضعفین) به میان آمده که عموماً سخن از مؤمنانی می‌گوید که تحت فشار جباران قرار داشتند.

در یک جا مؤمنان را دعوت به مبارزه و جهاد در راه خدا و مستضعفین با ایمان کرده می‌گوید: چرا در راه خدا، و در راه مردان و زنان و کودکانی که تضعیف شده اند پیکار نمی‌کنید؟ همان افراد ستم‌دیده‌ای که می‌گویند: خدایا! ما را از این شهر (مکه) که اهلش ستم‌گرند بیرون بر، و برای ما از طرف خودت سرپرستی قرار ده، و برای ما از سوی خودت یآوری تعیین فرما (نساء - 75).

تنها در یک مورد سخن از کسانی به میان می‌آورد که ظالمند و همکاری با کافران دارند و ادعای مستضعف بودن می‌کنند و قرآن ادعای آنها را نفی کرده، می‌گوید: شما می‌توانستید با هجرت کردن از منطقه کفر و فساد از چنگال آنها رهائی یابید، اما چون چنین نکردید جایگاه شما دوزخ است (مضمون آیه 97 - نساء).

ولی به هر حال قرآن همه جا به حمایت از مستضعفان برخاسته و از آنها به نیکی یاد کرده است و آنها را مؤمنان تحت فشار می‌شمارد، مؤمنانی مجاهد و تلاشگر که مشمول لطف خدا هستند.

### 3 - روش عمومی مستکبران تاریخ

نه تنها فرعون بود که برای اسارت بنی اسرائیل مردان آنها را می‌کشت، و زنانشان را برای خدمتکاری زنده نگه می‌داشت، که در طول تاریخ همه جباران چنین بودند و با هر وسیله نیروهای فعال را از کار می‌انداختند.

آنجا که نمی‌توانستند مردان را بکشند مردانگی را می‌کشتند، و با پخش



وسائل فساد، مواد مخدر، توسعه فحشاء و بی بندباری جنسی، گسترش شراب و قمار، و انواع سرگرمیهای ناسالم، روح شهادت و سلحشوری و ایمان را در آنها خفه می کردند، تا بتوانند با خیالی آسوده به حکومت خودکامه خویش ادامه دهند.

اما پیامبران الهی مخصوصاً پیامبر اسلام (ﷺ) سعی داشتند نیروهای خفته جوانان را بیدار و آزاد سازند، و حتی به زنان درس مردانگی بیاموزند، و آنها را در صف مردان، در برابر مستکبران قرار دهند. شواهد این دو برنامه در تاریخ گذشته و امروز در همه کشورهای اسلامی به خوبی نمایان است که نیازی به ذکر آن نمی بینیم.

آیه (7) تا (9) و ترجمه

(و أوحينا إلى أم موسى أن أرضعيه فإذا خفت عليه فالقيه في اليم ولا تخافي ولا تحزني أنا رادوه إليك و جاعلوه من المرسلين) (7) (فالتقطه آل فرعون ليكون لهم عدوا وحزنا إن فرعون وهامان وجنودهما كانوا خاطين) (8) (وقالت امرأت فرعون قرت عين لي ولك لا تقتلوه عسى أن ينفعنا أو نتخذه ولدا وهم لا يشعرون) (9)

ترجمه:

7 - ما به مادر موسی الهام کردیم که او را شیر ده، و هنگامی که بر او ترسیدی وی را در دریا (ی نیل) بیفکن، و نترس و غمگین مباش که ما او را به تو باز می گردانیم، و او را از رسولانش قرار می دهیم.

8 - (هنگامی که مادر از سوی کودک خود سخت در وحشت فرو رفت او را به فرمان خدا به دریا افکند) خاندان فرعون او را از آب گرفتند تا سرانجام دشمن آنان و مایه اندوهشان گردد، مسلما فرعون و هامان و لشکریان آن دو خطاکار بودند.

9 - همسر فرعون (هنگامی که دید آنها قصد کشتن کودک را دارند) گفت او را نکشید، نور چشم من و شماست؟ شاید برای ما مفید باشد، یا او را پسر خود برگزینیم و آنها نمی فهمیدند (که دشمن اصلی خود را در آغوش خویش می پروراند!).

تفسیر:

در آغوش فرعون!

از اینجا قرآن مجید، برای ترسیم نمونه زنده ای از پیروزی مستضعفان بر مستکبران وارد شرح داستان موسی و فرعون می شود، و مخصوصا به بخشهایی می پردازد که موسی را در ضعیفترین حالات و فرعون را در نیرومندترین شرایط نشان می دهد، تا پیروزی مشیة الله را بر اراده جباران به عالیتین وجه مجسم نماید.

نخست می گوید: ما به مادر موسی وحی فرستادیم (و الهام کردیم) که موسی را شیر ده و هنگامی که بر او ترسیدی او را در دریا بیفکن! (و اوحینا الی ام موسی ان ارضعیه فاذا خفت علیه فالقیه فی الیم).

و ترس و اندوهی به خود راه مده (ولا تخافی ولا تحزنی).

چرا که ما قطعاً او را به تو باز می گردانیم، و او را از رسولان قرار خواهیم داد (انا رادوه الیک و جاعلوه من المرسلین).

این آیه کوتاه مشتمل بر دو امر، و دو نهی، و دو بشارت است که مجموعاً خلاصه ای است از یک داستان بزرگ و پر ماجرا که فشرده اش چنین است: دستگاه فرعون برنامه وسیعی برای کشتن نوزادان پسر از بنی اسرائیل تربیت داده بود، و حتی قابله های فرعونی مراقب زنان باردار بنی اسرائیل بودند.

در این میان یکی از این قابله ها با مادر موسی دوستی داشت (حمل موسی مخفیانه صورت گرفت و چندان آثاری از حمل در مادر نمایان نبود) هنگامی که احساس کرد تولد نوزاد نزدیک شده به سراغ قابله دوستش فرستاد و گفت: ماجرای من چنین است فرزندی در رحم دارم و امروز به محبت و دوستی تو نیازمندم.

هنگامی که موسی تولد یافت از چشمان او نور مرموزی درخشید، چنانکه بدن قابله به لرزه درآمد، و برقی از محبت در اعماق قلب او فرو نشست، و تمام زوایای دلش را روشن ساخت.

زن قابله رو به مادر موسی کرد و گفت: من در نظر داشتم ماجرای تولد این نوزاد را به دستگاه حکومت خبر دهم، تا جلادان بیایند و این پسر را به قتل رسانند (و من جایزه خود را بگیرم) ولی چکنم که عشق شدیدی از این نوزاد در درون قلبم احساس می کنم! حتی راضی نیستم موئی از سر او کم شود، با دقت از او حفاظت کن، من فکر می کنم دشمن نهائی ما سرانجام او باشد!.

قابله از خانه مادر موسی بیرون آمد، بعضی از جاسوسان حکومت او را دیدند و تصمیم گرفتند وارد خانه شوند، خواهر موسی ماجرا را به مادر خبر داد مادر دستپاچه شد آنچنان که نمیدانست چه کند؟

در میان این وحشت شدید که هوش از سرش برده بود نوزاد را در پارچه ای پیچید و در تنور انداخت، مامورین وارد شدند در آنجا چیزی جز تنور آتش ندیدند!، تحقیقات را از مادر موسی شروع کردند، گفتند: این زن قابله در اینجا چه می کرد؟ گفت: او دوست من است برای دیدار آمده بود، مامورین مایوس شدند و بیرون رفتند.

مادر موسی به هوش آمد و به خواهر موسی گفت نوزاد کجا است؟ او اظهار بی اطلاعی کرد، ناگهان صدای گریه ای از درون تنور برخاست مادر به سوی تنور دوید، دید خداوند آتش را برای او برد و سلام کرده است (همان خدائی که آتش نمرودی را برای ابراهیم سرد و سالم ساخت) دست کرد و نوزادش را سالم بیرون آورد.

اما باز مادر در امان نبود، چرا که ماموران چپ و راست در حرکت و جستجو بودند، و شنیدن صدای یک نوزاد کافی بود که خطر بزرگی واقع شود. در اینجا یک الهام الهی قلب مادر را روشن ساخت، الهامی است که ظاهراً او را به کار خطرناکی دعوت می کند، ولی با اینحال از آن احساس آرامش می نماید.

این یک ماموریت الهی است که به هر حال باید انجام شود، و تصمیم گرفت به این الهام لباس عمل بپوشاند و نوزاد خویش را به نیل بسپارد!

به سراغ یک نجار مصری آمد (نجاری که نیز او از قبطیان و فرعونیان بود!) از او درخواست کرد صندوق کوچکی برای او بسازد.

نجار گفت: با این اوصاف که می گوئی صندوق را برای چه می خواهی؟! مادری که زبانش عادت به دروغ نداشت نتوانست در اینجا سخنی جز این بگوید که من از بنی اسرائیل، نوزاد پسری دارم، و می خواهم نوزادم را در آن مخفی کنم.

اما نجار قبطی تصمیم گرفت این خبر را به جلادان برساند، به سراغ آنها آمد، اما چنان وحشتی بر قلب او مستولی شد که زبانش باز ایستاد، تنها با دست اشاره می کرد و می خواست با علائم مطلب را بازگو کند، مامورین که گویا از حرکات او یک نحو سخریه و استهزاء برداشت کردند او را زدند و بیرون کردند. هنگامی که بیرون آمد حال عادی خود را باز یافت، این ماجرا تکرار شد، و در نتیجه فهمید در اینجا یک سر الهی نهفته است، صندوق را ساخت و به مادر موسی تحویل داد.

شاید صبحگاهانی بود که هنوز چشم مردم مصر در خواب، هوا کمی روشن شده بود، مادر نوزاد خود را همراه صندوق به کنار نیل آورد، پستان در

دهان نوزاد گذاشت، و آخرین شیر را به او داد، سپس او را در آن صندوق مخصوص که همچون یک کشتی کوچک قادر بود بر روی آب حرکت کند گذاشت و آن را روی امواج نهاد.

امواج خروشان نیل صندوق را به زودی از ساحل دور کرده، مادر در کنار ایستاده بود و این منظره را تماشا می نمود، در یک لحظه احساس کرد قلبش از او جدا شده و روی امواج حرکت می کند، اگر لطف الهی قلب او را آرام نکرده بود، فریاد می کشید و همه چیز فاش می شد!

هیچکس نمی تواند دقیقا حالت این مادر را در آن لحظات حساس ترسیم کند، ولی آن شاعره فارسی زبان تا حدودی این صحنه را در اشعار زیبا و با روحش مجسم ساخته است، می گوید:

|                               |                             |
|-------------------------------|-----------------------------|
| مادر موسی چو موسی را          | در فکنند از گفته رب         |
| بـــــه نیـــــل              | جلیـــــل                   |
| خود ز ساحل کرد با حسرت نگاه   | گفت کای فرزند خرد بی گناه   |
| گر فراموش کند لطف خدای        | چون رهی زین کشتی بی ناخدای  |
| وحی آمد کاین چه فکر           | رهرو ما اینک اندر منزل      |
| باطـــــل اســـــت            | اســـــت                    |
| ما گرفتیم آنچه را انداختی     | دست حق را دیدی و نشناختی    |
| سطح آب از گاهوارش خوشتر       | دایه اش سیلاب و موجش مادر   |
| اســـــت                      | اســـــت                    |
| رودها از خود نه طغیان می کنند | آنچه می گوئیم ما آن می کنند |
| ما به دریا حکم طوفان          | ما به سیل و موج فرمان می    |
| مـــــی دهیـــــم             | دـــــهیم                   |

نقش هستی نقشی از ایوان ما      خاک و باد و آب سرگردان ما  
است      است  
به که برگردی به ما بسپاریش      کی تو از ما دوستر می داریش  
اینها همه از یکسو

اما ببینیم در کاخ فرعون چه خبر؟ در اخبار آمده: فرعون دختری داشت و تنها فرزندش همو بود، او از بیماری شدیدی رنج میبرد، دست به دامن اطباء زد نتیجه ای نگرفت، به کاهنان متوسل شد آنها گفتند که ای فرعون ما پیشبینی می کنیم که از درون این دریا انسانی به این کاخ گام مینهد که اگر از آب دهانش به بدن این بیمار بمالند بهبودی می یابد!

فرعون و همسرش آسیه در انتظار چنین ماجرائی بودند که ناگهان روزی صندوقچه ای را که بر امواج در حرکت بود، نظر آنها را جلب کرد، دستور داد مامورین فوراً به سراغ صندوق بروند، و آن را از آب بگیرند، تا در آن چه باشد؟

صندوق مرموز در برابر فرعون قرار گرفت، دیگران نتوانستند، در آن را بکشایند، آری می بایست در صندوق نجات موسی بدست خود فرعون گشوده شود و گشوده شد! هنگامی که چشم همسر فرعون به چشم کودک افتاد، برقی از آن جستن کرد و اعماق قلبش را روشن ساخت و همگی - مخصوصاً همسر فرعون - مهر او را به دل گرفتند، و هنگامی که آب دهان این نوزاد مایه شفای بیمار شد این محبت فزونی گرفت.

اکنون به قرآن باز می گردیم و خلاصه این ماجرا را از زبان قرآن می شنویم: قرآن می گوید: خاندان فرعون، موسی را (از روی امواج

نیل) بر گرفتند تا دشمن آنان و مایه اندوهشان گردد!  
(فالتقطه آل فرعون لیكون لهم عدوا و حزنا).

(التقط) از ماده (التقاط) در اصل به معنی رسیدن به چیزی بی تلاش و کوشش است، و اینکه به اشیاء گم شده ای که انسان پیدا می کند، (لقطه) می گویند نیز به همین جهت است.

بدیهی است فرعونیان قنذاقه این نوزاد را از امواج به این منظور نگرفتند که دشمن سرسختشان را در آغوش خود پرورش دهند، بلکه آنها به گفته همسر فرعون می خواستند نور چشمی برای خود برگزینند.

اما سرانجام و عاقبت کار چنین شد، و به اصطلاح علمای ادب لام در اینجا لام عاقبت است نه لام علت و لطافت این تعبیر در همین است که خدا می خواهد قدرت خود را نشان دهد که چگونه این گروه را که تمام نیروهای خود را برای کشتن پسران بنی اسرائیل بسیج کرده بودند وادار می کند که همان کسی را که اینهمه مقدمات برای نابودی او است چون جان شیرین در بر بگیرند و پرورش دهند!

ضمناً تعبیر به آل فرعون نشان می دهد که نه یک نفر بلکه گروهی از فرعونیان برای گرفتن صندوق از آب شرکت کردند و این شاهد بر آن است که چنین انتظاری را داشتند.

و در پایان آیه اضافه می کند: مسلماً فرعون و هامان و لشکریان آن دو خطاکار بودند (ان فرعون و هامان و جنودهما کانوا خاطئين).

آنها در همه چیز خطاکار بودند، چه خطائی از این برتر که راه حق و عدالت را گذارده پایه های حکومت خود را بر ظلم و جور و شرک بنا نموده بودند؟



و چه خطائی از این روشنتر که آنها هزاران طفل را سر بردند تا کلیم  
الله را نابود کنند، ولی خداوند او را به دست خودشان سپرد و گفت: بگیری و  
این دشمنان را پرورش دهی و بزرگ کنی!

از آیه بعد استفاده می شود که مشاجره و درگیری میان فرعون و همسرش و  
احتمالا بعضی از اطرافیان آنها بر سر این نوزاد درگرفته بود، چرا  
که قرآن میگوید: (همسر فرعون گفت این نور چشم من و تو است، او را  
نکشید، شاید برای ما مفید باشد، یا او را به عنوان پسر انتخاب کنیم!) (و قالت  
امراء فرعون قرة عين لي ولك لا تقتلوه عسى ان ينفعنا او نتخذة ولدا).

به نظر میرسد که فرعون از چهره نوزاد و نشانه های دیگر - از  
جمله گذاردن او در صندوق و رها کردنش در امواج نیل - دریافته  
بود که این نوزاد از بنی اسرائیل است، ناگهان کابوس قیام  
یک مرد بنی اسرائیلی و زوال ملک او به دست آن مرد بر روح او سایه  
افکند، و خواهان اجرای قانون جنایتبارش در باره نوزادان بنی اسرائیل در این  
مورد شد!

اطرافیان متملق و چاپلوس نیز فرعون را در این طرز فکر  
تشویق کردند و گفتند دلیل ندارد که قانون در باره این کودک اجرا نشود؟!!

اما (آسیه) همسر فرعون که نوزاد پسری نداشت و قلب پاکش که از قماش  
درباریان فرعون نبود کانون مهر این نوزاد شده بود در مقابل همه  
آنها ایستاد و از آنجا که در این گونه کشمکشهای خانوادگی غالبا پیروزی با  
زنان است او در کار خود پیروز شد؟

و اگر داستان شفای دختر فرعون نیز به آن افزوده شود دلیل  
پیروزی آسیه در این درگیری روشنتر خواهد شد.

ولی قرآن با یک جمله کوتاه و پر معنی در پایان آیه می گوید: آنها  
نمیدانستند چه می کنند (وهم لا يشعرون).

آری آنها نمی دانستند که فرمان نافذ الهی و مشیت شکستناپذیر  
خداوند بر این قرار گرفته است که این نوزاد را در مهمترین کانون  
خطر پرورش دهد، و هیچکس را یارای مخالفت با این اراده و مشیت نیست!.

نکته:

برنامه عجیب الهی

قدرتمائی این نیست که اگر خدا بخواهد قوم نیرومند و جباری را نابود  
کند لشکریان آسمان و زمین را برای نابودی آنها بسیج نماید.

قدرتمائی این است که خود آن جباران مستکبر را مامور نابودی خودشان  
سازد و آنچنان در قلب و افکار آنها اثر بگذارد که مشتاقانه  
هیزی را جمع کنند که باید با آتش بسوزند، زندانی را بسازند که باید  
در آن بمیرند، چوبه داری را بر پا کنند که باید بر آن اعدام شوند!.

و در مورد فرعونیان زورمند گردنکش نیز چنان شد، و پرورش و  
نجات موسی در تمام مراحل به دست خود آنها صورت گرفت:

قابله موسی از قبطیان بود!

سازنده صندوق نجات موسی یک نجار قبطی بود!

گیرندگان صندوق نجات از امواج نیل آل فرعون بودند! بازکننده در  
صندوق شخص فرعون یا همسرش آسیه بود!

و سرانجام کانون امن و آرامش و پرورش موسای قهرمان و

فرعونشکن همان کاخ فرعون بود!

و این است قدرتمائی پروردگار.

آیه (10) تا (13) و ترجمه

(و أصبح فؤاد أم موسى فرغا ان كادت لتبدي به لولا أن ربطنا على قلبها لتكون من المؤمنين) (10)

(و قالت لاخته قصيه فبصرت به عن جنب وهم لا يشعرون) (11)

(و حرمنا عليه المراضع من قبل فقالت هل أدلكم على أهل بيت يكفلونه لكم وهم له ناصحون) (12)

(فرددناه الى أمه كي تقر عينها ولا تحزن ولتعلم أن وعد الله حق و لكن أكثرهم لا يعلمون) (13)

ترجمه:

10 - قلب مادر موسی از همه چیز (جز یاد فرزندش) تهی گشت، و اگر قلب او را به وسیله ایمان و امید محکم نکرده بودیم نزدیک بود مطلب را افشا کند.

11 - مادر به خواهر او گفت وضع حال او را پیگیری کن، او نیز از دور ماجرا را مشاهده کرد، در حالی که آنها بی خبر بودند.

12 - ما همه زنان شیرده را از قبل بر او تحریم کردیم (تا تنها به آغوش مادر برگردد) خواهرش (که بیتابی ماموران را برای پیدا کردن دایه مشاهده کرد) گفت: آیا شما را به خانواده ای راهنمایی کنم که میتوانند این نوزاد را کفالت کنند و خیرخواه او هستند؟

13 - ما او را به مادرش بازگردانیدیم تا چشمش روشن شود، و غمگین نباشد، و بداند وعده الهی حق است ولی اکثر آنها نمیدانند.

تفسیر:

بازگشت موسی به آغوش مادر

در این آیات صحنه دیگری از این داستان مجسم شده است:  
مادر موسی (علیه السلام) فرزندش را به ترتیبی که قبلاً گفتیم به  
امواج نیل سپرد، اما بعد از این ماجرا طوفانی شدید در قلب او وزیدن گرفت،  
جای خالی نوزاد که تمام قلبش را پر کرده بود، کاملاً محسوس بود.  
نزدیک بود فریاد کشد و اسرار درون دل خود را برون افکند.  
نزدیک بود نعره زند و از جدائی فرزند ناله سر دهد.  
اما لطف الهی به سراغ او آمد و چنانکه قرآن گوید: (قلب مادر موسی از همه  
چیز جز یاد فرزندش تهی گشت، و اگر ما قلب او را با نور ایمان و  
امید محکم نکرده بودیم، نزدیک بود این مطلب را افشا کند) (و أصبح فؤاد ام  
موسی فارغاً ان کادت لتبدی به لولا ان ربطنا علی قلبها لتکون من المؤمنین).  
فارغ به معنی خالی است، و در اینجا منظور خالی از همه چیز جز از یاد  
موسی است، هر چند بعضی از مفسران آن را به معنی خالی بودن از غم و اندوه  
گرفته اند، و یا خالی از الهام و مژده ای که قبلاً به او داده شده بود،  
ولی با توجه به جمله ها این تفسیرها صحیح به نظر نمی رسد.  
این کاملاً طبیعی است که مادری که نوزاد خود را با این صورت از خود جدا  
کند، همه چیز را جز نوزادش فراموش نماید، و آنچنان هوش از سرش  
برود که بدون در نظر گرفتن خطراتی که خود و فرزندش را تهدید  
می کند فریاد کشد، و اسرار درون دل را فاش سازد.

اما خداوندی که این ماموریت سنگین را به این مادر مهربان داده قلب او را آنچنان استحکام می بخشد که به وعده الهی ایمان داشته باشد، و بداند کودکش در دست خدا است، سرانجام به او باز می گردد و پیامبر می شود!

(ربطنا) از ماده (ربط) در اصل به معنی بستن حیوان یا مانند آن به جائی است تا مطمئناً در جای خود محفوظ بماند، و لذا محل این گونه حیوانات را (رباط) می گویند، و سپس به معنی وسیعتری که همان حفظ و تقویت و استحکام بخشیدن است آمده و منظور از (ربط) قلب در اینجا تقویت دل این مادر است، تا ایمان به وحی الهی آورد و این حادثه بزرگ را تحمل کند.

مادر بر اثر این لطف پروردگار آرامش خود را باز یافت، ولی می خواهد از سرنوشت فرزندش با خبر شود، لذا به خواهر موسی سفارش کرد که وضع حال او را پیگیری کن (و قالت لاخه قصیه).

(قصیه) از ماده (قص) (بر وزن نص) به معنی جستجو از آثار چیزی است و اینکه قصه را قصه می گویند به خاطر این است که پیگیری از اخبار و حوادث گوناگون در آن می شود.

خواهر موسی دستور مادر را انجام داد و از فاصله قابل ملاحظه ای به جستجو پرداخت و او را از دور دید که صندوق نجاتش را فرعونیان از آب میگیرند، و موسی را از صندوق بیرون آورده در آغوش دارند (فبصرت به عن جنب).

اما آنها از وضع این خواهر بیخبر بودند (و هم لا يشعرون).

بعضی گفته اند: خدمتکاران مخصوص فرعون کودک را با خود از قصر بیرون آورده بودند، تا دایه ای برای او جستجو کنند، و درست در همین لحظات بود که خواهر موسی از دور برادر خود را دید.

ولی تفسیر اول نزدیکتر به نظر میرسد، بنا بر این بعد از بازگشت مادر موسی به خانه خویش خواهر از فاصله دور در کنار نیل ماجرا را زیر نظر داشت و با چشم خود دید که چگونه فرعونیان او را از آب گرفتند و از خطر بزرگی که نوزاد را تهدید می کرد رهائی یافت.

برای جمله (هم لا یشعرون) تفسیرهای دیگری نیز شده: مرحوم طبرسی مخصوصاً این احتمال را بعید نمیداند که تکرار این جمله در آیات قبل و اینجا در باره فرعون برای اشاره به این حقیقت باشد او که تا این اندازه از مسائل بیخبر بود چگونه دعوی الوهیت می کرد؟ چگونه می خواست با اراده پروردگار و مشیت الهی بجنگد؟

به هر حال اراده خداوند به این تعلق گرفته بود که این نوزاد به مادرش به زودی برگردد و قلب او را آرام بخشد، لذا می فرماید: ما همه زنان شیرده را از قبل بر او تحریم کردیم (وحرمناعلیه المراضع من قبل).

طبیعی است نوزاد شیرخوار چند ساعت که می گذرد، گرسنه می شود، گریه می کند، بیتابی می کند، باید دایه ای برای او جستجو کرد، بخصوص که ملکه مصر سخت به آن دل بسته، و چون جان شیرینش دوست می دارد! ماموران حرکت کردند و در به در دنبال دایه می گردند، اما عجیب اینکه پستان هیچ دایه ای را نمیگیرد.

شاید از دیدن قیافه آنها وحشت می کند، و یا طعم شیرشان که با ذائقه او آشنا نیست تلخ و نامطلوب جلوه می کند، گوئی می خواهد خود را از دامان دایه ها پرتاب کند این همان تحریم تکوینی الهی بود که همه دایه ها را بر او حرام کرده بود.

کودک لحظه به لحظه گرسنه تر و بی تابتر می شود پی در پی گریه می کند و سر و صدای او در درون قصر فرعون می پیچید و قلب ملکه را به لرزه در می آورد.

مامورین بر تلاش خود می افزایند ناگهان در فاصله نه چندان دور به دختری برخورد می کنند که می گوید: من خانواده ای را می شناسم که میتوانند این نوزاد را کفالت کنند و خیرخواه او هستند آیا می خواهید شما را راهنمایی کنم؟ (فَقَالَتَ هَلْ اَدْلُكُمْ عَلٰى اَهْلَبِیْتِ یَكْفُلُوْنَه لَکُمْ وَ هُمْ لَه نَاصِحُوْنَ).

من زنی از بنی اسرائیل را می شناسم که پستانی پر شیر و قلبی پر محبت دارد او نوزاد خود را از دست داده، و حاضر است شیر دادن نوزاد کاخ را بر عهده گیرد.

مامورین خوشحال شدند و مادر موسی را به قصر فرعون بردند نوزاد هنگامی که بوی مادر را شنید سخت پستانش را در دهان فشرد، و از شیر جان مادر جان تازه ای پیدا کرد، برق خوشحالی از چشمها جستن کرد، مخصوصا ماموران خسته و کوفته که به مقصد خود رسیده بودند از همه خوشحالترا بودند، همسر فرعون نیز نمی توانست خوشحالی خود را از این امر کتمان کند.

شاید به دایه گفتند تو کجا بودی که اینهمه ما به دنبالت گردش کردیم کاش زودتر می آمدی! آفرین بر تو و بر شیر مشکلگشای تو!

در بعضی از روایات آمده است که وقتی موسی پستان این مادر را قبول کرد هامان وزیر فرعون گفت من فکر می کنم تو مادر واقعی او هستی! چرا در میان اینهمه زن تنها پستان تو را پذیرفت؟ گفت ای پادشاه! به خاطر این است که من زنی خوشبو هستم، و شیرم بسیار شیرین است، تاکنون هیچ کودکی به من سپرده نشده مگر اینکه پستان مرا پذیرفته است! حاضران این سخن را تصدیق کردند و هر کدام هدیه و تحفه گرانبهائی به او دادند!

در حدیثی از امام باقر (علیه السلام) می خوانیم که فرمود: سه روز بیشتر طول نکشید که خداوند نوزاد را به مادرش بازگرداند! بعضی گفته اند این تحریم تکوینی شیرهای دیگران برای موسی به خاطر این بود که خدا نمیخواست از شیرهایی که آلوده به حرام، آلوده به اموال دزدی و جنایت و رشوه و غصب حقوق دیگران است این پیامبر پاک بنوشد، او باید از شیر پاک همچون شیر مادرش تغذیه کند تا بتواند بر ضد ناپاکیها قیام کند و با ناپاکان بستیزد.

و به این ترتیب ما موسی را به مادرش بازگردانیم تا چشمش روشن شود و غم و اندوهی در دل او باقی نماند، و بداند وعده الهی حق است اگر چه اکثر مردم نمیدانند (فرددناه الی امه کی تقرعینها و لا تحزن و لتعلم ان وعد الله حق و لکن اکثرهم لا یعلمون).

در اینجا سؤال مطرح است و آن اینکه: آیا فرعونیان موسی را به مادر سپردند که او را شیر دهد و در خلال این کار، همه روز یا گاهبگاه، کودک را



به دربار فرعون بیاورد تا ملکه مصر دیداری از او تازه کند، و یا کودک را در دربار نگه داشتند و مادر موسی در فواصل معین می آمد و به او شیر می داد؟ دلیل روشنی بر هیچیک از این دو احتمال نداریم اما احتمال اول نزدیکتر به نظر می رسد.

و نیز بعد از پایان دوران شیرخوارگی، آیا موسی به کاخ فرعون منتقل شد یا رابطه خود را با مادر و خانواده نگه می داشت و میان این دو در رفت و آمد بود؟ بعضی گفته اند بعد از دوران شیرخوارگی، او را به فرعون و همسرش آسیه سپرد، و موسی در دامن آن دو و با دست آن دو پرورش یافت، و در اینجا داستانهای دیگری از کارهای کودکانه اما پر معنی موسی نسبت به فرعون نقل کرده اند که ذکر همه آنها به درازا می کشد، اما این جمله که فرعون بعد از مبعوث شدن موسی به نبوت به او گفت: **(الم نربك فينا وليدا ولبثت فينا من عمرك سنين)**: آیا تو را در کودکی در دامن مهر خود پرورش ندادیم؟ و سالهائی از عمرت را در میان ما نبودی؟ (سوره شعراء آیه 17) نشان می دهد که موسی مدتی در کاخ فرعون زندگی کرده و سالهائی در آنجا درنگ نموده است.

از تفسیر علی بن ابراهیم چنین استفاده می شود که موسی با نهایت احترام تا دوران بلوغ در کاخ فرعون ماند، ولی سخنان توحیدی او، فرعون را سخت ناراحت می کرد، تا آنجا که تصمیم قتل او را گرفت، موسی کاخ را رها کرد و وارد شهر شد که با نزاع دو نفر که یکی از قبطیان و دیگری از سبطیان بود (و شرح آن در آیات آینده می آید) روبرو گشت.

آیه (14) تا (17) و ترجمه

(و لما بلغ أشده و استوى اتيناه حكما و علما و كذلك نجزي المحسنين) (14)  
(و دخل المدينة على حين غفلة من أهلها فوجد فيها رجلين يقتتلان هذا من شيعته و هذا من عدوه فاستغاثه الذى من شيعته على الذى من عدوه فوكزه موسى فقضى عليه قال هذا من عمل الشيطان انه عدو مضل مبين) (15) (قال رب انى ظلمت نفسى فاغفر لى فغفر له انه هو الغفور الرحيم) (16) (قال رب بما أنعمت على فلن أكون ظهيرا للمجرمين) (17)

ترجمه:

14 - هنگامی که نیرومند و کامل شد حکمت و دانش به او دادیم، و اینگونه نیکوکاران را جزا می دهیم.

15 - او در موقعی که اهل شهر در غفلت بودند وارد شهر شد، ناگهان دو مرد را دید که به جنگ و نزاع مشغولند، یکی از پیروان او بود، و دیگری از دشمنانش، آن یک که از پیروان او بود از وی در برابر دشمنش تقاضای کمک کرد، موسی مشت محکمی بر سینه او زد و کار او را ساخت (و بر زمین افتاد و مرد!) موسی گفت: این از عمل شیطان بود که او دشمن و گمراه کننده آشکاری است.

16 - عرض کرد پروردگارا! من به خویشتن ستم کردم، مرا ببخش، خدا او را بخشید که او غفور و رحیم است.

17 - عرض کرد پروردگارا! به شکرانه نعمتی که به من دادی من هرگز پشتیبان مجرمان نخواهم بود.

تفسیر:

موسی در طریق حمایت از مظلومان

در اینجا با سومین بخش از سرگذشت پیر ماجرای موسی (علیه السلام) روبرو می شویم که در آن مسائلی مربوط به دوران بلوغ او و پیش از آنکه از مصر به مدین برود، و انگیزه هجرت او مطرح شده است.

نخست می گوید: (هنگامی که موسی نیرومند و کامل شد، حکمت و دانش به او دادیم و این گونه نیکوکاران را جزا و پاداش می دهیم) (فلما بلغ اشدّه و استوی آتیناه حکما و علما و کذلک نجزی المحسنین).

(اشد) از ماده شدت به معنی نیرومند شدن است، و (استوی) از ماده (استواء) به معنی کمال خلقت و اعتدال آن است.

در اینکه میان این دو چه تفاوتی است، مفسران گفتگوهای مختلفی دارند: بعضی گفته اند (بلوغ اشد) آن است که انسان از نظر قوای جسمانی به سر حد کمال برسد که غالبا در سن 18 سالگی است، و (استواء) همان اعتدال و استقرار در امر حیات و زندگی است که غالبا بعد از کمال نیروی جسمانی حاصل می شود. بعضی دیگر (بلوغ اشد) را به معنی کمال جسمی، و (استواء) را به معنی کمال عقلی و فکری دانسته اند.

در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) که در کتاب معانی الاخبار نقل شده میخوانیم: اشد 18 سالگی است، و استواء زمانی است که محاسن بیرون آید.

در میان این تعبیرات تفاوت زیادی نیست، و از مجموعه آن با توجه به معنی لغوی این دو واژه تکامل نیروهای جسمی و فکری و روحی استفاده می شود.

فرق میان (حکم) و (علم) ممکن است این باشد که حکم اشاره به عقل و فهم و قدرت بر داوری صحیح است، و علم به معنی آگاهی و دانشی است که جهل با آن همراه نباشد.

تعبیر (کذلک نجزی المحسنین) به خوبی نشان می دهد که موسی (علیه السلام) به خاطر تقوای الهیش، و به خاطر اعمال نیک و پاکش، این شایستگی را پیدا کرده بود که خداوند پاداش علم و حکمت به او بدهد، و روشن است که منظور از این علم و حکمت، وحی و نبوت نیست، زیرا موسی آن روز با زمان وحی و نبوت فاصله زیادی داشت.

بلکه منظور همان آگاهی و روشنی و قدرت بر قضاوت صحیح، و مانند آن است که خدا به عنوان پاکدامنی و درستی و نیکوکاری به موسی داد، و از این تعبیر اجمالاً برمی آید که موسی در همان کاخ فرعون که بود رنگ آن محیط را به خود هرگز نگرفت و تا آنجا که در توان داشت به کمک حق و عدالت می شتافت هر چند جزئیات آن امروز بر ما روشن نیست.

به هر حال موسی (علیه السلام) در موقعی که اهل شهر در غفلت بودند وارد شهر شد (و دخل المدينة علی حین غفلة من اهلها).

این شهر کدام شهر بوده؟ روشن نیست، اما به احتمال قوی پایتخت مصر بوده است و به گفته بعضی از مفسران موسی بر اثر مخالفتی که با فرعون و دستگاه او داشت و روز به روز اوج می گرفت محکوم به تبعید از پایتخت مصر شد، ولی او با استفاده از فرصت خاصی که مردم در حال غفلت بودند وارد پایتخت گردید.

این احتمال نیز وجود دارد که منظور وارد شدن در شهر از قصر فرعون بوده باشد، چرا که معمولا قصرهای فراعنه را در کنار شهر که بهتر بتوانند راههای ورود و خروجش را کنترل کنند می سازند.

منظور از جمله (علی حین غفلة من اهلها) موقعی بوده که مردم شهر کسب و کار خود را تعطیل کرده و کسی دقیقا مراقب اوضاع شهر نبود، اما اینکه چه موقعی بوده؟ بعضی گفته اند در آغاز شب بوده است که مردم کسب و کار را تعطیل می کنند، گروهی راهی خانه خود می شوند و گروهی نیز به تفریح و سرگرمی و شبنشینی می پردازند، این همان ساعتی است که در بعضی از روایات اسلامی از آن به عنوان ساعت غفلت تعبیر شده است.

در حدیثی از پیامبر (ﷺ) آمده است که فرمود: تنفلوا فی ساعة الغفلة و لو برکعتین خفیفین: در ساعت غفلت نماز نافله بجا آورید و لو دو رکعت مختصر باشد.

و در ذیل این حدیث آمده است: و ساعة الغفلة ما بین المغرب و العشاء. و برآستی این ساعت، ساعت غفلت است و بسیاری از جنایات و تبہکاریها و انحرافات اخلاقی در همین ساعات آغاز شب انجام می شود. نه مردم مشغول کسب و کارند و نه در خواب و استراحت، بلکه یک حالت غفلت عمومی معمولا بر شهرها مسلط می شود و رواج کار مراکز فساد نیز در همین ساعت است.

بعضی نیز احتمال داده اند که ساعت غفلت نیمه روز به هنگام استراحت. مردم و تعطیل موقت کار روزانه است، ولی تفسیر اول صحیحتر و دقیقتر به نظر می رسد.

به هر حال موسی وارد شهر شد و در آنجا با صحنه ای روبرو گردید دو نفر مرد را دید که سخت با هم گلاویز شده اند و مشغول زد و خورد هستند که یکی از آنها از شیعیان و پیروان موسی بود و دیگری از دشمنانش (فوجد فیها رجلین یقتتلان هذا من شیعه و هذا من عدوه).

تعبیر به (شیعه) نشان می دهد که از موسی از همان زمان ارتباطی با بنی اسرائیل برقرار کرده بود و گروهی پیرو داشت و احتمالاً آنها را برای مبارزه با دستگاه جبار فرعون به عنوان یک هسته مرکزی برگزیده بود. هنگامی که مرد بنی اسرائیلی چشمش به موسی افتاد از موسی (که جوانی نیرومند و قوی پنجه بود) در برابر دشمنش تقاضای کمک کرد (فاستغاثه الذی من شیعه علی الذی من عدوه).

موسی (علیه السلام) به یاری او شتافت تا او را از چنگال این دشمن ظالم ستمگر که بعضی گفته اند یکی از طباطبایان فرعون بود و می خواست مرد بنی اسرائیلی را برای حمل هیزم به بیگاری کشد نجات دهد در اینجا موسی مشتی محکم بر سینه مرد فرعونی زد اما همین یک مشت کار او را ساخت و بر زمین افتاد و مرد (فوکزه موسی ففضی علیه).

بدون شک موسی قصد کشتن مرد فرعونی نداشت، و از آیات بعد نیز به خوبی این معنی روشن می شود، نه به خاطر اینکه آنها مستحق قتل نبودند، بلکه به خاطر پی آمدهائی که این عمل ممکن بود برای موسی و بنی اسرائیل داشته باشد.

لذا بلافاصله موسی گفت: این از عمل شیطان بود، چرا که او دشمن و گمراه کننده آشکاری است (قال هذا من عمل الشیطان انه عدو مضل مبین).

به تعبیر دیگر، او می خواست دست مرد فرعونی را از گریبان بنی اسرائیلی جدا کند، هر چند گروه فرعونیان مستحق بیش از این بودند، اما در آن شرائط اقدام به چنین کاری مصلحت نبود، و چنانکه خواهیم دید همین امر سبب شد که دیگر نتواند در مصر بماند و راه مدین را پیش گرفت.

سپس قرآن از قول موسی چنین می گوید: او گفت: پروردگارا! من به خویشتن ستم کردم، مرا ببخش، و خداوند او را ببخشد، که او غفور و رحیم است (قال رب انی ظلمت نفسی۔ فاغفر لی فغفر له انه هو الغفور الرحیم).

مسلم موسی در اینجا گناهی مرتکب نشد، بلکه در واقع ترک اولائی از او سر زد که نمی بایست چنین بی احتیاطی کند تا به دردسر و زحمت و رنج بیفتد او در برابر همین ترک اولی از خدا تقاضای عفو کرد و خدا نیز او را مشمول لطفش قرار داد.

موسی گفت: به شکرانه این نعمت که مرا مشمول عفو خود قرار دادی و در چنگال دشمنان گرفتار نساختی، و به شکرانه تمام نعمتهائی که از آغاز تاکنون به من مرحمت کردی من هرگز پشتیبانی از مجرمان نخواهم کرد و یار ستمکاران نخواهم بود (قال رب بما انعمت علی فلن اکون ظهیرا للمجرمین).

بلکه همیشه به یاری مظلومان و رنجدیدگان خواهم شتافت، منظورش از این جمله این بود که من هرگز با فرعونیان مجرم و گنهکار همکاری نخواهم کرد بلکه در کنار ستمدیدگان بنی اسرائیل خواهم بود.

و اینکه بعضی احتمال داده اند منظور از مجرم آن مرد اسرائیلی بوده باشد بسیار بعید به نظر میرسد.

نکته ها:

1 - آیا این کار موسی منافی مقام عصمت نیست؟

مفسران بحثهای دامنه داری در مورد مشاجره مرد قبطی و بنی اسرائیلی و کشته شدن قبطی به دست موسی کرده اند.

البته اصل این عمل مسأله مهمی نبوده، چرا که جنایتکاران فرعونى مفسدان بیرحمى بودند که هزاران نوزاد بنی اسرائیلی را سر بریدند، و از هیچگونه جنایت بر بنی اسرائیل ابا نداشتند، و به این ترتیب افرادی نبودند که خونشان مخصوصا برای بنی اسرائیل محترم باشد.

آنچه برای علمای تفسیر ایجاد مشکل کرده تعبیراتی است که خود موسی (علیه السلام) در این ماجرا می کند:

یکجا می گوید: (هذا من عمل الشيطان).

جای دیگر می گوید: رب انى ظلمت نفسى فاغفر لى: خدایا! من بر خود ستم کردم مرا ببخش.

این تعبیرات چگونه با عصمت انبیاء که حتی قبل از نبوت و رسالت باید دارای مقام عصمت باشند سازگار است؟

اما با توضیحی که در تفسیر آیات فوق دادیم روشن می شود که آنچه از موسی سر زد ترک اولائی بیش نبود، او با این عملش خود را به زحمت انداخت چرا که قتل یک قبطی به وسیله موسی چیزی نبود که فرعونیان به آسانی از آن بگذرند، و می دانیم ترک اولی به معنی کاری است که ذاتا حرام نیست، بلکه موجب می شود که کار خوبتری ترک گردد، بی آنکه عمل خلافی انجام شده باشد.



نظیر این تعبیر در سرگذشت بعضی دیگر از انبیاء از جمله حضرت آدم (علیه السلام) نیز آمده است که شرح آن را در ذیل آیه 19 سوره اعراف (جلد 6) نمونه صفحه 122 به بعد) داده شد.

#### تفسیر

در حدیثی که در عیون الاخبار از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) در تفسیر این آیات آمده چنین می خوانیم: منظور از جمله هذا من عمل الشیطان نزاع و جدال آن دو مرد با یکدیگر بوده که عمل شیطانی محسوب می شده، نه عمل موسی، و منظور از جمله رب انی ظلمت نفسی فاغفر لی این است که من خود را در آنجا که نباید بگذارم گذارم، من نباید وارد این شهر می شدم، و منظور از جمله فاغفر لی این است که مرا از دشمنانت مستور دار تا بر من دست پیدا نکنند (یکی از معانی غفران پوشانیدن است).

#### 2 - پشتیبانی از مجرمان از بزرگترین گناهان است

در فقه اسلامی باب مفصلی پیرامون اعانت بر اثم و معاونت ظلمه با احادیث فراوانی داریم که نشان می دهد یکی از زشتترین گناهان یاری ستمکاران و ظالمان و مجرمان است و سبب می شود که انسان در سرنوشت شوم آنها شریک باشد.

اصولا ظالمان و ستمگران و افرادی همچون فرعون در هر جامعه ای افراد خاصی هستند، و اگر توده جمعیت با آنها همکاری نکنند فرعونها فرعون نمیشوند این گروهی از مردم زبون و ضعیف و یا فرصتطلب و دنیاپرست هستند که اطراف آنها را می گیرند، و دست و بال آنها و یا حداقل سیاهی لشکرشان می شوند، تا آن قدرت شیطانی را برای آنها فراهم می سازند.

در قرآن مجید روی این اصل اسلامی و انسانی کرارا تکیه شده است: در آیه دوم سوره مائده می خوانیم: **(و تعاونوا علی البر والتقوی ولا تعاونوا علی الاثم والعدوان)**: بر نیکی و تقوی تعاون کنید، و به گناه و تعدی هرگز کمک نکنید.

قرآن با صراحت می گوید: رکون بر ظالمان موجب عذاب آتش دوزخ است **(ولا ترکونوا الی الذین ظلموا فتمسکم النار)** (هود - 114).

رکون خواه به معنی تمایل قلبی باشد، یا به معنی همکاری ظاهری، یا اظهار رضایت، و یا دوستی و خیرخواهی، یا اطاعت که هر یک از مفسران تفسیری برای آن کرده اند و یا مفهومی که جامع همه اینها است، و آن اتکاء و اعتماد و وابستگی است، شاهد زنده ای بر مقصود ما است.

در حدیثی از امام زین العابدین علی بن الحسین (علیه السلام) می خوانیم: به محمد بن مسلم زهری که دانشمندی بود که با دستگاه بنی امیه مخصوصا هشام بن عبد الملک همکاری می کرد بعد از آنکه او را از اعانت ظالمان برحذر داشت در سخنان تکان دهنده اش چنین فرمود: او لیس بدعائهم ایاک حین دعوک جعلوک قطبا ادار و ربک رحی مظالمهم، و جسرا یعبرون علیک الی بلایاهم سلما الی ضلالتهم داعیا الی عینهم، سالکا سبیلهم، یدخلون بک الشک علی العلماء و یقتادون بک قلوب الجهال الیهم!... فما اقل ما اعطوک فی قدر ما اخذوا منک! و ما ایسر ما عمروا لک فی جنب ما حزبوا علیک! فانظر لنفسک فانه لا ینظر لها غیرک و حاسبها حساب رجل مسئول!:

(آیا آنها تو را به جمع خود دعوت نکردند و مرکزیتی بوسیله تو تشکیل ندادند که آسیای ظلم آنها بر محورش می گردد)?

آیا تو را پلی برای عبور به سوی بلاهای خود قرار ندادند؟  
 بوسیله تو نردبانی برای ضالالتشان، و مبلغی برای گمراهی و جهلشان، و  
 رهروی برای راه ننگینشان ساختند، و نیز بوسیله تو، علما  
 را زیر سؤال میکشند و قلوب ساده لوحان جاهل را به دام می افکنند...  
 آنها در مقابل چیزی که از تو گرفتند، چه کم بهائی به تو پرداختند؟! و  
 در برابر آنچه از تو ویران کردند چه کم آباد نمودند.  
 اندکی در باره خود بیندیش که هیچکس دلسوز تو جز خودت نیست،  
 و همچون یک انسان مسئول به حساب خویش رسیدگی کن.  
 به راستی این منطق گویا و رسای امام (علیه السلام) هر عالم درباری و وابسته  
 را می تواند متوجه عاقبت شوم خود کند.  
 ابن عباس می گوید: آیه رب بما انعمت علی فلن اکون ظهیرا للمجرمین از  
 جمله آیاتی است که گواهی می دهد بر اینکه پشتیبانی مجرمان، جرم و گناه  
 است و کمک به مؤمنان اطاعت فرمان خدا.  
 به یکی از علما گفتند: فلانکس نویسنده فلان ظالم شده است و تنها  
 چیزی را که می نویسد، دخل و خرج او است، اگر حقوقی در برابر این  
 کار بگیرد زندگیش تامین می شود، و الا خود و خانواده اش شدیداً گرفتار فقر  
 خواهند شد.  
 مرد عالم در پاسخ این سؤال تنها این جمله را بیان کرد: آیا گفتار آن مرد  
 صالح (موسی) را نشنیده ای که گفت: رب بما انعمت علی فلن  
 اکون ظهیرا للمجرمین: خداوندا به شکرانه نعمتهائی که به من بخشیدی هرگز  
 پشتیبانی از مجرمان نمیکنم.

## آیه (18) تا (22) و ترجمه

(فأصبح في المدينة خائفا يترقب فإذا الذي استنصره بالامس يستصرخه قال له موسى انك لغوى مبين) (18) (فلما أن أراد أن يبطش بالذي هو عدو لهما قال يموسى أتريد أن تقتلنى كما قتلت نفسا بالامس ان تريد الا أن تكون جبارا في الارض وما تريد أن تكون من المصلحين) (19) (و جاء رجل من أقصا المدينة يسعى قال يموسى ان الملا ياتمرون بك ليقتلوك فاخرج انى لك من الناصحين) (20) (فخرج منها خائفا يترقب قال رب نجنى من القوم الظالمين) (21) (ولما توجه تلقاء مدين قال عسى- ربى اءن يهدينى سواء السبيل) (22)

ترجمه:

18 - موسى در شهر ترسان بود و هر لحظه در انتظار حادثه ای (و در جستجوی اخبار) ناگهان دید همان کسی که دیروز از او یاری طلبیده بود فریاد میزند و از او کمک می خواهد، موسی به او گفت تو آشکارا انسان گمراهی هستی!

19 - و هنگامی که خواست با کسی که دشمن هر دوی آنها بود درگیر شود و با قدرت مانع او گردد، (فریادش بلند شد) گفت: ای موسی! می خواهی مرا بکشی، همانگونه که دیروز انسانی را به قتل رساندی؟ تو می خواهی فقط جباری در روی زمین باشی، و نمیخواهی از مصلحان باشی!

20 - (در این هنگام) مردی از نقطه دور دست شهر (از مرکز فرعونیان) با سرعت آمد و به موسی گفت ای موسی این جمعیت برای کشتنت به مشورت نشسته اند، فوراً (از شهر) خارج شو که من از خیرخواهان توام.

- 21 - موسی از شهر خارج شد در حالی که ترسان بود، و هر لحظه در انتظار حادثه ای، عرض کرد پروردگارا! مرا از این قوم ظالم رهائی بخش.
- 22 - و هنگامی که متوجه جانب مدین شد گفت امیدوارم پروردگارم مرا به راه راست هدایت کند.

تفسیر:

موسی مخفیانه به سوی مدین حرکت می کند  
در این آیات به چهارمین صحنه این سرگذشت پرماجرا روبرو می شویم.  
مسأله کشته شدن یکی از فرعونیان به سرعت در مصر منعکس شد و شاید کم و بیش از قرائن معلوم بود که قاتل او یک مرد بنی اسرائیلی است، و شاید نام موسی هم در این میان بر سر زبانها بود.  
البته این قتل یک قتل ساده نبود، جرقه ای برای یک انقلاب و یا مقدمه آن محسوب می شد، و دستگاه حکومت نمیتوانست به سادگی از کنار آن بگذرد که بردگان بنی اسرائیل قصد جان اربابان خود کنند!  
لذا در نخستین آیه می خوانیم: به دنبال این ماجرا، موسی در شهر، ترسان بود و هر لحظه در انتظار حادثه ای، و در جستجوی اخبار (فاصبح فی المدینة خائفا یترب) .  
ناگهان با صحنه تازه ای روبرو شد و دید همان بنی اسرائیلی که دیروز از او یاری طلبیده بود فریاد می کشد و از او کمک می خواهد (و با قبطنی دیگری گلاویز شده است) (فاذا الذی استنصره بالامس یتصرخه) .  
اما موسی به او گفت: تو به وضوح، انسان جاهل و گمراهی هستی! (قال له موسی انک لغوی مبین) .

هر روز با کسی گلاویز می شوی و در دسر می آفرینی و دست به کارهائی میزنی که الان موقع آن نیست، ما هنوز گرفتار پی آمدهای برنامه دیروز توئیم که امروز نیز تجدید برنامه کردی!

ولی به هر حال مظلومی بود که در چنگال ستمگری گرفتار شده بود (خواه در مقدمات تقصیر کرده باشد یا نه) می بایست موسی به یاری او بشتابد و تنهانش نگذارد اما هنگامی که موسی خواست آن مرد قبطی را که دشمن هر دو آنها بود با قدرت بگیرد و از بنی اسرائیلی دفاع کند، فریادش بلند شد و گفت: ای موسی تو می خواهی مرا بخشی همانگونه که انسانی را دیروز کشتی؟! (فلما ان اراد ان یبطش بالذی هو عدو لهما قال یا موسی اترید ان تقتلنی کما قتلت نفسا بالامس).

از قرار معلوم تو می خواهی فقط جباری در روی زمین باشی، و نمی خواهی از مصلحان باشی! (ان ترید الا ان تکون جبارا فی الارض و ما ترید ان تکون من المصلحین).

این جمله نشان می دهد که موسی قبلا نیت اصلاحطلبی خود را چه در کاخ فرعون و چه در بیرون آن، اظهار کرده بود، و در بعضی از روایات می خوانیم که درگیریهائی در این زمینه نیز با فرعون داشت، لذا مرد قبطی می گوید: تو هر روز می خواهی انسانی را به قتل برسانی، این چه اصلاحطلبی است؟! در صورتی که اگر موسی می خواست این جبار را نیز به قتل برساند، گامی در مسیر اصلاح بود.

به هر حال موسی متوجه شد که ماجرای دیروز افشا شده است و برای اینکه مشکلات بیشتری پیدا نکند، کوتاه آمد.

ماجرا به فرعون و اطرافیان او رسید و تکرار این عمل را تهدیدی بر وضع خود گرفتند، جلسه مشورتی تشکیل دادند و حکم قتل موسی صادر شد.

در این هنگام یک حادثه غیر منتظره موسی را از مرگ حتمی رهایی بخشید و آن اینکه مردی از نقطه دور دست شهر (از مرکز فرعونیان و کاخ فرعون) به سرعت خود را به موسی رساند و گفت ای موسی این جمعیت برای کشتن تو به مشورت نشسته اند، فوراً از شهر خارج شو که من از خیرخواهان توام (و جاء رجل من اقصى المدينة يسعى قال يا موسى ان الملاء ياتمرون بك ليقتلوك فاخرج انى لك من الناصحين).

این مرد ظاهراً همان کسی بود که بعداً به عنوان (مؤ من آل فرعون) معروف شد، می گویند نامش حزقیل بود و از خویشاوندان نزدیک فرعون محسوب می شد و آنچنان با آنها رابطه داشت که در این گونه جلسات شرکت می کرد.

او از وضع جانیات فرعون رنج می برد و در انتظار این بود که قیامی بر ضد او صورت گیرد، و او به این قیام الهی پیوندد.

ظاهراً چشم امید به موسی دوخته بود و در چهره او سیمای یک مرد الهی انقلابی را مشاهده می کرد، به همین دلیل هنگامی که احساس کرد او در خطر است با سرعت خود را به او رسانید و موسی را از چنگال خطر نجات داد، و بعداً خواهیم دید که نه تنها در این ماجرا، که در ماجراهای دیگر نیز تکیه گاهی برای موسی (ﷺ) بود، و دیده تیزبینی برای بنی اسرائیل در قصر فرعون محسوب می شد.

موسی این خبر را کاملاً جدی گرفت، به خیرخواهی این مرد با ایمان ارج نهاد، و به توصیه او از شهر خارج شد در حالی که ترسان بود و هر لحظه در انتظار حادثه ای! **(فخرج منها خائفاً يترقب).**

تمام قلب خود را متوجه پروردگار کرد و برای حل این مشکل بزرگ دست به دامن لطف او زد و گفت: پروردگار من مرا از این قوم ظالم رهائی بخش **(قال رب نجني من القوم الظالمين).** من می دانم آنها ظالم و بیرحمند، و من به دفاع از مظلومان برخاستم و از ظالمان بیگانه بودم، و همانگونه که من بقدر توانائی شر ظالمان را از مظلومان کوتاه کرده ام تو نیز ای خدای بزرگ شر ظالمان را از من دفع نما. موسی تصمیم گرفت که به سوی سرزمین مدین که شهری در جنوب شام و شمال حجاز بود و از قلمرو مصر و حکومت فرعونیان جدا محسوب می شد برود، اما جوانی که در ناز و نعمت بزرگ شده، و به سوی سفری می رود که در عمرش سابقه نداشته، نه زاد و نه توشه ای دارد نه مرکب و نه دوست و راهنمائی، و پیوسته از این بیم دارد که ماموران فرا رسند و او را دستگیر کرده به قتل رسانند، وضع حالش روشن است، آری موسی باید یک دوران سختی و شدت را پشت سر بگذارد، و از تارهایی که قصر فرعون بر گرد شخصیت او تنیده بود بیرون آید، در کنار مستضعفان قرار گیرد، درد آنها را با تمام وجودش احساس کند، و آماده یک قیام الهی به نفع آنها و بر ضد مستکبران گردد. ولی در این راه یک سرمایه بزرگ همراه داشت، سرمایه ایمان و توکل بر خدا! لذا هنگامی که متوجه جانب مدین شد گفت امیدوارم که پروردگارم مرا به راه راست هدایت کند **(ولما توجه تلقاء مدين قال عسى ربي ان يهديني سواء السبيل).**



## آیه (23) تا (25) و ترجمه

(و لما ورد ماء مدين وجد عليه امة من الناس يسقون و وجد من  
دونهم امرأتين تذودان قال ما خطبكما قالتا لا نسقى حتى يصدر الرعاء و أبونا شيخ  
كبير) (23) (فسقى لهما ثم تولى إلى الظل فقال رب إني لما أنزلت إلى من خير فقير)  
(24) (فجأته إحدثهما تمشى على استحياء قالت إن أبي يدعوك ليجزيك أجر ما  
سقيت لنا فلما جاءه و قص عليه القصص قال لا تخف نجوت من القوم الظلمين)  
(25)

ترجمه:

23 - و هنگامی که به (چاه) آب مدين رسید، گروهی از مردم را در آنجا  
دید که چهارپایان خود را سیراب می کنند، و در کنار آنها دو زن را دید که  
مراقب گوسفندان خویشند (و به چاه نزدیک نمیشوند، موسی) به آنها  
گفت کار شما چیست؟ (چرا گوسفندان خود را آب نمیدهید؟) گفتند ما آنها را  
آب نمی دهیم تا چوپانها همگی خارج شوند، و پدر ما پیر مرد مسنی است.  
24 - موسی به (گوسفندان) آنها آب داد، سپس رو به سوی سایه  
آورد و عرض کرد پروردگارا! هر خیر و نیکی بر من فرستی من به آن نیازمندم!  
25 - ناگهان یکی از آن دو به سراغ او آمد در حالی که با نهایت حیا  
گام برمیداشت و گفت: پدرم از تو دعوت می کند تا مزد سیراب کردن  
گوسفندان را برای ما به تو بپردازد هنگامی که موسی نزد او (شعیب) آمد و  
سرگذشت خود را شرح داد گفت نترس از قوم ظالم نجات یافتی!

تفسیر:

یک کار نیک درهای خیرات را به روی موسی گشود! در اینجا در برابر پنجمین صحنه از این داستان قرار می گیریم، و آن صحنه ورود موسی به شهر مدین است... این جوان پاکباز چندین روز در راه بود، راهی که هرگز از آن نرفته بود و با آن آشنائی نداشت، حتی به گفته بعضی ناچار بود با پای برهنه این راه را طی کند، گفته اند هشت روز در راه بود، آنقدر راه رفت که پاهایش آبله کرد.

برای رفع گرسنگی از گیاهان بیابان و برگ درختان استفاده مینمود، و در برابر اینهمه مشکلات و ناراحتیها تنها یک دلخوشی داشت و آن اینکه به لطف پروردگار از چنگال ظلم فرعونیه رهائی یافته است.

کمکم دورنمای مدین در افق نمایان شد، و موجی از آرامش بر قلب او نشست، نزدیک شهر رسید، اجتماع گروهی نظر او را به خود جلب کرد، به زودی فهمید اینها شبانهائی هستند که برای آب دادن به گوسفندان اطراف چاه آب اجتماع کرده اند.

هنگامی که موسی در کنار چاه آب مدین قرار گرفت گروهی از مردم را در آنجا دید که چارپایان خود را از آب چاه سیراب می کنند (فلما ورد ماء مدین وجد علیه امة من الناس یسقون).

و در کنار آنها دو زن را دید که گوسفندان خود را مراقبت می کنند اما به چاه نزدیک نمیشوند (و وجد من دونهم امرأتین تزودان).

وضع این دختران با عفت که در گوشه ای ایستاده اند و کسی به داد آنها نمیرسد و یک مشت شبان گردن کلفت تنها در فکر گوسفندان خویشند،

و نوبت به دیگری نمیدهند، نظر موسی را جلب کرد، نزدیک آن دو آمد و گفت کار شما چیست؟! (قال ما خطبکما).

چرا پیش نمیروید و گوسفندان را سیراب میکنید.

برای موسی این تبعیض و ظلم و ستم، این بیعدالتی و عدم رعایت حق مظلومان که در پیشانی شهر مدین به چشم می خورد قابل تحمل نبود، او مدافع مظلومان بود و به خاطر همین کار، به کاخ فرعون و نعمتهایش پشت پا زده و از وطن آواره گشته بود، او نمیتوانست راه و رسم خود را ترک گوید و در برابر بیعدالتیها سکوت کند.

دختران در پاسخ او گفتند: ما گوسفندان خود را سیراب نمیکنیم تا چوپانان همگی حیوانات خود را آب دهند و خارج شوند و ما از باقیمانده آب استفاده می کنیم (قالا لا نسقي حتى يصدر الرعاء).

و برای اینکه این سوءال برای موسی بیجواب نماند که چرا پدر این دختران عقیف آنها را به دنبال این کار بفرستد؟ افزودند: پدر ما پیرمرد مسنی است پیرمردی شکسته و سالخورده، (وابونا شیخ کبیر).

نه خود او قادر است گوسفندان را آب دهد و نه برادری داریم که این مشکل را متحمل گردد، و برای اینکه سربار مردم نباشیم چاره ای جز این نیست که این کار را ما انجام دهیم.

موسی از شنیدن این سخن سخت ناراحت شد، چه بیانصاف مردمی هستند که تمام در فکر خویشند و کمترین حمایتی از مظلوم نمیکند؟!

جلو آمد دلو سنگین را گرفت و در چاه افکند، دلوئی که می گویند چندین نفر میبایست آن را از چاه بیرون بکشند، با قدرت بازوان نیرومندش یک تنه آنرا از چاه بیرون آورد، و گوسفندان آن دو را سیراب کرد (فسقی لهما).

میگویند: هنگامی که نزدیک آمد و جمعیت را کنار زد به آنها گفت شما چه مردمی هستید که به غیر خودتان نمی اندیشید؟ جمعیت کنار رفتند و دلو را به او دادند و گفتند بسم الله! اگر میتوانی آب بکش، چرا که می دانستند دلو به قدری سنگین است که تنها با نیروی ده نفر از چاه بیرون می آید، آنها موسی را تنها گذاردند ولی موسی با اینکه خسته و گرسنه و ناراحت بود، نیروی ایمان به یاریش آمد و بر قدرت جسمیش افزود و با کشیدن یک دلو از چاه همه گوسفندان آن دو را سیراب کرد.

سپس به سایه روی آورد و به درگاه خدا عرض کرد خدایا هر خیر و نیکی بر من فرستی من به آن نیازمندم (ثم تولى الى الظل و قال انى لما انزلت الى من خير فقير).

آری او خسته و گرسنه بود، او در آن شهر غریب و تنها بود و پناهگاهی نداشت، اما در عین حال بیتابی نمیکند، آنقدر مؤدب است که حتی به هنگام دعا کردن صریحا نمیگوید خدایا چنین و چنان کن، بلکه می گوید: هر خیری که بر من فرستی به آن نیازمندم یعنی تنها احتیاج و نیاز خود را بازگو می کند و بقیه را به لطف پروردگار وامیگذارد.

اما کار خیر را بنگر که چه قدرتمائی می کند؟ چه برکات عجیبی دارد؟ یک قدم برای خدا برداشتن و یک دلو آب از چاه برای حمایت مظلوم ناشناخته‌های کشیدن، فصل تازه‌ای در زندگانی موسی می گشاید، و یک دنیا برکات مادی و معنوی برای او به ارمغان می آورد، گمشده‌ای را که میبایست سالیان دراز به دنبال آن بگردد در اختیارش می گذارد.

و آغاز این برنامه زمانی بود که ملاحظه کرد یکی از آن دو دختر که با نهایت حیا گام برمیداشت و پیدا بود از سخن گفتن با یک جوان بیگانه شرم دارد به سراغ او آمد، و تنها این جمله را گفت: پدرم از تو دعوت می کند تا پاداش و مزد آبی را که از چاه برای گوسفندان ما کشیدی بتو بدهد! (فجأته احدهما تمشی علی استحياء قالت ان ابی یدعوك لیجزيك اجر ما سقیت لنا).

برق امیدی در دل او جستن کرد گویا احساس کرد واقعه مهمی در شرف تکوین است، و با مرد بزرگی روبرو خواهد شد، مرد حقشناسی که حتی حاضر نیست زحمت انسانی، حتی به اندازه کشیدن یک دلو آب بدون پاداش بماند، او باید یک انسان نمونه یک مرد آسمانی و الهی باشد، ای خدای من! چه فرصت گرانبهائی؟

آری آن پیرمرد کسی جز شعیب پیامبر خدا نبود که سالیان دراز مردم را در این شهر به خدا دعوت کرده و نمونه ای از حقشناسی و حق پرستی بود، امروز که میبیند دخترانش زودتر از هر روز به خانه بازگشتند جویا می شود، و هنگامی که از جریان کار آگاه می گردد تصمیم می گیرد دین خود را به این جوان ناشناس هر که باشد ادا کند.

موسی حرکت و به سوی خانه شعیب آمد، طبق بعضی از روایات دختر برای راهنمایی از پیش رو حرکت می کرد و موسی از پشت سرش، باد بر لباس دختر می وزید و ممکن بود لباس را از اندام او کنار زند، حیا و عفت موسی (علیه السلام) اجازه نمیداد چنین شود، به دختر گفت من از جلو میروم بر سر دو راهیها و چند راهیها مرا راهنمایی کن.

موسی وارد خانه شعیب شد، خانه ای که نور نبوت از آن ساطع است،  
و روحانیت از همه جای آن نمایان، پیرمردی با وقار با موهای سفید  
در گوشه ای نشسته، به موسی خوش آمد گفت.

از کجا می آئی؟ چه کاره ای؟ در این شهر چه می کنی؟ هدف و مقصودت  
چیست؟ چرا تنها هستی.

و از اینگونه سوالات.

موسی ماجرای خود را برای شعیب بازگو کرد.

قرآن می گوید: هنگامی که موسی نزد او آمد و سرگذشت خود را برای وی  
شرح داد گفت: نترس، از جمعیت ظالمان رهائی یافتی (فلما  
جاءه وقص علیه القصص قال لا تخف نجوت من القوم الظالمین).

سرزمین ما از قلمرو آنها بیرون است، و آنها دسترسی به اینجا ندارند،  
کمترین وحشتی به دل راه مده، تو در یک منطقه امن و امان قرار داری، از  
غربت و تنهایی رنج نبر، همه چیز به لطف خدا حل می شود.

موسی به زودی متوجه شد استاد بزرگی پیدا کرده که  
چشمه های زلال علم و معرفت و تقوا و روحانیت از وجودش  
میجوشد، و می تواند او را به خوبی سیراب کند.

شعیب نیز احساس کرد شاگرد لایق و مستعدی یافته که می  
تواند علوم و دانشها و تجربیات یک عمر خود را به او منتقل سازد، آری به  
همان اندازه که شاگرد از پیدا کردن یک استاد بزرگ لذت می برد  
استاد هم از یافتن یک شاگرد لایق خوشحال است.

نکته ها:

1 - مدین کجا بود؟

(مدین) نام شهری بود که شعیب و قبیله او در آن زندگی می کردند، این شهر در شرق خلیج عقبه (و شمال حجاز و جنوب شامات) قرار داشت، و مردم آن از فرزندان اسماعیل بودند، و با مصر و لبنان و فلسطین تجارت داشتند، امروز شهر (مدین) بنام (معان) نامیده می شود. بعضی هم (مدین) را بر مردمی اطلاق کرده اند که میان خلیج عقبه تا کوه سیناء می زیسته اند، در تورات هم به نام (مدیان) آمده است. بعضی نیز اطلاق نام مدین را بر این شهر به خاطر آن می دانند که یکی از فرزندان ابراهیم بنام مدین در این شهر می زیسته اند. اگر درست به نقشه جغرافیا نگاه کنیم می بینیم این شهر فاصله زیادی با مصر نداشته، و موسی توانسته است در چندین روز به آن برسد. امروز در نقشه های جغرافیائی (اردن) نیز نام معان به عنوان یکی از شهرهای جنوب غربی به چشم می خورد که با اوصافی که در بالا گفتیم تطبیق می کند.

## 2 - درسهای آموزنده بسیار

در این بخش از سرگذشت موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) درسهای آموزنده فراوانی است:

الف - پیامبران الهی همیشه حامی مظلومان بوده اند، موسی چه در زمانی که در مصر بود و چه وقتی که به مدین آمده، هر جا صحنه ظلم و ستمی را که می دید ناراحت می شد، و به یاری مظلوم می شتافت، و اصولاً چرا که یکی از اهداف بعثت انبیاء همین حمایت از مظلومان است.

ب - انجام یک کار کوچک برای خدا چه پر برکت است؟ موسی یک دلو آب از چاه کشید و انگیزهای جز جلب رضای خالق نداشت، اما چقدر این کار کوچک پربرکت بود؟ زیرا همان سبب شد که به خانه شعیب

پیامبر بزرگ خدا راه پیدا کند، از غربت رهائی یابد، پناهگاهی مطمئن پیدا کند، غذا و لباس و همسری پاکدامن نصیب او شود، و از همه مهمتر اینکه مکتب انسانساز شعیب آن پیر روشن ضمیر را در مدت ده سال ببیند و آماده رهبری خلق شود.

ج - مردان خدا هیچ خدمتی - مخصوصاً خدمت زحمتکشان - را بی اجر و مزد نمی گذارند و به همین دلیل شعیب پیامبر تا خدمت این جوان ناشناس را شنید آرام نگرفت فوراً به سراغ او فرستاد تا مزدش را بدهد.

د - این نکته نیز در زندگی موسی قابل توجه است که همیشه به یاد خدا و متوجه درگاه او بود، و حل هر مشکلی را از او می خواست.

هنگامی که مرد قبطی را کشت و ترک اولائی از او سر زد فوراً از خدا تقاضای عفو و مغفرت کرد و عرض کرد: (پروردگارا! من بر خود ستم کردم مرا ببخش) (قال انی ظلمت نفسی فاغفر لی).  
و به هنگامی که از مصر بیرون آمد، عرض کرد: (خداوندا مرا از قوم ستمکار نجات ده) (قال رب نجنی من القوم الظالمین).

و به هنگامی که متوجه سرزمین مدین شد، گفت: (امیدوارم پروردگارم مرا به راه راست هدایت کند): قال عسی ربی ان یهدینى سواء السبیل.

و هنگامی که گوسفندان شعیب را سیراب کرد و در سایه آرمید عرض کرد: (پروردگارا! هر خیری بر من نازل کنی من نیازمندم) (قال رب انی لما انزلت الی من خیر فقیر).

مخصوصاً این دعای اخیر که در بحرانی ترین لحظات زندگی او بود بقدری مؤدبانه و تواضع با آرامش و خونسردی بود که حتی نگفت خدایا



نیازهای مرا بر طرف گردان، بلکه تنها عرض کرد: من محتاج خیر و احسان  
توام.

ه- تصور نشود که موسی فقط در سختیها در فکر پروردگار بود، که در قصر  
فرعون در آن ناز و نعمت نیز خدا را فراموش نکرد، لذا در  
روایات می خوانیم روزی در مقابل فرعون عطسه زد، و  
بلافاصله (الحمد لله رب العالمین) گفت، فرعون از شنیدن این سخن  
ناراحت شد، و به او سیلی زد، و موسی نیز متقابلاً ریش بلند او را گرفت  
و کشید، فرعون سخت عصبانی شد و تصمیم بر کشتن او گرفت، ولی  
همسرش به عنوان اینکه او کودکی است خردسال و متوجه کارهای خود نیست  
او را از مرگ نجات داد!.

## آیه (26) تا (28) و ترجمه

(قالت احدهما يا ابت استجره ان خير من استاجرت القوى الامين) (26)  
(قال انى أريد أن أنكحك احدى ابنتي هاتين على أن تاجرني ثمانى حجج فان  
أتممت عشرا فمن عندك وما أريد أن أشق عليك ستجدني ان شاء الله من  
الصالحين) (27) (قال ذلك بينى وبينك ائيمما الاجلين قضيت فلا  
عدوان على والله على ما نقول وكيل) (28)

ترجمه:

26 - یکی از آن دو (دختر) گفت: پدرم! او را استخدام کن، چرا که  
بهترین کسی را که استخدام می توانی کنی آن کس است که قوی و امین باشد.

27 - (شعیب) گفت: من می خواهم یکی از این دو دخترم را به  
همسری تو در آورم به این شرط که هشت سال برای من کار کنی، و  
اگر آن را تا ده سال افزایش دهی محبتی از ناحیه تو است، من  
نمی خواهم کار سنگینی بر دوش تو بگذارم و ان شاء الله مرا از صالحان خواهی  
یافت.

28 - (موسی) گفت (مانعی ندارد) این قراردادی میان من و تو باشد، البته  
هر کدام از این دو مدت را انجام دهم ستمی بر من نخواهد بود (و من در  
انتخاب آن آزادم) و خدا بر آنچه ما می گوئیم گواه است.

تفسیر:

موسی در خانه شعیب

این ششمین صحنه از زندگی موسی در این ماجرای بزرگ است.

موسی به خانه شعیب آمد، خانه ای ساده و روستائی، خانه ای پاک و مملو از معنویت، بعد از آنکه سرگذشت خود را برای شعیب بازگو کرد، یکی از دخترانش زبان به سخن گشود و با این عبارت کوتاه و پر معنی به پدر پیشنهاد استخدام موسی برای نگهداری گوسفندان کرد (گفت: ای پدر! این جوان را استخدام کن، چرا که بهترین کسی که می توانی استخدام کنی آن فرد است که قوی امین باشد او هم امتحان نیرومندی خود را داده هم پاکی و درستکاری را (قالت أحدهما یا ابت استاجره ان خیر من استاجرت القوی الامین).

دختری که در دامان یک پیامبر بزرگ پرورش یافته باید این چنین مؤدبانه و حساب شده سخن بگوید، و در عبارتی کوتاه و با کمترین الفاظ حق سخن را ادا کند.

این دختر از کجا می دانست که این جوان هم نیرومند است و هم درستکار، با اینکه نخستین بار که او را دیده بر سر چاه بوده و سوابق زندگیش برای او روشن نیست.

پاسخ این سؤال معلوم است: قوت او را به هنگام کنار زدن چوپانها از سر چاه برای گرفتن حق این مظلومان و کشیدن دلو سنگین یک تنه از چاه فهمیده بود، و امانت و درستکاریش آن زمان روشن شد که در مسیر خانه شعیب راضی نشد دختر جوانی پیش روی او راه برود، چرا که باد ممکن بود لباس او را جابجا کند.

بعلاوه از خلال سرگذشت صادقانه ای که برای شعیب نقل کرد نیز قدرت او در مبارزه با قبطیان روشن می شد و هم امانت و درستی او که هرگز با جباران سازش نکرد، و روی خوش نشان نداد.

در اینجا شعیب از پیشنهاد دخترش استقبال کرد، رو به موسی نموده چنین (گفت: من می خواهم یکی از این دو دخترم را به همسری تو در آورم به این شرط که هشت سال برای من کار کنی!) (قال انی ارید ان انکحک احدی ابنتی هاتین علی ان تاجرنی ثمانی حجج).

سپس افزود (و اگر هشت سال را به ده سال تکمیل کنی محبتی کرده ای، اما بر تو واجب نیست!) (فان اتممت عشرا فمّن عندک).

و به هر حال (من نمی خواهم کار را بر تو مشکل بگیرم، و انشاء الله به زودی خواهی دید که من از صالحانم) (و ما ارید ان اشق علیک ستجدنی ان شاء الله من الصالحین).

من به عهد و پیمانم وفادارم و هرگز سختگیری نخواهم کرد و با خیر و نیکی با تو رفتار خواهم نمود.

در اطراف این پیشنهاد ازدواج و مهریه و سایر خصوصیات آن سؤالات بسیاری مطرح است که در بحث نکاح ان شاء الله خواهد آمد.

موسی به عنوان موافقت و قبول این عقد (گفت: این قراردادی میان من و تو باشد) (قال ذلک بینی و بینک).

البته (هر کدام از این دو مدت (هشت سال یا ده سال) را انجام دهم ظلمی بر من نخواهد بود و در انتخاب آن آزادم) (ایما الاجلین قضیت فلا عدوان علی).

و برای محکم کاری و استمداد از نام پروردگار افزود: (و خدا بر آنچه ما می گوئیم شاهد و گواه است) (والله علی ما نقول وکیل).

و به همین سادگی موسی داماد شعیب شد!

نکته ها:

# 1 - دو شرط اساسی برای مدیریت صحیح

در جمله کوتاهی که در آیات فوق از زبان دختر شعیب در مورد استخدام موسی آمده بود مهمترین و اصولیترین شرایط مدیریت به صورت کلی و فشرده خلاصه شده بود: قدرت و امانت.

بدیهی است منظور از قدرت تنها قدرت جسمانی نیست، بلکه مراد قدرت و قوت بر انجام مسئولیت است.

یک پزشک قوی و امین پزشکی است که از کار خود آگاهی کافی و بر آن تسلط کامل داشته باشد.

یک مدیر قوی کسی است که حوزه ماموریت خود را به خوبی بشناسد، از (انگیزه ها) با خبر باشد، در (برنامه ریزی) مسلط و از ابتکار سهم کافی و در (تنظیم کارها) مهارت لازم داشته باشد، (هدفها را روشن کند) و نیروها را برای رسیدن به هدف (بسیج) نماید.

در عین حال دلسوز و خیرخواه و امین و درستکار باشد.

آنها که در سپردن مسئولیتها و کارها تنها به امانت و پاکی قناعت می کنند به همان اندازه در اشتباهند که برای پذیرش مسئولیت داشتن تخصص را کافی بدانند.

(متخصصان خائن و آگاهان نادرست همان ضربه را می زنند که درستکاران نا آگاه و بی اطلاع)!

اگر بخواهیم کشوری را تخریب کنیم باید کارها را به دست یکی از این دو گروه بسپاریم: مدیران خائن، و پاکان غیر مدیر و نتیجه هر دو یکی است!

منطق اسلام این است که هر کار باید به دست افرادی نیرومند و توانا و امین باشد، تا نظام جامعه به سامان رسد، و اگر در علل زوال حکومتها در طول تاریخ بیندیشیم می بینیم عامل اصلی سپردن کار به دست یکی از دو گروه فوق بوده است.

جالب اینکه در برنامه های اسلامی در همه جا علم و تقوا در کنار هم قرار دارد، مرجع تقلید باید مجتهد و عادل باشد، قاضی و رهبر باید مجتهد و (عادل) باشد (البته در کنار این دو شرط شرائط دیگری نیز هست اما اساس و پایه، این دو است (علم و آگاهی)، توام با (عدالت و تقوی)).

## 2 - پاسخ به چند سؤال در مورد ازدواج دختر شعیب با موسی

گفتیم آیات فوق سؤالات فراوانی را برانگیخته است که باید جواب همه را به طور فشرده بیاوریم:

الف: آیا از نظر فقهی صحیح است دختری که می خواهد به ازدواج کسی در آید دقیقا معلوم نباشد بلکه به هنگام اجرای صیغه عقد گفته شود یکی از این دو دختر را به ازدواج تو درمی آورم.

(پاسخ): معلوم نیست که عبارت فوق به هنگام اجرای صیغه گفته شده باشد بلکه ظاهر این است که گفتگوی مقدماتی و به اصطلاح (مقاوله) است تا بعد از موافقت موسی، طرفین یکدیگر را انتخاب کنند و صیغه عقد جاری شود.

ب: آیا می توان (مهر) را به صورت مجهول و مردد میان کم و زیاد قرار داد؟

(پاسخ): از لحن آیه به خوبی برمی آید که مهریه واقعی هشت سال خدمت کردن بوده است و دو سال دیگر مطلبی بوده است موکول به اراده و میل موسی.

ج: اصولاً آیا می توان (کار و خدمات) را مهریه قرار داد؟ و چگونه می توان با چنین همسری هم بستر گردید در حالی که هنوز زمان پرداخت تمام مهریه او فرا نرسیده است و حتی قدرت بر پرداخت همه آن یکجا ندارد؟

(پاسخ): هیچ دلیلی بر عدم جواز چنین مهری وجود ندارد، بلکه اطلاعات ادله مهر در شریعت ما نیز هر چیزی را که ارزش داشته باشد شامل می شود، این هم لزومی ندارد که تمام مهر را یکجا بپردازند، همین اندازه که تمام آن در ذمه شوهر قرار گیرد و زن مالک آن شود کافی است، اصل سلامت و استصحاب نیز حکم می کند که این شوهر زنده می ماند و توانائی بر اداء این خدمت را دارد.

د: اصولاً چگونه ممکن است خدمت کردن به پدر، مهر دختر قرار داده شود؟ مگر دختر کالائی است که او را به آن خدمت بفروشند؟

(پاسخ): بدون شک شعیب از سوی دخترش در این مسأله احرار رضایت نموده و وکالت داشت که چنین عقدی را اجرا کند، و به تعبیر دیگر مالک اصلی در ذمه موسی، همان دختر شعیب بود، اما از آنجا که زندگی همه آنها به صورت مشترک و در نهایت صفا و پاکی می گذشت و جدائی در میان آنها وجود نداشت (همانگونه که هم اکنون در بسیاری از خانواده های قدیمی یا روستائی دیده می شود که زندگی یک خانواده کاملاً به هم آمیخته است) این مسأله مطرح نبود، که ادای این دین چگونه باید باشد، خلاصه اینکه مالک مهر تنها دختر است نه پدر و خدمات موسی نیز در همین طریق بود.

ه: مهریه دختر شعیب مهریه نسبتاً سنگینی بوده، زیرا اگر به حساب امروز کار یک کارگر معمولی را در یک ماه و یکسال محاسبه کنیم و سپس آن را در عدد 8 ضرب نمائیم مبلغ قابل ملاحظه ای می شود.

(پاسخ): اولاً این ازدواج یک ازدواج ساده نبود بلکه مقدمه ای بود برای ماندن موسی در مکتب شعیب، مقدمه ای بود برای اینکه موسی یک دانشگاه بزرگ را در این مدت طولانی طی کند، و خدا می داند که در این مدت موسی چه ها از (پیر مدین) فرا گرفت.

از این گذشته اگر موسی این مدت را برای شعیب کار می کرد، در عوض شعیب نیز تمام زندگی او و همسرش را از همین طریق تامین می نمود، بنا بر این اگر هزینه موسی و همسرش را از مزد این کار کم کنیم مبلغ زیادی باقی نخواهد ماند و تصدیق خواهیم کرد مهر ساده و سبکی بوده است!.

3 - ضمناً از این داستان استفاده می شود آنچه امروز در میان ما رائج شده که پیشنهاد پدر و کسان دختر را در مورد ازدواج با پسر عیب می دانند درست نیست، هیچ مانعی ندارد کسان دختر شخصی را که لایق همسری فرزندان می دانند پیدا کنند و به او پیشنهاد دهند همانگونه که شعیب چنین کرد، و در حالات بعضی از بزرگان اسلام نظیر آن دیده شده است.

4 - نام دختران شعیب را (صفوره) (یا صفورا) و (لیا) نوشته اند که اولی با موسی ازدواج کرد.



آیه (29) تا (35) و ترجمه

(فلما قضی موسى الاجل و سار باهله انس من جانب الطور نارا قال لاهله امكثوا انى انست نارا لعل اتيكم منها بخبير أو جذوة من النار لعلكم تصطلون) (29) (فلما أتاها نودى من شطى الواد الايمن فى البقعة المباركة من الشجرة اءن يا موسى انى إنا الله رب العالمين) (30) (وأن ألق عصاك فلما راها تهتز كأنها جان ولى مدبرا ولم يعقب ي موسى أقبيل ولا تخف انك من الامنين) (31) (اسلك يدك فى جيبك تخرج بيضاء من غير سوء و اضمم اليك جناحك من الريح فذنك برهانان من ربك الى فرعون و ملايه انهم كانوا قوما فاسقين) (32) (قال رب انى قتلت منهم نفسا فاخاف أن يقتلون) (33) (و أخى هارون هو أفصح منى لسانا فارسله معى رء ايصدقنى انى أخاف أن يكذبون) (34) (قال سنشد عضدك باخيك و نجعل لكما سلطانا فلا يصلون اليكما باياتنا أنتما و من اتبعكما الغالبون) (35)

ترجمه:

29 - هنگامی که موسى مدت خود را به پایان رسانید و همراه خانواده اش (از مدین به سوی مصر) حرکت کرد از جانب طور آتشى دید! به خانواده اش گفت: درنگ کنید من آتشى دیدم، مى روم شاید خبری برای شما بیاورم، یا شعله ای از آتش، تا با آن گرم شوید.

30 - هنگامی که به سراغ آتش آمد ناگهان از ساحل راست وادی در آن سرزمین بلند و پر برکت از میان یک درخت ندا داده شد که ای موسى! منم خداوند، پروردگار جهانیان!.

31 - عصایت را بیفکن، هنگامی که (عصا را افکند) نگاه کرد و دید همچون ماری با سرعت حرکت می کند! ترسید و به عقب برگشت و حتی پشت سر خود را نگاه نکرد! (به او گفته شد) برگرد و ترس تو در امان هستی!

32 - دستت را در گریبانانت فرو بر، هنگامی که خارج می شود سفید و درخشنده است و بدون عیب و نقص، و دستهایت را بر سینه ات بگذار تا ترس و وحشت از تو دور شود، این دو برهان روشن از پروردگارت به سوی فرعون و اطرافیان اوست که آنها قوم فاسقی هستند.

33 - عرض کرد: پروردگارا من از آنها یک تن را کشته ام می ترسم مرا به قتل برسانند.

34 - و برادرم هارون زبانش از من فصیحتر است، او را همراه من بفرست تا یاور من باشد

و مرا تصدیق کند می ترسم مرا تکذیب کنند.

35 - فرمود: بازوان تو را بوسیله برادرت محکم می کنیم و برای شما سلطه و برتری قرار می دهیم و به برکت آیات ما بر شما دست نمی یابند، شما و پیروانتان پیروزید.

تفسیر:

نخستین جرقه وحی!

در اینجا به هفتمین صحنه از این داستان می رسیم:

هیچکس دقیقاً نمی داند در این ده سال بر موسی چه گذشت اما بدون شک این ده سال از بهترین سالهای عمر موسی بود، سالهای گوارا، شیرین و آرامبخش سالهای سازندگی و آمادگی برای یک ماموریت بزرگ.

در حقیقت ضرورت داشت که موسی (علیه السلام) یک دوران دهساله را در غربت و در کنار یک پیامبر بزرگ بگذارند و شبانی کند، تا اگر خوی کاخشینی بر فکر و جان او اثر گذاشته است به کلی شستشو شود، موسی باید در کنار کوخشینان باشد، از دردهای آنها آگاه گردد و برای مبارزه با کاخشینان آماده شود.

از سوی دیگر موسی باید زمان طولانی برای تفکر در اسرار آفرینش، و خودسازی در اختیار داشته باشد، کجا بهتر از بیابان مدین؟ و کجا بهتر از خانه شعیب بود؟

ماموریت یک (پیامبر اولوا العزم) ساده نیست که به آسانی بتوان عهده دار آن شد، بلکه می توان گفت ماموریت موسی بعد از پیامبر اسلام در میان پیامبران از یک نظر از همه سنگینتر بود، مبارزه با بزرگترین جباران روی زمین کردن و به اسارت قوم بزرگی پایان بخشیدن، و آثار فرهنگ اسارت را از روح آنها شستشو دادن کار آسانی نیست.

در تورات و همچنین در روایات اسلامی آمده که شعیب برای قدردانی از زحمات موسی قرار گذاشته بود گوسفندانی که با علائم مخصوصی متولد می شوند به او ببخشد، اتفاقاً در آخرین سال که موسی عزم داشت با شعیب خدا حافظی کند و به سوی مصر بازگردد، تمام یا غالب نوزادان گوسفند با همان ویژگی متولد شدند. و شعیب نیز با کمال میل آنها را به موسی داد.

بدیهی است موسی به این قانع نیست که تا پایان عمر شبانی کند - هر چند محضر شعیب برای او بسیار مغتنم بود - او باید به یاری قوم خود بشتابد که در زنجیر اسارت گرفتارند و در جهل و نادانی و بیخبری غوطه ورنند.

او باید به بی عدالتیها در مصر پایان بخشد، بتها را بشکند، طاغوتیان را ذلیل، و مظلومان را به یاری خدا عزیز کند و یک احساس درونی موسی را به این سفر تشویق می کرد. سرانجام اثاث و متاع و گوسفندان خود را جمع آوری کرد و بار سفر را بست.

ضمناً از تعبیر به (اهل) که در آیات متعددی از قرآن آمده استفاده می شود که موسی غیر از همسرش در آنجا فرزند یا فرزندان همراه داشت، روایات اسلامی نیز این معنی را تایید می کند و در تورات در سفر خروج به آن تصریح شده است، بعلاوه همسرش در آن موقع باردار بود.

او به هنگام بازگشت، راه را گم کرد و شاید به این دلیل بود که برای گرفتار نشدن در چنگال متجاوزان شام از بیراهه می رفت.

به هر حال قرآن در نخستین آیه مورد بحث می گوید: (هنگامی که موسی مدت خود را به پایان رسانید و همراه خانواده اش حرکت کرد، از جانب طور آتشی دید!) **(فلما قضی موسی الاجل و سار باهله آنس من جانب الطور نارا).**

(به خانواده اش گفت: همینجا درنگ کنید، من آتشی دیدم، می روم شاید خبری برای شما بیاورم، یا شعله ای از آتش، تا با آن گرم شوید) **(قال لاهله امکثوا انی آنست نارا لعلی آتیکم منها بخبر او جذوة من النار لعلکم تصطلون).**

(آنست) از ماده (ایناس) به معنی مشاهده کردن و دیدن تواءم با یکنوع آرامش و انس است، (جذوة) به معنی قطعه ای از آتش است، و بعضی گفته اند به قطعه بزرگی از هیزم گفته می شود.

از جمله (آتیکم بخیر) (خبری بیاورم) استفاده می شود که او راه را گم کرده بود، و از جمله (لعلکم تصطلون) بدست می آید که شبی بود سرد و ناراحت کننده.

در آیه سخنی از وضع همسر موسی به میان نیامده، ولی مشهور در تفاسیر و روایات این است که او باردار بود و در آن لحظه درد زائیدن به او دست داد، و موسی از این نظر نیز نگران بود.

(هنگامی که به سراغ آتش آمد (دید آتشی است نه همچون آتشیهای دیگر خالی از حرارت و سوزندگی، یکپارچه نور و صفا، در همین حال که موسی سخت در تعجب فرو رفته بود) ناگهان از ساحل راست وادی در آن سرزمین بلند و پر برکت از میان یک درخت ندا داده شد که ای موسی منم خداوند پروردگار عالمیان!) (فلما اتاها نودی من شاطیء الوادی الايمن فی البقعة المباركة من الشجرة ان یا موسی انی انا الله رب العالمین). (شاطیء) به معنی ساحل و (وادی) به معنی (دره) یا (محل عبور سیلاب)

و (ایمن) به معنی راست و صفت است برای (شاطی) و (بقعه) به معنی قطعه زمینی است که نسبت به اطرافش مشخص است.

بدون شک خداوند قدرت دارد امواج صوتی را در هر چیز بخواهد بیافریند در اینجا در میان درخت ایجاد کرد، چرا که می خواهد با موسی سخن بگوید، و موسی جسم است و دارای گوش، و نیازمند به امواج صوتی، البته بسیاری اوقات پیامبران از طریق الهام درونی وحی را می گرفتند، و گاه در خواب، ولی گاهی نیز از طریق شنیدن امواج صوتی

بوده است، و به هر حال به هیچوجه جای این توهم نیست که برای خدا جسمی قائل شویم.

در بعضی از روایات آمده که موسی هنگامی که نزدیک آتش رسید دقت کرد دید از درون شاخه سبزی آتش می درخشد، و لحظه به لحظه پرفروغتر و زیباتر می شود با شاخه کوچکی که در دست داشت خم شد تا کمی از آن بر گیرد، آتش به سوی او آمد وحشت کرد و عقب رفت! گاه او به سوی آتش می آمد و گاه آتش به سوی او که ناگهان ندائی برخاست و بشارت وحی به او داد، و به این ترتیب از قرائن غیر قابل انکار برای موسی روشن شد که این ندا ندای الهی است و نه غیر آن.

اما با توجه به ماموریت بزرگ و سنگینی که موسی بر عهده دارد باید معجزاتی بزرگ به تناسب آن از سوی خدا در اختیارش قرار داده شود که به دو قسمت مهم آن در این آیات اشاره شده است:

نخست اینکه (به موسی ندا داده شد که عصایت را بیفکن، و موسی عصا را افکند، هنگامی که به آن نگاه کرد دید همچون ماری است که با سرعت و شدت حرکت می کند، موسی ترسید و به عقب برگشت و حتی پشت سر خود را نگاه نکرد!) **(و ان الق عصاك فلما رآها تهتز كانها جان ولي مدبرا ولم يعقب).**

روزی که موسی این عصا را برای خود انتخاب کرد تا هنگام خستگی بر آن تکیه کند و برای گوسفندان برگهای درختان را بریزد باور نمی کرد که در درونش چنین قدرت بزرگی به فرمان خدا نهفته باشد، و این عصای ساده چوپانی کاخهای بیدادگران را بلرزه درآورد، و چنین است موجودات

این جهان که گاه در نظر ما کوچکند اما استعدادهای بزرگی در درون نهفته دارند که به فرمان خدا آشکار می گردد.

در این هنگام بار دیگر موسی ندا را شنید که به او می گوید: (برگرد و ترس تو در امان هستی!) **(اقبل ولا تخف انك من الامنين).**

(جان) در اصل به معنی موجود ناپیدا است و به مارهای کوچک (جان) گفته می شود چون به صورت ناپیدائی از لابلای علفها و شیارهای زمین می گذرند البته در بعضی دیگر از آیات قرآن تعبیر به (ثعبان مبین) (اژدهای آشکار) شده است (سوره اعراف - 107 و شعراء - 32) و سابقا گفته ایم این تفاوت تعبیرها ممکن است بیانگر حالات مختلف آن مار باشد که در آغاز کوچک بود، و بعد به صورت اژدهائی عظیم درمی آمد، این احتمال نیز وجود دارد که موسی نخستین بار که در وادی طور آن را دید به صورت کوچکتري بود و در مراحل بعد بزرگتر.

به هر حال موسی می بایست به این حقیقت آشنا شود که در محضر پروردگار امنیت مطلق حکمفرما است، آنجا جای ترس و خوف نیست.

معجزه نخستین آیتی از وحشت بود، سپس به او دستور داده می شود که به سراغ معجزه دیگرش برود که آیتی از نور و امید است و مجموع آن دو ترکیبی از (انذار) و (بشارت) خواهد بود، به او فرمان داده شد (دست خود را در - گریبان کن و بیرون آور، هنگامی که خارج می شود سفید و درخشنده است، بدون عیب و نقص) **(اسلك يدك في جيبك تخرج بيضاء من غير سوء).**

این سفیدی و درخشندگی بر اثر بیماری برص و مانند آن نبود، نوری بود الهی که کاملاً تازگی داشت.

مشاهده این خارق عادات عجیب، در آن شب تاریک و در آن بیابان خالی، موسی را سخت تکان داد، و برای اینکه آرامش خویش را باز یابد دستور دیگری به او داده شد و دستور این بود: (دستهایت را بر سینه ات بگذار تا قلبت آرامش خود را باز یابد) (واضمم اليك جناحك من الرهب).

بعضی نیز گفته اند این جمله کنایه از لزوم قاطعیت و عزم راسخ در ادای مسئولیت رسالت و عدم ترس و وحشت از هیچ مقام و هیچ قدرت است.

بعضی نیز احتمال داده اند که موسی هنگامی که عصا تبدیل به مار شد دست خود را گشود تا از خویشتن دفاع کند اما خداوند به او دستور داد دستت را جمع کن و ترس نیازی به دفاع نیست!

تعبیر (جناح) (بال) بجای دست، تعبیر زیبایی است که شاید هدف از آن تشبیه حالت آرامش انسان به حالت پرنده ای باشد که به هنگام مشاهده امر وحشتناک بال و پر می زند اما وقتی آرامش خود را باز یافت بال و پر خود را جمع می کند.

سپس همان ندا به موسی گفت: (این دو دلیل روشن از پروردگارت به سوی فرعون و اطرافیان او است که آنها قوم فاسقی بوده و هستند) (فذاذك برهانان من ربك الى فرعون و ملائئ انهم كانوا قوما فاسقين).

آری این گروه از طاعت پروردگار خارج شده اند، و طغیان را به حد اعلی رسانده اند، وظیفه تو است که آنها را نصیحت کنی و اندرز گوئی، و اگر مؤثر نشد با آنها مبارزه نمائی.

در اینجا موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) به یاد حادثه مهم زندگیش در مصر افتاد، حادثه کشتن مرد قبطی و بسیج نیروهای فرعونی برای تلافی خون او، گرچه موسی به خاطر حمایت مظلومی با این ظالم گلاویز شده بود ولی اینها در منطق



فرعون معنی نداشت او هنوز هم تصمیم دارد اگر موسی را پیدا کند بدون چون و چرا به قتل برساند.

لذا در اینجا (عرض می کند: پروردگارا! من از آنها یکنفر را کشته ام، می ترسم به تلافی خون او مرا به قتل برسانند و این ماموریت ناتمام بماند) (قال رب انی قتلت منهم نفسا فاخاف ان یقتلون).

از این گذشته من تنها هستم و زبانم آنقدر فصیح نیست، (برادرم را نیز با من بفرست که زبانش از من گویاتر است، تا مرا یاری و تصدیق کند، من از این بیم دارم که تنها بمانم و تکذیب کنند) (و این کار بزرگ به انجام نرسد) (و اخی هارون هو افصح منی لسانا فارسله معی ردا یصدقنی انی اخاف ان یکذبون). (افصح) از ماده (فصیح) در اصل به معنی خالص بودن چیزی است، و به سخن خالص و گویا که خالی از هر گونه حشو و زوائد باشد فصیح گفته می شود و (ردء) به معنی معین و یاور است.

به هر حال از آنجا که این ماموریت بسیار بزرگ و سنگین بود و موسی می خواست هرگز با شکست مواجه نشود این تقاضا را از خداوند بزرگ کرد. خداوند نیز دعوت او را اجابت کرد، و به او اطمینان کافی داد و فرمود: (ما بازوان تو را به وسیله برادرت (هارون) محکم می کنیم) (قال سنش عضدك باخيك).

(و برای شما در تمام مراحل سلطه و برتری قرار می دهیم) (و نجعل لکما سلطانا).

کاملاً مطمئن باشید، (آنها هرگز به شما دست پیدا نمی کنند، و به برکت آیات به شما دست نمی یابند و بر شما پیروز نمی شوند) (فلا یصلون الیکما بایاتنا).

بلکه (شما و پیروانتان غالب و پیروزید) **(انتما و من اتباعکما الغالبون)**.

چه نوید بزرگی؟ و چه بشارت عظیمی؟ نوید و بشارتی که قلب موسی را گرم و عزم او را جزم و اراده او را محکم و آهنین ساخت که اثرات روشن آن را در فرازهای آینده از این داستان خواهیم دید.

آیه (36) و (37) و ترجمه

(فلما جأهم موسى بآياتنا بينات قالوا ما هذا الا سحر مفترى و ما سمعنا بهذا  
في أبائنا الاولين) (36) (وقال موسى ربى أعلم بمن جاء بالهدى من عنده  
و من تكون له عاقبة الدار انه لا يفلح الظالمون) (37)

ترجمه:

36 - هنگامی که موسی با معجزات روشن ما به سراغ آنها آمد گفتند: این  
چیزی جز سحر نیست که به دروغ به خدا بسته شده، ما هرگز چنین چیزی در  
نیاکان خود نشنیده ایم!

37 - موسی گفت: پروردگار من از حال کسانی که هدایت را  
از نزد او آورده اند، و کسانی که سرانجام سرای دنیا و آخرت از آن آنهاست  
آگاهتر است، مسلماً ظالمان رستگار نخواهند شد.

تفسیر:

موسی در برابر فرعون

در اینجا با هشتمین صحنه از این ماجرای بزرگ روبرو می شویم.  
موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) فرمان نبوت و رسالت در آن شب تاریک و در آن سرزمین  
مقدس از خداوند دریافت نمود، به مصر آمد و برادرش هارون را با خبر  
ساخت و پیام این رسالت بزرگ را به او رسانید، هر دو به سراغ فرعون  
رفتند، و بعد از زحمت زیاد توانستند با شخص او روبرو شوند، در حالی که  
اطرافیان و خاصانش گرداگرد او را گرفته بودند، موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) دعوت  
الهی را به آنها ابلاغ کرد، اکنون ببینیم عکس العمل آنها در برابر پیام حق چه  
بود؟

قرآن در نخستین آیات مورد بحث می گوید: (هنگامی که موسی با معجزات روشن ما به سراغ آنها آمد، آنها گفتند: این چیزی جز سحر نیست که به دروغ به خدا بسته شده است!) (فلما جائهم موسی بایاتنا بینات قالوا ما هذا الا سحر مفتری).

(ما هرگز چنین چیزی را در نیاکان خود نشنیده ایم!) (و ما سمعنا بهذا فی آبائنا الاولین).

آنها در برابر معجزات بزرگ موسی به همان حربه ای متوسل شدند که همه جباران و گمراهان در طول تاریخ در برابر معجزات انبیاء به آن متوسل می شدند حربه سحر، چرا که آن خارق عادت بود و این هم خارق عادت، لکن این کجا و آن کجا؟!)

ساحران، افراد منحرف و دنیاپرستی هستند که اساس کارشان بر تحریف حقایق است، و با این نشانه به خوبی می توان آنها را شناخت، در حالی که دعوت انبیاء و محتوای آن گواه صدق معجزات آنها است.

وانگهی ساحران چون به نیروی بشری متکی هستند همیشه کارشان محدود است، اما پیامبران که از نیروی الهی بهره می گیرند، معجزاتشان عظیم و نامحدود.

تعبیر به (آیات بینات) که اشاره به معجزات موسی است از این جهت به صیغه جمع آمده که ممکن است موسی علاوه بر این دو معجزه، معجزات دیگری هم به آنها ارائه داده باشد، و یا هر یک از این دو معجزه خود ترکیبی از معجزه های متعدد بوده: تبدیل شدن عصا به مار عظیم معجزه های است، و بازگشت آن به حال اول

معجزه ای دیگر، و همچنین درخشندگی دست موسی در یک لحظه معجزه ای است، و بازگشتش به حال اول معجزه‌های دیگر!

تعبیر به (مفتری) از ماده (فریه) به معنی تهمت و دروغ از این نظر است که می‌خواستند بگویند: موسی این نسبت را به دروغ بر خدا بسته!

تعبیر به اینکه ما هرگز چنین چیزی را در نیاکان خود نشنیده ایم با اینکه قبل از موسی، آوازه دعوت نوح و ابراهیم و یوسف در آن سرزمین پیچیده بود یا به خاطر فاصله زیاد و بعد عهد و یا به خاطر این است که می‌خواهند بگویند نیاکان ما نیز در مقابل چنین دعوت‌هایی هرگز تسلیم نشده‌اند.

اما موسی در پاسخ آنها با لحن تهدیدآمیزی چنین (گفت: پروردگار من از حال کسانی که هدایت را از نزد او برای مردم می‌آورند آگاه‌تر است، و همچنین از کسانی که سرانجام سرای دنیا و آخرت از آنها است) (وقال موسی ربی اعلم بمن جاء بالهدی من عنده و من تكون له عاقبة الدار).

اشاره به اینکه خدا به خوبی از حال من آگاه است، هر چند شما مرا متهم به دروغ کنید، چگونه ممکن است خدا چنین خارق عادتی در اختیار دروغگوئی قرار دهد که مایه گمراهی بندگان‌ش شود، اینکه خدا باطن مرا می‌داند و این امکان را به من داده بهترین دلیل بر حقانیت دعوت من است.

از این گذشته دروغگو تنها مدت کوتاهی می‌تواند به کار خود ادامه دهد و عاقبت پرده از روی اعمالش برداشته می‌شود، شما منتظر بمانید تا ببینیم عاقبت کار و پیروزی از آن کیست، و شکست از آن کی؟

مطمئن باشید اگر من دروغگو باشم ظالم هستم، (و ظالم هرگز رستگار نخواهد شد) **(انه لا یفلح الظالمون)**.

این تعبیر شبیه تعبیر دیگری است که در آیه 69 سوره طه آمده است: و لا یفلح الساحر حیث آتی: (ساحر هر کجا برود رستگار نخواهد شد)! این جمله ضمناً ممکن است اشاره ای به وضع فرعونیان لجوج و مستکبر باشد که شما از وضع معجزات من به حقانیت دعوت می پی برده اید اما ظالمانه با من مخالفت می کنید، ولی بدانید پیروز نخواهید شد و عاقبت از آن من است نه از آن شما.

تعبیر به (عاقبة الدار) ممکن است اشاره به سرانجام دار دنیا یا دار آخرت و یا هر دو باشد، البته معنی سوم جامعتر و مناسبتر به نظر می رسد. موسی با این بیان منطقی و مؤدبانه شکست و ناکامی آنها را در این دنیا و جهان دیگر به آنها گوشزد کرد.

آیه (38) تا (42) و ترجمه

(و قال فرعون يا ايها الملا ما علمت لكم من اله غيرى فاوقد لى  
يا هامان على الطين فاجعل لى صرحا لعلى أطلع الى اله موسى وانى لا ظنه من  
الكاذبين) (38) (واستكبر هو و جنوده فى الا رض بغير الحق و ظنوا أنهم الينا لا  
يرجعون) (39) (فاخذناه و جنوده فنبذناهم فى اليم فانظر كيف كان عاقبة  
الظالمين) (40) (وجعلناهم أئمة يدعون الى النار و يوم القيمة لا ينصرون) (41)  
(و أتبعناهم فى هذه الدنيا لعنة و يوم القيامة هم من المقبوحين) (42)

ترجمه:

38 - فرعون گفت: ای جمعیت (درباریان!) من خدائی جز خودم برای  
شما سراغ ندارم! (اما برای تحقیق بیشتر) ای هامان آتشی بر  
گل بیفروز! (و آجرهای محکم بساز) و برای من برج بلندی ترتیب ده، تا از  
خدای موسی خبر گیرم هر چند من گمان می کنم او از دروغگویان است!  
39 - (سرانجام) فرعون و لشکریانش به ناحق در زمین استکبار کردند، و  
پنداشتند به سوی ما باز نمی گردند.

40 - ما نیز او و لشکریانش را گرفتیم و به دریا افکندیم، اکنون بنگر  
پایان کار ظالمان چه شد؟

41 - و ما آنها را پیشوایانی که دعوت به آتش (دوزخ) می کنند  
قرار دادیم، و روز رستاخیز یاری نخواهند شد.

42 - در این دنیا لعنت پشت سر لعنت نصیب آنها کردیم، و روز قیامت از  
زشت رویانند.

تفسیر:

بین سرانجام کار ظالمان چه شد؟!

در اینجا با نهمین صحنه از این تاریخ پرماجرا و آموزنده مواجه می شویم و آن صحنه سازی فرعون بوسیله ساختن برج معروفش برای بیرون کردن موسی از میدان است.

می دانیم یکی از سنتهای سیاستبازان کهنه کار این است که هرگاه حادثه مهمی بر خلاف میل آنها واقع شود برای منحرف ساختن افکار عمومی از آن فوراً دست به کار آفریدن صحنه تازه ای می شوند که افکار توده ها را به خود جلب و از آن حادثه نامطلوب منحرف و منصرف کنند.

به نظر می رسد که داستان ساختن برج عظیم بعد از ماجرای مبارزه موسی با ساحران بوده، چرا که از سوره مؤ من در قرآن مجید استفاده می شود که این کار در هنگامی بود که فرعونیان نقشه قتل موسی را می کشیدند، و مؤ من آل فرعون به دفاع از او برخاسته بود. و می دانیم قبل از مبارزه موسی (علیه السلام) با ساحران چنین سخنی در کار نبود، بلکه برنامه تحقیق در باره موسی و کوبیدن او از طریق ساحران در جریان بود. و از آنجا که قرآن مجید جریان مبارزه موسی را با ساحران در سوره های طه و اعراف و یونس و شعراء بیان کرده است در اینجا از بیان آن صرف نظر نموده، تنها به مسأله بنای برج پرداخته که تنها در این سوره و سوره مؤ من مطرح شده است.

به هر حال آوازه پیروزی موسی (علیه السلام) بر ساحران در سراسر مصر پیچید، ایمان آوردن ساحران به موسی نیز مزید بر علت شد، موقعیت حکومت فرعونیان سخت به خطر افتاد احتمال بیدار شدن توده های در بند بسیار



زیاد بود، باید افکار عمومی را به هر قیمتی که هست از این مسأله منحرف ساخت و یک سلسله مشغولیات ذهنی که در عین حال تواءم با بذل و بخشش دستگاه حکومت باشد و مردم را بتواند اغفال و تحمیق کند فراهم ساخت.

فرعون در این زمینه به مشورت نشست، و در نتیجه فکرش به چیزی رسید که در نخستین آیه مورد بحث آمده است: (فرعون گفت: ای گروه اطرافیان و درباریان! من خدائی غیر از خودم برای شما سراغ ندارم!) **(و قال فرعون یا ایها الملا ما علمت لکم من الهه غیرى).**

خدای زمینی مسلماً منم! و اما خدای آسمان دلیلی بر وجود او در دست نیست، اما من احتیاط را از دست نمی دهم و به تحقیق می پردازم! سپس رو به وزیرش هامان کرد گفت: (هامان! آتشی برافروز بر خشتهای) (و آجرهای محکمی بساز) **(فاوقد لی یا هامان علی الطین).**

(سپس قصر و برجی بسیار مرتفع برای من بساز، تا بر بالای آن روم، و خبری از خدای موسی بگیرم! هر چند من باور نمی کنم او راستگو باشد، و فکر می کنم او از دروغگویان است!) **(فاجعل لی صرحاً لعلی اطلع الی الهه موسی و انی لاظنه من الکاذبین).**

چرا فرعون نامی از آجر نبرد و با جمله آتشی بر گل (خشت) بیفروز قناعت کرد؟ بعضی می گویند دلیلش این است که تا آن زمان ساختن آجر معمول نشده بود، و این کار به ابتکار فرعونیان صورت گرفت در حالی که بعضی دیگر معتقدند این طرز بیان یکنوع بیان متکبرانه و موافق سنت جباران بوده است.

بعضی نیز گفته اند کلمه (آجر) تعبیر فصیحی نیست که قرآن آن را به کار برد، لذا بجای آن چنین تعبیری را آورده است.

در اینجا جمعی از مفسران مانند (فخر رازی) و (آلوسی) به بیان این سخن پرداخته اند که آیا به راستی فرعون این دستور خود را در زمینه ساختن کاخ آسمان خراشش عملی ساخت یا نه؟

ظاهراً چیزی که فکر این مفسران را به خود مشغول داشته این است که به هیچ حساب این کار عاقلانه نبوده است، مگر مردم بالای کوهها نرفته بودند و منظره آسمان را همانگونه که بر روی زمین است ندیده بودند؟ کاخی که به دست بشر ساخته می شود از کوه مرتفعتر است؟ کدام احمق باور می کرد که از بالای چنین کاخی بتوان به آسمان دست یافت؟!

ولی آنها که چنین می اندیشند از این نکته غافلند که اولاً سرزمین مصر کوهستانی نبود، و از این گذشته ساده لوحی توده های مردم آن زمان را فراموش کرده اند که چگونه ممکن بود آنها را با این مسائل اغفال کرد و فریب داد؟ حتی در عصر و زمان ما که به اصطلاح عصر علم و دانش است مسائلی می بینیم که شباهت به این فریب و نیرنگها دارد.

به هر حال طبق بعضی از تواریخ، (هامان) دستور داد تا زمین وسیعی برای این کاخ و برج بلند در نظر گیرند، و پنجاه هزار مرد بناء و معمار برای این کار گسیل داشت، و هزاران نفر کارگر برای فراهم آوردن وسائل کار مامور کرد، درهای خزانه را گشود و اموال زیادی در این راه مصرف کرد و کارگران زیادی به کار گمارد، به طوری که در همه جا سر و صدای این برج عظیم پیچید.

هر قدر این بنا بالاتر و بالاتر می رفت، مردم بیشتر به تماشای آن می آمدند، و در انتظار این بودند که فرعون با این بنا چه خواهد کرد.

بنا بقدری بالا رفت که بر تمام اطراف مسلط شد، بعضی نوشته اند معماران آنرا چنان ساختند که از پله های مارپیچ آن مرد اسب سواری می توانست بر فراز برج قرار گیرد!

هنگامی که ساختمان به اتمام رسید، و بیش از آن توان بالا بردن آن را نداشتند، روزی فرعون با تشریفاتی به آنجا آمد، و شخصا از برج عظیم بالا رفت هنگامی که بر فراز برج رسید نگاهی به آسمان کرد و منظره آسمان را همانگونه دید که از روی زمین صاف معمولی می دید، کمترین تغییر و دگرگونی وجود نداشت!.

معروف است تیری به کمان گذاشت به آسمان پرتاب کرد تیر بر اثر اصابت به پرنده ای، و یا طبق توطئه قبلی خودش خون آلود بازگشت فرعون از آنجا پائین آمد و به مردم گفت: بروید و فکرتان راحت باشد خدای موسی را کشتم!.

حتما گروهی از ساده لوحان و مقلدان چشم و گوش بسته حکومت وقت این خبر را باور کردند و در همه جا پخش نمودند، و از آن سرگرمی تازه ای برای اغفال مردم مصر ساختند.

این را نیز نقل کرده اند که این بنا دوامی نیاورد (و طبعا هم نباید دوام بیاورد) آری این بنا در هم شکست و ویران شد و گروهی را از میان برد، و در اینجا داستانهای دیگری نقل کرده اند که چون اصالت آنها روشن نبود از نقل آنها صرف نظر شد.

قابل توجه اینکه فرعون در این سخنش (ما علمت لكم من اله غيري) (من غير از خودم خدائی برای شما سراغ ندارم!) نهایت شیطنت را به خرج می دهد الوهیت خود را مسلم می شمرد و بحث را تنها در این قرار می دهد آیا غیر از او خدای دیگری هست یا نه؟!

سپس به خاطر عدم وجود دلیل آن را نیز نفی می کند.  
و در مرحله سوم برای اقامه دلیل بر عدم وجود خدائی دیگر داستان برج عظیم را به میان می آورد!

همه اینها نشان می دهد که او به خوبی مطالب را می دانست، اما برای تحمیق مردم مصر و حفظ موقعیت خویش با الفاظ بازی می کرد.

قرآن سپس به استکبار فرعون و فرعونیان و عدم تسلیم آنها در برابر (مبدء) و (معاد) که ریشه جنایات آنها نیز از انکار همین دو اصل سرچشمه می گرفت پرداخته چنین می گوید: (فرعون و لشکریانش به ناحق در زمین استکبار کردند (و خدا را که آفریننده بزرگ زمین و آسمان است انکار نمودند) و گمان کردند که قیامتی در کار نیست، و به سوی ما باز نمی گردند) (و استکبر هو و جنوده في الارض بغير الحق و ظنوا انهم الينا لا يرجعون).  
انسان ضعیفی که گاهی قادر به دور کردن پشه ای از خود نیست، و گاه یک موجود ذره بینی به نام می کرب نیرومندترین افراد او را به زیر خاک می فرستد چگونه می تواند خود را بزرگ معرفی کند و دعوی الوهیت نماید؟!

در حدیث معروف قدسی آمده است که خداوند می فرماید: الکبرياء ردائي، و العظمة ازاری، فمن نازعنی واحدا منهما القیته فی النار!:

(بزرگی ردای من است و عظمت لباسی است که به قامت کبریائی من دوخته شده، هر کس در اینها با من منازعه کند او را به دوزخ می افکنم)!.  
بدیهی است خدا نیازی به این توصیفها ندارد مهم این است که طغیانگری انسان و جنایتگری او زمانی شروع می شود که خود را گم می کند و باد کبر و غرور مغز او را پر سازد.

اما ببینیم سرانجام این کبر و غرور به کجا رسید، قرآن می گوید: (ما او و لشکریانش را گرفتیم و در دریا پرتاب کردیم)!(فاخذناه و جنوده فنبذناهم فی الیم).

آری مرگ آنها را به دست عامل حیاتشان سپردیم، و نیل را که رمز عظمت و قدرت آنها بود به گورستانشان مبدل ساختیم!

جالب اینکه تعبیر به (نبذناهم) می کند از ماده (نبد) (بر وزن نبض) که به معنی دور افکندن اشیاء بی ارزش و بیمقدار است راستی انسان خودخواه مستکبر و جانی و جبار چه ارزشی می تواند داشته باشد؟، آری ما این موجودات بی ارزش را از جامعه انسانی طرد کردیم و صفحه زمین را از لوث وجودشان پاک ساختیم.

و در پایان آیه روی سخن را به پیامبر اسلام کرده می فرماید: (بین عاقبت کار ظالمان چگونه بود؟) (فانظر کیف کان عاقبة الظالمین).

این نگاه با چشم ظاهر نیست که با چشم دل است، و این تعبیر مخصوص ظالمان دیروز نیست که ستمگران امروز نیز سرنوشتی جز این ندارند!

بعد می افزاید (ما آنها را امامان و پیشوایانی قرار دادیم که دعوت به دوزخ می کنند و روز قیامت هیچکس به یاری آنها نمی آید!) **(و جعلناهم ائمة يدعون الى النار ويوم القيامة لا ينصرون).**

این تعبیر برای بعضی از مفسران مشکلی ایجاد کرده که چگونه ممکن است خداوند کسانی را پیشوایان باطل قرار دهد؟ کار او دعوت به خیر و مبعوث ساختن امامان و پیشوایان حق است نه باطل.

ولی این مطلب پیچیده ای نیست، زیرا اولاً: آنها سردسته دوزخیانند و هنگامی که گروههایی از دوزخیان به سوی آتش حرکت می کنند آنها پیشاپیش آنان در حرکتند، همانگونه که در این جهان ائمه ضلال بودند در آنجا نیز پیشوایان دوزخند که آن جهان تجسم بزرگی است از این جهان!.

ثانیاً: ائمه ضلال بودن در حقیقت نتیجه اعمال خود آنها است، و می دانیم تاثیر هر سبب به فرمان خدا است آنها خطی را پیش گرفتند که به امامت گمراهان منتهی می شد، این وضع آنها در رستاخیز.

باز برای تأکید بیشتر قرآن چهره آنها را در دنیا و آخرت چنین ترسیم می کند: (در این دنیا لعنتی پشت سر لعنت نصیب آنها کردیم، و در روز قیامت آنها از زشت چهرگان و سیه رویانند) **(و اتبعناهم في هذه الدنيا لعنة ويوم القيامة هم من المقبوحين).**

لعنت خدا که همان طرد از رحمت است، و لعنت فرشتگان و مؤمنان که نفرین است هر صبح و شام و هر وقت و بی وقت نثار آنها می شود، گاهی در عموم لعن ظالمان و مستکبران داخلند، و گاه بالخصوص مورد لعن و نفرین واقع

می شوند، زیرا هر کس تاریخ آنها را ورق می زند بر آنها لعن و نفرین می فرستد!

به هر حال این زشت سیرتان این جهان زشت صورتان آن جهانند که آن روز (یوم البروز) و روز کنار رفتن پرده ها است!

نکته:

امامان (نور) و (نار)

در منطق قرآن ما دو گونه (امام) داریم: امامی که پیشوای متقین در مسیر هدایت است، چنانکه در سوره انبیاء آیه 73 در باره گروهی از پیامبران چنین می خوانیم: **(و جعلناهم ائمة یهدون بامرنا و اوحینا الیهم فعل الخیرات و اقام الصلوة و ایتاء الزکوة و کانوا لنا عابدین)**: (آنها را پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما مردم را هدایت می کردند، و انجام کارهای نیک و برپا داشتن نماز و ادای زکات را به آنها وحی کردیم و آنها تنها مرا پرستش می کردند). اینها امامانی بودند با برنامه های روشن زیرا توحید خالص و دعوت به خیر و نیکی و حق و عدالت، متن برنامه آنها را تشکیل می داد، اینها امامان نورند که خط آنها در سلسله انبیاء و اوصیاء تا پیامبر خاتم و اوصیایش تداوم یافته.

و امامانی که رهبران ضلال و گمراهی هستند و به تعبیر آیات مورد بحث ائمه نارند.

از ویژگیهای این دو گروه از پیشوایان، آنچنان که در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) آمده است، این است که: (گروه اول فرمان خدا را بر فرمان خلق و اراده خودشان مقدم می شمرند، و حکم او را برترین احکام می دانند، در حالی که گروه دوم فرمان خویش را بر

فرمان خدا مقدم می دارند و حکم خویش را قبل از حکم او می شمردند).

و با این معیار شناخت این دو گروه از امامان بسیار روشن خواهد بود! در روز رستاخیز که صفوف از هم مشخص می شود هر گروهی بدنبال امامشانند ناریان، ناریان را طالبند، و نوریان، نوریان را چنانکه قرآن می گوید: **(یوم ندعوا کل اناس بامامهم)**: (آن روز روزی است که هر گروهی را به نام امامشان دعوت می کنیم) (اسراء - 71).

بارها گفته ایم رستاخیز تجسمی است عظیم از این جهان کوچک و آنها که در اینجا به امامی دل بسته اند و در خط او گام برمی دارند در آنجا نیز در خط او هستند!

(بشر بن غالب) از امام (ابو عبدالله الحسین) (علیه السلام) چنین نقل می کند که من از تفسیر آیه یوم ندعوا کل اناس بامامهم از آنحضرت پرسیدم فرمود: امام دعا الی هدی فاجابوه الیه، و امام دعا الی ضلالة فاجابوه الیه، هو لاء فی الجنة، و هو لاء فی النار، و هو قوله عز و جل فریق فی الجنة و فریق فی السعیر: (امامی دعوت به هدایت می کند و گروهی اجابت او می کنند، و امامی دعوت به ضلالت می کند و گروهی دعوتش را پذیرا می شوند، آنها در بهشتند و اینها در دوزخ، و این است معنی (فریق فی الجنة و فریق فی السعیر)).

جالب اینکه فرعونی که در دنیا پیشاپیش روی پیروانش حرکت کرد و آنها را در امواج نیل غرق نمود در قیامت نیز در پیشاپیش آنها حرکت می کند و در دریای آتش وارد می کند، چنانکه قرآن می گوید: **(يقدم قومه يوم)**



القيامة فاورد هم النار): (پیشاپیش قومش در روز قیامت حرکت می کند و آنها را وارد دوزخ می سازد)! (هود - 98).

این بحث را با سخنی از علی (علیه السلام) پایان می دهیم آنجا که در باره گروهی از منافقان می فرماید: ثم بقوا بعده، فتقربوا الى ائمة الضلالة، و الدعاة الى النار بالزور و البهتان، فولوهم الاعمال، و جعلوهم حكاما على رقاب الناس: (این گروه بعد از پیامبر ماندند و به ائمه ضلال تقرب جستند، و آنها دعوت کنندگان به دوزخ از طریق دروغ و بهتان بودند، پیشوایان ضلال نیز از وجود اینها بهره گرفتند، پستها به آنها دادند و آنها را بر گردن مردم حاکم و سوار کردند)!

### آیه (43) تا (46) و ترجمه

(و لقد اتینا موسی الكتاب من بعد ما اهلکنا القرون الاولى بصائر للناس و هدی و رحمة لعلهم يتذكرون) (43) (و ما کنت بجانب الغربی اذ قضینا الی موسی الامر و ما کنت من الشاهدین) (44) (و لکننا أنشانا قرونا فتطاول علیهم العمر و ما کنت ثاویفا فی أهل مدین تتلوا علیهم آیاتنا و لکننا کنا مرسلین) (45) (و ما کنت بجانب الطور اذنا دینا و لکن رحمة من ربک لتنذر قوما ما أتتهم من نذیر من قبلك لعلهم يتذكرون) (46)

ترجمه:

43 - ما به موسی کتاب آسمانی دادیم بعد از آن که اقوام قرون نخستین را هلاک کردیم، کتابی که برای مردم بصیرت آفرین بود و مایه هدایت و رحمت، تا متذکر شوند.

44 - تو در جانب غربی نبودی هنگامی که ما فرمان نبوت را به موسی دادیم، و تو از شاهدان این ماجرا نبودی (در آن هنگام که معجزات را در اختیار موسی نهادیم).

45 - ولی ما اقوامی را در اعصار مختلف خلق کردیم، اما زمانهای طولانی بر آنها گذشت (و آثار انبیاء از دلها محو شد، لذا تو را با کتاب آسمانیت فرستادیم). تو هرگز در میان مردم مدین اقامت نداشتی تا آیات ما را به دست آوری و برای آنها (مشرکان مکه) بخوانی، ولی ما بودیم که تو را فرستادیم (و این اخبار را در اختیارت قرار دادیم).

46 - تو در طرف طور نبودی زمانی که ما ندا دادیم، ولی این رحمتی از سوی پروردگار تو بود (که این اخبار را در اختیارت

نهاد) تا به وسیله آن قومی را انذار کنی که قبل از تو هیچ انذار کننده ای برای آنها نیامده، شاید متذکر گردند.

تفسیر:

این اخبار غیبی را تنها خدا در اختیار نهاد  
در این بخش از آیات به (دهمین صحنه) یعنی آخرین بخش از آیات مربوط  
به داستان پیر ماجرای موسی (علیه السلام) می‌رسیم، که سخن از نزول  
احکام، و تورات می‌گوید، یعنی زمانی که دوران نفی طاغوت پایان گرفته، و  
دوران سازندگی و اثبات آغاز می‌شود.

نخست می‌فرماید: (ما به موسی کتاب آسمانی دادیم بعد از آنکه اقوام قرون  
نخستین را هلاک کردیم، کتابی که برای مردم بصیرت آفرین بود، و مایه  
هدایت و رحمت تا متذکر شوند) (ولقد آتینا موسی الکتاب من بعد ما  
اهلکنا القرون الاولى بصائر للناس و هدی و رحمة لعلهم يتذكرون).

در اینکه منظور از (قرون اولی) (اقوام عصرهای پیشین که هلاک شدند)  
در اینجا کدام اقوامند؟ بعضی از مفسرین آن را اشاره به کفار قوم نوح  
و عاد و ثمود و مانند آنها می‌دانند، چرا که با گذشت زمان، آثار انبیای  
پیشین محو شده بود و لازم بود کتاب آسمانی تازه ای در اختیار بشریت قرار  
گیرد.

و بعضی اشاره به هلاکت قوم فرعون که بازماندگان اقوام پیشین بودند می  
دانند، چرا که خداوند تورات را بعد از هلاک آنها به موسی (علیه السلام) داد.  
اما هیچ مانعی ندارد که جمله فوق اشاره به همه این اقوام باشد.

(بصائر) جمع (بصیرت) به معنی بینائی است و در اینجا منظور آیات و دلائلی است که موجب روشنائی قلب مؤمنان می شد، و هدایت و رحمت نیز از لوازم این بصیرت است، و به دنبال آن تذکر و بیداری دلهای آماده.

سپس به بیان این حقیقت می پردازد که آنچه را در باره موسی و فرعون با تمام ریزه کاریهای دقیق آن بیان کردیم، خود دلیلی است بر حقانیت قرآن تو، چرا که تو در این صحنه ها هرگز حاضر نبودی و این ماجراها را با چشم ندیدی بلکه این لطف خدا بود که این آیات را برای هدایت مردم بر تو نازل کرد.

می گوید: (تو در جانب غربی نبودی هنگامی که ما فرمان نبوت را به موسی دادیم، و تو از شاهدان این ماجراها محسوب نمی شدی) (وما کنت بجانب الغربی اذ قضینا الی موسی الامر وما کنت من الشاهدین).

توجه به این نکته لازم است که موسی (علیه السلام) در مسیرش از مدین به سوی مصر که از سرزمین سینا می گذشت درست از سوی (شرق) به (غرب) حرکت می کرد، و به عکس هنگامی که بنی اسرائیل از مصر به سوی شام آمدند و از سینا گذشتند از طرف غرب به شرق می آمدند (و لذا بعضی از مفسران جمله (فاتبعوهم مشرقین) را در سوره شعراء آیه 60 که در باره تعقیب فرعونیان از بنی اسرائیل سخن می گوید اشاره به همین معنی دانسته بودند).

سپس می افزاید: (ولی ما اقوامی را در اعصار مختلف خلق کردیم، اما زمانهای طولانی بر آنها گذشت) و آثار انبیاء و هدایت آنها از قلبها و اندیشه هاشان محو شد لذا تو و قرآنت را آوردیم و سرگذشت پیشینیان را بیان کردیم تا روشنگر انسانها باشد) (ولکننا انشانها قرونا فتطاول علیهم العمر).

(و تو هرگز در میان اهل مدین اقامت نداشتی (تا آیات و اخبار زندگی آنها را به دست آوری) و برای آنها (اهل مکه) بخوانی) (وما کنت ثاویفا فی اهل مدین تتلوا علیهم آیاتنا).

این ما بودیم که تو را فرستادیم (و این اخبار دقیق مربوط به هزاران سال پیش را در اختیار تو قرار دادیم تا هادی این خلق شوی) (ولکنا کنا مرسلین).

باز برای تاءکید همین معنا می افزاید: (تو در طرف طور نبودی زمانی که ما ندا دادیم (و فرمان نبوت را به نام موسی صادر نمودیم) (وما کنت بجانب الطور اذ نادینا).

(ولی ما این اخبار را که بر تو نازل کردیم به خاطر رحمتی است که پروردگارت دارد تا بوسیله آن قومی را انذار کنی که قبل از تو هیچ انذار کننده ای برای آنها نیامده، شاید متذکر شوند) (ولکن رحمة من ربک لتنذر قوما ما اتاهم من نذیر من قبلك لعلهم یتذکرون).

کوتاه سخن اینکه: حوادث بیدارکننده و هشداردهنده ای را که در اقوام دور دست واقع شده و تو حاضر و ناظر آن نبودی، برای تو بازگو کردیم، تا آنها را برای این قوم گمراه بخوانی شاید مایه بیداری آنها گردد.

در اینجا این سؤال پیش می آید که چگونه قرآن می گوید: هیچ انذار کننده ای قبل از تو برای این قوم (اعراب معاصر پیامبر ﷺ) نیامده، در حالی که می دانیم هرگز روی زمین از حجت الهی خالی نمی شود، و اوصیای پیامبران در میان این قوم نیز بوده اند؟!

در پاسخ می گوئیم: منظور فرستادن پیامبر صاحب کتاب و انذارکننده آشکار است، چرا که میان عصر حضرت مسیح (ع) و ظهور پیامبر اسلام

(صلی الله علیه و آله و سلم) قرن‌ها طول کشید و پیامبر اولوالعزمی  
نیامد و همین موضوع بهانه ای به دست ملحدان و مفسدان داد.  
علی (علیه السلام) در یکی از سخنانش می فرماید: ان الله بعث محمدا (صلی الله علیه و آله و سلم) و  
لیس احد من العرب یقرء کتابا و لا یدعی نبوة فساد الناس حتی بواهم  
محلّتهم و بلغهم منجاتهم: (خداوند هنگامی محمد را مبعوث کرد که هیچ کس  
از عرب کتاب آسمانی نمی خواند و مدعی نبوتی نبود، او مردم را در جایگاه  
لایقشان جای داد و به سر منزل نجاتشان رسانید) (نهج البلاغه خطبه 33).

## آیه (47) تا (50) و ترجمه

(و لولا أن تصيبهم مصيبة بما قدمت أيديهم فيقولوا ربنا لولا أرسلت إلينا رسولا فنتبع إياتك و نكون من المؤمنين) (47) (فلما جاءهم الحق من عندنا قالوا لولا أوتى مثل ما أوتى موسى أولم يكفروا بما أوتى موسى من قبل قالوا سحران تظهرا و قالوا انا بكل كافرون) (48) (قل فاتوا بكتاب من عند الله هو أهدى منهما أتبعه ان كنتم صادقين) (49) (فان لم يستجيبوا لك فاعلم انما يتبعون أهواءهم و من أضل ممن اتبع هوائه بغير هدى من الله ان الله لا يهدي القوم الظالمين) (50)

ترجمه:

47 - هرگاه ما پیش از فرستادن پیامبری آنها را به خاطر اعمالشان مجازات می کردیم می گفتند پروردگارا چرا رسولی برای ما نفرستادی تا آیات ترا پیروی کنیم و از مؤمنان باشیم؟ اگر به خاطر این امر نبود مجازات آنها به جهت اعمالشان نیاز به ارسال پیامبر هم نداشت!

48 - هنگامی که حق از نزد ما برای آنها آمد گفتند چرا مثل همان چیزی که به موسی داده شد به این پیامبر اعطا نگردیده است؟ مگر بهانه جویانی همانند آنها معجزاتی را که در گذشته به موسی داده شد، انکار نکردند و گفتند این دو (موسی و هارون) دو نفر ساحرند که دست بدست هم داده اند (تا ما را گمراه کنند) و ما به هر یک از آنها کافریم؟!

49 - بگو، اگر راست می گوئید (که تورات و قرآن از سوی خدا نیست ( کتابی هدایت بخشتر از ایندو بیاورید تا من از آن پیروی کنم.

50 - هر گاه این پیشنهاد تو را نپذیرند، بدان آنها از هوسهای خود پیروی می کنند و آیا گمراهتر از آنکس که پیروی هوای نفس خویش کرده و هیچ هدایت الهی را نپذیرفته است کسی پیدا می شود؟  
مسلمانان خداوند قوم ستمگر را هدایت نمی کند.

تفسیر:

هر روز به بهانه های از حق می گریزند  
از آنجا که در آیات گذشته سخن از ارسال پیامبر (ﷺ) به عنوان انذار کننده و بیمدهنده بود در نخستین آیه مورد بحث به لطفی که بر وجود پیامبر (ﷺ) مترتب است اشاره کرده می گوید: (هر گاه ما پیش از فرستادن پیامبری آنها را به خاطر اعمالشان مجازات می کردیم، می گفتند: پروردگارا! چرا رسولی برای ما نفرستادی تا آیات تو را پیروی کنیم و از مؤمنان باشیم) اگر به خاطر این نبود مجازات آنها به جهت اعمال و کفرشان حتی نیاز به ارسال پیامبر نداشت (ولو لا ان تصيبهم مصيبة بما قدمت فيقولوا ربنا لولا ارسلت الينا رسولا فنتبع آياتك ونكون من المؤمنين).

در حقیقت آیه اشاره به این نکته است که راه حق روشن است، و هر عقلی حاکم به بطلان شرک و بتپرستی است، و زشتی بسیاری از اعمال آنها همچون مظالم و ستمها از مستقلات حکم عقل می باشد و حتی بدون فرستادن پیامبران در این زمینه می توان آنها را مجازات کرد، ولی خداوند حتی در این قسمت که حکم عقل در آن واضح و روشن است برای اتمام حجت و نفی هر گونه عذر پیامبران را با کتابهای آسمانی و معجزات می فرستد



تا کسی نگوید بدبختی ما به خاطر نبودن راهنما بود، اگر رهبر الهی داشتیم اهل هدایت و نجات بودیم.

به هر حال این آیه از آیاتی است که دلالت بر لزوم لطف از طریق ارسال پیامبران دارد، و نشان می دهد که سنت خداوند بر این است که قبل از ارسال پیامبر هیچ امتی را به خاطر گناهانشان مجازات نکند، همانگونه که در سوره نساء آیه 165 نیز می خوانیم: **(رسلا مبشرين و منذرين لئلا يكون للناس على الله حجة بعد الرسل و كان الله عزيزا حكيماً):** (ما پیامبرانی فرستادیم که بشارت دهنده و بیم دهنده بودند تا برای مردم بعد از این پیامبران حجتی باقی نماند و خداوند توانا و حکیم است). سپس به بهانه جوئیهای آنها اشاره می کند که آنها بعد از ارسال رسل نیز دست از بهانه گیری برنداشتند، و باز به راه های انحرافی خود ادامه دادند می گوید: (هنگامی که حق از نزد ما برای آنها آمد گفتند: چرا به این پیامبر مثل همان چیزی که به موسی داده شد اعطا نگردیده است)؟! **(فلما جائهم الحق من عندنا قالوا لولا اوتي مثل ما اوتي موسى).**

چرا عصای موسی در دست او نیست؟ چرا ید بیضا ندارد؟ چرا دریا برای او شکافته نمی شود؟ چرا دشمنانش غرق نمی شوند؟ چرا و چرا؟!...

قرآن به پاسخ این بهانه جوئی پرداخته می گوید: (مگر بهانه جویانی همانند اینها معجزاتی را که در گذشته به موسی داده شد انکار نکردند)؟! (او لم يكفروا بما اوتي موسى من قبل).

مگر نگفتند این دو (موسی و هارون) دو نفر ساحرند که دست به دست هم داده اند (تا ما را گمراه کنند) و ما به هر کدام از آنها کافریم! **(قالوا سحران تظاهرا وقالوا انا بکل كافرون).**

تعبیر به (سحران) با اینکه قاعدتا (ساحران) باید گفته شود برای شدت تءکید است، چرا که عرب وقتی در مورد کسی مؤ کدا سخن می گوید او را عین (عدالت) یا (ظلم) و یا (سحر) می شمرد. این احتمال نیز وجود دارد که مراد از (سحران) دو معجزه بزرگ موسی (عصا) و (ید بیضاء) باشد.

و اگر گفته شود که این انکارها چه ارتباطی با مشرکان مکه دارد؟ این مربوط به فرعونیان کفر پیشه است، پاسخ آن روشن است و آن اینکه منظور این است که مسأله بهانه جوئی چیز تازه‌ای نیست، اینها همه از یک قماشند و سخنانشان شباهت زیادی با هم دارد و خط و روش و برنامه آنها یکی است.

تفسیر روشن آیه فوق همان بود که گفتیم ولی جمعی از مفسران آیه را طور دیگری تفسیر کرده اند و گفته اند: منظور از (سحران تظاهرا) حضرت موسی و پیامبر بزرگ اسلام است چرا که مشرکان عرب می گفتند این هر دو ساحر بودند و ما نسبت به هر دو کافریم، و در اینجا یک جریان تاریخی نیز نقل کرده اند که اهل مکه گروهی را به سراغ رؤ ساء یهود در یکی از اعیادشان فرستادند و در باره پیامبر اسلام از آنها سؤ ال کردند که آیا محمد (ﷺ) براستی پیامبر خدا است؟ آنها در پاسخ گفتند: ما در تورات او را با اوصافش یافته ایم.

نمایندگان بازگشتند و ماجرا را به مشرکان مکه گفتند، در اینجا بود که آنها جمله (سحران تظاهرا) و (انا بکل کافرون) (این هر دو ساحر بودند و ما نسبت به هر دو کافر هستیم) را گفتند.

اما با توجه به دو نکته این تفسیر، بعید به نظر می رسد:

نخست اینکه کمتر در تاریخ و روایات دیده شده که مشرکان عرب، موسی (علیه السلام) را متهم به ساحر بودن کنند و شاید فقط در اینجا چنین احتمالی داده شده باشد.

دیگر اینکه چگونه ممکن است کسی ادعا کند که موسی و محمد (صلی الله علیه و آله و سلم) با وجود تقریباً دو هزار سال فاصله ساحرانی بودند که به پشتیبانی یکدیگر برخاستند مگر ممکن است ساحری از هزاران سال قبل بداند چه کسی در آینده، ظهور خواهد کرد و چه دعوی مطرح می کند؟!

به هر حال مشرکان لجوج اصرار داشتند که چرا پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم) معجزاتی همچون موسی نداشته است؟ و از سوی دیگر نه به گفته ها و گواهی تورات در باره علائم پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) اعتنا می کردند، و نه به قرآن مجید و آیات پر عظمتش، لذا قرآن، روی سخن را به پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) کرده می گوید: (بگو اگر شما راست می گوئید که این دو کتاب از سوی خدا نیست، کتابی روشنتر و هدایت بخشتر از آنها از سوی خدا بیاورید تا من از آن پیروی کنم) (قل فاتوا بكتاب من عند الله هو اهدى منهما اتبعه ان كنتم صادقين).

و به تعبیر دیگر آنها دنبال کتاب هدایت می گردند و دنبال معجزات، چه معجزهای بالاتر از قرآن و چه کتاب هدایتی بهتر از آن؟ اگر چیزی در دست پیامبر اسلام جز این قرآن نبود برای اثبات حقانیت دعوتش کفایت می کرد، ولی آنها حق طلب نیستند بلکه مشتی بهانه جویانند. سپس اضافه می کند: (اگر این پیشنهاد تو را نپذیرفتند بدان آنها از هوسهای خود پیروی می کنند) (فان لم يستجبوا لك فاعلم انما يتبعون اهوائهم).

زیرا انسانی که هواپرست نباشد، در برابر یک چنین پیشنهاد منطقی تسلیم می شود، اما آنها در هیچ صراطی مستقیم نیستند و هر پیشنهادی را به بهانه ای رد می کنند.

ولی (آیا کسی گمراهر از آن کس که پیروی هوای نفس خویش کرده و هیچ هدایت الهی را نپذیرفته است پیدا می شود؟! (و من اضل من اتبع هواه بغیر هدی من الله).)

(مسلمان خداوند جمعیت ظالمان را هدایت نمی کند) (ان الله لا يهدي القوم الظالمين).

اگر آنها حق طلب بودند و راه را گم کرده بودند، لطف الهی به مقتضای (و الذين جاهدوا فينا لنهدينهم سبلنا) شامل حالشان می شد، ولی آنها ستمگرند، هم بر خویش و هم بر جامعه ای که در آن زندگی دارند ستم می کنند، آنها هدفی جز لجاج و عناد ندارند، چگونه ممکن است خداوند کمک به هدایت آنها کند.

نکته:

هوا پرستی عامل گمراهی

در آیات فوق رابطه این دو با صراحت بیان شده و حتی گمراهترین مردم گروهی معرفی شده اند که رهبر خود را هوای نفس خویش قرار داده اند و هرگز هدایت الهی را نپذیرفتند.

هوای نفس، حجاب ضخیمی است در مقابل چشمان عقل انسان.

هوای نفس آنچنان دلبستگی به انسان نسبت به موضوعی می دهد که قدرت درک حقایق را از دست می دهد، چرا که برای درک حقیقت

تسلیم مطلق در مقابل واقعیات، و ترک هر گونه پیشداوری و دلبستگی شرط است، تسلیم بیقید و شرط در مقابل هر چیز که عینیت خارجی دارد خواه شیرین باشد یا تلخ؟ موافق تمایلات درونی ما یا مخالف؟ هماهنگ با منافع شخصی یا ناهماهنگ؟ ولی هوای نفس با این اصول سازگار نیست.

در این زمینه بحث مشروحی در ذیل آیه 43 سوره فرقان (جلد 15) نیز داشته ایم.

جالب اینکه در روایات متعددی آیه فوق به کسانی تفسیر شده است که امام و رهبر الهی را نپذیرفته اند و تنها به آرای خویش تکیه می کنند.

این روایات که از امام باقر (علیه السلام) و امام صادق (علیه السلام) و بعضی دیگر از ائمه هدی (علیهم السلام) نقل شده در حقیقت از قبیل مصداق روشن است و به تعبیر دیگر انسان نیازمند به هدایت الهی است، این هدایت گاهی در کتاب آسمانی منعکس می شود، و گاه در وجود پیامبر و سنت او، و گاه در اوصیای معصومش، و گاه در منطق عقل و خرد.

مهم آنست که انسان در خط هدایت الهی باشد و نه هوای نفس، تا بتواند از این انوار هدایت بهره‌مند گردد.

آیه (51) تا (55) و ترجمه

(و لقد وصلنا لهم القول لعلهم يتذكرون) (51) (الذين أتینهم الكتب من قبله هم به يؤمنون) (52) (و إذا يتلى عليهم قالوا أئنا به إنه الحق من ربنا إنا كنا من قبله مسلمین) (53) (أولئك يؤتون أجرهم مرتین بما صبروا و یدرؤن بالحسنة السيئة و مما رزقنهم ینفقون) (54) (و إذا سمعوا اللغو أعرضوا عنه و قالوا لنا أعمالنا و لكم أعمالکم سلم علیکم لا نبتغی الجهلین) (55)

ترجمه:

51 - ما آیات قرآن را یکی بعد از دیگری برای آنها آوردیم شاید متذکر شوند.

52 - کسانی که قبلاً کتاب آسمانی به آنها داده ایم به آن (قرآن) ایمان می آورند.

53 - و هنگامی که بر آنها خوانده می شود می گویند: به آن ایمان آوردیم، اینها همه حق است، و از سوی پروردگار ماست، ما قبل از این هم مسلمان بودیم.

54 - آنها کسانی هستند که اجر و پاداششان را به خاطر شکیباییشان دو بار دریافت می دارند آنها به وسیله نیکبها بدیها را دفع می کنند، و از آنچه به آنان روزی داده ایم انفاق می نمایند.

55 - هر گاه سخن لغو و بیهوده‌ای بشنوند از آن روی می گردانند و می گویند اعمال ما از آن ماست، و اعمال شما از آن خودتان، سلام بر شما (سلام وداع) ما طالب جاه

### شان نزول:

در مورد شان نزول آیات فوق مفسران و راویان خبر، روایات گوناگونی نقل کرده اند که قدر مشترک همه آنها یک چیز است و آن ایمان آوردن گروهی از علمای یهود و نصاری و افراد پاکدل به آیات قرآن و پیامبر اسلام (ﷺ) است.

از (سعید بن جبیر) نقل شده که این آیات در باره هفتاد نفر از کشیشهای مسیحی نازل شده است که (نجاشی) آنها را برای تحقیق از (حبشه) به (مکه) فرستاد، هنگامی که پیامبر اسلام (ﷺ) سوره یس را برای آنها تلاوت کرد اشک شوق ریختند و اسلام آوردند.

بعضی دیگر گفته اند این آیات در باره جمعی از نصاری نجران (شهری است در شمال یمن) نازل شده که نزد پیامبر اسلام (ﷺ) آمدند و آیات قرآن را شنیدند و ایمان آوردند.

بعضی دیگر آن را در مورد (نجاشی) و یارانش می دانند.

و بعضی نزول آنرا در باره (سلمان فارسی) و جمعی از علمای یهود، مانند (عبد الله بن سلام) و (تمیم الداری) و (جارود عبدی) دانسته اند.

و بالاخره بعضی نیز آن را اشاره به چهل نفر از علما و روشن ضمیران مسیحی می دانند که سی و دو نفرشان از حبشه با جعفر بن ابی طالب به مدینه آمدند و هشت نفر از شام که در میان آنها (بحیرا) راهب معروف شامی بود.

البته روایات سه گانه نخست متناسب با نزول این آیات در مکه است، و گفتار کسانی را که معتقدند تمام این سوره مکی است تایید

می‌کند، ولی روایت چهارم و پنجم دلیل بر این است که این چند آیه استثناء در مدینه نازل شده و گواهی است بر قول کسانی که آنها را (مدنی) می‌دانند.

به هر حال این آیات شاهد گویائی است بر اینکه گروهی از دانشمندان اهل کتاب با شنیدن آیات قرآن، اسلام را پذیرا شدند، زیرا ممکن نبود پیامبر (ﷺ) چنین چیزی را بگوید در حالی که کسی از اهل کتاب به او ایمان نیاورده باشد چرا که مشرکان فوراً به نفی و انکار برمی‌خاستند و جار و جنجال به راه می‌انداختند.

تفسیر:

حق طلبان اهل کتاب به قرآن تو ایمان می‌آورند از آنجا که در آیات گذشته سخن از بهانه هائی بود که مشرکان برای عدم تسلیم در مقابل حقایق قرآن مطرح می‌کردند، آیات مورد بحث از دلهای آماده‌های سخن می‌گوید که با شنیدن این آیات، حق را پیدا کرده و به آن سخت وفادار ماندند، و از جان و دل تسلیم آن شدند، در حالی که قلب‌های تاریک جاهلان متعصب کمترین اثری از خود نشان نداد! می‌فرماید: (ما آیات قرآن را یکی بعد از دیگری برای آنها آوردیم شاید متذکر شوند) (و لقد وصلنا لهم القول لعلهم يتذكرون).

این آیات همچون قطرات باران پیوسته به یکدیگر بر آنها نازل شد، در شکل‌های متنوع، و کیفیات متفاوت، گاهی وعده پاداش، گاهی وعید دوزخ، گاه نصیحت و اندرز، گاه تهدید و انذار، گاه استدلالات عقلی، و گاه تاریخ عبرت انگیز و پر بار گذشتگان



خلاصه مجموعه ای کامل و بسیار متجانسی که هر قلبی مختصر  
آمادگی داشته باشد او را به خود جذب می کند، اما کوردلان نپذیرفتند.  
ولی (کسانی که قبلا کتاب آسمانی به آنها داده ایم (از یهود و نصاری) به  
قرآن ایمان می آورند) (الذین آتیناهم الكتاب من قبله هم به یؤمنون).  
چرا که آن را هماهنگ با نشانه هائی می بینند که در کتب آسمانی خود یافته  
اند.

جالب اینکه اینها فقط گروهی بودند از اهل کتاب، اما آیه فوق  
از آنها به عنوان اهل کتاب بدون هیچ قیدی یاد می کند شاید  
اشاره به اینکه اهل کتاب واقعی اینها بودند و دیگران هیچ!  
سپس می افزاید: هنگامی که این آیات بر آنها خوانده می شود می  
گویند: به آن ایمان آوردیم، اینها مسلما حق است، و از سوی پروردگار ما است  
(و اذا يتلى عليهم قالوا آمنا به انه الحق من ربنا).  
آری تلاوت این آیات بر آنها کافی بود که (آما) بگویند و تصدیق کنند.  
سپس اضافه می کند:

نه تنها امروز تسلیم سخنان پروردگاریم که (قبل از این هم  
مسلمان بودیم) (انا كنا من قبله مسلمين).

ما نشانه های این پیامبر را در کتب آسمانی خود یافته  
بودیم، و به او دل بسته بودیم و با بیصبری انتظار او را می کشیدیم، و در  
اولین فرصت که گمشده خود را یافتیم آن را گرفتیم و با جان و دل پذیرفتیم.  
سپس قرآن به پاداش عظیم این گروه تقلید شکن و حق طلب  
پرداخته چنین می گوید: (آنها کسانی هستند که اجر و پاداششان را به خاطر

صبر و شکیبائی‌شان دوبار دریافت می دارند!) (اولئك يؤتون اجرهم مرتین بما صبروا).

یکبار به خاطر ایمانشان به کتاب آسمانی خودشان که به راستی نسبت به آن وفادار و پایبند بودند، و یکبار هم به خاطر ایمان آوردن به پیامبر اسلام، پیامبر موعودی که کتب پیشین از او خبر داده بود.

این احتمال نیز وجود دارد که دوبار پاداش گرفتن آنها به خاطر آنست که هم به پیامبر اسلام قبل از ظهورش ایمان داشتند و هم بعد از ظهورش ایمان آوردند چنانکه از آیات گذشته این معنی استفاده می شود.

و آنها برای انجام وظیفه در هر دو مرحله، صبر و استقامت فراوان به خرج دادند، نه منحرفان یهود و نصاری، عمل آنها را می پسندیدند، و نه تقلید از نیاکان و جو اجتماعی به آنها اجازه رها کردن دین سابق می داد، اما آنها ایستادند و پا بر سر منافع خویش و هوای نفس گذاردند و پاداش عظیم الهی را دو چندان کسب کردند.

سپس به یک رشته از اعمال صالح آنها که هر یک از دیگری ارزنده‌تر است اشاره می کند این اعمال عبارتند از (دفع سیئات بوسیله حسنات) (انفاق از نعمتهای الهی) و (برخورد بزرگوارانه با جاهلان) که به انضمام (صبر و شکیبائی) که در جمله قبل آمد، چهار صفت ممتاز می شود.

نخست می گوید: (آنها بوسیله نیکیه‌ها، بدیه‌ها را دفع می کنند) (ویدرئون بالحسنة السيئة).

با گفتار نیکو، سخنان زشت را، و با معروف، منکر را، و با حلم، جهل جاهلان را، و با محبت عداوت و کینه توزی را، و با پیوند

دوستی و صله رحم، قطع پیوند را، خلاصه آنها سعی می کنند بجای اینکه بدی را با بدی پاسخ گویند با نیکی دفع کنند!

این یک روش بسیار مؤثری است در مبارزه با مفاسد، مخصوصا در برابر گروهی از لجوجان و قرآن کرارا روی آن تکیه کرده است (شرح مبسوطی در این زمینه در جلد دهم صفحه 190 ذیل آیه 22 رعد و جلد چهاردهم سوره مؤمنون ذیل آیه 96 داده ایم).

دیگر اینکه (از آنچه به آنان روزی داده ایم انفاق می کنند) (و مما رزقناهم ینفقون).

نه تنها از اموال و ثروتشان که از علم و دانش و نیروی فکری و جسمی و جاهت اجتماعیشان که همه مواهب و روزیهای الهی است در راه نیازمندان می بخشند.

و بالاخره آخرین امتیاز عملی آنان این است که (هر گاه سخن لغو و بیهودهای بشنوند از آن روی می گردانند) (و اذا سمعوا اللغو اعرضوا عنه). هرگز (لغو) را با (لغو) پاسخ نمی گویند، و جهل را با جهل جواب نمی دهند، بلکه به بیهوده گویان (می گویند اعمال ما از آن ما است و اعمال شما از آن خودتان!) (وقالوا لنا اعمالنا و لکم اعمالکم).

نه شما را به جرم اعمال ما می گیرند و نه ما را به جرم اعمال شما، اما به زودی خواهید دانست که عمل هر یک از ما چه محصولی به بار آورده است.

سپس می افزاید آنها با جاهلان بیهوده گو و کسانی که با سخنان موزیانه سعی می کنند اعصاب افراد با ایمان و نیکوکار را درهم بریزند، وداع می گویند

و گفتارشان این است: (سلام بر شما ما طالب جاهلان نیستیم)!(سلام علیکم  
لا نبتغی الجاهلین).

ما نه اهل زشتگوئی و جهل و فسادیم، و نه خواهان آن، ما خواهان  
دانشمندان روشن ضمیر و علمای عامل و مؤمنان راستین هستیم.  
و به این ترتیب آنها بجای اینکه نیروهایشان را در  
مقابله با جاهلان کوردل و زشتگویان بیخبر به هدر دهند با بزرگواری از  
کنار آنها گذشته به هدفها و برنامه های اساسی خود می پردازند.  
قابل توجه اینکه آنها با این گونه افراد که روبرو می شوند سلام تحیت نمی  
گویند بلکه سلامشان سلام وداع است!

نکته:

دلهای آماده ایمان

در آیات فوق، ترسیم بسیار گویا و زیبایی از قلبی که بذر ایمان را در  
خود جای داده و پرورش می دهند آمده است.  
آنها از قماش افراد بیشخصیتی که مخزنی از جهل و  
تعصب، بدزبانی و بیهوده گوئی، بخل و کینه توزی هستند نمی  
باشند.

آنها بزرگمردان و پاک زنانی هستند که قبل از هر چیز  
زنجیرهای اسارت تقلید کورکورانه را درهم شکسته اند، سپس با دقت به  
ندای منادی توحید گوش فرا داده به محض اینکه دلائل حق را به قدر  
کافی یافتند، به آن دل می بندند.

بدون شک باید غرامت زیادی برای این تقلیدشکنی و جدا شدن  
از انحراف محیطشان بپردازند، و محرومیتها و ناراحتیهای

فراوانی را متحمل شوند، ولی آنها آنقدر صبر و شکیبائی دارند که به خاطر هدف بزرگشان از عهده این مشکلات بر می آیند.

آنها نه کینه توزند که هر بدی را با بدتر پاسخ گویند و نه بخیل و خسیسند که مواهب الهی را تنها به خودشان تخصیص دهند.

آنها بزرگوارانی هستند که علاوه بر همه اینها از دروغ و سرگرمی ناسالم و جر و بحثهای بیهوده و سخنان بیمعنی و شوخیهای رکیک و مانند آن برکنارند زبانی پاک و قلبی پاکتر دارند، و هرگز نیروهای فعال و سازنده خود را با درگیری جاهلان تباه نمی کنند، و حتی در بسیاری از موارد سکوت را که بهترین پاسخ این نابخردان است بر سخن گفتن ترجیح می دهند. آنها در فکر اعمال و مسؤولیات خویشند، آنها چون تشنه کامانی که به سراغ چشمه آب میروند، تشنه علم و دانش و خواهان حضور در جلسات علماء و دانشمندانند.

آری این بزرگوارانند که می توانند رسالت ایمان را در خود پذیرا شوند و اجر خود را نه یکبار که دوبار از پیشگاه خدا دریافت دارند.

اینها سلمانها، بحیراها، نجاشیها و حقجویانی همسنگر و هم خط آنها هستند که در برابر انواع ناملازمات برای رسیدن به سر منزل ایمان مقاومت به خرج می دهند.

جالب اینکه در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم که فرمود: نحن صبراء و شیعتنا اصبر منا و ذلک انا صبرنا علی ما نعلم و صبروا علی ما لا یعلمون: ما شکیبایانیم و پیروان ما از ما شکیباترند! چرا که ما از اسرار امور آگاهیم و شکیبائی می کنیم (و طبعاً این کار آسانتر است) ولی آنها بی آنکه اسرار را بدانند صبر و شکیبائی را از دست نمی دهند.

فکر کنید دو نفر جانباز راه خدا قدم به میدان جهاد می گذارند یکی از پایان کار با خبر است و می داند نتیجه این جهاد پیروزی است، اما دومی با خبر نیست، آیا از یک نظر صبر دومی بیشتر از صبر اولی نمی باشد؟ یا فی المثل قرائن نشان می دهد که هر دو شربت شهادت می نوشند، اما یکی می داند که در شهادتش چه اسراری نهفته است و چه موجی در آینده در اعصار و قرون متمادی ایجاد می کند و چه الگوئی برای آزادگان می شود، اما دیگری از اسرار آینده آگاه نیست بدون شک دومی از این نظر صبر بیشتری به خرج می دهد.

در حدیث دیگری در تفسیر علی بن ابراهیم آمده که منظور از (لغو) در آیه فوق (کذب) و (لهو) و (غنا) است، و پرهیزکنندگان امامانند.

پیدا است که هر دو قسمت حدیث از قبیل بیان مصداق روشن است و گرنه لغو مفهوم گسترده ای دارد که غیر اینها را نیز شامل می شود، و اعراض کنندگان از لغو نیز همه مؤمنان راستین هستند، هر چند امامان در صف مقدم جای دارند.

آیه (56) و (57) و ترجمه

(إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ)  
(56) (وَقَالُوا إِن نَّتَّبِعِ الْهُدَى مَعَكَ نَتَّخِطُفُ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَمْ نَمُكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا أَمْنًا  
يَجِيءُ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ) (57)

ترجمه:

56 - تو نمیتوانی کسی را که دوست داری هدایت کنی، ولی خداوند هر کس را بخواهد هدایت می کند، و او از هدایت یافتگان آگاهتر است.  
57 - آنها گفتند: ما اگر هدایت را همراه تو پذیرا شویم ما را از سرزمینمان می ربایند! آیا ما حرم امنی در اختیار آنها قرار ندادیم که ثمرات هر چیزی (از هر شهر و دیاری) به سوی آن آورده می شود، ولی اکثر آنها نمی دانند!

تفسیر:

هدایت تنها به دست خدا است

گرچه در شان نزول آیه نخست از این آیات بحثهای زیادی کرده اند اما چنانکه خواهیم دید روایاتی است بی اعتبار و بیارزش که گویا برای مقاصد خاصی جعل شده است و لذا بهتر این دیدیم که تفسیر آیه را از خود قرآن مجید بخواهیم و بعد به نقد و بررسی آن روایات مشکوک یا مجعول برویم.

با توجه به اینکه در آیات گذشته سخن از دو گروه در میان بود: گروهی مشرکان لجوج از اهل مکه که هر چند رسول خدا (ﷺ) اصرار برای هدایت آنها داشت، نور ایمان در قلبشان نفوذ کرد و به

عکس گروهی از اهل کتاب و افراد دوردست، هدایت الهی را پذیرفتند و عاشقانه در راه اسلام پافشاری و ایثار کردند حتی از مخالفت بستگان و خویشاوندان نزدیک و جاهلان خودخواه وحشتی به دل راه ندادند.

با توجه به این امور نخستین آیه مورد بحث پرده از روی این حقیقت برمیدارد که (تو نمی توانی هر که را دوست داری هدایت کنی، ولی خداوند هر کس را بخواهد هدایت می کند، و او از هدایت یافتگان آگاهتر است) (انک لا تهدی من احببت و لکن الله یهدی من یشاء و هو اعلم بالمهتدین).

او می داند چه افرادی لایق پذیرش ایمانند، او می داند چه قلبهائی برای حق می طینند، او می داند در چه سرهائی، سودای عشق خدا است، آری او این افراد شایسته را خوب می شناسد و به آنها توفیق می دهد و لطفش را رفیق راه آنها می سازد تا به سوی ایمان رهنمون شوند.

اما تاریکدلان زشت سیرتی که در دل با حق دشمنند، و با تمام قدرتشان به پیکار با فرستادگان خدا برخاستهاند، و از نظر زندگی آنقدر آلوده و ننگینند که لایق نور ایمان نیستند، خداوند هرگز چراغ توفیق را فرا راه آنها قرار نمی دهد.

بنابراین منظور از هدایت در اینجا (ارائه طریق) نیست، چرا که ارائه طریق کار اصلی پیامبر (ﷺ) است و بدون استثناء راه را به همه نشان می دهد، بلکه منظور از هدایت در اینجا (ایصال به مطلوب) و رسانیدن به سر منزل مقصود است این تنها کار خدا است که بذر ایمان را در دلها بپاشد و کار او هم بیحساب نیست او به دلهای آماده نظر می افکند و این نور آسمانی را بر آنها می پاشد.



به هر حال این آیه یکنوع دلداری برای پیامبر (ﷺ) است که به این واقعیت توجه کند نه اصرار بر شرک از ناحیه گروهی از بت پرستان مکه بی دلیل است، و نه ایمان مخلصانه مردم حبشه یا نجران و امثال سلمانها و بحیراها.

هرگز از عدم ایمان گروه اول نگرانی به خود راه نده، که این نور الهی به سراغ دل‌های آماده می‌رود و در آنجا ورود می‌کند و خیمه می‌زند. نظیر این مضمون در آیات قرآن فراوان است:

در آیه 272 بقره می‌خوانیم: **(لِيسَ عَلَيْكَ هِدَاهِمَ وَلَكِنِ اللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ)**: (هدایت آنها بر تو نیست خدا هر که را بخواهد هدایت می‌کند).

و در آیه 37 نمل می‌خوانیم: **(أَنْ تَحْرَصَ عَلَى هِدَاهِمَ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يَظِلُّ)**: (اگر اصرار بر هدایت این گروه داشته باشی مؤثر نیست، چرا که خدا کسی را که گمراه کرده است هدایت نمی‌کند).

و در آیه 43 یونس آمده است: **(إِنَّا نَهْدِي الْعَمَىٰ وَلَوْ كَانُوا لَا يَبْصُرُونَ)**: (تو می‌خواهی نابینایان را هدایت کنی هر چند چیزی را نمی‌بینند و حقیقتی را درک نمی‌کنند)!

و بالاخره در آیه 4 سوره ابراهیم به عنوان یک قانون کلی می‌فرماید: **(فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ)**: (خدا هر کس را بخواهد گمراه می‌کند و هر کس را خدا بخواهد هدایت می‌کند و او عزیز حکیم است).

آخرین جمله آیه اخیر به خوبی نشان می‌دهد که مشیت الهی درباره این دو گروه بی حساب نیست بلکه بر طبق حکمت و برنامه لیاقتها و تلاشها و

کوششهای افراد است، تنها بر این اساس است که خدا توفیق هدایت را نصیب گروهی می کند و یا از گروهی سلب می نماید.

در دومین آیه مورد بحث، سخن از کسانی می گوید که در دل به حقانیت اسلام معترف بودند ولی روی ملاحظات منافع شخصی، حاضر به قبول ایمان نبودند می فرماید: (آنها گفتند ما اگر هدایت را همراه تو پذیرا شویم و از آن پیروی کنیم ما را از سرزمینمان می ربایند!) (و قالوا ان نتبع الهدى معك نتخطف من ارضنا).

در تفاسیر آمده که این سخن را حارث بن نوفل بیان کرد، خدمت پیامبر (ﷺ) رسید عرض نمود ما می دانیم که گفتار تو حق است اما چیزی که مانع می شود از برنامه تو پیروی کنیم و ایمان بیاوریم ترس از هجوم عرب بر ما است که ما را از سرزمینمان بر بایند، و ما قدرت مقابله با آنها را نداریم!.

این سخن را کسی می گوید که قدرت پروردگار را ناچیز می شمرد و قدرت مشتی عرب جاهلی را عظیم، این سخن را کسی می گوید که هنوز به عمق عنایتها و حمایتهای الهی آشنا نیست، و نمی داند چگونه او یارانش را یاری و دشمنانش را در هم می شکند، لذا قرآن در پاسخ آنها چنین می گوید: آیا ما حرم امنی در اختیار آنها قرار ندادیم که ثمرات و محصولات هر شهر و دیاری به سوی آن آورده می شود؟! (اولم نمکن لهم حرما آمنا يجي اليه ثمرات كل شيء).

(ولی اکثر آنها نمی دانند) (ولكن اكثرهم لا يعلمون).

خداوندی که سرزمین شوره زار و سنگلاخ بی آب و درختی را حرم امن قرار داد، و آنچنان دلها را متوجه آن ساخت که بهترین محصولات از نقاط مختلف جهان را به سوی آن می آورند، قدرت خود را بخوبی نشان

داده است، کسی که چنین قدرتنمائی کرده و این همه امنیت و نعمت را در چنین سرزمینی قرار داده و با چشم خود آثار آن را می بینید و سالها از آن بهره گرفته اید چگونه قادر نیست شما را در برابر هجوم مشتی اعراب بتپرست حفظ کند؟!

شما در حال کفر مشمول این دو نعمت بزرگ الهی، امنیت و مواهب زندگی بودید چگونه ممکن است خداوند بعد از اسلام شما را از آن محروم سازد، دل قوی دارید و ایمان بیاورید و محکم بایستید که خدای کعبه و مکه با شما است.

در اینجا این سؤال مطرح است که تاریخ نشان می دهد حرم مکه برای مسلمانان آنقدر هم امن و امان نبود، مگر گروهی از مسلمانان را در آنجا آزار و شکنجه ندادند؟ مگر آنهمه سنگ بر بدن پیامبر (ﷺ) نزدند؟ مگر بعضی از مسلمانان را در مکه نکشتند؟ مگر گروهی با جعفر و بقیه با پیامبر اسلام (ﷺ) سرانجام از آنجا به خاطر ناامنی هجرت نکردند؟!

در پاسخ می گوئیم: اولاً: با تمام این امور باز مکه نسبت به بقیه نقاط امنیت بیشتری داشت، و عرب برای آن احترام و قداستی قائل بود، باز هم جنایاتی را که در نقاط دیگر مرتکب می شدند نمی توانستند در آنجا انجام دهند، خلاصه حتی در عین ناامنی، حرم مکه از امنیت نسبی قابل توجهی برخوردار بود، مخصوصاً این امنیت از ناحیه اعراب بیرون مکه بیشتر رعایت می شد.

ثانیاً: درست است که در آغاز اسلام مدت کوتاهی این سرزمین امن الهی دستخوش پاره‌ای از ناامنیها شد، ولی چیزی نگذشت که به صورت کانونی بزرگ از امنیت پایدار و مرکزی عظیم از انواع نعمتها درآمد،

بنابراین تحمل این مشکلات زودگذر برای رسیدن به نعمتهای بزرگ کار سخت و پیچیده ای نبود.

به هر حال بسیارند کسانی که از ترس تزلزل منافع شخصیشان همچون حارث

بن نوفل، دست از هدایت و ایمان برمی دارند در حالی که ایمان به خدا و تسلیم در برابر فرمان او، نه تنها منافع معنوی آنها را تامین می کند که در تامین منافع مشروع مادی و محیط امن و سالم برای آنها نیز فوق العاده مؤثر است، ناامنیها و کشتارها و غارتگریهای را که در دنیای به اصطلاح متمدن امروز، دنیائی که از ایمان و هدایت دور افتاده است می بینیم گواه زنده این مدعا است.

توجه به این نکته نیز لازم است که خداوند در اینجا اول نعمت امنیت را می شمرد و بعد جلب ارزاق را از همه جا به سوی مکه، این تعبیر ممکن است بیانگر این واقعیت باشد که تا امنیت در شهر و کشوری حکمفرما نگردد وضع اقتصادی آنها سامان نخواهد یافت، شرح این سخن را ذیل آیه 35 سوره ابراهیم داده ایم (جلد 10 صفحه 366).

و نیز جالب اینکه یجبی به صورت فعل مضارع آمده که دال بر استمرار در حال و آینده است، و ما امروز بعد از گذشتن چهارده قرن با چشم خود شاهد مفهوم این سخن و استمرار جلب همه نوع مواهب به سوی این سرزمین هستیم، کسانی که خانه خدا را زیارت می کنند با چشم خود می بینند این سرزمین خشک و سوزان و بی آب و علف در میان انواع بهترین نعمتها غرق است، و شاید در هیچ نقطه ای از دنیا این وفور نعمت نباشد.

نکته:

ایمان ابو طالب و جنجالی که در این زمینه برپا کرده اند!  
ابتدا این موضوع برای کسانی که اهل مطالعه هستند عجیب جلوه می کند که  
چرا گروهی از راویان اخبار اصرار داشتند ابو طالب عموی پیامبر  
(ﷺ) را که به اتفاق همه مسلمانان جهان از کسانی بود که حداکثر فداکاری و  
ایثار و حمایت  
را در مورد پیامبر اسلام (ﷺ) انجام داد، بی ایمان و مشرک جلوه دهند و  
کافر بمیرانند؟!

چرا درباره دیگران که نقشی در تاریخ اسلام نداشتند این همه اصرار نیست؟  
اینجا است که با خبر می شویم مسأله یک مسأله عادی نیست، سپس با کمی  
دقت به اینجا میرسیم که پشت سر این بحثهای تاریخی و روایی بازی  
سیاسی خطرناکی از ناحیه رقبای و دشمنان علی (علیه السلام) در جریان بوده، آنها  
اصرار داشتند هر فضیلتی را از او سلب کنند و حتی پدر ایشارگر و  
فداکارش را مشرک قلمداد کنند و بیایمان از دنیا ببرند! یقیناً بنی  
امیه و هواخواهان آنها در عصر خود، و حتی پیش از آنکه به حکومت  
برسند، هر جا توانستند به این فکر دامن زدند و کوشش داشتند از هر  
جا که ممکن است شواهدی هر چند سست و بیپایه برای اثبات این مدعا سر هم  
کنند.

ما قطع نظر از این موج انحرافی سیاسی کثیف و آلوده که  
خود از جهاتی قابل دقت و مطالعه است، مسأله را به عنوان یک  
مسأله صرفاً تاریخی و تفسیری بطور بسیار فشرده (آنچنانکه وضع کتاب  
ایجاب می کند) مورد بررسی قرار می دهیم تا روشن شود در پشت سر این

جنگالها هیچگونه مدرک معتبری وجود ندارد، بلکه شواهد زندهای بر ضد آن در دست داریم:

1 - آیه مورد بحث (انک لا تهدی من احببت...) چنانکه دیدیم هیچگونه ارتباطی با ابو طالب ندارد و آیات قبل از آن بخوبی دلالت می کند که درباره گروهی از مؤمنان اهل کتاب در برابر مشرکان مکه است. جالب اینکه فخر رازی که خود به اصطلاح اجماع مسلمین را بر نزول آیه در باره ابو طالب نقل کرده، تصریح می کند که در ظاهر آیه کمترین دلالتی بر کفر ابو طالب نیست.

اما با این حال چرا اصرار دارند که آن را به شرک ابو طالب ارتباط دهند راستی وحشت آور است.

2 - مهمترین دلیلی که در این زمینه اقامه کرده اند ادعای اجماع مسلمین است که ابوطالب، مشرک از دنیا رفته است!

در حالی که چنین اجماعی دروغ محض است، چنانکه مفسر معروف اهل سنت (آلوسی) در (روح المعانی) تصریح کرده است که این مسأله اجماعی نیست و حکایت اجماع مسلمین یا مفسرین بر اینکه آیه فوق در باره ابو طالب نازل شده صحیح به نظر نمی رسد، چرا که علمای شیعه و بسیاری از مفسرین آنها معتقد به اسلام ابوطالب هستند و ادعای اجماع ائمه اهل بیت بر این معنی کرده اند، بعلاوه اکثر قصیده های ابوطالب شهادت بر ایمان او می دهد.

3 - دقت و بررسی نشان می دهد که این ادعای اجماع از اخبار آحادی سر چشمه می گیرد که هیچ اعتباری به آن نیست، و در سند این روایات افراد مشکوک یا کذابی هستند.

از جمله روایتی است که ابن مردویه با سند خودش از ابن عباس نقل کرده که آیه (انک لا تهدی من احببت) در باره ابو طالب نازل شده است، پیامبر (ﷺ) به او اصرار کرد اسلام بیاورد او نپذیرفت!.

در حالی که در سند این روایت (ابوسهل سری) است که بنا به تصریح بعضی از بزرگان علم رجال، او یکی از دروغپردازان و جعل کنندگان و سارقان حدیث بود، و همچنین (عبد القدوس ابی سعید دمشقی) که باز در سند این حدیث است، او نیز از (کذابین) است!.

ظاهر تعبیر حدیث، چنین گواهی می دهد که ابن عباس بدون واسطه این حدیث را نقل کرده و خودش شاهد و ناظر بوده، در حالی که می دانیم ابن عباس، سه سال قبل از هجرت متولد شد، بنابراین هنگام وفات ابوطالب هنوز از پستان مادر شیر می خورد! و این نشان می دهد که جاعلان حدیث حتی در کار خود ناشی بوده اند.

حدیث دیگری در این زمینه از (ابو هریره) نقل کرده اند، می گوید: هنگامی که وفات ابو طالب فرا رسید، پیامبر (ﷺ) به او فرمود: (ای عمو بگو لا اله الا الله تا من روز قیامت نزد خدا برای تو گواهی به توحید دهم) ابو طالب گفت: (اگر نه به خاطر این بود که قریش مرا سرزنش می کرد که او به هنگام مرگ از روی ترس، اظهار ایمان نمود من شهادت به توحید می دادم، و چشم تو را روشن می ساختم! در این هنگام آیه (انک لا تهدی من احببت) نازل شد!.

باز ظاهر حدیث این است که (ابو هریره) شخصا شاهد چنین مطلبی بوده است در حالی که می دانیم ابو هریره در سال فتح خیبر، یعنی

هفت سال بعد از هجرت اظهار اسلام کرد، او کجا و وفات ابوطالب که قبل از هجرت واقع شد کجا؟!

بنابراین آثار جعل ناشیانه در این حدیث نیز نمایان است.

و اگر گفته شود ابن عباس و ابو هریره، خود شاهد این ماجرا نبودند، و این داستان را از دیگری شنیده اند، سؤال می کنیم از چه کسی؟ شخصی که این روایت را برای این دو نفر بیان کرده ناشناس و مجهول است، و چنین حدیثی را مرسل می نامند و همه می دانند اعتباری به احادیث مرسل نیست.

متأسفانه جمعی از مفسران و راویان اخبار بدون دقت و مطالعه این گونه احادیث را در کتابهای خود از یکدیگر گرفته و نقل کرده اند، و کمکم برای خودشان اجماعی درست کرده اند اما کدام اجماع؟ و کدام حدیث معتبر؟

4 - از همه اینها گذشته متن همین احادیث مجعول نشان می دهد که ابو طالب ایمان به حقانیت پیامبر (ﷺ) داشته، هر چند روی ملاحظاتی بر زبان جاری نمی کرده، و می دانیم ایمان به قلب است و زبان جنبه طریقت دارد، در بعضی از احادیث اسلامی، وضع ابوطالب به اصحاب کهف تشبیه شده است که ایمان در دل داشتند هر چند به عللی قدرت اظهار آن را نداشتند.

5 - مگر می توان در مسأله ای به این مهمی، یک جنبه بحث کرد و تنها به روایت مرسله از ابو هریره و ابن عباس و مانند آن قناعت نمود؟ چرا اجماع امامان اهل بیت (علیهم السلام) و چرا اجماع علمای شیعه در اینجا مورد توجه قرار نمی گیرد؟! با آنکه آنها به وضع خاندان پیامبر آشنا ترند.



ما امروز اشعار زیادی از ابوطالب در دست داریم که ایمان او را به اسلام و رسالت محمد (ﷺ) به عنوان پیامبر اسلام با وضوح تمام بیان می کند، این اشعار را بسیاری از بزرگان و دانشمندان در کتابهایشان آورده اند، و ما نمونه های گویائی از آن را در جلد پنجم تفسیر نمونه صفحه 194 به بعد (ذیل آیه 26 سوره انعام) از منابع معروف اهل سنت نقل کردیم.

6 - از همه اینها گذشته تاریخ زندگی ابوطالب و فداکاری عظیم او نسبت به پیامبر (ﷺ) و علاقه شدید پیامبر (ﷺ) و مسلمانان نسبت به او تا آنجا که سال مرگش را (عام الحزن) (سال اندوه) نام نهادند، همه نشان می دهد که او به اسلام عشق می ورزید و دفاعش از پیامبر (ﷺ) به عنوان دفاع از یک خویشاوند نبود، بلکه به صورت دفاع یک مؤمن مخلص و یک عاشق پاکباخته و سرباز فداکار از جان گذشته از رهبر و پیشوای خود بود، با این حال چقدر غفلت و بیخبری و ناسپاسی و ظلم است که گروهی اصرار داشته باشند، این مؤمن موحد مخلص را از دنیا ببرند؟!.

آیه (58) تا (60) و ترجمه

(و کم أهلكنا من قرية بطرت معيشتها فتلك مسكنهم لم تسكن من بعدهم إلا قليلا و كنا نحن الورثين) (58) (وما كان ربك مهلك القرى حتى يبعث في أمها رسولا يتلوا عليهم آيتنا و ما كنا مهلكي القرى إلا و أهلها ظلمون) (59) (وما أوتيتم من شيء فمتع الحياة الدنيا و زينتها و ما عند الله خير و أبقى أفلا تعقلون) (60)

ترجمه:

58 - بسیاری از شهرها و آبادیهائی که بر اثر فزونی نعمت مست و مغرور شده بود هلاک کردیم.

این خانه های آنهاست (که ویران شده) و بعد از آنها جز اندکی کسی در آن سکونت نکرد، و ما وارث آنان بودیم.

59 - پروردگار تو هرگز شهرها و آبادیها را هلاک نمی کرد تا اینکه در کانون آنها پیامبری مبعوث کند که آیات ما را بر آنان بخواند، و ما هرگز آبادیهائی را هلاک نکردیم مگر آنکه اهلش ظالم بودند.

60 - آنچه به شما داده شده متاع زندگی دنیا و زینت آن است و آنچه نزد خداست بهتر و پایدارتر است، آیا اندیشه نمی کنید؟

تفسیر:

دل‌بستگی‌های دنیا شما را نفریبد

در آیات گذشته سخن از این بود که بعضی از کفار مکه متوسل به این عذر می شدند که اگر ما ایمان بیاوریم، عرب به ما حمله می کند

و ما را از سرزمینمان بیرون می راند و زندگی ما را مختل می کند، و در آیات گذشته یک پاسخ گویا به این سخن داده شد.

در آیات مورد بحث دو پاسخ دیگر به آن داده شده است:

نخست می فرماید: به فرض که شما ایمان را نپذیرفتید و در سایه کفر و شرک زندگی مرفه مادی پیدا کردید، اما فراموش نکنید: (ما بسیاری از شهرهائی را که مست و مغرور نعمت و زندگی مرفه بودند نابودشان کردیم) (فکم اهلکنا من قرية بطرت معیشتها).

آری غرور نعمت آنها را به طغیان دعوت کرد، و طغیان سرچشمه ظلم و بیدادگری شد، و ظلم ریشه زندگانی آنها را به آتش کشید.

(این خانه ها و دیار آنها است که بعد از آنان جز مدت قلیلی کسی در آن سکونت نکرد) (و تلك مساکنهم لم تسکن من بعدهم الا قليلا).

آری شهرها و خانه های ویران آنها همچنان خالی و خاموش و بدون صاحب مانده است و اگر کسانی به سراغ آن آمدند افراد کم و در مدت کوتاهی بود.

(و ما وارث آنها بودیم) (و کنا نحن الوارثین).

آیا شما مشرکان مکه نیز می خواهید در سایه کفر به همان زندگی مرفهی برسید که پایانش همانست که گفته شد، این چه ارزشی می تواند داشته باشد؟!

(بطرت) از ماده بطر (بر وزن بشر) به معنی طغیان و غرور بر اثر فزونی نعمت است.

تعبیر به (تلک) که اسم اشاره به دور است و غالباً در امور قابل مشاهده به کار می رود ممکن است اشاره به سرزمین عاد و ثمود و قوم

لوط باشد که در فاصله ای نه چندان زیاد با مردم مکه قرار داشت، یعنی در سرزمین احقاف (میان یمن و شام) یا در وادی القری و یا در سرزمین سدوم که همه آنها در مسیر کاروانهای تجاری اعراب مکه به شام بود و اعراب با چشم خود این دیار خالی را می دیدند که بعد از آنها کمتر کسی در آنجا سکونت گزیده بود.

جمله الا قلیلا که به صورت استثناء آمده است سه احتمال دارد: نخست اینکه استثناء از ساکنان باشد، دوم از مساکن و سوم از سکونت. در صورت اول مفهومی این است که تنها گروه اندکی بعد از آنها ساکن این دیار شد، و در صورت دوم معنی چنین است که تنها خانه های اندکی از آنها بعدا مسکون شد و در صورت سوم مفهوم این است که تنها زمان کمی در آنها سکونت شده است، چرا که هر کس در این شهرهای شوم و بلاخیز، سکونت اختیار کرد به زودی طومار زندگانش درهم پیچیده شد.

البته اراده هر سه معنی نیز طبق روش ما مشکل ایجاد نمی کند، هر چند معنی اول به نظر نزدیکتر می رسد. بعضی نیز آن را اشاره به سکونت موقت مسافران به هنگام رفت و آمدشان از این مناطق دانسته اند، و بعضی قلیل را اشاره به جغدها و حیوانات وحشی دانسته اند قدر مسلم این است که این شهرهای آلوده به گناه و شرک چنان ویران گشت که دیگر روی آبادی به خود ندید.

تعبیر به (کنا نحن الوارثین) اشاره به خالی ماندن آن دیار است و نیز اشاره ای است به مالکیت حقیقی خداوند نسبت به همه چیز، که اگر مالکیت اعتباری بعضی اشیاء را موقتا به بعضی انسانها واگذار کند، چیزی نمی گذرد که همه زائل می گردد و او وارث همگان خواهد بود.

آیه بعد در حقیقت جواب سؤال مقدری است و آن اینکه: اگر چنین است که خداوند طغیانگران را نابود می‌کند، پس چرا مشرکان مکه و حجاز را که طغیانگری را به حد اعلا رسانیده بودند و جاهل و جنایتی نبود که مرتکب نشوند با عذابش نابود نکرد.

قرآن می‌گوید: (پروردگار تو هرگز شهرها و آبادیها را هلاک نمی‌کرد تا اینکه در کانون و مرکز آنها پیامبری بفرستد که آیات ما را بر آنان بخواند) **(و ما کان ربک مهلك القرى حتى یبعث فی امها رسولا یتلوا علیهم آیاتنا).**

آری تا اتمام حجت نکنیم و پیامبران را با دستورات صریح نفرستیم مجازات نخواهیم کرد.

تازه بعد از اتمام حجت مراقب اعمال آنها هستیم، اگر ظلم و ستمی از آنها سر زد و مستوجب عذاب شدند مجازاتشان می‌کنیم (و ما هرگز شهرهائی را هلاک نمی‌کردیم مگر آنکه اهلش ظالم و ستمگر باشند) **(و ما کنا مهلك القرى الا و اهلها ظالمون).**

تعبیر (ما کان ربک) یا (ما کنا) دلیل بر این است که این سنت همیشگی و جاودانگی خدا بوده و هست که بدون اتمام حجت کافی کیفر نمی‌دهد.

جمله (حتى یبعث فی امها رسولا) (تا در مرکز این شهرها پیامبری مبعوث کند) اشاره به این است که لزومی ندارد در هر شهر و روستا پیامبری مبعوث شود، همین اندازه که در یک کانون بزرگ که مرکز پخش اخبار و محل اندیشمندان و متفکران یک قوم است پیامبری مبعوث گردد کافی است، زیرا مردم تمام آن منطقه بر اثر نیازهای زندگی مرتبا به آنجا رفت و آمد دارند و هر خبری در آنجا باشد به سرعت در تمام منطقه و نقاط دور و نزدیک پخش می‌گردد، همانگونه که آوازه قیام پیامبر اسلام (ﷺ) در

سرزمین مکه در مدت کوتاهی در تمام جزیره عربستان پیچیده و از آن هم فراتر رفت چون مکه ام القری بود، هم مرکز روحانی حجاز، و هم مرکز تجاری بود، و حتی در مدت کوتاهی به مراکز مهم تمدن آن زمان رسید.

بنابراین آیه یک حکم کلی و عمومی را بیان می کند، و اینکه بعضی از مفسران آن را اشاره به مکه دانسته اند کاملاً بیدلیل است و تعبیر به فی امها نیز یک تعبیر عام است، چرا که ام به معنی مادر و مرکز اصلی است و اختصاصی به مکه ندارد.

آخرین آیه مورد بحث پاسخ سومی است برای گفتار بهانه جویانی که می گفتند اگر ایمان بیاوریم عرب بر ما هجوم می کند و زندگی ما را به هم می ریزد، قرآن می گوید: آنچه را از این رهگذر به دست می آورید متاع بیارزش زندگی دنیا و زینت آن است (و ما اوتیتم من شیء فمتاع الحیاة الدنیا و زینتها).

ولی آنچه نزد خدا است (از نعمتهای بی پایان جهان دیگر، و مواهب معنوی در این دنیا) بهتر و پایدارتر است (و ما عند الله خیر و ابقى).

چرا که تمام نعمتهای مادی دنیا دارای عوارض ناگوار و مشکلات گوناگونی است و هیچ نعمت مادی خالص از ضرر و خطر یافت نمی شود.

بعلاوه نعمتهائی که در نزد خدا است به خاطر جاودانگی آنها و زودگذر بودن مواهب این دنیا قابل مقایسه نیست، بنابراین هم بهتر و هم پایدارتر است.

به این ترتیب در یک مقایسه ساده هر انسان عاقلی می فهمد که نباید آن را فدای این کرد، لذا در پایان آیه می فرماید: آیا تعقل نمی کنید؟! (ا)

فلا تعقلون).

(فخر رازی) از یکی از فقها چنین نقل می کند که اگر کسی وصیت کند  
ثلث مالش را به عاقلترین مردم بدهند فتوای من این است که این ثلث را  
به کسانی بدهند که اطاعت فرمان حق می کنند، زیرا عاقلترین مردم کسی  
است که متاع اندک (زودگذری) را بدهد و سرمایه فراوان (پایداری) را بگیرد  
و این تنها در مورد مطیعان فرمان خدا صادق است.  
سپس فخر رازی اضافه می کند که گویا او این حکم فقهی را از آیه مورد  
بحث استفاده کرده است.

## آیه (61) تا (64) و ترجمه

(أفمن وعدنه وعدا حسنا فهو لقيه كمن متعنه متع الحياة الدنيا ثم هو يوم القيمة من المحضرين) (61) (و یوم ینادیهم فیقول أین شرکائی الذین کنتم تزعمون) (62) (قال الذین حق علیهم القول ربنا هؤلاء الذین أغوینا أغوینهم کما غوینا تبرأنا إلیک ما کانوا إیانا یعبدون) (63) (وقیل ادعوا شرکاءکم فدعوهم فلم یتجیبوا لهم و رأوا العذاب لو أنهم کانوا یتهدون) (64)

ترجمه:

61 - آیا کسی که به او وعده نیک داده ایم و به آن خواهد رسید، همانند کسی است که متاع زندگی دنیا به او داده ایم، سپس روز قیامت (برای حساب و جزا) احضار می شود.

62 - روزی را به خاطر بیاورید که خداوند آنها را ندا می دهد، و می گوید: کجا هستند شریکانی که برای من می پنداشتید؟!

63 - گروهی (از معبودان) که فرمان عذاب درباره آنها مسلم شده می گویند: پروردگارا ما این (عابدان) را گمراه کردیم (آری) ما آنها را گمراه کردیم همانگونه که خود

گمراه شدیم، ما از آنها بیزاری می جوئیم، آنها در حقیقت ما را نمی پرستیدند (بلکه هوای نفس خویش را پرستش می کردند).

64 - به آنها (عابدان) گفته می شود شما معبودهایتان را که شریک خدا می پنداشتید بخوانید (تا شما را یاری کند) آنها معبودهایشان را می خوانند، ولی جوابی به آنها نمی دهند.



در این هنگام عذاب الهی را (با چشم خود) می بینند، و آرزو می کنند  
ای کاش هدایت یافته بودند.

تفسیر:

آنها هوای نفس خویش را می پرستیدند  
در آیات گذشته سخن از کسانی بود که به خاطر تمتع و بهره گیری از  
نعمتهای دنیا کفر را بر ایمان و شرک را بر توحید ترجیح داده اند، در  
آیات مورد بحث وضع این گروه را در قیامت در برابر مؤمنان راستین مشخص  
می کند.

نخست با یک مقایسه که به صورت استفهام مطرح شده، وجدان همگان  
را به داوری می طلبد و می گوید: (آیا کسی که به او وعده نیک داده ایم،  
و به وعده خود قطعاً خواهد رسید، با کسی که تنها از متاع دنیا به او  
بهره داده ایم، سپس روز قیامت در پیشگاه پروردگار برای حساب و جزاء  
احضار می شود یکسان است)؟ (افمن وعدناه وعدا حسنا فهو لاقیه کمن متعناه  
متاع الحیوة الدنیا ثم هو یوم القیامة من المحضریں).

بدون شک، هر وجدان بیدار، وعده های نیک الهی و مواهب عظیم و  
جاویدان او را بر بهره گیری چند روز از نعمتهای فانی و لذات  
زودگذر که به دنبال آن درد و رنج جاویدان است ترجیح می دهد.  
جمله (فهو لاقیه) تاءکید است بر اینکه وعده الهی تخلف ناپذیر است و  
باید چنین باشد، چرا که تخلف از وعده یا به خاطر جهل است یا عجز، که  
هیچیک از آنها در ذات خدا راه ندارد.

جمله (هو یوم القیامة من المحضریں) اشاره به احضار در محضر خداوند  
برای حساب اعمال است، و بعضی آن را به احضار در آتش دوزخ،

تفسیر کرده اند ولی تفسیر اول مناسبتر است، و به هر حال این تعبیر نشان می دهد که این آلودگان با اکراه و بدون تمایل به این صحنه کشانده می شوند، و باید هم چنین باشد، چرا که وحشت حساب و کیفر تمام وجود آنها را فرا گرفته است.

تعبیر به حیات دنیا که بارها در سوره های مختلف قرآن مجید آمده اشاره به پستی این زندگی در مقایسه با (حیات آخرت) و زندگی جاویدان و زوال ناپذیر آن است، زیرا دنیا از ماده (دنو) (بر وزن غلو) در اصل به معنی نزدیکی در مکان یا زمان یا منزلت و مقام است، سپس دنیا و ادنی گاه به موجودات کوچک که در دسترس قرار دارند، در مقابل موجودات بزرگ اطلاق شده، و گاه در موضوعات پست در مقابل خوب و والا، و گاه به نزدیک در مقابل دور اطلاق گردیده، و از آنجا که زندگی این جهان در برابر جهان دیگر هم کوچک است و هم بیارزش و هم نزدیک، نام (حیات دنیا) کاملاً متناسب آن است.

و به دنبال این سخن، صحنه های رستاخیز را در برابر کفار مجسم می کند صحنه هایی که از تصورش مو بر بدن راست می شود و اندام را به لرزه در می آورد.

می گوید: (روزی را به خاطر بیاورید که خداوند آنها را ندا می دهد و می گوید: کجا هستند شریکانی که برای من می پنداشتید؟! (و یوم ینادیهم فیقول این شرکائی الذین کنتم تزعمون)).

بدیهی است این سؤال است توییحی، برای اینکه در قیامت که روز کنار رفتن پرده ها و حجابها است نه شرک مفهومی دارد و نه

مشرکان بر عقیده خود باقیند، این سؤال در حقیقت یکنوع سرزنش و مجازات است، یکنوع توبیخ و عقوبت است.

اما آنها بجای اینکه به پاسخ پردازند معبودهایشان به سخن در می آیند و از آنها اظهار تنفر و بیزاری می کنند، زیرا می دانیم معبودان گاه بتهای سنگ و چوبی بودند، و گاه مقدسینی همچون فرشتگان و مسیح، و گاه جن و شیاطین در اینجا گروه سوم به سخن می آیند که سخن آنها را در آیه بعد چنین می خوانیم: گروهی از معبودان که فرمان عذاب در باره آنها مسلم شده، می گویند: پروردگارا! ما این عابدان را گمراه کردیم، آری ما آنها را گمراه کردیم همانگونه که خود گمراه شدیم (ولی آنها به میل خویش به دنبال ما آمدند) ما از آنها بیزاری می جوئیم آنها ما را پرستش نمی کردند بلکه در حقیقت هوای نفس خویش را می پرستیدند (قال الذین حق علیهم القول ربنا هؤلاء الذین اغوینا اغویناهم کما غوینا تبرأنا الیک ما کانوا ایانا یعبدون).

بنابراین آیه فوق شبیه آیه 28 سوره یونس است که می گوید: و قال شرکائهم ما کنتم ایانا تعبدون (معبودان در قیامت رو به سوی عبادت کنندگان خود می کنند و می گویند شما ما را پرستش نمی کردید!) و به این ترتیب معبودان اغواگر، همچون فرعون و نمرود و شیاطین و جن، بیزاری و تنفر خود را از چنین عابدانی اعلام می دارند، و به دفاع از خویش برمی خیزند، حتی گمراهی آنها را نیز از خود نفی می کنند، و می گویند: آنها به میل خود به دنبال ما آمدند.

ولی بدیهی است نه این نفی اثری دارد و نه آن بیزاری و تبری، و آنها در گناه عابدان خود قطعاً شریک و سهیمند.

جالب توجه این است که در آن روز، هر یک از این منحرفان خلافاً از دیگری بیزاری می جویند و هر کدام سعی دارند گناه خود را به گردن دیگری افکند.

این درست نظیر چیزی است که نمونه کوچک آن را در دنیا با چشم خود می بینیم که جمعی دست به دست هم می دهند تا امر خلافی مرتکب شوند، پس از دستگیری و حضور در محضر دادگاه از یکدیگر بیزاری می جویند، و گناه را به گردن دیگری می افکنند، این است، سرنوشت گروه گمراه و خلافاً در دنیا و آخرت.

همانگونه که در آیه 22 سوره ابراهیم می خوانیم که شیطان در روز قیامت به پیروان خود می گوید: (من سلطه ای بر شما نداشتم، من تنها از شما دعوت کردم شما هم مشتاقانه اجابت کردید مرا ملامت نکنید خود را ملامت کنید) (و ما کان لی علیکم من سلطان الا ان دعوتکم فاستجبتم لی فلا تلومونی ولوموا انفسکم).

و در مورد مشرکان در آیه 30 سوره صافات می خوانیم که آنها به مناقشه با یکدیگر برمی خیزند و هر یک دیگری را مقصر می شمرد، اما اغواگران صریحاً در پاسخ می گویند: (ما بر شما سلطه ای نداشتیم شما خود گروهی طغیانگر بودید) (و ما کان لکم علینا من سلطان بل کنتم قوماً طاغین).

به هر حال به دنبال سوء الی که از آنها در باره معبودهایشان می شود و آنها در پاسخ عاجز می مانند، به آنان (گفته می شود شما معبودهایتان را که شریک خدا می پنداشتید بخوانید) تا به یاری شما برخیزند! (وقیل ادعوا شرکائکم).

آنها با اینکه می دانند در آنجا کاری از دست معبودان ساخته نیست، بر اثر شدت وحشت و کوتاه شدن دستشان از همه جا، و یا به خاطر اطاعت فرمان خدا که می خواهد با چنین کاری مشرکان و معبودان گمراه را در برابر همگان رسوا سازد، دست تقاضا به سوی معبودانشان دراز می کنند و آنها را به کمک می خوانند (فدعوهم).

ولی پیدا است (جوابی به آنها نمی دهند) و دعوت آنها را لبیک نمی گویند (فلم يستجيبوا لهم).

در این هنگام است که (عذاب الهی را در برابر چشم خود می بینند) (ورأوا العذاب).

(و آرزو می کنند که ای کاش هدایت یافته بودند) (لو انهم كانوا يهتدون). چرا که هر دست و پائی در آنجا کنند جز ناکامی و رسوائی نتیجه ای نخواهد داشت، چون تنها راه نجات ایمان و عمل صالح بوده که آنها فاقد آنند.

آیه (65) تا (70) و ترجمه

(و یوم ینادیهم فیقول ما ذا أجبتم المرسلین) (65) (فعمیت علیهم الا نباء  
یومئذ فهم لا یتسألون) (66) (فأما من تاب و آمن و عمل صالحا فعسی- أن  
یکون من المفلحین) (67) (و ربك یخلق ما یشاء و یختار ما کان لهم الخیرة سبحن  
الله و تعلی عما یشرکون) (68) (و ربك یعلم ما تکن صدورهم و ما یعلنون)  
(69) (و هو الله لا إله إلا هو له الحمد فی الا ولی و الاخرة وله الحكم و إلیه  
ترجعون) (70)

ترجمه:

- 65 - به خاطر بیاورید روزی را که خداوند آنها را ندا می دهد و می گوید:  
به پیامبران چه پاسخی گفتید؟
- 66 - در این هنگام همه اخبار بر آنها پوشیده می ماند (حتی نمی توانند)  
از یکدیگر سؤ الی کنند!
- 67 - اما کسی که توبه کند و ایمان آورد و عمل صالح انجام دهد  
امید است از رستگارا باشد.
- 68 - و پروردگار تو هر چه را بخواهد می آفریند، و هر چه را بخواهد  
برمی گزیند. آنها (در برابر او) اختیاری ندارند، منزّه است خداوند و برتر  
است از شریک هائی که برای او قائل می شوند.
- 69 - پروردگار تو می داند آنچه را که سینه هاشان پنهان می دارد و آنچه را  
که آشکار می کند.

70 - او خدائی است که معبودی جز او نیست، ستایش برای اوست. در این جهان و در جهان دیگر، حاکمیت (نیز) از آن اوست، و همه شما به سوی او باز می گردید.

تفسیر:

آیات مورد بحث، تعقیبی است بر بحثی که در آیات گذشته، پیرامون مشرکان و سؤالاتی که از آنها در قیامت می شود آمده بود.

به دنبال سؤال از معبودهای آنها، سؤال دیگری از عکس العمل آنان در برابر پیامبران می شود، می فرماید: (روزی را به خاطر بیاورید که خداوند آنها را ندا می دهد و می گوید: در برابر پیامبران چه پاسخی گفتید؟! (و یوم ینادیهم فیقول ما ذا اجبتم المرسلین)).

مسلمانا آنها برای این سؤال - همچون سؤال اول - پاسخی ندارند، آیا بگویند دعوت آنها را اجابت کردیم که این دروغ است و دروغ در آن صحنه خریدار ندارد؟ یا بگویند تکذیبشان کردیم، به آنها تهمت زدیم، ساحرشان نامیدیم مجنونشان خواندیم، بر ضد آنها دست به پیکار مسلحانه زدیم، و آنها و پیروانشان را به قتل رساندیم؟! چه بگویند؟ هر چه بگویند مایه بدبختی و رسوائی است!

جائی که پیامبران بزرگ الهی در روز قیامت در برابر این سؤال که مردم چه پاسخی به دعوت شما گفتند، می گویند: ما در برابر علم تو علمی از خود نداریم، تو علام الغیوبی (مأئده - 109) این کوردلان مشرک چه می توانند در پاسخ این سؤال بگویند.

لذا در آیه بعد می فرماید: در این هنگام همه اخبار بر آنها پوشیده و پنهان می ماند و هیچ پاسخی برای گفتن در اختیار ندارند (فعیمت علیهم الانباء یومئذ).

(حتی نمی توانند از یکدیگر سؤال کنند) و پاسخی از هم بشنوند (فهم لا یتسائلون).

قابل توجه اینکه نسبت عمی و نایبائی در آیه فوق به خبرها داده شده نه به خود آنها، نمی گوید آنها نایبنا می شوند، بلکه می گوید: (خبرها از پیدا کردن آنها نایبنا هستند)! زیرا بسیار می شود که انسان خود از چیزی باخبر نیست اما گوئی خبر دهن به دهن می گردد و به سراغ او می آید، همانگونه که بسیاری از اخبار اجتماعی از همین طریق پخش می شود، اما در آنجا نه افراد، آگاهی دارند و نه خبرها، قابلیت نشر!

و به این ترتیب همه خبرها بر آنها پوشیده می شود، هیچ پاسخی در برابر این سؤال که جواب پیامبران را چه دادید پیدا نمی کنند و سکوتی مطلق سر تا پای آنها را فرا می گیرد.

و از آنجا که روش قرآن این است که همیشه درها را به روی کافران و گنهکاران باز می گذارد تا در هر مرحله ای از فساد و آلودگی باشند بتوانند به راه حق برگردند، در آیه بعد می افزاید: (اما کسی که توبه کند و ایمان آورد و عمل صالح انجام دهد امید است از رستگاران باشد) (فاما من تاب و آمن و عمل صالحا فعسی ان یكون من المفلحین). بنابراین راه نجات شما در سه جمله خلاصه می شود: بازگشت به سوی خدا ایمان و عمل صالح، که به دنبال آن مسلما نجات و فلاح و رستگاری است.



تعبیر به (عسی) (امید است) با اینکه کسی که دارای ایمان و عمل صالح باشد حتما اهل فلاح و رستگاری است، ممکن است به خاطر این باشد که این رستگاری مشروط به بقاء و دوام این حالت است و از آنجا که دوام و بقاء در مورد همه توبه کنندگان مسلم نیست تعبیر به عسی شده است.

بعضی از مفسران نیز گفته اند این تعبیر (عسی) هنگامی که از شخص کریم صادر شود مفهوم آن قطعی بودن مطلب است و خداوند اکرم الاکرمین است. آیه بعد در حقیقت دلیلی است بر نفی شرک و بطلان عقیده مشرکان، می فرماید: (پروردگار تو هر چه را بخواهد خلق می کند، و هر چه را بخواهد بر می گزیند) (و رَبِّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ).

آفرینش به دست او است و تدبیر و اختیار و گزینش نیز به اراده و فرمان او است.

(آنها در برابر او اختیاری ندارند) (مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ).

اختیار آفرینش با او است، اختیار شفاعت به دست او، و اختیار ارسال پیامبران نیز به اراده او است، خلاصه اختیار همه چیز بستگی به مشیت ذات پاک او دارد. بنابراین نه از بتها کاری ساخته است، و نه حتی از فرشتگان و انبیاء مگر به اجازه او.

به هر حال اطلاق اختیار در اینجا دلیل بر تعمیم آنست، یعنی خداوند هم صاحب اختیار در امور تکوینی است و هم تشریعی و هر دو از مقام خالقیت او سر چشمه می گیرد.

با اینحال چگونه آنها راه شرک می پویند و چگونه به سوی غیر خدا می روند؟!

لذا در پایان آیه می فرماید: (منزه است خداوند و برتر و بالاتر است از شریکهای که برای او قائل می شوند) (سبحان الله و تعالی عما یشرکون).

در روایاتی که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) به ما رسیده آیه فوق به مسأله اختیار و گزینش امام معصوم از سوی خدا تفسیر شده است، و جمله (ما کان لهم الخیرة) (آنها اختیاری در این زمینه ندارند) نیز بر همین معنی تطبیق شده و این در واقع از قبیل بیان مصداق روشن است، چرا که مسأله حفظ دین و آئین، و انتخاب رهبر معصوم برای این هدف، جز از ناحیه خدا ممکن نیست.

آیه بعد که سخن از علم گسترده خداوند می گوید در حقیقت تاءکید است و یا دلیلی است برای آنچه در آیه قبل از اختیار گسترده خداوند بیان شد، می فرماید: (پروردگار تو می داند آنچه را سینه هاشان پنهان می دارد، و آنچه را که آشکار می کنند) (و ربك یعلم ما تکن صدورهم و ما یعلنون).

این احاطه او بر همه چیز دلیلی است بر اختیار او نسبت به همه چیز و ضمناً تهدیدی است برای مشرکان که گمان نکنند خدا از نیات و توطئه های آنها آگاه نیست.

آخرین آیه مورد بحث که در حقیقت، حکم نتیجه گیری و توضیح برای آیات گذشته در زمینه نفی شرک دارد، چهار وصف از اوصاف الهی را منعکس می کند که همه فرع بر خالقیت و مختار بودن او است.

نخست می گوید: (او خدائی است که معبودی جز او نیست) (و هو الله لا اله الا هو).

چگونه ممکن است معبودی جز او پیدا شود، در حالی که خالق منحصر به او است، و همه اختیارات متعلق به او می باشد، آنها که به بهانه شفاعت و مانند آن دست به دامن بتها می زنند، سخت در اشتباهند. دیگر اینکه تمام نعمتها چه در این جهان و چه در آن جهان همه از ناحیه او است، و این لازمه خالقیت مطلقه او می باشد، لذا می افزاید (هر حمد و ستایشی نیز به او تعلق می گیرد چه در این جهان و چه در آن جهان) (له الحمد فی الاولى و الاخرة).

سوم اینکه (حاکم در هر دو عالم او است) (وله الحکم). بدیهی است وقتی خالق و مختار او باشد، حاکمیت تکوین و تشریع نیز در اختیار او خواهد بود.

چهارم اینکه: (بازگشت همه شما (برای حساب و پاداش و کیفر) به سوی او خواهد بود) (والیه ترجعون).

او است که شما را آفریده، و او است که از اعمال شما آگاه است و او است که حاکم یوم الجزاء می باشد، بنابر این حساب و جزای شما نیز بدست او خواهد بود.

آیه (71) تا (75) و ترجمه

(قل أرايتم ان جعل الله عليكم اليل سرمدا الى يوم القيمة من اله غير الله ياتيكم بضياء أفلا تسمعون) (71) (قل أرايتم ان جعل الله عليكم النهار سرمدا الى يوم القيمة من اله غير الله ياتيكم بليل تسكنون فيه أفلا تبصرون) (72) (و من رحمته جعل لكم اليل و النهار لتسكنوا فيه و لتبتغوا من فضله و لعلكم تشكرون) (73) (و يوم يناديهم فيقول أين شركائي الذين كنتم تزعمون) (74) (و نزعنا من كل أمة شهيدا فقلنا هاتوا برهانكم فاعلموا أن الحق لله و ضل عنهم ما كانوا يفترون) (75)

ترجمه:

71 - بگو: به من خبر دهید اگر خداوند شب را برای شما تا روز قیامت جاودان قرار دهد آیا معبودی جز خدا می تواند روشنائی برای شما بیاورد؟ آیا نمی شنوید؟!

72 - بگو: به من خبر دهید هر گاه خداوند روز را تا قیامت بر شما جاودان کند، کدام معبود غیر از الله است که شبی برای شما بیاورد تا در آن آرامش یابید؟ آیا نمی بینید؟!

73 - از رحمت اوست که برای شما شب و روز قرار داد، تا هم در آن آرامش داشته باشید و هم برای بهره گیری از فضل خدا تلاش کنید، شاید شکر نعمت او را بجا آورید.

74 - به خاطر بیاورید روزی را که آنها را ندا می دهد و می گوید کجایند شریکانی که برای من می پنداشتید؟

75 - (در آن روز) از هر امتی گواهی برمی‌گزینیم و (به مشرکان گمراه) می‌گوئیم دلیل خود را بیاورید، اما آنها می‌دانند که حق برای خداست و تمام آنچه را افترا می‌بستند از (نظر) آنها گم خواهد شد!

تفسیر:

نعمت بزرگ روز و شب

آیات مورد بحث سخن از بخش عظیمی از مواهب الهی می‌گوید که هم دلیلی است بر مسأله توحید و نفی شرک، و از این نظر بحث گذشته را تکمیل می‌کند، و هم نمونه‌ای است از نعمتهای خداوند که به خاطر آن شایسته حمد و ستایش است، ستایشی که در آیات قبل به آن اشاره شد، و هم گواهی است بر مختار بودن او در نظام آفرینش و تدبیر این جهان.

نخست به نعمت بزرگ نور و روشنائی روز که مایه هر جنبش و حرکت است اشاره کرده می‌فرماید: بگو: به من خبر دهید اگر خداوند شب را بر شما تا روز قیامت جاودان قرار می‌داد آیا معبودی جز خدا می‌توانست، نور و روشنائی برای شما بیاورد؟ آیا نمی‌شنوید؟! (قل ارايتم ان جعل الله عليكم الليل سرمدا الى يوم القيامة من اله غير الله ياتيكم بضياء فلا تسمعون).

در اینجا تعبیر به (ضیاء) (نور) می‌کند، چرا که هدف اصلی از روز همان نور و روشنائی است، همان نوری که حیات و زندگی همه موجودات زنده بسته به آن است که اگر نور آفتاب نبود، نه درختی می‌روئید و نه گلی می‌خندید، و نه مرغی پرواز می‌کرد، نه انسان زنده‌ای وجود داشت و نه قطره بارانی می‌بارید (سرمدا) به معنی دائم و همیشگی است (بعضی آن را

از ماده (سرد) به معنی (پی در پی) دانسته اند و میم آن را زائده می دانند، ولی ظاهر این است که خود این ماده مستقلاً به معنی دائم و همیشگی می باشد).

آیه بعد سخن از نعمت (ظلمت و تاریکی) به میان می آورد می فرماید: بگو به من خبر دهید آیا اگر خداوند روز را تا قیامت بر شما جاودان کند چه معبودی غیر از الله است که شبی برای شما بیاورد تا در آن آرامش یابید؟ آیا نمی بینید؟! (قل ارايتم ان جعل الله عليكم النهار سرمدا الى يوم القيامة من اله غيره الله ياتيكم بليل تسكنون فيه ا فلا تبصرون). و در سومین آیه که در حقیقت نتیجه گیری از دو آیه قبل است می فرماید: (از رحمت الهی است که برای شما شب و روز قرار داد، تا از یکسو در آن آرامش پیدا کنید، و از سوی دیگر برای تامین زندگی و بهره گیری از فضل خداوند تلاش کنید، و شاید شکر نعمت او را بجا آورید) (و من رحمته جعل لكم الليل والنهار لتسكنوا فيه ولتبتغوا من فضله ولعلكم تشكرون).

آری گستردگی دامنه رحمت خدا ایجاب می کند که تمام وسائل حیات شما را تامین کند، شما از یکسو نیاز به کار و کوشش و حرکت دارید که بدون روشنائی روز ممکن نیست، و از سوی دیگر نیاز به استراحت و آرامش که بدون تاریکی شب کامل نمی شود.

امروز از نظر علمی ثابت شده است که در برابر نور تمام دستگاههای بدن انسان فعال و سرزنده می شوند: گردش خون، دستگاه تنفس، حرکت قلب، و سایر دستگاهها، و اگر نور بیش از اندازه بتابد، سلولها خسته می شوند و نشاط جای خود را به فرسودگی می دهد. و بر

عکس، دستگاههای بدن در تاریکی شب در آرامش و آسایش عمیقی فرو می روند و در سایه آن تجدید قوا و نشاط می کنند (ما شرح این معنا را در جلد 8 صفحه 343 و جلد 12 صفحه 41 بیان کرده ایم).

جالب توجه اینکه هنگامی که سخن از شب جاویدان می گوید، در پایان آیه می فرماید: (آیا نمی شنوید؟) و هنگامی که سخن از روز سرمدی به میان می آورد می فرماید آیا نمی بینید؟ این تفاوت تعبیر ممکن است به خاطر این باشد که حس متناسب شب گوش است و شنوائی، و حس متناسب روز، چشم است و بینائی تا این حد قرآن مجید در تعبیرات خود دقت به خرج داده است.

این نیز شایان توجه است که در پایان این سخن مسأله شکر را مطرح می کند، شکر در برابر نظام حساب شده نور و ظلمت، شگری که خواه و ناخواه انسان را به شناخت منعم و معرفت او، وا می دارد، و شگری که انگیزه ایمان در مباحث اعتقادی است.

بار دیگر پس از ذکر گوشه ای از دلائل توحید و ابطال شرک به سراغ همان سؤالی می رود که در آیات گذشته نیز مطرح شده بود، می فرماید: (روزی را به خاطر بیاورید که خداوند آنها را ندا می دهد و می گوید کجایند شریکانی که برای من می پنداشتید؟! (و یوم ینادیهم فیقول این شرکائی الذین کنتم تزعمون)).

آیه عینا همان آیه ای است که در گذشته (آیه 62 همین سوره) آمد. این تکرار ممکن است به خاطر این باشد که در قیامت در مرحله اول، یک سؤال انفرادی از آنها می شود، تا به وجدان خویش بازگردند و شرمنده شوند، اما در مرحله دوم سؤالی در محضر عموم و

شاهدان و گواهان که در آیه بعد به آن اشاره شده مطرح می شود تا در حضور آنها از کار خود، شرمنده و شرمسار گردند.

لذا در آیه بعد می فرماید: (در آن روز ما از هر امتی گواهی برمی گزینیم) **(و نزعنا من کل امة شهيدا).**

سپس (به مشرکان بیخبر و گمراه می گوئیم: دلیل خود را بر شرکتان بیاورید)؟! **(و قلنا هاتوا برهانکم).**

اینجا است که همه مسائل آفتابی می شود (و آنها می دانند که حق برای خدا است) **(فعلموا ان الحق لله).**

(و تمام آنچه را افترا می بستند از دستشان می رود، و گم خواهد شد) **(و ضل عنهم ما كانوا يفترون).**

این گواهان به قرینه آیات دیگر قرآن، همان پیامبرانند که هر پیامبری گواه امت خویش است، و پیامبر اسلام (ﷺ) که خاتم انبیاء است گواه بر همه انبیاء و امتها، چنانکه در آیه 41 سوره نساء می خوانیم: **(فكيف اذا جئنا من كل امة بشهيد وجئنا بك على هؤلاء شهيدا):** (حال آنها چگونه است آن روز که برای هر امتی گواهی بر اعمالشان می طلبیم و تو را گواه آنها قرار می دهیم)؟

به این ترتیب، مجلسی در حضور انبیاء و پیامبران تشکیل می شود و این مشرکان کوردل و لجوج در آن مجلس بزرگ مورد بازخواست قرار می گیرند، در آنجا است که به عمق فاجعه شرک آشنا می شوند، و حقانیت پروردگار و پوچی بتها را به روشنی می بینند.

جالب اینکه قرآن در اینجا تعبیر به **(ضل عنهم ما كانوا يفترون)** می کند یعنی پندارهای بی اساسشان در مورد بتها همه از نظرهایشان



محو و غائب می شود، چرا که عرصه قیامت عرصه حق است و جائی برای باطل در آنجا نیست، باطل از آن صحنه گم می شود و محو می گردد.

اگر در اینجا باطل پرده ای از حق بر خود می پوشاند و چند روزی به فریبکاری مشغول می شود، در آنجا پرده های فریب و نیرنگ کنار می رود و جز حق چیزی باقی نمی ماند.

در روایتی از امام باقر (علیه السلام) در تفسیر جمله (و نزعنا من کل امة شهيدا) چنین می خوانیم (و من هذه الامة امامها) یعنی از این امت نیز امامش را برمی گزینیم.

این سخن اشاره به آن است که در هر عصر و زمانی شاهد و گواه معصومی برای امت لازم است، و حدیث فوق از قبل بیان مصداق این معنا است.

## آیه (76) تا (78) و ترجمه

(ان قارون كان من قوم موسى فبغى عليهم وأتينه من الكنوز ما ان مفاتحه لتنوء بالعصبة اءولى القوة اذ قال له قومه لا تفرح ان الله لا يحب الفرحين) (76) (وابتغ فيما أتتك الله الدار الآخرة ولا تنس نصيبك من الدنيا و أحسن كما أحسن الله اليك ولا تبغ الفساد في الارض ان الله لا يحب المفسدين) (77) (قال انما أوتيته على علم عندى أولم يعلم أن الله قد أهلك من قبله من القارون من هو أشد منه قوة وأكثر جمعا ولا يسئل عن ذنوبهم المجرمون) (78)

ترجمه:

76 - قارون از قوم موسی بود اما بر آنها ستم کرد، ما آنقدر از گنجها به او داده بودیم که حمل صندوقهای آن برای یک گروه زورمند مشکل بود، به خاطر بیاور هنگامی را که قومش به او گفتند: این همه شادی مغرورانه مکن که خداوند شادی کنندگان مغرور را دوست نمی دارد.

77 - و در آنچه خدا به تو داده سرای آخرت را جستجو کن، بهره ات را از دنیا منما، و همانگونه که خدا به تو نیکی کرده است نیکی کن و هرگز فساد در زمین منما که خدا مفسدان را دوست ندارد.

78 - (قارون) گفت: این ثروت را به وسیله دانشی که نزد من است به دست آورده ام، آیا او نمی دانست خداوند اقوامی را قبل از او هلاک کرد که از او نیرومندتر و ثروتمندتر بودند؟! (و هنگامی که عذاب الهی فرا رسد) مجرمان از گناهانشان سؤ ال نمی شوند (و مجالی برای عذرخواهی آنان نیست).

تفسیر:

ثروتمند خود خواه بنی اسرائیل

سرگذشت عجیب موسی و مبارزه او با فرعون در بخشی از آیات گذشته این سوره مشروحا آمد، و گفتنیها در باره آنها گفته شد، گفتاری که به قدر کافی الهام بخش بود.

در بخش دیگری از آیات این سوره سخن از درگیری دیگر بنی اسرائیل با مردی ثروتمند و سرکش از خودشان به نام قارون به میان می آورد، قارونی که مظهر ثروت آمیخته با کبر و غرور و طغیان بود.

اصولا موسی در طول زندگی خود با سه قدرت طاغوتی تجاوزگر مبارزه کرد: (فرعون) که مظهر قدرت حکومت بود، و (قارون) که مظهر ثروت بود، و (سامری) که مظهر صنعت و فریب و اغفال.

گرچه مهمترین مبارزه موسی (علیه السلام) با قدرت حکومت بود، ولی دو مبارزه اخیر نیز برای خود واجد اهمیت است و محتوی درسهای آموزنده بزرگ. معروف است که قارون از بستگان نزدیک موسی (علیه السلام) (پسر عمو یا عمو یا پسر خاله او) بود، و از نظر اطلاعات و آگاهی از تورات معلومات قابل ملاحظه ای داشت، نخست در صف مؤمنان بود، ولی غرور ثروت او را به آغوش کفر کشید و به قعر زمین فرستاد، او را به مبارزه با پیامبر خدا وادار نمود و مرگ عبرت انگیزش

درسی برای همگان شد، که شرح این ماجرا را در آیات مورد بحث می خوانیم.

نخست می گوید: (قارون از قوم موسی بود اما بر آنها ستم و ظلم کرد) (ان قارون کان من قوم موسی فبغی علیهم).

علت این بغی و ظلم آن بود که ثروت سرشاری به دست آورده بود، و چون ظرفیت کافی و ایمان قوی نداشت، این ثروت فراوان او را فریب داد و به انحراف و استکبار کشانید.

قرآن می گوید: (ما آنقدر اموال و ذخائر و گنج به او دادیم که حمل خزائن او برای یک گروه زورمند، مشکل بود) (و آتیناه من الكنوز ما ان مفاتحه لتنوء بالعصبة اولی القوة).

(مفاتح) جمع (مفتح) (بر وزن مکتب) به معنی محلی است که چیزی را در آن ذخیره می کنند، مانند صندوقهایی که اموال را در آن نگهداری می نمایند. به این ترتیب مفهوم آیه چنین می شود که قارون آنقدر طلا و نقره و اموال گرانبها و قیمتی داشت که صندوق آنها را، گروهی از مردان نیرومند به زحمت جابجا می کردند.

و با توجه به اینکه (عصبه) به معنی جماعتی است که دست به دست هم داده اند و نیرومندند و همچون اعصاب یکدیگر را گرفته اند روشن می شود که حجم جواهرات و اموال گرانبه قارون چقدر زیاد بوده است (بعضی می گویند عصبه به ده نفر تا چهل نفر می گویند).

جمله (تنوء) از ماده (نوء) به معنی قیام کردن با زحمت و سنگینی است و در مورد بارهای پروزنی به کار می رود که وقتی انسان آن را حمل می کند از سنگینی او را به این طرف و آن طرف متمایل می سازد!

آنچه در بالا در مورد تفسیر (مفاتح) گفتیم چیزی است که گروه عظیمی از مفسران و علمای لغت پذیرفته اند، در حالی که بعضی دیگر (مفاتح) را جمع مفتح (بر وزن منبر به کسر میم) به معنی (کلید) دانسته اند، و می گویند

کلید گنجهای قارون آنقدر زیاد بود که چندین مرد زورمند از حمل آن به زحمت می افتادند!

کسانی که این معنی را برگزیدند خودشان برای توجیه آن به زحمت افتاده اند که چگونه اینهمه کلید گنج امکان پذیر است و به هر حال تفسیر اول روشنتر و صحیحتر است.

زیرا گذشته از این که اهل لغت برای همین کلمه (مفتح به کسر میم) نیز معانی متعددی گفته اند از جمله خزانة یعنی محل جمع آوری مال است، معنی اول به واقعیت نزدیکتر و دور از هر گونه مبالغه است.

و به هر حال این لغت را با (مفاتیح) که جمع (مفتاح) به معنی کلید است نباید اشتباه کرد.

از این بحث بگذریم و ببینیم بنی اسرائیل به قارون چه گفتند؟ قرآن می گوید: (به خاطر بیاور زمانی را که قومش به او گفتند: اینهمه خوشحالی آمیخته با غرور و غفلت و تکبر نداشته باش که خدا شادی کنندگان مغرور را دوست نمی دارد) (اذ قال له قومه لا تفرح ان الله لا يحب الفرحین).

بعد از این نصیحت، چهار اندرز پرمایه و سرنوشت ساز دیگر به او می دهند که مجموعاً یک حلقه پنجگانه کامل را تشکیل می دهد.

نخست می گویند: (در آنچه خدا به تو داده است سرای آخرت را جستجو کن) (و ابتغ فیما آتاک الله الدار الاخرة).

اشاره به اینکه مال و ثروت بر خلاف پندار بعضی از کج اندیشان، چیز بدی نیست، مهم آن است که ببینیم در چه مسیری به کار می افتد، و

اگر بوسیله آن (ابتغاء دار آخرت) شود، چه چیزی از آن بهتر است؟، اگر وسیله ای برای غرور و غفلت و ظلم و تجاوز و هوسرانی و هوسبازی گردد، چه چیز از آن بدتر؟!

این همان منطقی است که در جمله معروف امیر مؤمنان علی (علیه السلام) در باره دنیا به روشنی از آن یاد شده است: من ابصر بها بصرته، و من ابصر اليها اعتمه: (کسی که به دنیا به عنوان یک وسیله بنگرد چشمش را بینا می کند، و کسی که به عنوان یک هدف نگاه کند نابینایش خواهد کرد)!.

و قارون کسی بود که با داشتن آن اموال عظیم، قدرت کارهای خیر اجتماعی فراوان داشت ولی چه سود که غرورش اجازه دیدن حقایق را به او نداد.

در نصیحت دوم افزودند: (سهم و بهره ات را از دنیا فراموش مکن) (ولا تنس نصيبك من الدنيا).

این یک واقعیت است که هر انسان سهم و نصیب محدودی از دنیا دارد، یعنی اموالی که جذب بدن او، یا صرف لباس و مسکن او می شود مقدار معینی است، و مازاد بر آن به هیچوجه قابل جذب نیست و انسان نباید این حقیقت را فراموش کند.

مگر یک نفر چقدر می تواند غذا بخورد؟ چه اندازه لباس بپوشد؟ چند مسکن و چند مرکب می تواند داشته باشد؟ و به هنگام مردن چند کفن با خود می تواند ببرد؟ پس بقیه خواه و ناخواه سهم دیگران است و انسان امانتدار آنها! و چه زیبا فرمود: امیر مؤمنان علی (علیه السلام): یا بن آدم ما کسبت فوق قوتک فانت فیه خازن لغيرک: (ای فرزند آدم! هر چه بیشتر از مقدار خوراکت بدست می آوری خزانه دار دیگران در مورد آن خواهی بود)!.

تفسیر دیگری برای این جمله در روایات اسلامی و سخنان مفسران دیده می شود که با تفسیر فوق قابل جمع است و ممکن است هر دو معنی مراد باشد، (چون استعمال لفظ در اکثر از معنی واحد جایز است)، و آن اینکه:

در معانی الاخبار از (امیر مؤمنان علی (علیه السلام)) در تفسیر جمله و لا تنس نصیبک من الدنيا چنین آمده است: لا تنس صحتک و قدرتک و فراغک و شبابک و نشاطک ان تطلب بها الآخرة: (تندرستی و قوت و فراغت و جوانی و نشاطت را فراموش مکن و بوسیله این (پنج نعمت بزرگ) آخرت را بطلب)!

طبق این تفسیر جمله فوق هشدار می است به همه انسانها که فرصتها و سرمایه ها را از دست ندهند که فرصت چون ابر در گذر است. سومین اندرز اینکه: (همانگونه که خدا به تو نیکی کرده است تو هم نیکی کن) (و احسن کما احسن الله اليك).

این نیز یک واقعیت است که انسان همیشه، چشم بر احسان خدا دوخته و از پیشگاه او هر گونه خیر و نیکی را تقاضا می کند، و همه گونه انتظار از او دارد، در چنین حالی چگونه می تواند تقاضای صریح یا تقاضای حال دیگران را نادیده بگیرد و بی تفاوت از کنار همه اینها بگذرد؟!

و به تعبیر دیگر همانگونه که خدا به تو بخشیده است به دیگران ببخش، شبیه این سخن را در آیه 22 سوره نور در مورد عفو و گذشت می خوانیم: (و ليعفوا وليصفحوا الا تحبون ان يغفر الله لكم): (مؤمنان باید عفو کنند و صرف نظر کنند آیا دوست نمی دارید خداوند بر شما ببخشد)؟

این جمله را به تعبیر دیگر چنین می توان تفسیر کرد که گاه خداوند مواهب عظیمی به انسان می دهد که در زندگی شخصیش نیاز به همه آن ندارد، عقل توانائی می دهد که نه فقط برای اداره یک فرد، بلکه برای اداره یک کشور کارساز است، علمی می دهد که نه یک انسان، بلکه یک جامعه می تواند از آن استفاده کند، اموال و ثروتی می دهد که درخور برنامه های عظیم اجتماعی است.

این گونه مواهب الهی مفهوم ضمنیش این است که همه آن به تو تعلق ندارد بلکه تو وکیل پروردگار در منتقل ساختن آن به دیگران هستی، خدا این موهبت را به تو داده که با دست تو بندگان را اداره کند.

بالاخره (چهارمین) اندرز اینکه: (نکند که این امکانات مادی تو را بفریبد و آن را در راه (فساد) و (فساد) به کارگیری: (هرگز فساد در زمین مکن که خدا مفسدان را دوست ندارد) **(ولا تبغ الفساد فی الارض ان الله لا یحب المفسدین)**).

این نیز یک واقعیت است که بسیاری از ثروتمندان بی ایمان گاه بر اثر جنون افزون طلبی و گاه برای برتری جوئی دست به فساد می زنند جامعه را به محرومیت و فقر می کشانند همه چیز را در انحصار خود می گیرند، مردم را برده و بنده خود می خواهند، و هر کسی زبان به اعتراض بگشاید او را نابود می کنند، و اگر نتوانند از طریق تهمت به وسیله عوامل مرموز خود او را منزوی می سازند، و خلاصه جامعه را به فساد و تباهی می کشند.

در یک جمع بندی کوتاه به اینجا می رسیم که این اندرزگویان نخست سعی کردند غرور قارون را درهم بشکنند.

در مرحله دوم اخطار نمودند که دنیا وسیله است نه هدف.



در مرحله سوم به او هشدار دادند که از آنچه داری تنها بخش کمی را می توانی مصرف کنی.

در مرحله چهارم این حقیقت را به او گوشزد کردند که فراموش نکن خداوند به تو نیکی کرده تو هم باید نیکی کنی، و گر نه مواهبش را از تو خواهد گرفت.

و در مرحله پنجم او را از فساد در ارض که نتیجه مستقیم فراموش کردن اصول چهارگانه قبل است بر حذر داشتند. درست معلوم نیست که این نصیحت کنندگان چه کسانی بودند؟ قدر مسلم اینکه مردانی دانشمند، پرهیزگار، هوشیار، نکته سنج و با شهامت بودند.

اما اینکه بعضی احتمال داده اند که خود موسی بوده بسیار بعید است چرا که قرآن می گوید (اذ قال له قومه): (قوم قارون به او گفتند).

اکنون نوبت آن رسیده است که ببینیم مرد یاغی و ستمگر بنی اسرائیل به این واعظان دلسوز چه پاسخ گفت؟

قارون با همان حالت غرور و تکبری که از ثروت بی حسابش ناشی می شد (چنین گفت: من این ثروت را به وسیله علم و دانش خودم به دست آورده ام!) (قال انما اوتيته على علم عندى).

این مربوط به شما نیست که من با ثروتم چگونه معامله کنم! من که با علم و آگاهی در ایجاد آن دخالت داشته ام در مصرف آن نیاز به ارشاد و راهنمایی کسی ندارم!

بعلاوه لابد خداوند مرا لایق این ثروت می دانسته که به من عطا کرده است راه مصرف آن را نیز به من یاد داده، از دیگران بهتر می دانم و لازم به دخالت شما نیست!

و از همه اینها گذشته من زحمت کشیده ام، رنج برده ام، خون جگر خورده ام تا این ثروت را اندوخته ام، دیگران هم اگر لیاقت و توانائی دارند چرا زحمت نمی کشند؟ من مزاحم آنها نیستیم! و اگر ندارند چه بهتر که گرسنه بمانند و بمیرند.

اینها منطقهای پوسیده و رسوائی است که غالباً ثروتمندان بی ایمان در مقابل کسانی که آنها را نصیحت می کنند اظهار می دارند.

این نکته نیز قابل توجه است که قرآن این معنی را سربسته گذاشته که قارون به کدام علمش در تحصیل این ثروت تکیه می کند؟

آیا به علم کیمیا، آنچنان که بعضی از مفسران گفته اند؟

یا به علم تجارت و کشاورزی و فنون صنعت؟

و یا به علم مدیریت خاصش که توانسته بود از طریق آن این ثروت عظیم را به چنگ آورد؟ یا همه اینها؟

بعید نیست که مفهوم آیه معنی وسیعی داشته باشد و همه را شامل شود.

(البته صرف نظر از اینکه علم کیمیا - علمی است که بوسیله آن می توان از مس و مانند آن طلا بسازند - افسانه است یا واقعیت).

در اینجا قرآن پاسخ کوبنده ای به قارون - و قارونها - می دهد که (آیا او نمی دانست خداوند اقوامی را قبل از او هلاک کرد که از او

نیرومندتر و آگاهتر و ثروتمندتر بودند؟! (اولم يعلم ان الله قد اهلك من قبله من القرون من هو اشد منه قوة و اکثر جمعا).

تو می گوئی آنچه داری از طریق علم و دانشت داری، اما فراموش کردی که از تو عالمتر و نیرومندتر و ثروتمندتر فراوان بودند، آیا توانستند از چنگال مجازات الهی رهائی یابند؟

روشن ضمیران بنی اسرائیل به قارون گفته بودند (ما آتاک الله...) (خدا این مال و ثروت را به تو داده) اما این بی ادب جسور با این سخن مقابله کرد و گفت: (آنچه را دارم از علم خویش دارم) اما خداوند در جمله بالا کوچکی قدر و قوت او را در برابر اراده و مشیتش آشکار می سازد.

و در پایان آیه با یک جمله کوتاه و پر معنی هشدار دیگری به او می دهد و می فرماید: (به هنگام نزول عذاب الهی، مجرمان از گناهانشان سؤ ال نمی شوند) اصلا مجالی برای پرسش و پاسخ نیست، عذابی است قاطع و دردناک و کوبنده و ناگهانی (ولا یسئل عن ذنوبهم المجرمون).

یعنی امروز آگاهان بنی اسرائیل به قارون نصیحت می کنند و مجال اندیشه و پاسخ به او می دهند اما هنگامی که اتمام حجت شد و عذاب الهی فرا رسید، دیگر مجالی برای اندیشه یا سخنان ناموزون و کبرآلود نیست، عذاب الهی همان و نابودی همان!.

در اینجا این پرسش پیش می آید که منظور از این سؤ ال که در مورد مجرمان نفی شده کدام سؤ ال است؟ در دنیا یا آخرت؟

بعضی از مفسران، اولی را انتخاب کرده اند، و بعضی دومی را، و مانعی ندارد که هر دو مراد باشد، یعنی هم در موقع مجازات استیصال در دنیا از آنها سؤال نمی شود تا بخواهند پشت هم اندازی کنند و عذر تراشی نمایند و خود را بی گناه قلمداد کنند، و هم در قیامت، چرا که در آنجا بدون سؤال همه چیز روشن است و به گفته قرآن، چهره ها خود گواهی بر وضع مجرمان می دهد! (يعرف المجرمون بسيماهم) (سوره رحمن آیه 41) و به این ترتیب آیه مورد بحث هماهنگ با آیه 39 سوره رحمان است که می فرماید: (فيومئذ لا يسئل عن ذنبه انس ولا جان): (در آن روز از هیچیک نه انسان و نه جن در باره گناهش سؤال نمی شود).

در اینجا سؤال دیگری مطرح است که این تعبیر با آیه 92 سوره حجر که می گوید: (قسم به پروردگارت که ما از همه آنها سؤال می کنیم) (فوريك لنسئلنهم اجمعين) چگونه سازگار است؟ این سؤال را نیز از دو راه می توان پاسخ گفت: نخست اینکه قیامت، مواقف متعددی دارد بعضی از مواقف سؤال می کنند، اما در بعضی از مواقف همه چیز روشن است و نیاز به سؤال ندارد، دیگر اینکه سؤال دو گونه است: (سؤال تحقیق) و (سؤال سرزنش)، در قیامت نیاز به سؤال تحقیق نیست، چرا که همه چیز عیان است و حاجت به بیان نیست، ولی (سؤال سرزنش آمیز) در آنجا وجود دارد که این خود یکنوع مجازات روانی برای مجرمان است، درست همانند سؤال که پدر از فرزند ناخلفش می کند و می گوید: آیا من این همه به تو خدمت نکردم؟ و آیا جزای آنهمه خدمت خیانت و فساد بود؟! (در حالی که هر دو از جریانها باخبرند و منظور پدر سرزنش فرزند است).

## آیه (79) تا (82) و ترجمه

(فخرج على قومه فى زينته قال الذين يريدون الحياة الدنيا يا ليت لنا مثل ما أوتي قرون انه لذو حظ عظيم) (79) (وقال الذين أوتوا العلم ويلكم ثواب الله خير لمن آمن وعمل صالحا ولا يلقئها إلا الصبرون) (80) (فخسفنا به وبداره الأرض فما كان له من فئة ينصرونه من دون الله وما كان من المنتصرين) (81) (وأصبح الذين تمنوا مكانه بالأمس يقولون ويكان الله يبسط الرزق لمن يشاء من عباده ويقدر لولا أن من الله علينا لخسف بنا ويكانه لا يفلح الكافرون) (82)

ترجمه:

79 - (قارون) با تمام زینت خود در برابر قومش ظاهر شد، آنها که طالب حیات دنیا بودند گفتند: ای کاش همانند آنچه به قارون داده شده است ما نیز داشتیم! به راستی که او بهره عظیمی دارد!

80 - کسانی که علم و دانش به آنها داده شده بود گفتند وای بر شما! ثواب الهی بهتر است برای کسانی که ایمان آورده اند و عمل صالح انجام می دهند، اما جز صابران آنرا دریافت نمی کنند.

81 - سپس ما، او و خانه اش را در زمین فرو بردیم، و گروهی نداشت که او را در برابر عذاب الهی یاری کنند، و خود نیز نمی توانست خویشان را یاری دهد.

82 - آنها که دیروز آرزو می کردند بجای او باشند (هنگامی که این صحنه را دیدند) گفتند: وای بر ما گوئی خدا روزی را بر هر کس از بندگان

بخواهد گسترش می دهد، یا تنگ می گیرد، اگر خدا بر ما منت نهاده بود ما را نیز به قعر زمین فرو می برد! ای وای گوئی کافران هرگز رستگار نمی شوند!

تفسیر:

جنون نمایش ثروت!

معمولا ثروتمندان مغرور گرفتار انواعی از جنون می شوند، یک شاخه آن (جنون نمایش ثروت) است، آنها از اینکه ثروت خود را به رخ دیگران بکشند لذت می برند، از اینکه سوار مرکب راهوار گرانقیمت خود شوند و از میان پابرهنه ها بگذرند و گرد و غبار بر صورت آنها بپاشانند و تحقیرشان کنند احساس آرامش خاطر می کنند!

گرچه همین نمایش ثروت غالبا بلای جانشان است زیرا کینه ها در سینه ها پرورش می دهد، و احساسات را بر ضد آنها بسیج می کند، و بسیار می شود که همین عمل زشت و شرم آور طومار زندگی آنها را درهم می پیچد، و یا ثروتشان را بر باد می دهد!

ممکن است این کار جنون آمیز انگیزه ای مانند (تطمیع افراد طمعکار) و (تسلیم افراد سرکش) داشته باشد، ولی آنها حتی بدون این انگیزه این عمل را انجام می دهند، این یکنوع هوس است نه برنامه و نقشه. به هر حال قارون از این قانون مستثنی نبود، بلکه نمونه بارز آن محسوب می شد، قرآن در یک جمله در آیات مورد بحث آن را بیان کرده می فرماید: (قارون با تمام زینت خود در برابر قومش (بنی اسرائیل) ظاهر شد) (فخرج علی قومه فی زینته).

تعبیر به (فی زینته) گویای این حقیقت است که او تمام توان و قدرت خود را به کار گرفت تا آخرین زینت و بالاترین ثروت خود را به نمایش بگذارد و ناگفته پیدا است که مردی با این ثروت چه ها می تواند انجام دهد؟! در تواریخ داستانها، یا افسانه های زیادی در این زمینه نقل شده است، بعضی نوشته اند قارون با یک جمعیت چهار هزار نفری در میان بنی اسرائیل رژه رفت، در حالی که چهار هزار نفر بر اسبهای گرانبه با پوششهای سرخ سوار بودند کنیزان سپیدروی با خود آورد که بر زینتهائی طلائی که بر استرهای سفید رنگ قرار داشت سوار بودند، لباسهایشان سرخ، و همه غرق زینت آلات طلا!

بعضی عدد نفرات او را هفتاد هزار نوشته اند و مسائل دیگری از این قبیل.

ولی ما حتی اگر اینها را مبالغه آمیز بدانیم باز نمی توان انکار کرد که او چیزهای بسیاری برای نمایش دادن در اختیار داشت.

در اینجا - طبق معمول - مردم به دو گروه شدند: اکثریت دنیاپرست که این صحنه خیره کننده قلبشان را از جا تکان داد و آه سوزانی از دل کشیدند و آرزو که ای کاش به جای قارون بودند، حتی یکروز، و یکساعت، و یک لحظه! چه زندگی شیرین و جذابی چه عالم نشاط انگیز و لذت بخشی؟ چنانکه قرآن می گوید: (کسانی که طالب زندگی دنیا بودند گفتند ای کاش ما هم مثل آنچه به قارون داده شده است داشتیم!) **(قال الذین یریدون الحیاة الدنیا یا لیت لنا مثل ما اوتی قارون).**

(به راستی که او بهره عظیمی از نعمتها دارد!) **(انه لذو حظ عظیم).**

آفرین بر قارون و بر این ثروت سرشارش! چه جاه و جلالی؟ و چه حشمتی تاریخ مثل او را به خاطر ندارد، این عظمت خدادادی است!... و مانند این حرفها.

در حقیقت در اینجا کوره عظیم امتحان الهی داغ شد، از یک سو قارون در وسط کوره قرار گرفته، و باید امتحان خیره سری خود را بدهد، و از سوی دیگر دنیاپرستان بنی اسرائیل در گرداگرد این کوره قرار گرفته اند.

و البته مجازات دردناک، مجازاتی است که بعد از چنین نمایشی باشد، و از آن اوج عظمت به قعر زمین فرو رود!

ولی در مقابل این گروه عظیم گروه اندکی عالم و اندیشمند، پرهیزگار و با ایمان که افق فکرشان از این مسائل برتر و بالاتر بود در آنجا حاضر بودند، کسانی که شخصیت را با معیار زر و زور نمی سنجیدند، کسانی که ارزشها را در امکانات مادی جستجو نمی کردند، کسانی که بر اینگونه نمایشهای مسخره همیشه لبخند تمسخرآمیز می زدند، و این مغزهای پوک را تحقیر می کردند آری گروهی از آنها در اینجا بودند چنانکه قرآن می گوید: (کسانی که علم و آگاهی به آنها داده شده بود صدا زدند وای بر شما! چه می گوئید؟ ثواب و پاداش الهی برای کسانی که ایمان آورده اند و عمل صالح انجام می دهند بهتر است) (و قال الذین اوتوا العلم ویلکم ثواب الله خیر لمن امن و عمل صالحا).

و سپس افزودند: (این ثواب الهی تنها در اختیار کسانی قرار می گیرد که صابر و شکیا باشند) (و لا یلقاها الا الصابرون).

آنها که در مقابل زرق و برقهای هیجان انگیز و زینتهای دنیا استقامت به خرج می دهند، آنها که در برابر محرومیتها مردانه می ایستند،



و در مقابل ناکسان سرفرو نمی آورند، آنها که در بوته آزمایش الهی، آزمایش مال و ثروت و ترس و مصیبت، همچون کوه پا بر جا می ایستند آری اینها لیاقت ثواب الهی را دارند.

مسلماً منظور از جمله **(الذین اوتوا العلم)** دانشمندان مؤمن بنی اسرائیل است که در میان آنها مردان بزرگی همچون یوشع بودند، ولی جالب این است

در برابر جمله الذین یریدون الحیاة الدنیا که در باره گروه اول آمده، تعبیر به **(الذین یریدون الحیاة الاخرة)** نمی کند بلکه تنها تکیه بر علم می کند، چرا که (علم) خمیر مایه و ریشه ایمان و استقامت و عشق به ثواب الهی و سرای آخرت است.

ضمناً تعبیر به **(الذین اوتوا العلم)** پاسخ کوبنده ای است به قارون که خود را عالم می دانست، قرآن می گوید: عالم اینها هستند که افق فکرشان این چنین بلند است، نه تو خیره سر و مغرور! و به این ترتیب باز هم می بینیم که ریشه همه برکات و خیرات به علم و دانش حقیقی بازمی گردد.

قارون با این عمل طغیان و سرکشی خود را به اوج رسانید، ولی در تواریخ و روایات در اینجا ماجرای دیگری نقل شده است که نشانه نهایت بیشرمی قارون است و آن اینکه: روزی موسی (علیه السلام) به قارون گفت: خداوند به من فرمان داده که حق نیازمندان زکات مالت را بگیرم، قارون هنگامی که از کم و کیف زکاة با خبر شد و با یک حساب ساده فهمید چه مبلغ هنگفتی را باید در این راه پردازد سرباز زد، و برای تبرئه خویش به مبارزه با موسی (علیه السلام) برخاست، در میان جمعی از ثروتمندان بنی اسرائیل برخاست و گفت: مردم! موسی می خواهد اموال شما را بخورد،

دستور نماز آورد پذیرفتید، امور دیگر را نیز همه پذیرفتید، آیا زیرا این بار هم می روید که اموالتان را به او بدهید؟! گفتند: نه، ولی چگونه می توان با او مقابله کرد؟

قارون در اینجا یک فکر شیطانی به نظرش رسید، گفت من راه خوبی فکر کرده ام، به عقیده من باید برای او پرونده عمل منافی عفت ساخت! باید به سراغ زن بدکاره ای از فواحش بنی اسرائیل بفرستیم تا به سراغ موسی برود و او را متهم کند که با او سر و سری داشته! آنها پسندیدند و به سراغ آن زن فرستادند و گفتند: آنچه خودت بخواهی به تو می دهیم که گواهی دهی موسی با تو رابطه نامشروع داشته! او نیز این پیشنهاد را پذیرفت، این از یکسو. از سوی دیگر قارون به سراغ موسی آمد و گفت: خوب است بنی اسرائیل را جمع کنی و دستورات خداوند را بر آنها بخوانی، موسی پذیرفت و آنها را جمع کرد.

گفتند: ای موسی! دستورات پروردگار را بازگو، گفت: خداوند به من دستور داده که جز او را پرستش نکنید، صله رحم بجا آورید و چنین و چنان کنید، و در مورد مرد زناکار دستور داده است اگر زنای محصنه باشد، سنگسار شود!

آنها (ثروتمندان توطئه گر بنی اسرائیل) در اینجا گفتند: حتی اگر خود تو باشی!! گفت: آری، حتی اگر خود من باشم!!

در اینجا وقاحت را به آخرین درجه رساندند و گفتند: ما می دانیم که تو خود مرتکب این عمل شده ای، و به سراغ فلان زن بدکاره رفته ای، و فوراً به دنبال آن زن بدکاره فرستادند و گفتند: تو چگونه گواهی می دهی؟

موسی (علیه السلام) رو به او کرد و گفت: به خدا سوگندت می دهم حقیقت را فاش بگو!

زن بدکاره با شنیدن این سخن تکان سختی خورد، لرزید و منقلب شد و گفت: اکنون که چنین می گوئی من حقیقت را فاش می گویم، اینها از من دعوت کردند و پاداش سنگینی قرار دادند که تو را متهم کنم، ولی گواهی می دهم که تو پاکی و رسول خدائی!

در روایت دیگری آمده است که آن زن گفت: وای بر من، من هر کار خلافی را کرده ام اما تهمت به پیامبر خدا نزده ام، و سپس دو کیسه پولی را که به او داده بودند نشان داد و گفتنیها را گفت.

موسی (علیه السلام) به سجده افتاد و گریست، در اینجا بود که فرمان مجازات قارون زشت سیرت توطئه گر صادر شد.

در همین روایت آمده است که خدا فرمان (خسف) (فرو رفتن در زمین) را در اختیار موسی (علیه السلام) قرار داد.

در اینجا قرآن مجید می گوید: (ما او و خانه اش را در زمین فرو بردیم) **(فخسفنا به و بداره الارض).**

آری هنگامی که طغیان و سرکشی و تحقیر مؤمنان تهدیدست، و توطئه بر ضد پیامبر پاک خدا، به اوج خود برسد، دست قدرت الهی از آستین بیرون می آید و به حیات طغیانگران پایان می دهد، چنان آنها را درهم می کوبد که زندگی آنها عبرتی برای همگان می گردد.

مسأله (خسف) که در اینجا به معنی فرو رفتن و پنهان گشتن در زمین است، بارها در طول تاریخ بشر واقع شده است که زمین لرزه شدیدی آمده و زمین از هم شکافته شده و شهر یا آبادی هائی را در کام خود فرو بلعیده

است، ولی این خسف با موارد دیگر متفاوت بود، طعمه اصلی او فقط قارون و گنجهای او بود.

عجبا! فرعون در امواج نیل فرو می رود، و قارون در اعماق زمین، آبی که مایه حیات است مأمور نابودی فرعونیان می شود، و زمینی که مهد آرامش است گورستان قارون و قارونیان.

مسلم است که در آن خانه قارون تنها نبود، او و اطرافیانش، او و هم سنگران او و یاران ظالم و ستمگرش همه در اعماق زمین فرو رفتند.

(اما او گروهی نداشت که وی را در برابر عذاب الهی یاری کنند، و خود نیز نمی توانست خویشتن را یاری دهد!) **(فما كان له من فئة ينصرونه من دون الله و ما كان من المنتصرين).**

نه جیره خوارانش، و نه دوستان صمیمیش و نه اموال و ثروتش، هیچیک او را از چنگال عذاب الهی نجات ندادند، و همه به قعر زمین فرو رفتند!.

آخرین آیه مورد بحث دگرگونی عجیب تماشاچیان دیروز را که از مشاهده جاه و جلال قارون به وجد و سرور آمده بودند و آرزو می کردند که ای کاش برای همیشه یا لااقل یک لحظه به جای او بودند منعکس می کند که به راستی عجیب و آموزنده است، می گوید: (آنها که دیروز آرزو داشتند که بجای او باشند آنگاه که صحنه فرو رفتن او و ثروتش را به قعر زمین دیدند می گفتند: وای بر ما! گوئی خدا روزی را بر هر کس از بندگان بخواند گسترش می دهد و بر هر کس بخواند تنگ می گیرد) و کلید آن تنها در دست او است **(فاصبح الذين تمنوا مكانه بالامس يقولون ويكان الله يبسط الرزق لمن يشاء من عباده ويقدر).**

امروز بر ما ثابت شد که هیچکس از خود چیزی ندارد، هر چه هست از ناحیه او است، نه عطایش دلیل بر رضایت و خشنودی از کسی است و نه منعش دلیل بر عدم ارزش او در پیشگاه خدا است. او با همین ثروتها افراد و اقوام را به آزمایش می کشد و نهاد و سیرت آنان را آشکار می سازد.

سپس در این فکر فرو رفتند که اگر دعای مصرانه آنها دیروز به اجابت می رسید و خدا آنها را بجای قارون می گذاشت، امروز چه خاکی بر سر می کردند؟ لذا در مقام شکر این نعمت بر آمدند و گفتند: (اگر خداوند بر ما منت نگذاشته بود، ما را هم به قعر زمین فرو می برد!) (لو لا ان من الله علينا لخسف بنا). (ای وای! مثل اینکه کافران هرگز رستگار نمی شوند) (ویکانه لا یفلح الکافرون).

الان حقیقت را با چشم خود می بینیم، و نتیجه غرور و غفلت و سرانجام کفر و شهوت را.

و نیز می فهمیم که این گونه زندگانیهایی که دورنمای دل انگیزی دارد چه وحشتناک است؟

ضمناً از جمله اخیر این داستان به خوبی روشن می شود که سرانجام، قارون مغرور با کفر و بی ایمانی از دنیا رفت، هر چند یک روز در اعداد قاریان تورات و دانشمندان بنی اسرائیل بود و خویشاوندی نزدیکی با موسی داشت.

نکته ها:

1 - قارونهای دیروز و امروز!

داستان قارون - سمبل ثروتمند مغرور - که قرآن مجموع آن را  
ضمن هفت آیه به طرز بسیار جالبی بیان کرده است، پرده از روی حقایق  
بسیاری در زندگی انسانها برمی دارد.

این داستان روشنگر این حقیقت است که غرور و مستی ثروت گاه انسان  
را به انواع جنون می کشاند، جنون نمایش دادن ثروت و به رخ دیگران  
کشیدن جنون لذت بردن از تحقیر تهیدستان!

و باز همین غرور و مستی و عشق بی حد و حصر به سیم و زر، گاه سبب  
می شود که دست به زشت ترین و ننگین ترین گناهان بزند،  
در مقابل پیامبر پاک خدا، قیام کند و به مبارزه و ستیز با حق و حقیقت  
برخیزد، و حتی بی شرمانه ترین تهمتها را به پاکترین افراد ببندد حتی با استفاده  
از ثروت خود از زنان آلوده هر جائی برای رسیدن به مقصدش کمک گیرد.

غرور و مستی ناشی از ثروت به انسان اجازه نمی دهد که نصیحت  
اندرزگویان را بشنود و سخن خیرخواهان را به کار بندد.

این مغروران بیخبر، خود را از همه دانشمندتر و آگاهتر می دانند،  
و به گمان اینکه ثروتشان که گاه از طریق غصب حقوق دیگران  
به دست آمده است دلیل بر عقل و هوش و درایت آنها است، همه را نادان  
و خود را دانا می پندارند!

حتی کارشان به جائی می رسد که در برابر پروردگار اظهار وجود می  
کنند و دم از استقلال می زنند و می گویند: آنچه را پیدا کرده ایم به ابتکار و  
هوش سرشار و خلاقیت و استعداد و اطلاعات بی نظیر خودمان بوده است.

و دیدیم سرانجام این گونه مغروران تبهکار به کجا می  
رسد؟! اگر قارون با اطرافیانش و تمام ثروتش به قعر زمین فرو

رفت و نابود شد دیگران به اشکال دیگری نابود می شوند، و گاه حتی زمین، ثروتشان را به شکل دیگری می بلعد، یعنی ثروتهای عظیم خود را تبدیل به کاخها، باغها و زمینهای می کنند که هرگز از آن استفاده نخواهند کرد، و گاه حتی اموال خود را می دهند و زمینهای بایر و موات را خریداری می کنند، به این خیال که آن را تقسیم کرده و به قیمتهای گزافی بفروشند و به این ترتیب، زمین ثروتشان را می بلعد!

این گونه افراد سبک مغز، چون راهی برای خرج کردن ثروت عظیم خود پیدا نمی کنند رو به سوی ارزشهای خیالی می آورند، مجموعه ای از کاسه کوزه های شکسته قدیمی را، به عنوان عتیقه های گرانبها! و گاه مجموعه ای از تابلوهای بیرنگ و یا حتی مجموعه ای از تمبرهای پستی، اسکناسها و مانند آن که متعلق به سالها و یا قرون گذشته است، به عنوان باارزشترین کالاها در قصر و کاخ خود جمع آوری می کنند که اگر به دقت به آنها نگاه کنیم گاهی می بینیم جای آنها فقط در زباله دان است!

آنها این زندگی تجملی و تخیلی را در حالی فراهم آورده اند که در شهر و دیار آنها و گاه در همسایگی دیوار به دیوارشان افراد محرومی هستند که شب گرسنه می خوابند، و عجب اینکه چنان وجدان آنها تحلیل رفته که حتی کمترین ناراحتی از این وضع احساس نمی کنند!

گاه حیوانات آنها دارای مرفه ترین زندگی هستند، و حتی از معلم و پزشک و دارو بهره می گیرند، در حالی که انسانهای مظلومی در نزدیکی آنها در بدترین شرائط زندگی می کنند، و یا در بستر بیماری ناله سرداده اند، نه پزشکی بر بالین آنها حاضر می شود و نه قطره دوائی.

تمام این بحثها گاه درباره افراد معینی در یک جامعه است و گاه درباره یک کشور، یعنی یک کشور قارونی می شود در مقابل دیگر کشورهای دنیا! همانگونه که در عصر خود در مورد کشورهایی همچون آمریکا و بسیاری از ممالک اروپائی می بینیم.

آنها مجلل ترین زندگی را به قیمت استثمار مردم جهان سوم و کشورهای فقیر و تهیدست برای خود فراهم ساخته اند، به طوری که گاه مواد غذائی اضافی آنها که به زباله دانه ریخته می شود اگر بطور صحیحی جمع آوری می شد برای تغذیه میلیونها انسان گرسنه کافی بود.

اینکه می گوئیم کشورهای فقیر نه این است که حقیقتاً فقیر باشند اینها در حقیقت دزد زده و غارت شده اند، گاهی بهترین و گرانبهاترین منابع زیر زمینی در اختیار آنها است، اما این ابر غارتگران همه را می برند و آنها را بر خاک سیاه می نشانند.

اینها قارونهای زالو صفتی هستند که پایه های کاخ بیدادگری خود را بر ویرانه های کوخهای مستضعفین بنا نهاده اند، و تا مستضعفین جهان دست به دست هم ندهند و آنها را همچون قارون به قعر زمین نفرستند اوضاع دنیا به همین صورت خواهد بود، آنها باده می نوشند و خنده مستانه سر می دهند، و اینها باید زانوی غم در بغل گیرند و گریه کنند!

2 - قارون این ثروت را از کجا آورده بود.

جالب اینکه از آیه 23 و 24 سوره مؤ من به خوبی استفاده می شود که رسالت موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) از آغاز هم برای مبارزه با سه کس بود: فرعون، وزیرش هامان، و ثروتمند مغرور قارون: و لقد ارسلنا موسی بایاتنا و سلطان مبین الی فرعون و هامان و قارون فقالوا ساحر کذاب: (ما موسی را



با آیات خود و دلایل و معجزات روشنی فرستادیم به سوی فرعون و هامان و قارون و همگی گفتند موسی ساحر دروغگوئی است).

از این آیه استفاده می شود که او همکار فرعونیان بود و در خط آنها، و در تواریخ نیز می خوانیم که او از یکسو نماینده فرعون در بنی اسرائیل بود و از سوی دیگر خزانه دار گنجهای فرعون.

و اینجا است که پرونده قارون روشنتر می شود: فرعون برای اینکه بنی اسرائیل را به زنجیر کشد و تمام هستی آنها را غارت کند یک نفر مرد منافق حيله باز و به اندازه کافی بیرحم، از میان بنی اسرائیل برگزید و زمام اختیار آنها را به دست او سپرد، تا به نفع دستگاه جبارش آنها را استثمار کند و بر خاک سیاه بنشانند، و از این رهگذر ثروت کلانی نیز برای خود کسب کند.

قرائن نشان می دهد که بعد از نابودی فرعونیان مقدار عظیمی از ثروت و گنجهای آنها در دست قارون ماند، و موسی (علیه السلام) تا آن زمان مجال این را پیدا نکرده بود که این ثروت بادآورده فرعونی را به نفع مستضعفان از او بگیرد.

به هر حال خواه او این ثروت را در عصر فرعون پیدا کرده باشد، و یا از طریق غارت گنجهای او، و یا به گفته بعضی از طریق علم کیمیا، و آگاهی بر فنون تجارت سالم، یا آشنائی به اصول استثمار مستضعفان، هر چه بود قارون بعد از پیروزی موسی بر فرعونیان ایمان اختیار کرد، و به سرعت تغییر چهره داد و با زبردستی خاصی که ویژه این گروه است خود را در صف قاریان تورات و آگاهان بنی اسرائیل جا زد، در حالی که بعید است ذره ای ایمان در چنین قلبی نفوذ کند.

سرانجام هنگامی که موسی (علیه السلام) تصمیم گرفت زکات از او بگیرد پرده از چهره اش کنار رفت، و قیافه زشت و منحوسی که در پشت ماسک فریبنده ایمان داشت بر همگان ظاهر شد، و دیدیم که این مرد منافق عاقبت کارش به کجا منتهی گشت؟

### 3 - موضع اسلام در برابر مسأله ثروت

نباید از آنچه گفتیم این چنین استنباط شود که اسلام در برابر مال و ثروت موضع منفی دارد و با آن مخالف است، نباید تصور کرد که اسلام، فقر را می پسندد و دعوت به فقر می کند و آن را وسیله کمالات معنوی می داند.

بلکه به عکس اسلام به عنوان یک وسیله مؤثر و کارساز روی آن تکیه می کند در آیه 180 سوره بقره از (مال) تعبیر به (خیر) شده است.

و در حدیثی از امام باقر (علیه السلام) می خوانیم: نعم العون الدنيا على طلب الاخرة: (دنيا کمک خوبی است برای رسیدن به آخرت).

بلکه آیات مورد بحث که شدیدترین مذمت را از قارون ثروتمند مغرور می کند شاهد گویائی بر این موضوع است، منتها اسلام ثروتی را می پسندد که بوسیله آن ابتغاء دار آخرت و طلب سرای دیگر شود، چنانکه دانشمندان

بنی اسرائیل به قارون گفتند: و ابتغ فیما آتاک الله الدار الاخرة.

اسلام ثروتی را می پسندد که در آن (احسن کما احسن الله الیک) و نیکی به همگان باشد.

اسلام ثروتی را مدح می کند که در آن لا تنس نصیبک من الدنيا تحقق یابد بالاخره اسلام ثروتی را خواهان است که مایه فساد در زمین و

فراموش کردن ارزشهای انسانی و گرفتار شدن در مسابقه جنون آمیز (تکاثر) نگردد، و انسان را به (خود برترینی) و (تحقیر دیگران) و حتی رؤ یاروئی با پیامبر خدا نکشاند.

وسیله ای باشد برای استفاده همگان، برای پر کردن خलाهاى موجود اقتصادى، برای مرهم نهادن بر زخمهای جانکاه محرومان، و برای رسیدن به نیازها و مشکلات مستضعفان.

علاقه به چنین ثروتی با چنین هدفهای مقدسی علاقه به دنیا نیست، علاقه به آخرت است، چنانکه در حدیثی می خوانیم یکی از یاران امام صادق (علیه السلام) خدمتش آمد و شکایت کرد که ما دنبال دنیا هستیم و به آن علاقمندیم (از این می ترسیم که دنیاپرست باشیم).

امام (که پاکی و تقوای آن مرد را می دانست) فرمود: با این ثروت دنیا چه می خواهی انجام دهی؟ در پاسخ عرض کرد: هزینه خود و خانواده ام را تهیه کنم، و به خویشاوندانم کمک نمایم، در راه خدا اتفاق کنم، و حج و عمره بجا آورم امام فرمود: لیس هذا طلب الدنيا هذا طلب الاخرة: (این، دنیاطلبی نیست این طلب آخرت است).

و از اینجا فاسد بودن عقیده دو گروه: گروهی از مسلمان نماهای بیخبر از تعلیمات اسلام که اسلام را حامی مستکبران معرفی می کنند و گروهی از دشمنان مغرض که می خواهند چهره اسلام را دگرگون نشان داده و آن را ضد ثروت و طرفدار فقر نشان دهند، روشن می شود.

اصولا یک ملت فقیر، نمی تواند آزاد و سربلند زندگی کند.

فقر وسیله وابستگی است.

فقر مایه روسیاهی در دنیا و آخرت است.

و فقر انسان را به گناه و آلودگی دعوت می کند.

همانگونه که در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: غنی یحجزک عن الظلم خیر من فقر یحملک علی الاثم: (بی نیازی که تو را از تجاوز به حق دیگران باز دارد از فقری که تو را وادار به گناه کند بهتر است).

جوامع اسلامی باید بکوشند هر چه بیشتر، غنی و بی نیاز گردند، به مرحله خودکفائی برسند و روی پای خود بایستند و شرف و عزت و استقلال خود را بر اثر فقر، فدای وابستگی به دیگران نکنند و بدانند خط اصیل اسلام این است.

آیه (83) و (84) و ترجمه

(تلك الدار الاخرة نجعلها للذين لا يريدون علوا في الارض ولا فسادا والعاقبة للمتقين) (83) (من جاء بالحسنة فله خير منها ومن جاء بالسيئة فلا يجزي الذين عملوا السيئات الا ما كانوا يعملون) (84)

ترجمه:

83 - (آری) این سرای آخرت را تنها برای کسانی قرار می دهیم که اراده برتریجویی در زمین و فساد را ندارند، و عاقبت نیک برای پرهیزکاران است.  
84 - کسی که کار نیکی انجام دهد برای او پاداشی بهتر از آن است و به کسانی که کار بدی انجام دهند مجازاتی جز اعمالشان داده نمی شود.

تفسیر:

نتیجه سلطه جوئی و فساد در ارض  
بعد از ذکر ماجرای تکان دهنده ثروتمند جنایتکار و مستکبر یعنی قارون، در نخستین آیه مورد بحث بیانی آمده است که در حقیقت یک نتیجه گیری کلی از این ماجرا است، می فرماید:  
(سرای آخرت را برای کسانی قرار می دهیم که نه اراده برتری جوئی در زمین دارند، و نه فساد می کنند) (تلك الدار الاخرة نجعلها للذين لا يريدون علوا في الارض ولا فسادا).

نه تنها برتری جوی و مفسد نیستند که اراده آن را نیز نمی کنند، قلبشان از این امور پاک، و روحشان از این آلودگیها منزّه است.  
آنچه سبب محرومیت انسان از مواهب سرای آخرت می شود در حقیقت همین دو است، برتری جوئی (استکبار) و (فساد در زمین) که همه

گناهان در آن جمع است، چرا که هر چه خدا از آن نهی کرده حتما بر خلاف نظام آفرینش انسان و تکامل وجود بوده، بنابراین ارتکاب آن نظام زندگی او را بر هم می زند لذا مایه فساد در زمین است.

حتی مسأله (استعلاء) و برتری جوئی خود یکی از مصادیق (فساد در ارض) است، ولی اهمیت فوق العاده آن سبب شده است که بالخصوص مطرح گردد. در شرح حال و سرنوشت قارون دیدیم آنچه مایه بدبختی و هلاک و نابودی او شد همان استکبار و برتریجوئی بود.

در روایات اسلامی مخصوصا روی این مسأله بسیار تکیه شده است، تا آنجا که در حدیثی از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) می خوانیم: ان لرجل لیعجبه ان یکون شرکاء نعله اجود من شرکاء نعل صاحبه فیدخل تحتها! (گاه می شود که انسان از این لذت می برد که بند کفش او از بند کفش دوستش بهتر باشد و به خاطر همین داخل تحت این آیه می شود، (چرا که اینهم شاخه کوچکی از برتریجوئی است!).

جالب اینکه صاحب تفسیر (کشاف) بعد از ذکر این حدیث جمله ای می گوید که: (بعضی از طمعکاران علو را در آیه مورد بحث به فرعون می زنند به مقتضی (ان فرعون علا فی الارض) (قصص - 4) و فساد را به قارون به مقتضای (ولا تبغ الفساد فی الارض) (قصص - 77) و می گویند کسی که مثل فرعون و قارون نباشد بهشت و سرای جاویدان از آن او است، و به این ترتیب تنها فرعون و قارون و امثال این دو را از بهشت بیرون می فرستند، و بقیه را از آن خود می دانند! اینها جمله و العاقبة

للمتقين که در ذیل این آیه آمده است مورد دقت قرار نداده اند، آنگونه که علی (علیه السلام) در آن دقت فرموده).

مطلبی را که باید بر این سخن بیفزائیم این است که این گروه حتی در شناخت فرعون و قارون گرفتار اشتباه شده اند، چرا که فرعون هم علو در ارض کرد و هم مفسد بود (انه کان من المفسدين) (قصص - 4) و قارون نیز فساد در زمین کرد و هم علو و برتری جوئی به مقتضای (فخرج علی قومه فی زینته) (قصص - 79).

در حدیث دیگری از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) چنین آمده است که به هنگام خلافت ظاهری شخصا در بازارها قدم می زد، گم شده ها را راهنمایی می کرد، ضعیفان را کمک می نمود و از کنار فروشندگان و کسبه رد می شد و این آیه را برای آنها می خواند: تلك الدار الآخرة نجعلها للذين لا يريدون علواً في الأرض ولا فساداً، سپس می فرمود: نزلت هذه الآية في اهل العدل و التواضع من الولاة، و اهل القدرة من الناس: (این آیه در باره زمامداران عادل و متواضع و همچنین سایر قدرتمندان از توده های مردم نازل شده است).

یعنی همانگونه که من حکومت را وسیله برتریجوئی خودم قرار نداده ام شما نیز نباید قدرت مالی خود را وسیله سلطه بر دیگران قرار دهید که سرانجام و عاقبت نیک از آن گروهی است که نمی خواهند برتریجوئی و فساد کنند.

همانگونه که قرآن در پایان آیه مورد بحث می فرماید: (و عاقبت از آن پرهیزکاران است) (و العاقبة للمتقين).

(عاقبت) به مفهوم وسیع کلمه، سرانجام نیک، پیروزی در این جهان، بهشت و نعمتهایش در جهان دیگر است، دیدیم که قارونها و فرعونها چه عاقبتی پیدا کردند با اینکه قدرت آنها بی نظیر بود؟ چون تقوی نداشتند به دردناکترین سرنوشت مبتلا شدند.

سخن را در باره این آیه با حدیثی که از امام صادق (علیه السلام) نقل شده پایان می دهیم و آن اینکه هنگامی که امام (علیه السلام) این آیه را تلاوت نمود شروع به گریه کرد و فرمود: ذهبت و الله الامانی عند هذه الایة: (با وجود این آیه همه آرزوها بر باد رفته است!) و دسترسی به سرای آخرت مشکل است!.

بعد از ذکر این واقعیت که سرای آخرت و نعمتهایش از آن سلطه جویان و مستکبران نیست بلکه مخصوص پرهیزکاران متواضع و حق طلب است، در دومین آیه مورد بحث به بیان یک قانون کلی که آمیزه ای است از (عدالت) و (تفضل) در مورد پاداش و کیفر پرداخته می گوید: (کسی که کار نیکی انجام دهد، پاداشی بهتر از آن دارد) **(من جاء بالحسنة فله خیر منها).**

این همان مرحله (تفضل) است یعنی خداوند همچون مردم تنگ چشم نیست که به هنگام رعایت عدالت، سعی می کنند مزد و پاداش درست به اندازه عمل باشد او گاهی ده برابر و گاه صدها برابر و گاه هزاران برابر، از لطف بی کرانش پاداش عمل می دهد، و حداقل آن همان ده برابر است، چنانکه در آیه 160 سوره انعام می خوانیم: من جاء بالحسنة فله عشر امثالها، و حداکثر آن را تنها خدا می داند که گوشه ای از آن در مورد انفاق در راه خدا، در آیه 261 سوره بقره آمده است.



البته این مضاعف ساختن اجر و پاداش بی حساب نیست، بستگی به میزان پاکی عمل و اخلاص و حسن نیت و صفای قلب دارد، این مرحله تفضل الهی درباره

نیکوکاران سپس به ذکر مجازات بدکاران پرداخته، می گوید (به کسانی که کار بد کنند مجازاتی جز اعمالشان داده نمی شود!) **(و من جاء بالسيئة فلا يجزي الذين عملوا السيئات الا ما كانوا يعملون).**

و این مرحله (عدل) پروردگار است، چرا که ذره ای بیش از آنچه انجام داده اند کیفر نمی شوند.

جالب این است که می گوید: اعمال خود آنها کیفر آنها است، یعنی این عملشان که طبق قانون بقاء موجودات در عالم هستی، آثارش چه در درون جان، و چه در بیرون، در این عالم باقی می ماند و در قیامت که روز آشکار شدن پنهانیا (يوم البروز) است در شکلی مناسب خود تجسم می یابد و با گنهکاران همراه خواهد بود و آنها را شکنجه و آزار می دهد. در اینجا سه سؤال وجود دارد که باید به آنها پاسخ گفت:

1 - چرا سیئه در این آیه دو بار تکرار شده است؟

ممکن است دلیلش این باشد که قرآن می خواهد روی این مطلب تکیه کند که در برابر (سیئات) کیفری جز همان عمل را که انجام داده اند دامنشان را نمی گیرد. و به تعبیر دیگر (خود کرده را تدبیر نیست).

2 - آیا (حسنه) در آیه فوق ایمان و توحید را نیز شامل می شود؟ اگر چنین است معنی این جمله که می گوید بهتر از آن را پاداش آن قرار می دهیم چیست؟ مگر چیزی بهتر از آن پیدا می شود که پاداش آن باشد؟

در پاسخ می گوئیم بدون تردید حسنه معنی وسیعی دارد و هم برنامه های اعتقادی و هم گفتار و هم اعمال خارجی را شامل می شود، و اما بهتر از اعتقاد به توحید رضا و خشنودی پروردگار است که پاداش نیکوکاران می باشد چنانکه در آیه 72 سوره توبه می خوانیم: و رضوان من الله اکبر: (خشنودی خدا از هر پاداشی برتر است).

3 - چرا (حسنة) در آیه فوق به صورت مفرد است و (سیئات) به صورت

جمع؟

بعضی معتقدند این تفاوت تعبیر اشاره به فزونی گنهکاران و کمی نیکوکاران است.

این احتمال نیز وجود دارد که حسنات در حقیقت توحید، خلاصه می شوند و تمام حسنات به ریشه توحید باز می گردد، در حالی که سیئات به ریشه شرک باز می گردد که مرکز پراکندگی و تشتت و تعدد و کثرت است.

آیه (85) تا (88) و ترجمه

(ان الذى فرض عليك القرآن لرادك الى معاد قل ربى أعلم من جاء بالهدى و من هو فى ضلال مبين) (85) (وما كنت ترجوا أن يلقى اليك الكتاب الا رحمة من ربك فلا تكونن ظهيرا للكافرين) (86) (ولا يصدنك عن آيات الله بعد اذ أنزلت اليك و ادع الى ربك و لا تكونن من المشركين) (87) (ولا تدع مع الله الهاء اخر لا اله الا هو كل شىء هالك الا وجهه له الحكم و اليه ترجعون) (88)

ترجمه:

85 - آن کس که قرآن را بر تو فرض کرد تو را به جایگاهت (زادگاهت) باز می گرداند بگو پروردگار من از همه بهتر می داند چه کسی (برنامه) هدایت آورده، و چه کسی در ضلال مبین است؟

86 - تو هرگز امید نداشتی که این کتاب آسمانی به تو القا گردد، ولی رحمت پروردگارت چنین ایجاب کرد، اکنون که چنین است هرگز از کافران پشتیبان مکن.

87 - هرگز تو را از آیات خداوند بعد از آنکه بر تو نازل شد باز ندارند، به سوی پروردگارت دعوت کن، و از مشرکان مباش.

88 - و معبود دیگری را با خدا مخوان که هیچ معبودی جز او نیست، همه چیز جز ذات پاک او فانی می شود، حاکمیت از آن اوست و همه به سوی او باز می گردید.

### شان نزول:

جمعی از مفسرین شاءن نزولی برای نخستین آیه فوق از ابن عباس نقل کرده اند که مضمونش چنین است:

هنگامی که پیامبر (ﷺ) به قصد هجرت از (مکه) به سوی (مدینه) می آمد به سرزمین جحفه که فاصله چندان زیادی از مکه ندارد رسید، به یاد موطنش (مکه) افتاد، شهری که حرم امن خدا است و خانه کعبه که قلب و جان پیامبر با آن پیوند ناگسستنی داشت در آنجا است، آثار این شوق که با تاءثر و اندوه آمیخته بود در چهره مبارکش نمایان گشت، در اینجا پیک وحی خدا جبرئیل نازل شد و پرسید آیا به راستی به شهر و زادگاهت اشتیاق داری؟ پیامبر فرمود: آری، جبرئیل عرض کرد: خداوند این پیام را برای تو فرستاده: ان الذی فرض علیک القرآن لرادک الی معاد (آن کس که این قرآن را بر تو فرض کرده است تو را به سرزمین اصلیت بازمی گرداند)

و می دانیم این وعده بزرگ سرانجام تحقق یافت و پیامبر اسلام (ﷺ) پیروزمندانه با ارتشی نیرومند و قدرت و عظمت فراوان به مکه بازگشت، و حرم امن خدا بدون جنگ و خونریزی به او تسلیم شد.

بنابراین آیه فوق یکی از پیشگوئیهای اعجازآمیز قرآن است که چنین خبری را به طور قطع و بدون هیچ قید و شرط بیان کرده و بعد از مدت کوتاهی تحقق یافت.

### تفسیر:

وعده بازگشت به حرم امن خدا

این آیات که آخرین آیات سوره قصص است پیامبر اسلام (ﷺ) را مخاطب ساخته، و به دنبال بیان گوشه‌هائی از زندگی موسی بن عمران (علیه السلام) و مبارزه او با فرعونیان بشارتی به پیامبر اسلام (ﷺ) و دستورالعملهای مؤکدی به او می‌دهد.

گفتیم: نخستین آیه از این آیات طبق مشهور در سرزمین (جفّه) در مسیر پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) به سوی مدینه نازل شد، او می‌خواهد به یثرب برود و آن را (مدینه الرسول) کند، هسته اصلی حکومت اسلامی را در آنجا تشکیل دهد و استعدادهای نهفته را شکوفا سازد، و آنجا را پایگاه و سکونی برای دستیابی به حکومت گسترده الهی و اهدافش قرار دهد، اما با این حال عشق و دلبستگی او به مکه سخت او را آزار می‌دهد و دوری از این حرم امن الهی برای او بسیار ناگوار است.

اینجا است نور وحی به قلب پاکش می‌تابد و بشارت بازگشت به سرزمین مءلوف را به او می‌دهد، و می‌گوید: (همان کسی که قرآن را بر تو فرض کرد تو را به جایگاه و زادگاهت باز می‌گرداند) **(ان الذی فرض علیک القرآن لرادک الی معاد).**

غم مخور همان خدائی که موسی را در طفولیت به مادرش بازگرداند، همان خدائی که او را بعد از یک غیبت ده ساله از مصر به زادگاه اصلیش بازگردانید تا چراغ توحید را برافروزد و حکومت مستضعفان را تشکیل دهد و قدرت فرعونیان طاغوتی را درهم بشکند، همان خدا تو را با قدرت و قوت تمام به مکه باز می‌گرداند، و چراغ توحید را با دست تو در این سرزمین مقدس برمی‌افروزد.

همان خدائی که قرآن را بر تو نازل کرد و ابلاغش را فرض نمود و احکامش را واجب گردانید، آری خدای قرآن، خدای با عظمت زمین و آسمان این امور در برابر قدرتش سهل و آسان است.

سپس می افزاید در برابر خیره سری مخالفان سرسخت (بگو: پروردگار من از همه بهتر می داند چه کسی هدایت را از سوی او آورده، و چه کسی در ضلال مبین است) (قل ربی اعلم من جاء باهدی و من هو فی ضلال مبین).

راه هدایت روشن است و گمراهی آنها آشکار، آنها بیهوده خود را خسته می کنند، خدا به خوبی می داند و دلهای حق طلب نیز از این واقعیت آگاه است.

البته تفسیر روشن آیه فوق همان بود که در بالا گفتیم، ولی جمعی از مفسرین احتمالات دیگری در کلمه (معاد) داده اند که منظور از (معاد) (بازگشت به حیات پس از مرگ) یا (سرزمین محشر) یا (خود مرگ) یا (مقام شفاعت کبری) یا (بهشت) و یا (بیت المقدس) است که معراجگاه نخستین پیامبر بود و مانند آن، ولی با توجه به محتوای مجموع سوره قصص و آنچه در سرگذشت موسی و بنی اسرائیل آمده، و شاء نزولی که در بالا آوردیم همه این معانی بعید به نظر می رسد، جز تفسیر (معاد) یعنی محل بازگشت، به سرزمین مکه.

بعلاوه معاد روز قیامت چیزی نیست که مخصوص پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) باشد، در حالی که آیه تنها از پیامبر سخن می گوید، و قرار گرفتن این آیه بعد از آیه مربوط به پاداش و کیفر در قیامت نه تنها دلیل بر این مطلب نمیشود، بلکه ممکن است دلیل بر عکس آن باشد،

چرا که آیه قبل، از پیروزی در سرای دیگر سخن می گوید و مناسب این است که در آیه مورد بحث از پیروزی در این جهان سخن بگوید.

آیه بعد به یکی دیگر از بزرگترین نعمتهای پروردگار به پیامبر اکرم می پردازد و می گوید: (تو هرگز این امید را نداشتی که این کتاب بزرگ آسمانی به تو القاء گردد، لکن رحمت پروردگار تو چنین ایجاب کرد) (وما كنت ترجوا ان يلقى اليك الكتاب الا رحمة من ربك).

بسیاری از مردم بشارت ظهور آئین جدید را شنیده بودند و شاید گروهی از اهل کتاب و غیر آنها انتظار می کشیدند که وحی بر آنان نازل شود و خدا این مسئولیت را به آنها بسپارد، اما تو گمان نداشتی ولی خدا تو را از همه شایسته تر می دانست، و این آئین بزرگ تنها به دست تو می بایست در جهان گسترده شود.

بعضی از مفسران بزرگ این جمله را هماهنگ با جمله هائی دانسته اند که قبلا در باره داستان موسی - خطاب به پیامبر اسلام - آمده بود، آنجا که می فرمود: و ما كنت بجانب الغربی اذ قضینا الی موسی الامر... و ما كنت ثاویا فی اهل مدین... و ما كنت بجانب الطور اذ نادینا و لکن رحمة من ربك: (تو هرگز در وادی طور نبودی آنجا که وحی به موسی فرستادیم... در میان مردم مدین زندگی نکردی... در آن ساعتی که فرمان رسالت بر موسی نازل شده حضور نداشتی اینها رحمت خدا است که شامل حال تو شده و اخبار دقیقش را در اختیار گذارده است)، بنابراین منظور از (کتاب) در اینجا همان سرگذشت انبیای پیشین است.

ولی این تفسیر با تفسیر فوق، منافاتی ندارد و در حقیقت بخشی از آن محسوب می شود.

سپس می افزاید: اکنون به شکرانه این نعمت بزرگ (هرگز از کافران پشتیبانی مکن) (فلا تكونن ظهيرا للكافرين).

مسلم پیامبر (ﷺ) هرگز پشتیبانی از کفار نمی کرد، این دستور در مورد او تأکید است، و در مورد دیگران بیان یک وظیفه مهم.

این سخن در حقیقت هماهنگ با مطلبی است که در آیات پیشین در مورد موسی خواندیم که می گفت (پروردگارا به خاطر نعمتی که به من دادی، من هرگز پشتیبان مجرمان نخواهم بود) (درباره کمک به ظالمان در ذیل همان آیه 17 سوره قصص مشروحا بحث کردیم).

دو آیه پایان این سوره، تأکیدی است بر مسأله توحید با تعبیرها و استدلالات گوناگون، توحیدی که خمیر مایه تمام مسائل دینی است، توحیدی که هم اصل است و هم فرع، هم کل است و هم جزء.

در این دو آیه چهار دستور به پیامبر (ﷺ) داده شده و چهار توصیف از پروردگار به عمل آمده است، و مجموع بحثهایی را که در آیات این سوره آمده تکمیل می کند.

نخست می گوید: (نباید کفار تو را از آیات خداوند بعد از آنکه بر تو نازل شد باز دارند) (ولا یصدنک عن آیات الله بعد اذ انزلت الیک).



گرچه نهی متوجه کفار است، اما مفهومی عدم تسلیم پیامبر (ﷺ) در برابر کارشکنیها و توطئه های آنها است، و درست به این می ماند که بگوئیم: نباید فلان شخص تو را وسوسه کند، یعنی تسلیم وسوسه های او مباش.

و به این ترتیب به پیامبر (ﷺ) دستور می دهد هنگامی که آیات الهی نازل شد باید با قاطعیت روی آن بایستی، و هرگونه دلی و تردید را از خود دور سازی، موانع را هر چه باشد از سر راه برداری، و به سوی مقصد با قدمهای محکم پیش بروی که خدا همراه تو و پشتیبان تو است.

به گفته (ابن عباس) مفسر معروف، مخاطب گرچه شخص پیامبر (ﷺ) است، اما منظور عموم مردمنند، و از قبیل ضرب المثل معروف عرب (ایاک اعنی و اسمعی یا جاره) می باشد.

به دنبال این دستور که جنبه نفی داشت، دستور دوم را که جنبه اثبات دارد صادر می کند و می گوید (به سوی پروردگارت دعوت کن) (و ادع الی ربك).

خداوندی که مالک تو است، صاحب اختیار تو است، و مربی و پرورش دهنده تو می باشد.

سومین دستور بعد از دعوت به سوی الله، نفی هر گونه شرک و بت پرستی است، می گوید: (قطعا از مشرکان مباش) (ولا تكونن من المشركين).

که راه توحید آشکار است و نورانی، و رهروان آن بر صراط مستقیمند. بالاخره چهارمین دستور، تأکید مجددی است بر نفی هرگونه شرک، می فرماید: (هیچ معبود دیگری را با خدا مخوان) (ولا تدع مع الله الها آخر).

این دستورهای پی در پی که هر کدام دیگری را تاءکید می کند، اهمیت مسأله توحید را در برنامه های اسلامی روشن می سازد که بدون آن همه چیز بر باد است.

و به دنبال این دستورات چهارگانه، توصیفهای چهارگانه ای از خدا می کند، که آنها نیز تاءکید پی در پی در مسأله توحید است.

نخست می گوید: (هیچ معبودی جز او نیست) (لا اله الا هو).  
(همه چیز جز ذات پاک او فانی و نابود می شود) (کل شیء هالک الا وجهه).

(حکم و حاکمیت در جهان تکوین و تشریع مخصوص ذات پاک او است) (له الحكم).

(و بازگشت همه شما، سرانجام به سوی او است) (والیه ترجعون).  
توصیفهای سه گانه اخیر می تواند دلیلی بر اثبات توحید و ترک هر گونه بت پرستی باشد که در توصیف اول آمده است.

زیرا هنگامی که ما همه فانی هستیم و بقا منحصر به او است،  
و هنگامی که تدبیر نظام هستی و حاکمیت متعلق به او است،  
و هنگامی که بازگشت همه ما در قیامت به سوی او است،  
معبودهای دیگر چه نقشی می توانند داشته باشند؟ و چه چیز جز او قابل پرستش است؟

مفسران بزرگ در تفسیر جمله (کل شیء هالک الا وجهه) مطالب گوناگونی دارند که بر محور تفسیر (وجه) و کلمه (هالک) دور می زند.  
زیرا (وجه) از نظر لغت به صورت و قسمتی از بدن که روبروی انسان قرار دارد گفته می شود، اما هنگامی که در مورد پروردگار به کار رود به معنی ذات پاک او است.

واژه (هالک) از ماده (هلاک) به معنی مرگ و نابودی است.

بنابراین جمله فوق اشاره به فنای همه موجودات جز ذات پاک او می کند، نه تنها فنای بعد از پایان این جهان، که الان هم در برابر او فانی و هالکند! چرا که موجودات امکانی وابسته به ذات پاک او هستند، و لحظه به لحظه فیض وجود را از او می گیرند، در ذات خود چیزی ندارند و هر چه دارند از خدا است، که اگر (نازی کند یکدم فرو ریزند قالبها)!

گذشته از این، موجودات این جهان همه متغیرند و در معرض دگرگونیها حتی طبق عقیده حرکت جوهری ذات آنها عین تغییر و دگرگونی است، و می دانیم حرکت و تغییر به معنی فانی شدن و نو گشتن دائمی است، در هر لحظه ای موجودات

جهان ماده می میرند و زنده می شوند.

بنابراین اکنون هم هالکند و فانیند، تنها ذاتی که تغییر و فنا در آن راه ندارد و استقلال محض است ذات مقدس او است.

و نیز می دانیم در پایان این جهان فنا و نیستی به صورت آشکارتری خودنمایی می کند و به گفته قرآن (کل من علیها فان و یبقی وجه ربك ذو الجلال والاكرام): (تمام کسانی که بر صفحه زمین هستند فانی می شوند و تنها ذات ذوالجلال و گرامی خدا باقی می ماند) (سوره رحمان آیه 26 و 27).

نه تنها زمینیان که اهل آسمانها نیز فانی می شوند (و نفخ فی الصور فصعق من فی السموات و من فی الارض): (به هنگام (نفخ صور) تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند می میرند) (زمر - 68).

این تفسیری است هماهنگ با ظاهر آیه و آیات دیگر قرآن.

اما بعضی از مفسران تفسیرهای دیگری نیز برای آن ذکر کرده اند از جمله اینکه:

منظور از (وجه) عمل صالح است و مفهوم آیه این است که تمام اعمال بر باد می رود جز عملی که برای ذات پاک خدا انجام شده باشد. بعضی دیگر گفته اند: منظور از (وجه) همان جنبه انتساب اشیاء به خدا است، بنابراین مفهوم آیه این است که همه چیز ذاتا معدوم است جز از ناحیه انتسابش به پروردگار.

بعضی گفته اند: وجه به معنی دین است، و مفهوم آیه چنین است که همه آئینها فانی و باطل است جز آئین خدا، و جمله (له الحكم) را به معنی حاکمیت تشریعی و تأکیدی بر این تفسیر دانسته اند، همچنین جمله (و الیه ترجعون) را به معنی رجوع به خدا در اخذ شریعت تفسیر کرده و تأکید مجددی بر این معنی.

این تفاسیر با آنچه در بالا گفتیم در حقیقت چندان منافاتی ندارد چرا که هنگامی که دانستیم تنها چیزی که در این عالم باقی می ماند ذات پاک خدا است روشن می شود آنچه نیز به نحوی با ذات پاک او مربوط است، آن نیز رنگ بقاء و ابدیت به خود می گیرد: آئین خدا که از ناحیه او است ابدی است، عمل صالح که برای او است ابدی است، رهبران الهی که به او ارتباط دارند از این نظر که به او مربوطند رنگ جاودانی دارند، خلاصه هر چیز به نحوی با ذات پاک او پیوند و ارتباطی داشته باشد از آن نظر فنا و هلاک برای او نیست (دقت کنید).

نکته ها:

1 - چگونه همه اشیاء فانی می شوند؟

از جمله سوءالاتی که در ذیل آیه فوق مطرح شده این است که اگر همه چیز در پایان جهان نابود می گردد باید خاکهائی که از بدن انسانها حاصل شده نیز از میان برود در حالی که قرآن کرارا تصریح کرده که ما این خاکها را جمع کرده بار دیگر از آن انسانها را به وجود می آوریم، و یا انسانها در قیامت از قبرهایشان سر برمی آورند. و نیز طبق ظاهر آیات قرآن بهشت و دوزخ هم اکنون آفریده شده اند (تعبیر اعدت للمتقین یا مشابه آن که اشاره به آماده شدن بهشت برای پرهیزگاران است در دو مورد از آیات قرآن آل عمران - 133 و حدید 21 و تعبیر اعدت للكافرين در مورد دوزخ در دو مورد بقره - 24 - آل عمران - 131 آمده است).

آیا بهشت و دوزخ نیز در پایان جهان فانی و نابود می شوند؟! از همه اینها گذشته، عقیده به حیات برزخی انسانها داریم و آن را از آیات قرآن در مورد ارواح استفاده کرده ایم آیا آنها نیز نابود می شوند؟! پاسخ همه این سوءالات با توضیح زیر روشن می گردد. بسیار می شود که منظور از (هلاک) و نابودی و فنا، (به هم خوردن نظام) است، نه از بین رفتن مواد، مثلا اگر یک ساختمان بوسیله زلزله متلاشی شود در اینجا هلاک و فانی بر آن صدق می کند، در حالی که مواد آن موجود است تنها نظامش از هم گسیخته.

و می دانیم در پایان این جهان، خورشید بی فروغ، و ماه تاریک، و کوه ها از هم متلاشی می شوند، و موجودات زنده همه می میرند، این است معنی هلاک آنها، این از یکسو.

از سوی دیگر هلاک و فنا مربوط به دنیا و آنچه در دنیا است، اما بهشت و دوزخ، چه آن را در باطن و درون این جهان بدانیم و چه بیرون و محیط بر این جهان، آنها جزء این دنیا نیستند که حکم فنا و نابودی نظام آنها را شامل گردد آنها متعلق به جهان دیگر و آخرتند، و نه این جهان.

از سوی سوم در بالا گفتیم هلاک و فنا در مورد موجودات امکانی منحصر به پایان جهان نیست، آنها الان هم فانی و هالکند که در درون ذات از خود چیزی ندارند و هر چه دارند از دیگری است، آنها متغیرند و دائما در حال حرکت، و می دانیم حرکت به معنی فنای تدریجی و ترکیبی از وجود و عدم است.

با این توضیحات پاسخ سؤالات فوق، کاملا روشن می شود.

## 2 - تفسیر انحرافی برای جمله (ولا تدع مع الله الها آخر)

جمعی از (وهابیین) که اصرار دارند مسأله (توسل و شفاعت) با حقیقت

توحید سازگار نیست گاهی به آیه فوق، و آیات مشابه آن، استدلال کرده اند، آنها می گویند: قرآن صریحا از عبادت و پرستش غیر خدا و اینکه نام کسانی را همراه نام خدا ببریم نهی کرده است فلا تدعوا مع الله احدا (سوره جن آیه 18).

در حالی که منظور از این گونه آیات مسلما این نیست که ما اشخاص دیگری را صدا نزنیم، منظور همان چیزی است که از کلمه (مع الله) (با خدا) استفاده می شود، یعنی اگر کسی کار خدا را از غیر خدا بخواهد و او را مستقل در انجام آن بداند، مشرک است.

اما اگر ما همه قدرتها را مخصوص خدا بدانیم و کسی را با او همراه و مبدء اثر نشناسیم، ولی معتقد باشیم اولیاء خدا به اذن و فرمان او شفاعت می کنند و به آنها متوسل شویم که در پیشگاه خدا برای ما شفاعت کنند، این عین توحید است و این همان چیزی است که مکرر در آیات قرآن به آن اشاره شده است.

آیا هنگامی که برادران یوسف به پدر گفتند: یا اباانا استغفر لنا: (ای پدر برای ما از خداوند آمرزش بطلب) (سوره یوسف - 97) این شرک بود؟! یا هنگامی که قرآن می گوید: (و لو انهم اذ ظلموا انفسهم جائئوك فاستغفروا الله و استغفر لهم الرسول لوجدوا الله توابا رحیما): (اگر آنها هنگامی که به خود ستم می کنند (و مرتکب گناهی می شوند) نزد تو آیند و از خدا طلب آمرزش کنند و پیامبر نیز برای آنها استغفار کند، خدا را تواب و رحیم می یابند) (نساء - 64) دعوت به سوی شرک است؟!!

حقیقت شفاعت و توسل نیز چیزی جز این نیست.

پروردگارا! نور توحید و معرفت را در قلب ما بیفکن تا جز تو نبینیم و جز تو نجوئیم و جز تو نخواهیم.

خداوندا! ارتباط ما را به ذات پاکت روز به روز محکمتر کن، تا از این طریق بقاء و جاودانگی ذات در روح ما پرتوافکن گردد.

بارالها! محبت دنیا، برتری جوئی، فساد در ارض را از جان ما دور کن و ما را در صف پرهیزگاران که عاقبت نیک برای آنها است، قرار ده (و العاقبة للمتقین).

## سوره عنکبوت

### مقدمه

این سوره در (مکه) نازل شده و دارای 69 آیه است

### محتوای سوره عنکبوت

مشهور در میان جمعی از محققین این است که تمام این سوره در مکه نازل شده است، و به این ترتیب محتوای آن هماهنگ با محتوای سوره های مکی است سخن از مبدء و معاد است، سخن از قیام انبیای بزرگ پیشین و مبارزه آنها با مشرکان و بت پرستان جبار و ستمگر و پیروزی آنها و نابودی این گروه ظالم است.

سخن از دعوت به سوی حق و آزمایشهای الهی و بهانه جوئیهای کفار در زمینه های مختلف است.

هر چند جمعی یازده آیه آغاز این سوره را استثناء کرده اند و معتقدند این یازده آیه در مدینه نازل شده است، انگیزه آنها بر این اعتقاد، شاید پاره ای از شأن نزولهای است که بعدا به آن اشاره خواهیم کرد و بحث از جهاد که در این آیات وارد شده، و همچنین اشاره ای که در بعضی از آنها به مساءله منافقین است، و اینها متناسب با سوره های مدنی است.

ولی بعدا خواهیم دید که این امور منافاتی با (مکی) بودن سوره ندارد، و به هر حال نامگذاری این سوره به سوره عنکبوت از آیه 41 آن گرفته شده که بت پرستان را که تکیه بر غیر خدا می کنند تشبیه به عنکبوت می کند که تکیه گاهش، تارهای سست و بی بنیاد است.



به طور کلی می توان گفت بحثهای این سوره در چهار بخش خلاصه می شود:

1 - بخش آغاز این سوره که پیرامون مسأله (امتحان) و (وضع منافقان) است و این دو پیوند ناگسستنی با هم دارند، چرا که شناخت منافقان جز در طوفانهای امتحانات و آزمونها ممکن نیست.

2 - بخش دیگری که در حقیقت برای دلداری پیامبر (ﷺ) و مؤمنان اندک

نخستین از طریق بیان گوشه هائی از سرنوشت پیامبران بزرگی همچون نوح و ابراهیم و لوط و شعیب است که در برابر گردنکشانی همچون نمرود و ثروتمندان خودخواه قرار داشتند، ابزار این مبارزه، کیفیت این مبارزه و پایان آن، مشخص شده است تا هم دلداری برای مؤمنان باشد و هم هشدار برای بت پرستان سنگدل و ستمگر که در عصر پیامبر (ﷺ) بودند.

3 - بخش دیگری از این سوره که مخصوصا در اواخر سوره قرار گرفته از توحید، و نشانه های خدا در عالم آفرینش، و مبارزه با شرک، سخن می گوید، و وجدان و فطرت انسانها را در اینجا به داوری می طلبد.

4 - قسمت دیگری از این سوره مباحث متنوعی پیرامون ضعف و ناتوانی معبودهای ساختگی، و عابدان (عنکبوت صفت) آنها است و همچنین عظمت قرآن و دلائل حقانیت پیامبر اسلام و لجاجت مخالفان و نیز یک سلسله مسائل تربیتی همچون نماز، نیکی به پدر و مادر، اعمال صالح و طرز بحث و برخورد منطقی با مخالفان دور می زند.

## فضیلت این سوره

در تفسیر مجمع البیان از پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) چنین آمده است: من قرء سورة العنكبوت كان له من الاجر عشر حسنات بعدد كل المؤمنين و المنافقين: (هر کس سوره عنكبوت را بخواند به تعداد تمام مؤمنان و منافقان، ده حسنه برای او نوشته می شود). مخصوصا در باره تلاوت سوره عنكبوت و روم در ماه رمضان در شب بیست و سوم، فضیلت فوق العاده ای وارد شده است تا آنجا که در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: من قرء سورة العنكبوت و الروم فی شهر رمضان ليلة ثلاث و عشرين فهو و الله من اهل الجنة، لا استثنی فیہ ابدا، و لا اخاف ان يكتب الله علی فی یمینی اثما، و ان لهاتین السورتین من الله مکانا: (هر کس سوره عنكبوت و روم را در ماه رمضان شب بیست و سوم تلاوت کند به خدا سوگند اهل بهشت است، و من هیچکس را از این مساءله استثناء نمی کنم، و نمی ترسم که خداوند در این سوگند قاطع من گناهی بر من بنویسد، و مسلما این دو سوره در پیشگاه خدا بسیار ارج دارد). بدون شک محتوای پر بار این دو سوره و درسهای مهم توحیدی آن، و برنامه های سازنده عملی که در این دو سوره ارائه شده است کافی است که هر انسانی را که اهل اندیشه و الهام و عمل باشد به بهشت جاویدان سوق دهد. بلکه شاید تنها اگر از نخستین آیه سوره عنكبوت الهام بگیریم، مشمول سوگند امام صادق (علیه السلام) شویم، همان آیه ای که مساءله امتحان عمومی انسانها را مطرح می کند و می گوید: همه بدون استثناء در بوته آزمایشها قرار می گیرند تا سیه روی شوند آنها که غش دارند. چگونه ممکن

است انسان این آزمون عظیم را کاملاً باور داشته باشد و خود را برای آن آماده  
نسازد، و اهل تقوا و پرهیزگاری نگردد؟

آیه (1) تا (3) و ترجمه

بسم الله الرحمن الرحيم

(الم) (1) (أحسب الناس أن يتركوا أن يقولوا آمنا وهم لا يفتنون) (2) (و  
لقد فتننا الذين من قبلهم فليعلمن الله الذين صدقوا وليعلمن الكاذبين) (3)

ترجمه:

به نام خداوند بخشنده بخشایشگر

1 - الم

2 - آیا مردم گمان کردند به حال خود رها می شوند و آزمایش نخواهند

شد؟!

3 - ما کسانی را که پیش از آنان بودند آزمودیم (و اینها را نیز امتحان می  
کنیم) باید علم خدا در مورد کسانی که راست می گویند و کسانی که دروغ می  
گویند تحقق یابد.

شأن نزول:

بعضی از مفسران روایتی نقل کرده اند که بر طبق آن یازده آیه آغاز این  
سوره در مدینه نازل شده، در مورد مسلمانانی که در مکه بودند و اظهار  
اسلام می کردند اما حاضر به هجرت به مدینه نبودند، آنها نامهای از  
برادران خود در مدینه دریافت داشتند که در آن تصریح شده بود: (خدا اقرار به  
ایمان را از شما نمی پذیرد مگر اینکه هجرت کنید و به سوی ما بیایید) آنها  
تصمیم به هجرت گرفتند و

مکه خارج شدند، جمعی از مشرکان به تعقیب آنان پرداختند و با آنان پیکار کردند بعضی کشته شدند و بعضی نجات یافتند (و احتمالاً بعضی نیز تسلیم شده به مکه بازگشتند).

بعضی دیگر (آیه دوم) را در مورد عمار یاسر و جمعی دیگر از مسلمانان نخستین می دانند که ایمان آوردند و سخت تحت شکنجه دشمنان واقع شدند.

بعضی گفته اند آیه هشتم در مورد اسلام آوردن (سعد بن ابی وقاص) نازل شده.

ولی بررسی خود این آیات نشان می دهد که هیچ دلیلی بر مسأله ارتباط آیات با هجرت در آنها نیست تنها بیانگر فشارهایی است که بر مؤمنان در آن زمان از ناحیه دشمنان، و حتی گاه از ناحیه پدران و مادران مشرک آنها وارد می شد.

این آیات مسلمانان را تشویق به استقامت و پایداری در برابر موج فشار دشمن می کند، و اگر سخن از جهاد به میان آورده نیز ظاهراً جهاد در همین زمینه است، نه جهاد مسلحانه دستجمعی و گروهی، که دستور آن در مدینه نازل شد.

و نیز اگر سخن از منافقان می گوید ممکن است اشاره به گروه سست ایمانی باشد که احیاناً در مکه در لابلای مسلمانان وجود داشتند، گاه با مسلمانان همراه بودند و گاه با مشرکان، و کفه هر کدام سنگینتر می شد به سوی او می چرخیدند!

به هر حال پیوستگی و انسجام آیات این سوره ایجاب می کند که همه آنها را (مکی) بدانیم و روایات بالا که خود با یکدیگر انسجام ندارد نمی تواند این بهم پیوستگی را بر هم زند.

تفسیر:

آزمایش الهی یک سنت جاویدان

باز در آغاز این سوره به حروف مقطعه (الف - لام - میم) برخورد می کنیم که تاکنون بارها تفسیر آن را از دیدگاه های مختلف بیان کرده ایم. بعد از ذکر حروف مقطعه به یکی از مهمترین مسائل زندگی بشر که مسأله شدائد و فشارها و آزمونهای الهی است اشاره می کند. نخست می گوید: (آیا مردم گمان کردند همین اندازه که اظهار ایمان کنند و شهادت به توحید و رسالت پیامبر دهند به حال خود واگذارده خواهند شد و امتحان نمی شوند)؟! (احسب الناس ان یترکوا ان یقولوا آمنا و هم لا یفتنون).

بعد بلافاصله به ذکر این حقیقت می پردازد که امتحان یک سنت همیشگی و جاودانی الهی است، امتحان مخصوص شما جمعیت مسلمانان نیست، سنتی است که در تمام امتهای پیشین جاری بوده است. می فرماید: (ما کسانی را که قبل از آنها بودند آزمایش کردیم) (ولقد فتنا الذین من قبلهم).

آنها را نیز در کوره های سخت امتحان افکندیم، آنها نیز همچون شما در فشار دشمنان بیرحم و جاهل و بیخبر و متعصب و لجوج قرار داشتند، همیشه میدان امتحان باز بوده و گروهی در این میدان شرکت داشته اند.

باید هم چنین باشد چرا که در مقام ادعا هر کس می تواند خود را برترین مؤمن، بالاترین مجاهد، و فداکارترین انسان معرفی کند، باید وزن و قیمت و ارزش این ادعاها از طریق آزمون روشن شود، باید معلوم گردد تا چه اندازه نیت درونی و آمادگیهای روحی با این گفته ها هماهنگ یا ناهماهنگ است؟ آری (باید خدا بداند چه کسانی راست می گویند، و چه کسانی دروغگو هستند) (فلیعلمن الله الذین صدقوا ولیعلمن الکاذبین).

بدیهی است خدا همه اینها را می داند، حتی قبل از خلقت انسانها، منظور از علم در اینجا همان تحقق عینی مسائل و وجود خارجی آنها است، و به تعبیر دیگر ظهور آثار و شواهد عملی است، یعنی باید علم خدا در باره این گروه عملا در خارج پیاده شود، و تحقق عینی یابد، و هر کس آنچه را در درون دارد بیرون ریزد، این است معنی علم هنگامی که در اینگونه موارد در مورد خداوند به کار می رود.

دلیل این مسأله نیز روشن است زیرا نیت درونی و صفات باطنی تا در عمل انسان تحقق و عینیت پیدا نکند ثواب و جزا و کیفر مفهوم ندارد.

آزمایش برای تحقق بخشیدن به نیت و صفات درونی است. و به عبارت دیگر این عالم همچون یک (دانشگاه) یا یک (مزرعه) است (این تشبیهات در متون احادیث اسلامی وارد شده) برنامه این است که در دانشگاه استعدادها شکوفا گردد، لیاقتها پرورش یابد، و آنچه در مرحله (قوه) است به (فعلیت) برسد.

باید در این مزرعه نهاد بذرها ظاهر گردد، و از درون آنها جوانه ها بیرون آید، جوانه ها سر از خاک بردارند، پرورش یابند، نهال کوچکی شوند و

سرانجام درختی تنومند و بارور، و این امور هرگز بدون آزمایش و امتحان ممکن نیست.

و از اینجا می فهمیم که آزمایشهای الهی نه برای شناخت افراد است، بلکه برای پرورش و شکوفائی استعدادها است.

بنابراین اگر ما آزمایش می کنیم برای کشف مجهولی است، اما اگر خداوند آزمایش می کند برای کشف مجهول نیست که علمش به همه چیز احاطه دارد بلکه برای پرورش استعدادها و به فعلیت رسانیدن قوه ها است.

نکته:

#### 1 - آزمونها در چهره های مختلف

گرچه بیان عمومیت امتحان برای تمام اقوام و جمعیتها، اثر سازنده بسیار قابل ملاحظه ای برای مؤ منان مکه که در آن روز در اقلیت شدیدی بودند داشت و توجه به این واقعیت آنها را در مقابل دشمنان، سخت مقاوم و شکیبا می کرد، ولی این منحصر به مؤ منان مکه نبود بلکه هر گروه و جمعیتی به نوعی در این سنت الهی شریک و سهیمند و امتحانات خداوند در چهره های گوناگون به سراغ آنها می آید.

گروهی در محیطهائی قرار می گیرند که از هر نظر آلوده است، وسوسه های فساد از هر طرف آنها را احاطه می کند، امتحان بزرگ آنها این است که در چنین جو و شرائطی همرنگ محیط نشوند و اصالت و پاکی خود را حفظ کنند.

گروهی در فشار محرومیتها قرار می گیرند، در حالی که می بینند اگر حاضر به معاوضه کردن سرمایه های اصیل وجود خود باشند، فقر و



محروریت به سرعت درهم می شکند، اما به بهای از دست دادن ایمان و تقوا و آزادی و عزت و شرف، و همین آزمون آنها است.

گروهی دیگر بر عکس غرق در نعمت می شوند و امکانات مادی از هر نظر در اختیارشان قرار می گیرد، آیا در چنین شرائطی، قیام به وظیفه شکر نعمت می کنند؟ یا غرق در غفلت و غرور و خودخواهی و خودبینی، غرق در لذات و شهوات و بیگانگی از جامعه و از خویشان می شوند؟!

گروهی - همچون غرب و شرق زده های عصر ما - با کشورهایی روبرو می شوند که در عین دوری از خدا و فضیلت و اخلاق، از تمدن مادی خیره کننده ای بهره‌مندند و رفاه اجتماعی قابل ملاحظه ای دارند، در اینجا جاذبه نیرومند مرموزی آنها را به سوی این نوع زندگی می کشاند که به قیمت زیر پا نهادن همه اصولی که به آن اعتقاد دارند و به قیمت تن دادن به ذلت وابستگی چنان زندگی را برای خود و جامعه خویش فراهم سازند، این نیز یکنوع آزمون است.

مصیبت‌ها، درد و رنج‌ها، جنگ و نزاع‌ها، قحطی و گرانی و تورم، حکومت‌های خودکامه، که انسان‌ها را به بردگی و اسارت خود دعوت می کنند و آنها را به تسلیم در برابر برنامه های طاغوتی خود فرا می خوانند، و بالاخره امواج نیرومند هوای نفس و شهوت، هر یک از اینها وسیله آزمایشی است بر سر راه بندگان خدا، و در همین صحنه ها است که ایمان و شخصیت و تقوی و پاکی و امانت و آزادی افراد مشخص می شود.

اما برای پیروزی در این آزمون‌های سخت، جز تلاش و کوشش مستمر و تکیه بر لطف خاص پروردگار راهی نیست.

جالب اینکه در حدیثی که در اصول کافی از بعضی از معصومین در تفسیر آیه (احسب الناس ان يتركوا ان يقولوا آمنا وهم لا يفتنون) آمده چنین می خوانیم: یفتنون کما یفتن الذهب، ثم قال یخلصون کما یخلص الذهب! (آزمایش می شوند همانگونه که طلا در کوره آزمایش می شود، و خالص می شوند همانگونه که فشار آتش ناخالصیهای طلا را از بین می برد و آن را خالص می کند).

به هر حال عافیت طلبانی که گمان می کنند همین اندازه که اظهار ایمان کنند در صف مؤ منان قرار می گیرند و در اعلی علیین بهشت همنشین پیامبران و صدیقین و شهداء خواهند بود سخت در اشتباهند.

به گفته امیر مؤ منان علی (علیه السلام) در نهج البلاغه و الذی بعثه بالحق لببلین بلبلة، و لتغربلن غربلة، و لتسطن سوط القدر، حتی یعود اسفلکم اعلاکم و اعلاکم اسفلکم: (سوگند به کسی که پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) را به حق مبعوث کرده به شدت مورد آزمایش قرار می گیرید، و غربال می شوید، و همانند محتویات یک دیگ به هنگام جوشش، زیر و رو خواهید شد، آنچنان که بالای شما پائین و پائین بالا قرار خواهد گرفت)!

این سخن را هنگامی می گوید که تازه مردم با او بیعت کرده اند و در انتظار این هستند که ببینند او با تقسیم اموال بیت المال و مقامها چه می کند؟! آیا با همان معیارهای گذشته و تبعیضها یا بر معیار تلخ عدالت محمدی؟!!

آیه (4) تا (7) و ترجمه

(أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ) (4) (من کان  
یرجوا لقاء الله فان أجل الله لات وهو السميع العليم) (5) (ومن جاهد فانما  
یجاهد لنفسه ان الله لغنی عن العالمین) (6) (والذین آمنوا و عملوا  
الصالحات لنکفرن عنهم سیئاتهم ولنجزینهم أحسن الذی کانوا یعملون) (7)  
ترجمه:

- 4 - آیا کسانی که اعمال بد بجا می آورند گمان کردند از حوزه قدرت ما  
بیرون خواهند رفت؟ چه بد داوری می کنند؟
- 5 - کسی که امید به لقاء الله (و رستاخیز) دارد (باید در اطاعت فرمان  
او فروگذار نکند) زیرا زمانی را که خدا تعیین کرده سرانجام فرا می رسد، و او  
شنا و دانا است.
- 6 - کسی که جهاد و تلاش کند برای خود جهاد می کند، چرا که خداوند از  
همه جهانیان بی نیاز است.
- 7 - و کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح انجام دادند گناهان آنها را می  
پوشانیم (و می بخشیم) و آنها را به بهترین اعمالی که انجام داده اند پاداش می  
دهیم.

تفسیر:

فرار از حوزه قدرت خدا ممکن نیست!  
در آیات گذشته سخن از آزمایش عمومی مؤمنان بود، و  
نخستین آیه مورد بحث تهدید شدیدی برای کفار و گنهکاران است، تا  
گمان نکنند اگر مؤمنان را تحت فشار قرار دادند و مجازاتهای الهی

فورا دامن آنها را فرو نگرفت خدا از آنها غافل است و یا قدرت بر عذاب آنها ندارد.

می فرماید: (آیا کسانی که سیئات را انجام می دهند گمان کردند بر ما پیشی خواهند گرفت، و از چنگال کیفر ما رهائی خواهند یافت؟ چه بد قضاوتی کردند!) (ام حسب الذين يعملون السيئات ان يسبقونا ساء ما يحكمون). مهلت الهی آنها را مغرور نکند که این نیز برای آنها آزمونی است و فرصتی برای توبه و بازگشت.

اینکه بعضی از مفسران آیه فوق را اشاره به مؤمنین گنهکار دانسته اند به هیچوجه مناسب سیاق آیات نیست بلکه قرائن گواهی می دهد که منظور مشرکان و کفار است.

سپس بار دیگر به سراغ برنامه های مؤمنان و اندرز به آنها می رود می گوید: (هر کسی امید لقاء پروردگار دارد باید آنچه در توان دارد از اطاعت فرمان او مضایقه نکند، زیرا زمانی را که خداوند تعیین کرده سرانجام فرا می رسد) (من كان يرجوا لقاء الله فان اجل الله لات).

آری این وعده الهی تخلف ناپذیر است، و راهی است که به هر حال باید پیموده شود.

و از این گذشته خداوند سخنان شما را می شنود و از اعمال و نیات شما آگاه است که (او شنوا و دانا است) (وهو السميع العليم).

در اینکه منظور از (لقاء الله) (ملاقات پروردگار) چیست؟ بعضی آن را به معنی ملاقات فرشتگان پروردگار، و بعضی به معنی ملاقات حساب و جزاء، و بعضی به ملاقات حکم و فرمان حق تفسیر کرده اند، و بعضی آن را

کنایه از قیامت و رستاخیز دانسته اند، در حالی که دلیلی ندارد که آیه را به این معانی مجازی تفسیر کنیم.

باید گفت: لقای پروردگار در قیامت، نه یک ملاقات حسی است که یک لقای روحانی و یکنوع شهود باطنی است، چرا که در آنجا پرده های ضخیم عالم ماده از مقابل چشم جان انسان کنار می رود، و حالت شهود به انسان دست می دهد.

به گفته (علامه طباطبائی) در المیزان، منظور از لقاء الله آنست که بندگان در موقفی قرار می گیرند که حجابی میان آنها و پروردگارشان نیست، زیرا طبیعت روز قیامت ظهور حقایق است چنانکه قرآن می گوید: **(و يعلمون ان الله هو الحق المبين)**: (آن روز خواهند دانست که خدا حق آشکار است) (سوره نور آیه 25).

آیه بعد در حقیقت تعلیلی است برای آنچه در آیه قبل گذشت، می گوید: اینکه دستور داده شده مؤمنان به لقاء الله آنچه در توان دارند فروگذار نکنند

به خاطر این است که (هر کسی جهادی کند و تلاش و کوششی کند و تحمل مصائب و مشکلاتی نماید در حقیقت برای خود جهاد کرده است، چرا که خدا از همه جهانیان بی نیاز است) **(ومن جاهد فانما يجاهد لنفسه ان الله لغنى عن العالمين)**.

برنامه آزمون الهی، جهاد با هوای نفس، و مبارزه با دشمنان سرسخت برای حفظ ایمان و پاکی و تقوا، برنامه خود انسان است، و گرنه خداوند وجودی است نامتناهی از هر نظر و هیچ نیازی ندارد که به وسیله عبادت یا اطاعت

بندگان بر طرف شود، کمبودی ندارد که دیگران به او بدهند، بلکه دیگران هر چه دارند از او دارند، از خودشان چیزی ندارند.

از این بیان روشن می شود که (جهاد) در اینجا الزاما به معنی جهاد مسلحانه با دشمن نیست، بلکه همان معنی اصلی لغوی خود را دارد که هرگونه تلاش و کوشش را برای حفظ ایمان و تقوی، و تحمل انواع شدائد و مبارزه های موضعی را با دشمن لجوج و کینه توز شامل می شود.

خلاصه اینکه تمام منافع این جهاد به شخص مجاهد باز می گردد و او است که خیر دنیا و آخرت را در پرتو جهادش تحصیل می کند، و حتی اگر جامعه از برکات این جهاد بهره مند شود در مرحله بعد خواهد بود، بنابراین هرگاه توفیق این جهاد نصیب کسی شود باید خدا را بر این نعمت بزرگ سپاس گوید. آخرین آیه مورد بحث، توضیح و تکمیلی است برای آنچه بطور سربسته در آیه قبل تحت عنوان (جهاد) آمده بود، در اینجا حقیقت جهاد را شکافته و چنین بازگو می کند: (کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح انجام دادند گناهان آنها را می پوشانیم) **(وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ)**

بنابراین نخستین فایده این جهاد بزرگ (ایمان و عمل صالح) تکفیر

و پوشاندن گناهان است که عائد خود انسان می شود، همانگونه که ثواب آن هم از آن خودشان می باشد، چنانکه قرآن در پایان همین آیه می گوید: (ما به طور قطع آنها را به بهترین اعمالی که انجام دادند پاداش می دهیم) **(وَلَنُجْزِيَنَّهُمُ احْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ)**.

(نکفر) از ماده (تکفیر) در اصل به معنی (پوشاندن) است، و منظور از پوشاندن گناهان در اینجا عفو و بخشش الهی است.

تعبیر به (احسن الذی کانوا یعملون) با اینکه خداوند همه اعمال نیک را جزا می دهد چه (حسن) باشد و چه (احسن) (چه خوب چه خوبتر) ممکن است اشاره به این باشد که ما همه اعمال خوب آنها را به حساب بهترین آنها می گذاریم، یعنی اگر بعضی از اعمال آنها عالی و بعضی خوب یا متوسط است همه را به حساب عالی می گذاریم و این است معنی تفضل پروردگار که در آیات دیگر قرآن (مانند آیه 38 نور) نیز به آن اشاره شده است: **(لیجزیهم الله احسن ما عملوا ویزیدهم من فضله)**: (تا خداوند بهترین اعمال آنها را پاداش دهد و از فضلش بر آن بیفزاید).

آیه (8) تا (9) و ترجمه

(ووصینا الانسان بوالديه حسنا و ان جاهداك لتشرك بى ما ليس لك به علم  
فلا تطعهما الى مرجعكم فانبيئكم بما كنتم تعملون) (8) (والذين امنوا و عملوا  
الصالحات لندخلنهم فى الصالحين) (9)

ترجمه:

8 - ما به انسان توصیه کردیم که به پدر و مادرش نیکی کند، و اگر آنها  
تلاش کنند که برای من شریکی قائل شوی که به آن علم نداری، از آنها  
اطاعت مکن، بازگشت همه شما به سوی من است، و شما را از آنچه انجام می  
دادید با خبر خواهم ساخت.

9 - کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح انجام دادند آنها را در زمره  
صالحان وارد خواهم کرد.

شأن نزول:

روایات مختلفی در شأن نزول آیه فوق آمده است که عصاره همه آنها یکی  
است و آن اینکه: (بعضی از مردانی که در مکه بودند ایمان و اسلام را  
پذیرفتند هنگامی که مادر آنها از این مسأله آگاه شد تصمیم گرفت که غذا  
نخورد، آب ننوشد، تا فرزندش از اسلام بازگردد! گرچه هیچکدام از  
این مادران به گفته خود وفا نکردند و اعتصاب غذا را شکستند، ولی آیه  
فوق نازل شد و خط روشنی در برخورد با پدر و مادر در زمینه مسأله ایمان  
و کفر به دست همگان داد.

تفسیر:

برترین توصیه نسبت به پدر و مادر



یکی از مهمترین آزمایشهای الهی مسأله (تضاد) خط ایمان و تقوا، با پیوندهای عاطفی و خویشاوندی است، قرآن در این زمینه تکلیف مسلمانان را به روشنی بیان کرده است.

نخست به عنوان یک قانون کلی که از ریشه های عواطف و حقشناسی سرچشمه می گیرد می فرماید: (ما به انسان توصیه کردیم نسبت به پدر و مادرش نیکی کند) (ووصینا الانسان بوالدیه حسنا).

گرچه این یک حکم تشریعی است ولی این مسأله پیش از آنکه یک لازم تشریعی باشد به صورت یک قانون تکوینی در نهاد همه انسانها وجود دارد، و مخصوصا تعبیر به انسان در اینجا جلب توجه می کند، چرا که این قانون مخصوص به مؤمنان نیست، بلکه هر کس شایسته نام انسان است باید در برابر پدر و مادر حقشناس باشد، و احترام و تکریم و نیکی به آنها را در تمام عمر فراموش نکند، هر چند با این اعمال هرگز نمی تواند دین خود را به آنها اداء کند.

سپس برای اینکه کسی تصور نکند که پیوند عاطفی با پدر و مادر می تواند بر پیوند انسان با خدا و مسأله ایمان حاکم گردد، با یک استثناء صریح مطلب را در این زمینه روشن کرده، می فرماید: (و اگر آن دو (پدر و مادر) تلاش و کوشش کنند و به تو اصرار ورزند که برای من شریکی قائل شوی، که به آن علم نداری، از آنها اطاعت مکن) (وان جاهداک لتشرك بی ما لیس لك به علم فلا تطعهما).

تعبیر به (جاهداک)، مفهومی به کار گرفتن نهایت تلاش و کوشش و اصرار آنها است.

و تعبیر به (مالیس لک به علم) (چیزی که به آن علم نداری) اشاره به منطقی نبودن شرک است، چون اگر واقعا شرک صحیح بود، دلیلی بر آن وجود داشت، و به تعبیر دیگر جائی که انسان علم به چیزی نداشته باشد باید از آن پیروی نکند، تا چه رسد به اینکه علم به بطلان آن داشته باشد.

پیروی از چنین چیزی پیروی از جهل است، اگر پدر و مادر تو را وادار به پیروی از جهل کنند اطاعت آنها مکن، اصولا تقلید کورکورانه غلط است حتی اگر در مورد ایمان باشد تا چه رسد به شرک و کفر.

همین توصیه در مورد پدر و مادر در سوره لقمان نیز آمده است، با این اضافه که در آنجا می فرماید: و صاحبهما فی الدنیا معروفان: (در عین اینکه دعوت آنها را به شرک میپذیر در امور دنیا نسبت به آنها ارفاق کن و در معاشرت با آنها به نیکی عمل نما) مبادا کسی چنین تصور کند که مخالفت با پدر و مادر در مورد دعوت به شرک، دلیل بر بد رفتاری با آنها است، و این نهایت تاءکید اسلام را در مورد احترام به پدر و مادر ثابت می کند.

به این ترتیب از اینجا یک اصل کلی استفاده می شود که هیچ چیز نمی تواند بر ارتباط انسان با خدا حاکم گردد که آن مقدم بر همه چیز است، حتی بر پیوند با پدر و مادر که نزدیکترین پیوندهای عاطفی است.

حدیث معروف لا طاعة لمخلوق فی معصية الخالق: (اطاعت از مخلوق در عصیان خالق روانیست) که از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) نقل شده معیار روشنی را در این مسائل به دست می دهد.

و در پایان آیه می افزاید: (بازگشت همه شما به سوی من است و من شما را از اعمالی که انجام می دادید آگاه می سازم) و پاداش و کیفر آن را بی کم

و کاست در اختیارتان خواهم گذاشت (الی مرجعکم فانبتکم بما کنتم تعملون).

این جمله در حقیقت تهدیدی است برای کسانی که راه شرک را می پویند، و کسانی که دیگران را به این راه دعوت می کنند، زیرا صریحا می گوید: خداوند حساب همه اعمال آنها را نگاه می دارد و به موقع تحویل آنها می دهد.

آیه بعد بار دیگر حقیقتی را که قبلا در مورد کسانی که ایمان و عمل صالح دارند بیان شد تکرار و تأکید می کند، می فرماید: (کسانی که ایمان آورده اند و عمل صالح انجام می دهند آنها را در زمره صالحان داخل خواهیم کرد) (و الذین آمنوا و عملوا الصالحات لندخلنهم فی الصالحین).

اصولا عمل انسان به انسان رنگ می دهد، عمل صالح انسان را از نظر روحی به رنگ خود در می آورد و در زمره صالحان وارد می کند، و عمل سوء در زمره بدان و (ناصالحان).

در اینکه این تکرار به چه منظور است بعضی گفته اند در آیات قبل اشاره به کسانی بود که راه حق را می سپردند، و در اینجا اشاره به کسانی است که هادیان این راه و دلیلان طریق توحیدند، زیرا تعبیر به (صالحین) در مورد بسیاری از انبیاء آمده است که از خدا می خواستند آنها را به صالحان ملحق کند.

این احتمال نیز وجود دارد که در آیات قبل، سخن از بخشش گناهان و جزای شایسته این گروه مؤمنان بود، ولی در اینجا اشاره به مقام

والای آنها است که خود پاداشی است دیگر، آنها در صف صالحان، در صف پیامبران و صدیقین و شهدا قرار می گیرند و همدم و همنشین آنهایند.

نکته:

نیکی به پدر و مادر

این نخستین بار نیست که قرآن به این مسأله مهم انسانی اشاره می کند، قبلا در سوره اسراء آیه 23 اشاره شده و بعدا در سوره لقمان آیه 14 و 15 و احقاف آیه 15 نیز به این موضوع مهم اشاره خواهد کرد.

در حقیقت اسلام برترین احترام را برای این دو تن قائل است، که حتی در صورت مشرک بودن، و دعوت به شرک کردن که منفورترین کارها در نظر اسلام است باز حفظ احترام آنها را - در عین عدم پذیرش دعوت آنها به شرک - واجب می شمرد.

این در واقع یکی از آزمایشهای بزرگ الهی است که در آغاز این سوره به آن اشاره شده است، چرا که گاهی آنها به سالهائی از عمر می رسند که نگهداری و تحملشان مشکل می شود، اینجا است که باید فرزندان، امتحان خود را در زمینه حقشناسی و اطاعت فرمان خدا بدهند، و از پدران و مادران به بهترین وجه نگاهداری کنند.

در حدیثی از پیامبر (ﷺ) می خوانیم: شخصی خدمتش آمد و عرض کرد: من به چه کسی نیکی کنم؟ فرمود: به مادرت، دوباره سؤال کرد: بعد از او به چه کسی؟ فرمود: به مادرت، بار سوم سؤال کرد: بعد از او به چه کسی؟ باز فرمود: به مادرت! و در چهارمین بار توصیه پدر و سپس سایر بستگان را به ترتیب نزدیکی آنها با انسان فرمود.

در حدیث دیگری که در بسیاری از کتب آمده است پیامبر (ﷺ) فرمود: الجنة تحت اقدام الامهات: (بهشت زیر پای مادران است) (و تنها از طریق خضوع و همچون خاک راه بودن در برابر آنها می توان به بهشت برین راه یافت).

### آیه (10) تا (13) و ترجمه

(وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةً  
النَّاسَ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِن جَاء نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوَّلَيْسَ اللَّهُ  
بَاعْلَمُ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ) (10) (وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ)  
(11) (وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ  
خَطَايَاكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَاهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ) (12) (وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيَسْئَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ) (13)

ترجمه:

10 - در میان مردم کسانی هستند که می گویند به خدا ایمان آورده ایم  
اما هنگامی که به خاطر خدا (از سوی دشمنان) مورد آزار قرار می گیرند فتنه  
دشمنان را همچون عذاب الهی می شمارند (و از آن سخت وحشت می  
کنند) اما هنگامی که پیروزی از سوی پروردگارت بیاید می گویند ما هم با شما  
بودیم (و در این پیروزی شریکیم!) آیا خداوند به آنچه در سینه های جهانیان  
است آگاه تر نیست؟

11 - مسلما خداوند مؤمنان را می شناسد، و یقینا منافقان را (نیز) می  
شناسد.

12 - کافران به مؤمنان گفتند: شما از ما پیروی کنید (اگر گناهی  
داشته باشد) ما گناهانتان را بر عهده خواهیم گرفت! آنها هرگز چیزی  
از گناهان اینها را بر دوش نخواهند گرفت، آنها دروغ می گویند!

13 - آنها بار سنگین گناهان خویش را بر دوش می کشند، و  
بارهای سنگین دیگری را اضافه بر بارهای سنگین خود، و روز  
قیامت مسلما از دروغهایی که می بستند سؤال خواهند شد.

تفسیر:

در پیروزیها شریکند اما در مشکلات نه!

از آنجا که در آیات گذشته بحثهای صریحی از (مؤمنان صالح) و (مشرکان) آمده بود در نخستین آیات مورد بحث به گفتگو پیرامون گروه سوم یعنی (منافقان) می پردازد و می گوید: (بعضی از مردم اظهار ایمان می کنند، اما در برابر فشار مخالفان تحمل و استقامت به خرج نمی دهند، هنگامی که در مسیر الله تحت فشار شکنجه قرار گیرند از ایمان به کنار می روند و فشار و شکنجه مردم را همچون عذاب الهی می شمرند) (و از آن سخت وحشت می کنند) (و من الناس من يقول آمنا بالله فاذا اودى في الله جعل فتنة الناس كعذاب الله).

(اما هنگامی که یاری از سوی پروردگارت به سراغ تو بیاید و پیروز شوید می گویند: ما با شما بودیم و در افتخارات شما شریکیم!) (و لئن جاء نصر من ربك ليقولن انا كنا معكم).

آیا اینها گمان می کنند خدا از اعماق قلبشان با خبر نیست؟ (آیا خداوند به آنچه در سینه های مردم جهان است از همه آگاهتر نمی باشد؟) (اولیس الله باعلم بما في صدور العالمين).

تعبیر به (آمنّا) (ایمان آورده ایم) به صورت صیغه جمع در حالی که جمله بعد به صورت صیغه مفرد است شاید از این نظر باشد که این گروه منافقان می خواهند خودشان را در صف جمعیت مؤمنان جا بزنند، لذا (آمنّا) می گویند یعنی همچون سائر مردم ایمان آورده ایم.

تعبیر به اودى فی الله به معنی (اودى فی سبیل الله) است، یعنی آنها در راه خدا و ایمان گاهی مورد آزار دشمن قرار می گیرند.

جالب اینکه از مجازات الهی تعبیر به (عذاب) می‌کند، و از آزارهای مردم تعبیر به (فتنه)، اشاره به اینکه آزارهای مردم در حقیقت عذاب نیست، بلکه آزمایش است و وسیله تکامل برای انسان، و به این ترتیب به آنها تعلیم می‌دهد که این دو را با هم مقایسه نکنند، و با این بهانه که مخالفان آنها را آزار و شکنجه می‌کنند دست از ایمان خود بر ندارند که این جزئی از برنامه کلی امتحان در این دنیا است.

در اینجا یک سؤال پیش می‌آید که خداوند در مکه کدام پیروزی نصیب مسلمانان کرده بود که منافقین خود را در آن سهیم بدانند؟.

در پاسخ می‌گوئیم: جمله فوق به صورت (شرطیه) است، و می‌دانیم جمله شرطیه دلیل بر وجود شرط نیست، بلکه مفهومی است که اگر در آینده پیروزی‌هایی نصیب شما شود این منافقان سست ایمان خود را در آن شریک می‌دادند.

اضافه بر این در مکه نیز مسلمانان پیروزی‌هایی در برابر دشمنان کسب کردند، هر چند پیروزی نظامی نبود، بلکه پیروزی در تبلیغات و نفوذ افکار عمومی و پیشرفت اسلام در میان قشرهای مردم بود.

از همه اینها گذشته تعبیر به اذیت و آزار مؤمنان مناسب با محیط مکه است و گرنه در محیط مدینه کمتر چنین چیزی اتفاق می‌افتاد.

ضمناً این نکته نیز روشن شد که منافق تنها به کسانی نمی‌گویند که در باطن ادا ایمان ندارند و اظهار ایمان می‌کنند بلکه افراد سست ایمانی که در تحت فشار این و آن به زودی عقیده خود را عوض می‌کنند جزء منافقان محسوب



می شوند، و آیه مورد بحث ظاهراً از اینگونه منافقان سخن می گوید، و تصریح می کند که خدا از نیت آنها آگاه است.

در آیه بعد باز برای تاءکید بیشتر می افزاید: (به طور قطع خداوند مؤ منان را می شناسد، و نیز به طور یقین خداوند منافقان را نیز می شناسد) (و لیعلمن الله الذین آمنوا و لیعلمن المنافقین).

اگر ساده لوحانی فکر می کنند می توانند با اخفاء حقائق از قلمرو علم خدا دور بمانند سخت در اشتباهند.

مجدداً تکرار می کنیم تعبیر به (منافق) دلیل بر این نیست که این آیات در مدینه نازل شده است، درست است که مسأله نفاق معمولاً بعد از پیروزی یک جمعیت و به دست گرفتن حکومت پیدا می شود که مخالفان تغییر چهره داده و گروه زیر زمینی تشکیل می دهند، ولی همانگونه که گفتیم نفاق معنی وسیعی دارد و افراد ضعیف الایمانی را که با مختصر فشاری تغییر عقیده می دهند نیز شامل می شود.

آیه بعد به یک نمونه از منطق های سست و پوچ مشرکان که هم اکنون نیز در میان قشر وسیعی وجود دارد اشاره کرده، می گوید: (کافران به مؤ منان گفتند: شما بیائید از راه و آئین ما پیروی کنید و اگر گناهی داشته باشد ما گناه شما را به دوش می گیریم) (و قال الذین کفروا للذین آمنوا اتبعوا سبیلنا و لنحمل خطایکم).

امروز نیز بسیاری از وسوسه گران را می بینیم که هنگام دعوت به یک عمل خلاف می گویند اگر گناهی دارد به گردن ما!، در حالی که می دانیم هیچکس نمی تواند گناه دیگری را به گردن

بگیرد، و اصلاً این کار معقول نیست، خداوند عادل است، کسی را به جرم دیگری مجازات نمی‌کند، و از این گذشته مسئولیت انسان در برابر اعمالش با این حرفهای بی‌اساس از بین نمی‌رود، و بر خلاف آنچه بعضی از کوتاه‌فکران می‌پندارند این تعبیرات سرسوزنی از مجازات انسان نمی‌کاهد لذا در هیچ محکمه و دادگاهی به این حرفها اعتنا نمی‌کنند که فلان کس گنااهش را به گردن گرفته، درست است که این تشویق‌کننده در گناه و جرم او شریک است اما این شرکت در جرم به هیچ وجه از مسئولیت او نخواهد کاست.

لذا در جمله بعد با صراحت می‌گوید: (آنها هرگز چیزی از خطاها و گناهان اینها را بر دوش نخواهند گرفت، آنها دروغ می‌گویند) **(و ما هم بحاملین من خطایاهم من شیء انهم لکاذبون).**

در اینجا سؤال مطرح است که صدق و کذب در مورد جمله‌های خبریه است، در حالی که در محل بحث ما جمله خبریه‌ای وجود ندارد، بلکه جمله انشائیّه است (امر) و می‌دانیم جمله‌های انشائیّه صدق و کذب ندارد، پس چرا قرآن می‌گوید آنها دروغ می‌گویند؟.

پاسخ این سؤال از بیان سابق روشن می‌شود و آن اینکه جمله امریه در اینجا به یک جمله شرطیه خبریه بازگشت می‌کند و مفهومی این است اگر شما از طریق ما پیروی کنید ما گناهانتان را به گردن می‌گیریم و چنین جمله‌ای قابل صدق و کذب است.

سپس برای اینکه تصور نشود این دعوت‌کنندگان به کفر و شرک و بت پرستی و ظلم، در برابر این عملشان مجازاتی ندارند در آیه بعد می

افزاید: (آنها بارهای سنگین گناهانشان را بر دوش می کشند، و بارهای دیگری را اضافه بر بارهای سنگین خودشان!) **(و ليحملن اثقالهم و اثقالا مع اثقالهم)**. این بار گناه اضافی همان بار گناه اضلال و اغوا کردن و تشویق دیگران به گناه است، همان بار سنت بد گذاردن که پیامبر اکرم (ﷺ) فرمود: من سن سنة سيئة فعليه وزرها و وزر من عمل بها من غير ان ينقص من وزره شيء: (کسی که سنت بدی بگذارد، گناه آن سنت و گناه کسانی که به آن عمل می کنند بر او است، بی آنکه از گناه عمل کنندگان چیزی کاسته شود). مهم این است که آنها در تمام گناهان دیگران نیز شریکند، بی آنکه سر سوزنی از گناه آنان کاسته شود.

و در پایان آیه می افزاید (آنها به طور قطع در روز قیامت از افتراها و دروغهایی که می بستند سؤال می شوند و باید خود جوابگوی آن باشند) **(و ليسئلن يوم القيامة عما كانوا يفترون)**.

در اینجا سؤال دیگری پیش می آید که منظور از این افتراء که باید در قیامت جوابگوی آن باشند چیست؟

ممکن است اشاره به دروغهایی باشد که به خدا می بستند و می گفتند: (خدا گفته است که ما این بتها را پرستش کنیم)!

یا اشاره به اینکه منظور آنها از این سخن که می گفتند ما گناهان شما را به گردن می گیریم این بوده که اصلا این کارها گناه ندارد، و این دروغی است که باید جواب آن را بدهند.

یا اینکه به راستی در قیامت به آنها گفته می شود بیائید بار گناهان آنها را بر دوش بکشید و آنها سرباز می زنند و دروغ و افترای خود را ظاهر می کنند.

یا اینکه ظاهر سخنان آنها این بود که هر انسانی می تواند مسئولیت گناه دیگری را بر عهده گیرد، در حالی که این سخن نیز دروغ و افترا است و هر کس مسئول اعمال خویش است.

نکته ها:

#### 1 - سنتهای نیک و بد

در منطق اسلام پایه گذاری یک برنامه اجتماعی مسئولیت آفرین است و خواه ناخواه انسان را در آن برنامه و کار تمام کسانی که به آن عمل می کنند شریک و سهیم می سازد، چرا که انگیزه های عمل، بخشی از مقدمات عمل است، و می دانیم هر کس در مقدمه کاری دخیل باشد در ذی المقدمه نیز شریک است هر چند مقدمه ساده ای باشد.

شاهد این سخن حدیثی است که از پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) نقل شده است:

پیامبر (ﷺ) با جمعی از یاران همراه بود سائلی آمد و تقاضای کمک کرد کسی باو چیزی نداد، مردی پیشقدم شد و به او کمکی کرد، دیگران تشویق شدند، آنها نیز کمک کردند، در اینجا پیامبر فرمود من سن خیرا فاسنن به کان له اجره و من اجور من تبعه، غیر منتقص من اجورهم شیئا، و من سن شرا فاسنن به کان علیه وزره و من اوزار من تبعه، غیر منتقص من اوزارهم شیئا! (کسی که سنت نیکی بگذارد و دیگران به آن اقتدا کنند پاداش آن و از پاداش کسانی که پیروی کردند برای او خواهد بود، بی آنکه از پاداششان کاسته شود، و کسی که سنت شری بگذارد و به آن اقتدا کنند گناه آن و از

گناهان کسانی که پیروی کرده اند بر او خواهد بود، بی آنکه از گناهان آنها کاسته شود)!.  
نظیر همین معنی به عبارات گوناگون در منابع حدیث

شیعه و اهل تسنن آمده است و این حدیثی است مشهور.

## 2 - پاسخ به یک سؤال

بعضی این سؤال را در اینجا مطرح کرده اند که در قوانین اسلامی گاهی دیه انسان بر عهده دیگری است مثلاً در قتل خطای محض دیه بر عهده (عاقله) است (منظور از عاقله خویشاوندان ذکور از سوی پدر است که دیه خطا در میان آنها تقسیم می شود و هر کدام باید بخشی از آن را بپردازند). آیا این مسأله با آیات فوق تضاد ندارد؟

در پاسخ می گوئیم در بحثهای فقهی این حقیقت را روشن ساخته ایم که ضامن بودن عاقله در حقیقت یک نوع بیمه متقابل و الزامی در اعضای یک فامیل است، اسلام برای اینکه بار سنگین دیه خطا بر دوش یک فرد نماند به مردان یک فامیل الزام کرده که در برابر یکدیگر ضامن دیه خطا باشند، و مبلغ آن را در میان خود سرشکن کنند، امروز این یکی ممکن است مرتکب خطائی شود و فردا دیگری (توضیح بیشتر را درباره این مسأله به بحث دیات از کتاب فقه ماکول می کنیم). به هر حال این برنامه یکنوع تعاون و همکاری در حفظ منافع متقابل است، و بهیچوجه مفهوم گناه دیگران را به گردن گرفتن ندارد، بخصوص که دیه قتل خطا اصلاً جریمه گناه نیست، بلکه جبران خسارت است (دقت کنید).

## آیه (14) تا (19) و ترجمه

(و لقد أرسلنا نوحا الى قومه فلبث فيهم ألف سنة الا خمسين عاما فاخذهم الطوفان وهم ظالمون) (14) (فانجيناها وأصحاب السفينة وجعلناها آية للعالمين) (15) (و ابراهيم اذ قال لقومه اعبدوا الله واتقوه ذلكم خير لكم ان كنتم تعلمون) (16) (انما تعبدون من دون الله آوثنا وتخلقون افكا ان الذين تعبدون من دون الله لا يملكون لكم رزقا فابتغوا عند الله الرزق واعبدوه و اشكروا له اليه ترجعون) (17) (وان تكذبوا فقد كذب أمم من قبلكم وما على الرسول الا البلاغ المبين) (18) (أولم يروا كيف يبدى الله الخلق ثم يعيده ان ذلك على الله يسير) (19)

ترجمه:

14 - ما نوح را به سوى قومش فرستادیم و او در میان آنها هزار سال، الا پنجاه سال، درنگ کرد اما سرانجام طوفان آنها را فرو گرفت در حالی که ظالم بودند.

15 - ما او و اصحاب کشتی را رهائی بخشیدیم و آنرا آیتی برای جهانیان قرار دادیم.

16 - ما ابراهیم را فرستادیم، هنگامی که به قومش گفت: خدا را پرستش کنید، و از او پرهیزید که این برای شما بهتر است اگر بدانید.

17 - شما غیر از خدا فقط بتها (قطعات سنگ و چوبی) را می پرستید و دروغهایی به هم می بافید، کسانی را که غیر از خدا پرستش می کنید مالک رزق شما نیستند، روزی را نزد خدا بطلبید و او را پرستش کنید و شکر او را بجا آورید، که به سوی او باز می گردید.

- 18 - اگر شما (مرا) تکذیب کنید، امتهای پیش از شما نیز (پیامبران را) تکذیب کردند وظیفه فرستاده خدا جز ابلاغ آشکار نیست.
- 19 - آیا آنها ندیدند چگونه خداوند آفرینش را آغاز می کند، سپس باز می گرداند؟ این کار برای خدا آسان است.

تفسیر:

اشاره ای به سرگذشت نوح و ابراهیم از آنجا که بحثهای گذشته سخن از آزمایش عمومی انسانها بود از اینجا به بعد بخشهایی از آزمایشهای سخت انبیاء و اقوام پیشین را منعکس می کند که چگونه تحت فشار و آزار دشمنان قرار گرفتند، و چگونه صبر کردند و سرانجام پیروزی نصیبشان شد، تا هم دلداری باشد برای یاران پیامبر اسلام (ﷺ) که در آن روز سخت در فشار دشمنان نیرومند در مکه بودند، و هم تهدیدی باشد برای دشمنان که مراقب پایان دردناک عمرشان باشد. نخست از اولین پیامبر اولوالعزم یعنی نوح (علیه السلام) شروع می کند و در عبارتی کوتاه آن بخش از زندگانش را که بیشتر متناسب وضع مسلمانان آن روز بود بازگو می کند.

می گوید: (ما نوح را به سوی قومش فرستادیم و او در میان آنها هزار سال بجز پنجاه سال، درنگ کرد) (ولقد ارسلنا نوحا الى قومه فلبث فيهم الف سنة الا خمسين عاما).

شب و روز مشغول تبلیغ و دعوت به سوی توحید بود، در خلوت و تنهایی، در میان جمعیت و با استفاده از هر فرصت، آنها را در این مدت طولانی یعنی 950 سال! به سوی خدا فرا خواند، و از این تلاش پیگیر خسته نشد و ضعف و فتوری به خود راه نداد، اما با اینهمه جز

گروه اندکی (حدود هشتاد نفر طبق نقل تواریخ) ایمان  
نیاوردند (یعنی بطور متوسط هر دوازده سال یکنفر!).  
بنابراین شما در راه دعوت به سوی حق و مبارزه با انحرافات خسته نشوید  
که برنامه شما در مقابل برنامه نوح (عَلَيْهِ السَّلَام) سهل و آسان است.  
ولی ببینید پایان این قوم ستمگر و لجوج به کجا رسید: (سرانجام طوفان  
عظیم آنها را فرو گرفت، در حالی که ظالم و ستمگر بودند) (فاخذهم الطوفان و  
هم ظالمون).

و به این ترتیب طومار زندگی ننگینشان درهم پیچیده شد، و کاخها و  
قصرها و جسدهای بیجانیشان در امواج طوفان دفن شد.  
تعبیر به (هزار سال الا پنجاه سال) - در حالی که ممکن  
بود از اول 950 سال بگوید - برای اشاره به عظمت و طول این  
زمان است، زیرا عدد (هزار) آن هم به صورت (هزار سال) برای  
مدت تبلیغ عدد بسیار بزرگی محسوب می شود.  
ظاهر آیه فوق این است که این مقدار، تمام عمر نوح نبود - هر چند تورات  
کنونی این عدد را برای تمام مدت عمر نوح ذکر کرده، (تورات -  
سفر تکوین فصل نهم) بلکه بعد از طوفان هم مدت دیگری زندگی کرد  
که طبق گفته بعضی از مفسران سیصد سال بود.

البته این عمر طولانی در مقیاس عمرهای زمان ما بسیار زیاد است و  
هیچگاه طبیعی به نظر نمی رسد، ممکن است میزان عمر در آن ایام با امروز  
تفاوت داشته، اصولاً قوم نوح چنانکه از بعضی مدارک به دست می آید  
عمر طولانی داشتند و در این میان خود نوح نیز فوق العاده بوده است، ضمناً این  
نشان می دهد که ساختمان وجود انسان به او امکان عمر طولانی می دهد.



مطالعات دانشمندان امروز نیز نشان داده که عمر انسان حد ثابت و معینی ندارد، و اینکه بعضی آن را محدود به 120 سال، یا کمتر و بیشتر، دانسته اند، کاملاً بی پایه است، بلکه با تغییر شرائط کاملاً ممکن است دگرگون شود. هم اکنون به وسیله آزمایشهایی توانسته اند عمر پاره ای از گیاهان و یا موجودات زنده دیگر را به دوازده برابر عمر معمولی و حتی در بعضی از موارد اگر تعجب نکنید به نهصد برابر! برسانند، و اگر موفق شوند با همین معیار عمر انسان را افزایش دهند، ممکن است انسان هزاران سال عمر کند. ضمناً باید توجه داشت که کلمه (طوفان) در اصل به معنی هر حادثه ای است که انسان را احاطه می کند (از ماده طواف) سپس به آب فراوان، یا سیل شدید که مساحت زیادی از زمین را فرا می گیرد و در خود فرو می برد، اطلاق شده است، همچنین به هر چیز شدید و فراوان که فراگیر باشد - اعم از باد و آتش و آب - نیز گفته می شود، و گاه به معنی تاریکی شدید شب نیز آمده است.

جالب اینکه می گوید: و هم ظالمون یعنی آنها به هنگام وقوع طوفان همچنان به ظلم و ستم خود ادامه می دادند، اشاره به اینکه اگر این کار را رها کرده و نادم می شدند و به سوی خدا می آمدند هرگز گرفتار چنین سرنوشتی نمی شدند.

در آیه بعد می افزاید: (ما نوح و اصحاب کشتی را رهایی بخشیدیم، و آن را آیت و نشانه ای برای جهانیان قرار دادیم) (فانجیناه و اصحاب السفینه و جعلناها آیه للعالمین).

سپس به دنبال ماجرای فشرده نوح (علیه السلام) و قومش به سراغ داستان ابراهیم (علیه السلام) دومین پیامبر بزرگ اولوالعزم می رود و می فرماید: (ما

ابراهیم را فرستادیم هنگامی که به قومش گفت: خدای یگانه را پرستش کنید و از او بیرهزید که این برای شما بهتر است اگر بدانید) (و ابراهیم اذ قال لقومه اعبدوا الله و اتقوه ذلکم خیر لکم ان کنتم تعلمون).

در اینجا دو برنامه مهم اعتقادی و عملی انبیا، را که دعوت به (توحید) و (تقوا) بوده است یکجا بیان کرده و در پایان می گوید: اگر شما درست بیندیشید پیروی از توحید و تقوا برای شما بهتر است که دنیایان را از آلودگیهای شرک و گناه و بدبختی نجات می دهد، و آخرت شما نیز سعادت جاویدان است.

سپس ابراهیم (علیه السلام) به دلائل بطلان بت پرستی می پردازد و با چند تعبیر مختلف که هر کدام متضمن دلیلی است، آئین آنها را شدیداً محکوم می کند.

نخست می گوید: (شما غیر از خدا فقط بتهایی را می پرستید) (انما تعبدون من دون الله اوثانا).

همان بتهایی که مجسمه های بیروحو می هستند، مجسمه هایی بی اراده، بی عقل و شعور و فاقد همه چیز که چگونگی منظره آنها خود دلیل گویائی بر بطلان عقیده بت پرستی است (توجه داشته باشید (اوثان) جمع (وثن) - بر وزن صنم - به معنی سنگهایی است که آن را می تراشیدند و عبادت می کردند).

بعد از این فراتر می رود و می گوید: نه تنها وضع این بتها نشان می دهد که معبود نیستند، بلکه شما نیز می دانید که خودتان دروغهایی به هم می بافید و نام معبود را بر این بتها می گذارید (و تخلقون افکا).

شما چه دلیلی برای این دروغ بزرگ دارید؟ جز یک مشت اوهام و خرافات!.

از آنجا که (تخلقون) از ماده (خلق) است که گاهی به معنی آفریدن و ساختن می آید و گاه به معنی دروغ گفتن، بعضی از مفسران تفسیر دیگری برای این جمله غیر از آنچه در بالا گفتیم ذکر کرده اند، و گفته اند منظور این است که شما این بتها (این معبودهای قلابی) را با دست خود می تراشید و خلق می کنید (بنابراین) (افک) به معنی معبودهای دروغین است و (خلق) به معنی تراشیدن).

سپس به دلیل سومی می پردازد که پرستش شما نسبت به این بتها یا به خاطر منافع مادی است و یا سرنوشتتان در جهان دیگر، و هر کدام باشد باطل است،

چرا که (کسانی را که غیر از خدا می پرستید، قادر نیستند به شما رزق و روزی دهند) (ان الذین تعبدون من دون الله لا یملکون لکم رزقا).

شما خود قبول دارید که بتها خالق نیستند، بلکه خالق خدا است بنابراین روزی دهنده نیز او است (سپس روزی را نزد خدا جستجو کنید) (فابتغوا عند الله الرزق).

و چون روزی دهنده او است (او را عبادت کنید و شکر او را بجا آورید) (واعبدوه و اشکروا له).

به تعبیر دیگری از انگیزه های عبادت، حس شکرگزاری است در مقابل منعم حقیقی، شما می دانید منعم حقیقی خدا است، پس شکر و عبادت نیز مخصوص ذات پاک خدا است.

و اگر زندگی سرای دیگر را می طلبید بدانید (بازگشت همه شما به سوی او است) و نه به سوی بتها! (الیه ترجعون).

بتها نه در اینجا منشا اثری هستند و نه آنجا.

به این ترتیب با چند دلیل کوتاه و روشن، منطق واهی آنها را می کوبد.

سپس ابراهیم (علیه السلام) به عنوان تهدید، و همچنین بی اعتنائی نسبت به آنها، می گوید: (اگر شما سخنان مرا تکذیب کنید مطلب تازه ای نیست، امتهای پیش از شما نیز پیامبرشان را تکذیب کردند) (و به سرنوشت دردناکی گرفتار شدند) (وان تکذبوا فقد کذب امم من قبلکم).

(وظیفه رسول و فرستاده خدا جز ابلاغ آشکار نیست خواه پذیرا شوند یا نشوند) (وما علی الرسول الا البلاغ المبین).

منظور از امتهای پیشین، قوم نوح و اقوامی بودند که بعد از آنها روی کار آمدند.

البته ارتباط آیات ایجاب می کند که این جمله از سخنان ابراهیم (علیه السلام) باشد و بسیاری از مفسران نیز همین تفسیر را پذیرفته، یا به عنوان یک احتمال ذکر کرده اند.

احتمال دیگر اینکه روی سخن در این آیه به مشرکان مکه و معاصران پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) است، و جمله (کذب امم من قبلکم) تناسب بیشتری با آن دارد، بعلاوه شبیه این تعبیر که در آیه 25 زمر و 25 فاطر آمده نیز در مورد پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم) و مشرکان عرب است، ولی به هر حال هر کدام از این دو تفسیر باشد از نظر نتیجه تفاوتی پیدا نمی کند.

در اینجا قرآن داستان ابراهیم را موقتاً رها کرده و بحثی را که ابراهیم در زمینه توحید و بیان رسالت خویش داشت به وسیله ذکر دلیل بر معاد تکمیل می کند، می گوید:

(آیا این منکران معاد، ندیدند چگونه خداوند آفرینش را آغاز می کند سپس آن را بازمی گرداند؟) (اولم یروا کیف یبدی الله الخلق ثم یعیده).

منظور از رؤیت و دیدن در اینجا همان مشاهده قلبی و علم است، یعنی آیا آنها چگونگی آفرینش الهی را نمی دانند، همان کسی که قدرت بر (ایجاد نخستین) داشته قادر بر اعاده آن نیز هست، که قدرت بر یک چیز، قدرت بر امثال و اشباه آن نیز می باشد.

این احتمال نیز وجود دارد که (رؤیت) در اینجا به همان معنی مشاهده با چشم باشد، چرا که انسان در این دنیا زنده شدن زمینهای مرده و روئیدن گیاهان و تولد اطفال از نطفه و جوجه ها را از تخم مرغ با چشم دیده است، کسی که قدرت بر چنین کاری دارد می تواند بعد از مرگ مردگان را حیات ببخشد.

و در پایان آیه به عنوان تاءکید می افزاید: (این کار برای خدا سهل و آسان است) (ان ذلك علی الله یسیر).

چرا که تجدید حیات در برابر ایجاد روز نخست مسأله ساده تری محسوب می شود.

البته این تعبیر به تناسب فهم و منطق انسانها است، و گرنه ساده و مشکل در برابر کسی که قدرتش بیانتهاست مفهومی ندارد، این قدرتهای محدود ما است که این مفاهیم را آفریده، و با توجه به کارآمد آن، اموری مشکل و اموری آسان شدند (دقت کنید).

## آیه (20) تا (23) و ترجمه

(قل سیروا فی الارض فانظروا کیف بداء الخلق ثم الله ینشی النشاة الاخرة ان الله علی کل شیء قذیر) (20) (یعذب من یشاء و یرحم من یشاء و الیه تقلبون) (21) (وما أنتم بمعجزین فی الارض و لا فی السماء و ما لکم من دون الله من ولی و لا نصیر) (22) (والذین کفروا بآیات الله و لقاءه أولئک یتسوا من رحمتی و أولئک لهم عذاب ألیم) (23)

ترجمه:

20 - بگو، در زمین سیر کنید و بنگرید خداوند چگونه آفرینش را آغاز کرده؟ سپس خداوند (به همین گونه) جهان آخرت را ایجاد می کند، خداوند بر هر چیز قادر است.

21 - هر کس را بخواهد (و مستحق بداند) مجازات می کند، و هر کس را بخواهد مورد رحمت قرار می دهد، و به سوی او باز می گردید.

22 - شما هرگز نمی توانید بر اراده خدا چیره شوید و از حوزه قدرت او در زمین و آسمان فرار کنید، و برای شما جز خدا ولی و یابری نیست.

23 - کسانی که به آیات خدا و لقای او کافر شدند از رحمت من مأیوسند، و برای آنها عذاب دردناکی است.

تفسیر:

مأیوسان از رحمت خدا

این آیات همچنان بحث معاد را تعقیب می کند و به صورت جمله های معترضه ای است در وسط داستان ابراهیم (علیه السلام).

این نخستین بار نیست که با چنین طرز بحثی روبرو می شویم، روش قرآن این است که وقتی بیان داستانی به مرحله حساس می رسد برای نتیجه گیری بیشتر موقتا دنباله آن را رها کرده و به نتیجه گیریهای لازم می پردازد. به هر حال در نخستین آیه مورد بحث مردم را به سیر آفاقی در مسأله معاد دعوت می کند در حالی که آیه قبل، بیشتر جنبه (سیر انفسی) داشت. می فرماید: (بگو بروید و در روی زمین سیر کنید، انواع موجودات زنده را ببینید اقوام و جمعیت‌های گوناگون را با ویژگی‌هایشان ملاحظه کنید و بنگرید خداوند آفرینش نخستین آنها را چگونه ایجاد کرده است)؟ **(قل سیروا فی الارض فانظروا کیف بدء الخلق)**.

(سپس همان خداوندی که قدرت بر ایجاد این همه موجودات رنگارنگ و اقوام مختلف دارد، نشأة آخرت را ایجاد می کند) **(ثم الله ینشیء نشأة الاخرة)**. چرا که او با خلقت نخستین، قدرتش را بر همگان ثابت کرده است، آری (خداوند بر هر چیزی قادر و توانا است) **(ان الله علی کل شیء قدير)**

هم این آیه و هم آیه قبل از آن، امکان معاد را از طریق وسعت قدرت خداوند اثبات می کند، با این تفاوت که اولی پیرامون خلقت نخستین درباره خود انسان و آنچه اطراف او است سخن می گوید و آیه دوم دستور به مطالعه حالات اقوام و موجودات دیگر می دهد تا حیات نخستین را در چهره های مختلف و در شرائط کاملاً متفاوت ببینند و به عمومیت قدرت خدا آشنا شوند و به توانائی او بر اعاده این حیات پی ببرند.

در حقیقت همانگونه که اثبات توحید گاه از مشاهده (آیات انفسی) است و گاه (آیات آفاقی) اثبات معاد نیز از هر دو طریق انجام می گیرد.

امروز این آیه برای دانشمندان معنی دقیقتر و عمیقتری می تواند ارائه دهد و آن اینکه بروند و آثار موجودات زنده نخستین را که به صورت فسیلها و غیر آن در اعماق دریاها، در دل کوه ها، و در لابلای طبقات زمین است ببینند، و به گوشه ای از اسرار آغاز حیات در کره زمین و عظمت و قدرت خدا پی برند و بدانند که او بر اعاده حیات قادر است.

ضمنا واژه (نشاء) در اصل به معنی ایجاد و تربیت چیزی است و گاه از دنیا به (نشاء اولی) و از قیامت به (نشاء آخرت) تعبیر می شود.

این نکته نیز قابل توجه است که در ذیل آیه گذشته (ان ذلک علی الله یسیر) آمده بود و در اینجا (ان الله علی کل شیء قدیر)، این تفاوت ممکن است به خاطر آن باشد که اولی یک مطالعه محدود را بیان می کند و دومی یک مطالعه وسیع و گسترده را.

سپس به ذکر یکی از مسائل مربوط به معاد می پردازد، و آن مسأله رحمت و عذاب است می گوید: (او در قیامت هر کس را بخواهد و مستحق بداند مجازات می کند، و هر کس را بخواهد و لایق ببیند مورد رحمت قرار می دهد، و به سوی او بازگشت می کنید) (یعذب من یشاء و یرحم من یشاء و الیه تقلبون).

با اینکه رحمت الهی بر غضبش پیشی گرفته اما در اینجا نخست سخن از عذاب می گوید بعد رحمت، چرا که در مقام تهدید است، و مناسب مقام تهدید، همین است.

در اینجا این سؤال پیش می آید که چگونه اول سخن از عذاب و رحمت می گوید و بعد سخن از بازگشت مردم به سوی او، در حالی که قضیه بر عکس است، نخست مردم در پیشگاه او حاضر می شوند و بعد



مشمول رحمت یا عذاب می گردند، و شاید همین امر سبب شود که بعضی این عذاب و رحمت را عذاب و رحمت دنیا بدانند.

در پاسخ می گوئیم: عذاب و رحمت به قرینه آیات قبل و بعد ظاهراً همان عذاب و رحمت قیامت است، و جمله (الیه تقلبون) می تواند اشاره به دلیل آن باشد، یعنی چون بازگشت همه شما به سوی او است و حساب و کتابتان نزد او، پس عذاب و رحمت نیز در اختیار او و با اراده او است. این معنی نیز بعید نیست که عذاب و رحمت در این آیه مفهوم وسیعی داشته باشد که عذاب و رحمت دنیا و آخرت را شامل شود.

این نکته نیز روشن است که مراد از جمله (من یشاء) (هر که را بخواهد) همان مشیت تواءم با حکمت است یعنی هر که را شایسته و مستحق بداند که مشیت خدا بی حساب نیست و هماهنگ با شایستگیها و استحقاقها است. جمله (تقلبون) از ماده (قلب) در اصل به معنی دگرگون ساختن چیزی از صورتی به صورت دیگر است، و از آنجا که در قیامت انسان از صورت خاک بیجان به صورت موجود زنده کاملی در می آید، این تعبیر در مورد آفرینش مجدد او آمده است.

این تعبیر ممکن است اشاره به این نکته نیز بوده باشد که در سرای آخرت انسان آنچنان دگرگون و زیر و رو می شود که باطنش ظاهر می گردد و اسرار درونش آشکار، و به این ترتیب معنی آیه 9 سوره طارق یوم تبلی السرائر (روزی که اسرار درون آشکار می گردد) را تداعی می کند.

در تکمیل این بحث که عذاب و رحمت به دست خدا است، و بازگشت همه به سوی او است، می افزاید: اگر تصور کنید می توانید از قلمرو حکومت خداوند بیرون روید و چنگال مجازات گریبان شما را

نگیرد، سخت در اشتباهید چرا (که شما نمی توانید بر اراده خداوند چیره شوید و از دست قدرت او در زمین یا آسمان فرار کنید) (و ما انتم بمعجزین فی الارض و لا فی السماء).

و اگر تصور کنید سرپرست و یآوری از شما دفاع می کند، آنهم اشتباه محض است زیرا (برای شما جز خدا، ولی و یآوری نیست) (و ما لکم من دون الله من ولی ولا نصیر).

در حقیقت رهائی از چنگال عذاب پروردگار یا به این است که از قلمرو حکومت او بیرون روید، یا بمانید و با تکیه کردن بر قدرت دیگران از خویشتن دفاع کنید، نه بیرون رفتن امکان پذیر است که همه جا کشور او است و تمام عالم هستی ملک پهناور او، و نه کسی وجود دارد که بتواند در برابر قدرتش قد علم کند و به دفاع از شما برخیزد.

در اینجا دو سؤال باقی میماند:

نخست اینکه: با توجه به این واقعیت که نظر در این آیه به مشرکان و کفار است و آنها از ساکنان زمینند، تعبیر به (و لا فی السماء) چه مفهومی می تواند داشته باشد؟

در پاسخ باید گفت: این تعبیر یکنوع تاءکید و مبالغه است یعنی شما نه می توانید در محدوده زمین از قلمرو قدرت خدا بیرون روید و نه در آسمانها که اگر فرضاً قدرت می داشتید و به آسمان هم می رفتید باز هم تحت قدرت او بودید.

یا اینکه نه بوسیله زمینیان می توانید خداوند را در مشیتش عاجز کنید نه معبودانی که برای خود در آسمان می پنداشتید، همچون فرشتگان و جنیان (البته تفسیر اول مناسبتر است).

دیگر اینکه فرق میان (ولی) و (نصیر) چیست؟

مرحوم طبهرسی در مجمع البیان می گوید: (ولی کسی است که بدون درخواست به انسان کمک کند، اما نصیر اعم از آنست، گاه با درخواست و گاه بدون درخواست کمک می نماید) بلکه می توان گفت با توجه به مقابله این دو کلمه، ولی اشاره به سرپرستی است که بدون تقاضا کمک می کند و نصیر فریادرس و یآوری است که بعد از تقاضای کمک به یاری انسان می شتابد.

و به این ترتیب قرآن تمام درهای فرار از چنگال مجازات الهی را به روی این مجرمان می بندد.

لذا در آیه بعد بطور قاطع می فرماید: (کسانی که به آیات خدا و لقای او کافر شدند از رحمت من مأیوسند) **(و الذین کفروا بآیات الله و لقاءه اولئک یتسوا من رحمتی).**

سپس برای تاءکید می افزاید: (برای آنها عذاب دردناکی است) **(و اولئک لهم عذاب الیم).**

این (عذاب الیم) لازمه مأیوس شدن از رحمت خدا است.

منظور از (آیات الله)، یا (آیات تکوینی) یعنی آثار عظمت الهی در نظام آفرینش است و در این صورت اشاره به مساءله توحید می باشد، در حالی که (لقاءه) اشاره به مساءله معاد است یعنی آنها هم منکر مبدء هستند و هم منکر معاد.

و یا اشاره به (آیات تشریعی) یعنی آیاتی که خداوند بر پیامبران نازل کرده که هم از مبدء سخن می گوید و هم از نبوت و هم از معاد، و در این صورت تعبیر به (لقاءه) از قبیل ذکر عام بعد از خاص است.

این احتمال نیز وجود دارد که منظور همه آیات خدا در عالم آفرینش و تشریع است.

ذکر این نکته نیز لازم است که (یئسوا) (مائیوس شدند) (فعل ماضی) است، هر چند هدف اصلی آن آینده یعنی قیامت می باشد، زیرا معمول عرب این است که حوادث آینده هنگامی که صددرصد قطعی باشد گاهی با فعل ماضی از آن تعبیر می کند.

## آیه (24) تا (27) و ترجمه

(فما كان جواب قومه الا أن قالوا اقتلوه أو حرقوه فانجاء الله من النار ان في ذلك لآيات لقوم يؤمنون) (24) (وقال انما اتخذتم من دون الله أوثنا مودة بينكم في الحياة الدنيا ثم يوم القيامة يكفر بعضكم ببعض ويلعن بعضكم بعضا وماوئلكم النار وما لكم من ناصرين) (25) (فامن له لوط وقال اني مهاجر الى ربى انه هو العزيز الحكيم) (26) (ووهبنا له اسحاق ويعقوب وجعلنا في ذريته النبوة والكتاب واتيناه أجره في الدنيا وانه في الآخرة لمن الصالحين) (27)

ترجمه:

24 - اما جواب قوم او (ابراهيم) چیزی جز این نبود که گفتند، او را به قتل برسانید یا بسوزانید، ولی خداوند او را از آتش رهایی بخشید، در این ماجرا نشانه هائی است برای کسانی که ایمان می آورند.

25 - (ابراهيم) گفت: شما غیر از خدا بتهائی برای خود انتخاب کرده اید که مایه دوستی و محبت میان شما در زندگی دنیا باشد، سپس روز قیامت هر یک به دیگری کافر می شوید و یکدیگر را لعن می کنید و جایگاه شما آتش است و هیچ یار و یآوری نخواهید داشت!

26 - لوط به او (ابراهيم) ایمان آورد و (ابراهيم) گفت من به سوی پروردگارم هجرت می کنم که او عزیز و حکیم است.

27 - و ما به او اسحق و یعقوب را بخشیدیم، و در دودمانش نبوت و کتاب آسمانی قرار دادیم، پاداش او را در دنیا دادیم و در آخرت از صالحان است.

تفسیر:

طرز پاسخ مستکبران به ابراهیم (علیه السلام)

حال نوبت آن است که ببینیم این قوم گمراه در برابر دلائل سه گانه ابراهیم (علیه السلام) در زمینه توحید و نبوت و معاد چه گفتند؟ آنها قطعاً پاسخ منطقی نداشتند و لذا مانند همه زورمندان قلدر بی منطق تکیه بر قدرت شیطانیشان کردند، و فرمان قتل او را صادر نمودند چنانکه قرآن می گوید: (قوم ابراهیم جوابی جز این نداشتند که گفتند او را به قتل برسانید یا بسوزانید!) (فما كان جواب قومه الا ان قالوا اقتلوه او حرقوه).

از این تعبیر استفاده می شود که گروهی طرفدار سوزاندن ابراهیم بودند در حالی که گروهی دیگر اعدام او را به وسیله شمشیر و امثال آن پیشنهاد می کردند سرانجام گروه اول پیروز شدند چون معتقد بودند بدترین نوع اعدام همان سوزاندن با آتش است.

این احتمال نیز وجود دارد که همه آنها نخست به اعدام او با وسائل معمولی می اندیشیدند، ولی بعداً همگی اتفاق بر این کردند که او را آتش بزنند و حداکثر شدت عمل را به خرج دهند.

در اینجا سخنی در مورد چگونگی آتش سوزی ابراهیم به میان نیامده است، همین اندازه در دنباله آیه فوق می خوانیم خداوند او را از آتش رهائی بخشید (فانجاه الله من النار).

ولی شرح ماجرای آتش سوزی در سوره انبیاء آیه 68 - 70 آمده است که در جلد سیزدهم تفسیر نمونه صفحه 443 به بعد مشروحا از آن بحث کرده ایم.

در پایان می افزاید در این ماجرا آیات و نشانه هائی است برای جمعیتی که ایمان دارند (ان فی ذلك لآیات لقوم یؤمنون).

نه یک نشانه بلکه نشانه هائی در این حادثه وجود دارد، زیرا از یکسو عدم تاءثیر آتش در جسم ابراهیم معجزه روشنی بود، تبدیل آتش به گلستان - طبق معروف - معجزه دیگری، عدم توانائی این گروه عظیم قدرتمند در برابر یک فرد که ظاهراً دستش از هر وسیله ای خالی بود معجزه سومی است.

و عدم تاءثیر این حادثه عجیب خارق العاده در قلب آن سیاه دلان نیز نشانه ای از قدرت خدا است که توفیق را از اینگونه افراد لجوج چنان سلب می کند که بزرگترین آیات در آنها اثر نمی گذارد!

در روایتی آمده است هنگامی که ابراهیم را دست و پا بسته به میان آتش افکندند تنها چیزی که از او سوخت همان طنابی بود که او را با آن محکم بسته بودند.

آری آتش جهل و جنایت تبهکاران تنها وسائل اسارت را سوخت و ابراهیم آزاد شد! و این خود آیت دیگری محسوب می شود، و شاید به خاطر همینها است که در داستان نوح و نجات او با کشتی می فرماید: (جعلناها آیه ) (به صورت مفرد) در اینجا می فرماید: (لآیات ) (به صورت جمع).

به هر حال ابراهیم (علیه السلام) از آن آتش عظیم به صورت خارق العاده ای به لطف پروردگار رهائی یافت، ولی نه تنها دست از بیان هدفهای خود بر نداشت بلکه شتاب و سرعت و حرارت بیشتری به آن داد.

(ابراهیم به آنها گفت: شما غیر از خدا بتنهائی برای خود انتخاب کرده اید که مایه دوستی و محبت میان شما در زندگی دنیا باشد، اما بدانید روز قیامت این رشته محبت به کلی از هم گسسته می شود، و هر یک از شما

به دیگری کافر می گردد، و یکدیگر را لعن و نفرین می کنید و جایگاه همه شما آتش است، و هیچ یار و یآوری نخواهید داشت ) (وقال انما اتخذتم من دون الله اوثانا مودة بينكم في الحياة الدنيا ثم يوم القيامة يكفر بعضكم ببعض ويلعن بعضكم بعضا و ماواكم النار و ما لكم من ناصرین).

چگونه انتخاب بتها مایه مودت میان بت پرستان می شد؟

این سؤالی است که از چند راه می توان به آن پاسخ گفت:

نخست اینکه پرستش بت برای هر قوم و قبیله ای به اصطلاح رمز وحدت بود زیرا هر گروهی بتی برای خود انتخاب کرده بود، چنانکه در مورد بتهای معروف جاهلیت عرب نیز نوشته اند که هر یک از آنها تعلق به اهل شهر یا قبیله ای داشت (از جمله بت (عزی) مخصوص قریش بود و (لات) از آن طایفه ثقیف و (منات) مخصوص اوس و خزرج).

دیگر اینکه پرستش بتها پیوندی میان آنها و نیاکانشان ایجاد می کرد و غالبا متعذر به همین عذر می شدند که اینها آثار نیاکان ما است و ما از آنها پیروی می کنیم.

از این گذشته سران کفار پیروان خود را دعوت به پرستش بتها می کردند و این حلقه اتصالی بین (سران) و (پیروان) بود.

ولی در قیامت همه این پیوندهای پوچ و پوسیده و پوشالی از هم گسسته می شود و هر یک گناه را به گردن دیگری می اندازد و او را لعن و نفرین می کند، و از عمل او بیزاری می جوید، حتی معبودهای آنان که به پندار خامشان وسیله ارتباط آنها با خدا بودند و درباره آنها می گفتند (ما نعبدهم الا ليقربونا الى الله زلفی) (ما آنها را نمی پرستیم مگر به خاطر اینکه ما را به خدا نزدیک کنند) (سوره زمر آیه 30)، از آنها بیزاری می جویند.



چنانکه قرآن می گوید در سوره مریم آیه 82: **(کلا سیکفرون بعبادتهم و یکنونون علیهم ضدا)**: (به زودی آنها عبادت پرستش کنندگان را انکار می کنند و بر ضد آنها خواهند بود)!

بنابراین منظور از کافر شدن به یکدیگر، و لعن کردن بعضی به بعضی، این است که در آن روز، آنها از یکدیگر بیزاری می جویند و آنچه مایه پیوند محبت دروغینشان در دنیا بود مایه عداوت و بغضشان در آخرت می شود، چنانکه قرآن در آیه 67 سوره زخرف می گوید: **(الاخلاء یومئذ بعضهم لبعض عدوا الا المتقین)**: (دوستان در آن روز دشمن یکدیگر می شوند مگر پرهیزکاران)!

از بعضی روایات استفاده می شود که این حکم مخصوص بت پرستان نیست بلکه تمام کسانی که امام و پیشوای باطلی برای خود برگزیدند، دنبال او راه افتادند و با او پیمان مودت بستند در قیامت دشمن یکدیگر می شوند، از هم بیزاری می جویند و یکدیگر را لعنت می کنند. در حالی که پیوند محبت مؤمنان که بر اساس توحید و خداپرستی و اطاعت فرمان حق در این دنیا تشکیل شده است، رنگ جاودانی به خود خواهد گرفت و در آنجا محکمتر می شود، حتی از بعضی از روایات استفاده می شود که مؤمنان در آنجا برای یکدیگر استغفار و شفاعت می کنند، در حالی که مشرکان به لعن کردن یکدیگر مشغولند.

در آیه بعد اشاره به ایمان لوط و هجرت ابراهیم می کند، می گوید (لوط به ابراهیم ایمان آورد) **(فامن له لوط)**.

(لوط) خود از پیامبران بزرگ خدا بود و با ابراهیم خویشاوندی نزدیک داشت (می گویند: پسر خواهر ابراهیم بود) از آنجا که پیروی یک

فرد بزرگ به منزله پیروی یک امت و ملت است، خداوند در اینجا  
مخصوصاً از ایمان لوط آن شخصیت والای معاصر ابراهیم سخن می گوید: تا  
روشن شود اگر دیگران ایمان نیاوردند مهم نبود.

البته به نظر می رسد که در سرزمین بابل دلهای آماده ای برای پذیرش  
دعوت ابراهیم بود و پس از مشاهده آن معجزه عظیم به او گرویدند، ولی مسلماً  
در اقلیت قرار داشتند.

سپس می افزاید: (ابراهیم گفت: من به سوی پروردگارم هجرت می کنم که او  
عزیز و حکیم است) (و قال انی مهاجر الی ربی انه هو العزیز الحکیم).

روشن است هنگامی که رهبران الهی رسالت خود را در یک منطقه به انجام  
رساندند و محیط آنقدر آلوده و تحت فشار جباران قرار داشت که پیشرفت  
دعوت آنها را متوقف نمود، باید از آنجا به منطقه ای دیگر هجرت کنند تا  
دعوت الهی را گسترش دهند.

ابراهیم (علیه السلام) نیز از سرزمین بابل - به اتفاق لوط و همسرش ساره - به  
سوی سرزمین شام، مهد انبیاء و توحید، حرکت کرد، تا بتواند در آنجا عده  
وعده ای فراهم سازد و دعوت توحید را وسعت بخشد.

جالب اینکه ابراهیم (علیه السلام) می گوید: (من به سوی پروردگارم هجرت می  
کنم) چرا که این راه، راه پروردگار بود، راه رضای او، و راه دین و آئین او.  
البته بعضی احتمال داده اند که ضمیر (قال) به (لوط) بازگردد، یعنی لوط  
گفت: من به سوی خدای خودم هجرت می کنم، ظاهر جمله نیز با این معنی  
سازگار است، ولی شواهد تاریخی و قرآنی نشان می دهد که مرجع ضمیر  
(ابراهیم) است، و هجرت لوط نیز به تبعیت ابراهیم بود.

شاهد این سخن آیه 99 سوره صافات است که از قول ابراهیم می گوید: **(انی ذاهب الی ربی سیهدين)**: (من به سوی خدای خودم می روم و او مرا هدایت خواهد کرد).

در آخرین آیه مورد بحث سخن از مواهب چهارگانه ای است که خداوند بعد از این هجرت بزرگ به ابراهیم داد.

نخست فرزندان لایق و شایسته بود، فرزندی که بتواند چراغ ایمان و نبوت را در دودمان او روشن نگهدارند، می گوید: (ما به او اسحاق و یعقوب را بخشیدیم) **(ووهبنا له اسحق و یعقوب)**.

دو پیامبر بزرگ و شایسته که هر کدام راه و خط ابراهیم (علیه السلام) بت شکن را تداوم بخشیدند.

دیگر اینکه: (در دودمان ابراهیم، نبوت و کتاب آسمانی قرار دادیم) **(و جعلنا فی ذریته النبوة و الکتاب)**.

نه تنها اسحاق و یعقوب (فرزند و فرزندزاده او) پیامبر بودند که ادامه خط نبوت در دودمان او تا خاتم انبیاء (صلی الله علیه و آله و سلم) جریان یافت، پیامبرانی پشت سر یکدیگر از این دودمان بزرگ برخاستند و جهان را به نور توحید روشن ساختند.

سوم اینکه: (ما پاداش دنیوی او را دادیم) **(وآتینا اجره فی الدنیا)**.

این پاداش که به صورت سربسته بیان شده ممکن است اشاره به امور مختلفی باشد: مانند نام نیک و لسان صدق در میان همه امتها، چرا که همه به ابراهیم (علیه السلام) به عنوان یک پیامبر عظیم الشان احترام می گذارند، به وجود او افتخار می کنند و شیخ الانبیاءش می نامند.

آبادی سرزمین مکه به دعای او، و جذب همه دلها به سوی او و یادآوری  
خاطرات پرشکوه و ایمان آفرین و سازنده اش همه سال در مراسم حج یکی  
دیگر از این پاداشها است.

چهارم اینکه (او در آخرت نیز از صالحان است) (وانه فی الآخرة لمن  
الصالحین).

و این یک مجموعه کامل از افتخارات را تشکیل می دهد.

نکته ها:

#### 1 - بزرگترین افتخار

داخل بودن در صالحان به طوری که از آیات زیادی از قرآن بر می آید  
اوج افتخاری است که ممکن است نصیب یک انسان بشود، و لذا  
بسیاری از پیامبران از خدا تقاضا می کردند که آنها را در زمره صالحان قرار  
دهد.

(یوسف) بعد از رسیدن به برترین پیروزیهای ظاهری به پیشگاه خدا  
عرض می کند: (توفی مسلما و الحقنی بالصالحین): (مرا مسلمان بمیران و به  
صالحان ملحق کن) (یوسف - 101).

(سلیمان) نیز با تمام حشمت و جاه و جلالش عرض می کند: (ادخلنی  
برحمتک فی عبادک الصالحین): (خداوندا مرا به رحمتت در بندگان  
صالحت داخل کن) (نمل - 19).

(شعیب) آن پیامبر بزرگ هنگامی که قراردادش با موسی تمام می شود  
می گوید: (ستجدنی انشاء الله من الصالحین): (به خواست خدا مرا از  
صالحان خواهی یافت) (قصص - 27).

(ابراهیم) نیز هم برای خودش تقاضا می کند که در زمره صالحان باشد: (رب  
هب لی حکما و الحقنی بالصالحین) (شعراء - 83).

و هم تقاضا می کند که فرزندان صالحی داشته باشد: (رب  
هب لی من الصالحین) (صافات - 100).

در آیات بسیاری نیز هنگامی که خداوند می خواهد پیامبران بزرگی را مدح  
کند آنها را به قرار گرفتن در زمره صالحان توصیف می نماید.  
از مجموع این آیات به خوبی استفاده می شود که صالح  
بودن، عالیتین مرحله تکامل یک انسان است.

صالح بودن یعنی چه؟ یعنی: شایستگی از نظر اعتقاد و ایمان،  
شایستگی از نظر عمل، و شایستگی از نظر گفتار و اخلاق.

نقطه مقابل صالح، فاسد است و می دانیم (فساد در ارض)  
تعبیری است که شامل تمام ظلمها و ستمها و زشتکاریها می شود.  
در قرآن مجید گاهی (صلاح) در برابر (فساد) به کار رفته، و  
گاه در مقابل (سیئه) که به معنی گناه و بدیها است.

## 2 - مواهب عظیم ابراهیم

بعضی از مفسران گفته اند که در آیه فوق نکته لطیفی وجود دارد و آن  
اینکه: خداوند تمام احوال ناراحت کننده ابراهیم (علیه السلام) را به  
ضد آن تبدیل کرد:

بت پرستان بابل می خواستند ابراهیم را با آتش بسوزانند آتش گلستان شد.  
آنها می خواستند او همیشه تنها بماند، خداوند آنچنان جمعیت و کثرتی برای  
او قرار داد که دنیا از دودمان ابراهیم پر شد.

بعضی از نزدیکترین افراد به او گمراه و بت پرست بودند - از جمله آزر - خداوند در عوض به او فرزندی داد که هم خود هدایت یافته بودند و هم هدایتگر دیگران شدند.

ابراهیم (علیه السلام) در آغاز مال و جاهی نداشت، اما خداوند در پایان مال و جاه عظیمی به او عطا کرد.

ابراهیم (علیه السلام) در ابتداء بقدری گمنام بود که حتی بت پرستان بابل هنگامی که می خواستند از او یاد کنند می گفتند: سمعنا فتی یذکرهم یقال له ابراهیم: (شنیدیم جوانکی گفتگوی بتها را می کرد که به او ابراهیم می گفتند)! اما خدا آنچنان اسم و آوازه ای به او داد که به عنوان شیخ الانبیاء یا شیخ المرسلین معروف شد.

آیه (28) تا (30) و ترجمه

(و لوطا اذ قال لقومه انکم لتاتون الفاحشة ما سبقکم بها من أحد من العالمین) (28) (أئنکم لتاتون الرجال و تقطعون السبیل و تاتون فی نادیکم المنکر فما کان جواب قومه الا أن قالوا ائتنا بعذاب الله ان کنت من الصادقین) (29) (قال رب انصرنی علی القوم المفسدین) (30)

ترجمه:

28 - و لوط را فرستادیم هنگامی که به قوم خود گفت: شما کار بسیار زشتی انجام می دهید که احدی از مردم جهان قبل از شما آنرا انجام نداده!  
29 - آیا شما به سراغ مردان می روید، و راه تداوم نسل انسان را قطع می کنید، و در مجلساتان اعمال منکر انجام می دهید؟!، اما پاسخ قومش جز این چیزی نبود که گفتند: اگر راست می گوئی عذاب الهی را برای ما بیاور!  
30 - (لوط) عرض کرد: پروردگارا مرا در برابر این قوم مفسد یاری فرما.

تفسیر:

آلوده دامنان خیره سر!

بعد از بیان گوشه ای از ماجرای ابراهیم (علیه السلام) به سراغ ذکر بخشی از سرگذشت پیامبر هم عصرش لوط (علیه السلام) می پردازد و می فرماید:  
(ما لوط را فرستادیم به

بیاور هنگامی را که به قومش گفت: شما کار بسیار زشتی را انجام می دهید که احدی از جهانیان تاکنون مرتکب آن نشده است)!(و لوطا اذ قال لقومه انکم لتاتون الفاحشة ما سبقکم بها من احد من العالمین).

(فاحشه) - چنانکه قبلا هم گفته ایم از ماده (فحش) در اصل به معنی هر فعل یا سخن بسیار زشت و زننده است، و در اینجا کنایه از (همجنس گرایی) است.

از جمله ما سبقکم بها من احد من العالمین به خوبی استفاده می شود که این عمل زشت و ننگین لااقل به صورت همگانی و عمومی و در آن شکل زننده در میان هیچ قوم و ملتی سابقه نداشته است.

در حالات قوم لوط نوشته اند یکی از عوامل اصلی آلودگی آنها به این گناه این بود که آنها مردمی بخیل بودند، و چون شهرهای آنها بر سر راه کاروانهای شام قرار داشت آنها با انجام این عمل نسبت به بعضی از عابرین و میهمانان آنها را از خود متنفر کردند، ولی کم کم تمایلات همجنس گرایی در میان خود آنها قوت گرفت و در لجنزار (لواط) فرو رفتند.

به هر حال آنها هم بار گناه خویش را بر دوش می کشند و هم بار گناه کسانی را که در آینده از عمل آنها پیروی می کنند (بی آنکه از گناه آنان چیزی کاسته شود) چرا که بنیانگذار این سنت شوم و پلید بودند، و می دانیم هر کس سنتی بگذارد در اعمال کسانی که به آن عمل کنند سهیم است.

(لوط) (علیه السلام) این پیامبر بزرگ سپس مقصد خود را فاش تر بیان ساخت و گفت: (آیا شما به سراغ مردان می روید؟! (انکم لتاءتون الرجال).

(و آیا راه تکثیر نسل انسان را قطع می کنید؟! (و تقطعون السبیل).



(و آیا شما در مجالسی که مرکز اجتماعتان است آشکارا اعمال منکر انجام می دهید؟) (و تأتون فی نادیکم المنکر).

(نادی) از ماده (نداء) به معنی مجلس عمومی، و گاه به معنی مرکز تفریح است، چون افراد در آنجا یکدیگر را صدا می زنند و ندا می کنند.

قرآن در اینجا شرح نداده است که آنها چه منکراتی در مجالس خود انجام می دادند، اما ناگفته پیداست اعمالی بوده است که متناسب با همان عمل زشتشان بوده، و به طوری که در بعضی از تواریخ آمده آنها فحشهای رکیک و کلمات زشت و زننده رد و بدل می کردند، با کف دست بر پشت یکدیگر می زدند قمار می کردند، بازیهای بچه گانه داشتند، مخصوصاً سنگهای کوچک به یکدیگر یا به عابران پرتاب می کردند، انواع آلات موسیقی را به کار می بردند، و حتی در حضور جمع بدن خود را برهنه و گاه کشف عورت می کردند!.

در حدیثی از (ام هانی) از پیامبر اسلام (ﷺ) چنین آمده است که حضرت در پاسخ سؤال از جمله و تأتون فی نادیکم المنکر فرمود: کانوا یخذفون من یمربهم و یسخرون منه: (آنها هر کسی که رد می شد سنگریزه به سوی او پرتاب می کردند و به باد مسخره اش می گرفتند).

اکنون ببینیم پاسخ این قوم گمراه و ننگین در برابر سخنان منطقی حضرت لوط (علیه السلام) چه بود.

قرآن می گوید: (آنها جوابی جز این نداشتند که گفتند: اگر راست می گوئی عذاب خدا را برای ما بیاور) (فما کان جواب قومہ الا ان قالوا ائتنا بعذاب اللہ ان کنت من الصادقین).

آری آن هوسبازان که فاقد عقل و درایت کافی بودند، این سخن را از روی سخریه و استهزاء در برابر دعوت معقول و منطقی لوط گفتند.

و از این پاسخ به خوبی استفاده می شود که لوط علاوه بر آن سخنان مستدل آنها را به عذاب دردناک الهی نیز در صورت ادامه راه خود تهدید کرده بود، اما آنها همه را رها کردند و این یکی را چسبیدند، آنهم از روی مسخره و استهزاء در سوره قمر آیه 36 نیز شبیه این مطلب آمده است (و لقد انذرهم بطشتنا فتماروا بالنذر): (لوط قومش را از عذاب ما ترسانید، اما آنها با بیم دهندگان به ستیز برخاستند).

ضمناً این تعبیر قوم گمراه نشان می دهد که آنها می خواستند از عدم نزول عذاب نتیجه گیری کنند که او کاذب و دروغگو است، در حالی که این رحمت خدا است که حتی به آلوده ترین اقوام فرصت و مهلت برای مطالعه، تجدید نظر و بازگشت می دهد.

در اینجا بود که لوط (عَلَيْهِ السَّلَام) دستش از همه جا کوتاه شد، رو به درگاه خدا آورد و با قلبی آکنده از غم و اندوه گفت: (پروردگارا! مرا بر این قوم مفسد، پیروز گردان) (قال رب انصرني على القوم المفسدين).

قومی که روی زمین را به فساد و تباهی کشیده اند، اخلاق و تقوی را بر باد داده اند، عفت و پاکدامنی را پشت سر انداخته اند، عدالت اجتماعی را زیر پا نهاده اند، و شرک و بت پرستی را با فساد اخلاق و ظلم و ستم آمیخته اند، و نسل انسان را به فنا و نیستی تهدید کرده اند، پروردگارا! مرا بر این فاسدان مفسد پیروز فرما.

نکته:

بلای همجنس گرائی!

(همجنس گرایی) چه در میان مردان باشد (لواط) و چه در میان زنان (مساحقه) از بدترین انحرافات اخلاقی است که سرچشمه مفسد زیادی در جامعه خواهد بود.

اصولا طبیعت زن و مرد آنچنان آفریده شده است که آرامش و اشباع سالم خود را در علاقه به جنس مخالف (از طریق ازدواج سالم) می بینند، و هرگونه تمایلات جنسی در غیر این صورت، انحراف از طبع سالم انسانی و یکنوع بیماری روانی است که اگر به آن ادامه داده شود روز به روز تشدید می گردد و نتیجه اش بی میلی به (جنس مخالف) و اشباع ناسالم از طریق (جنس موافق) است.

این گونه روابط نامشروع در ارگانیسم بدن انسان و حتی در سلسله اعصاب و روح اثرات ویرانگری دارد: مرد را از یک مرد کامل بودن، و زن را از یک زن کامل بودن ساقط می کند، بطوری که چنین زنان و مردان همجنس باز، گرفتار ضعف جنسی شدید می شوند و قادر نیستند پدر و مادر خوبی برای فرزندان آینده خود باشند و گاه قدرت بر تولید فرزند را به کلی از دست می دهند.

افراد (همجنس گرا) تدریجا به انزوا و بیگانگی از اجتماع و سپس بیگانگی از خویشان رو می آورند، و گرفتار تضاد پیچیده روانی می شوند، و اگر به اصلاح خویش نپردازند ممکن است به بیماریهای جسمی و روانی مختلفی گرفتار شوند.

به همین دلیل و به دلائل اخلاقی و اجتماعی دیگر، اسلام شديدا همجنس گرایی را در هر شکل و صورت تحریم کرده، و برای آن مجازاتی شدید که گاه به سرحد اعدام می رسد قرار داده است.

موضوع مهم این است که بی بندوباری و تنوع طلبی بیمارگونه دنیای  
متمدن مادی، بسیاری از پسران و دختران را به سوی این انحراف بزرگ می  
کشاند، نخست پسران را تشویق به لباسهای جلف و زنانه و خودآرائی  
مخصوص و دختران را به لباسهای پسرانه دعوت می کند، و از اینجا انحراف و  
همجنس گرایی شروع می شود تا جایی که به وقیحترین اعمال در این  
زمینه، شکل قانونی می دهند و از هرگونه پیگرد و مجازات برکنار می دادند که  
قلم از شرح و وصف آن شرم دارد.

## آیه (31) تا (35) و ترجمه

(ولما جأت رسلنا ابراهيم بالبشرى قالوا انا مهلكوا اهل هذه القرية ان اهلها كانوا ظالمين) (31) (قال ان فيها لوطا قالوا نحن أعلم بمن فيها لننجينه و أهله الا امرأته كانت من الغابرين) (32) (ولما أن جأت رسلنا لوطا سىء بهم و ضاق بهم ذرعا و قالوا لا تخف و لا تحزن انا منجوك و أهلك الا امرأتك كانت من الغابرين) (33) (انا منزلون على أهل هذه القرية رجزا من السماء بما كانوا يفسقون) (34) (ولقد تركنا منها اية بينة لقوم يعقلون) (35) ترجمه:

- 31 - هنگامی که فرستادگان ما (از فرشتگان) به سراغ ابراهیم با بشارت (به تولد فرزند برای او) آمدند، گفتند: ما اهل این شهر و آبادی را (اشاره به شهرهای قوم لوط) هلاک خواهیم کرد چرا که اهل آن ستمگرند.
- 32 - (ابراهیم) گفت: در این آبادی لوط است، گفتند ما به کسانی که در آن است آگاه‌تریم! ما او و خانواده اش را نجات می‌دهیم، جز همسرش را که در میان قوم باقی خواهد ماند.
- 33 - هنگامی که فرستادگان ما نزد لوط آمدند از دیدن آنها اندوهگین شد، گفتند، نترس و غمگین مباش، ما تو و خانواده ات را نجات خواهیم داد، جز همسرت را که در میان قوم باقی می‌ماند.
- 34 - ما بر اهل این شهر و آبادی عذابی از آسمان به خاطر فسقشان فرو خواهیم ریخت.
- 35 - ما از آن آبادی نشانه روشنی و درس عبرتی برای کسانی که تعقل می‌کنند باقی گذاردیم.

تفسیر:

و اینهم سرنوشت آلودگان!

سرانجام دعای لوط مستجاب شد و فرمان مجازات سخت و سنگین این قوم تبه‌کار از سوی پروردگار صادر گردید، فرشتگانی که مأمور عذاب بودند قبل از آنکه به سرزمین لوط (عَلَيْهِ السَّلَام) برای انجام مأموریت خود بیایند به سرزمینی که ابراهیم (عَلَيْهِ السَّلَام) در آن بود برای ادای رسالتی دیگر، یعنی بشارت ابراهیم (عَلَيْهِ السَّلَام) به تولد فرزندان رفتند.

آیات فوق نخست داستان برخورد آنها را با ابراهیم (عَلَيْهِ السَّلَام) بیان می‌کند و می‌گوید: (هنگامی که فرستادگان ما به سراغ ابراهیم با بشارت آمدند (و او را به تولد اسحاق و یعقوب نوید دادند) افزودند، ما اهل این شهر و آبادی را (اشاره به شهرهای قوم لوط) هلاک خواهیم کرد چرا که اهل آن ظالم و ستم‌گرند) (و لما جائت رسلنا ابراهیم بالبشری قالوا انا مهلكوا اهل هذه القرية ان اهلها كانوا ظالمين).

تعبیر به (هذه القرية) (این آبادی) دلیل بر این است که شهرهای قوم لوط در مجاورت سرزمین ابراهیم بود.

و تعبیر به (ظالم) به خاطر آن است که آنها، هم بر خویشان ظلم می‌کردند که راه شرک و فساد اخلاق و بی‌عفتی را پیش گرفته بودند، و هم بر دیگران که ظلم و ستم آنها حتی شامل عابرین و کاروانهائی که از آن سرزمین عبور می‌کردند می‌شد.

هنگامی که ابراهیم این سخن را شنید نگران لوط پیامبر بزرگ خدا شد و (گفت: در این آبادیها لوط است!) (قال ان فيها لوطا).

سرنوشت او چه خواهد شد؟!

اما فوراً در پاسخ او گفتند: نگران مباش (ما به کسانی که در این سرزمین هستند آگاه‌تریم) (قالوا نحن اعلم بمن فيها).

ما هرگز تر و خشک را با هم نمی‌سوزانیم و برنامه ما کاملاً دقیق و حساب شده است.

و افزودند: (ما قطعاً لوط و خانواده اش را نجات خواهیم داد، جز همسرش که در میان قوم باقی خواهد ماند!) (لننجينه و اهله الا امراته کانت من الغابرين).

از این آیه بخوبی استفاده می‌شود که در تمام آن شهرها و آبادیها تنها یک خانواده مؤمن و پاک بود، و خداوند هم به موقع آنها را رهایی بخشید، چنانکه در آیه 36 سوره ذاریات می‌خوانیم: (فما وجدنا فیها غیر بیت من المسلمین): (ما در آنجا جز یک خانواده مسلمان نیافتیم و تازه همسر لوط نیز از صف مؤمنان خارج بود و لذا محکوم به عذاب شد).

تعبیر به (غابرين) جمع (غابر) به معنی کسی است که همراهانش بروند و او بماند، زنی که در خانواده نبوت بوده نمی‌بایست از (مسلمین و مؤمنین) جدا شود، اما کفر و شرک و بت پرستی او سبب جدائیش گردید.

و از اینجا روشن می‌شود که انحراف او تنها از نظر عقیده بود، بعید نیست این انحراف را از محیط خود گرفته باشد، و در آغاز مؤمن و موحد بوده است و به این ترتیب ایرادی متوجه لوط نخواهد شد که چرا با چنین زنی ازدواج کرده است؟.

ضمناً اگر مؤمنان دیگری به لوط گرویده بودند حتماً قبل از این ماجرا از آن سرزمین آلوده هجرت کرده بودند، تنها لوط بود و

خانواده اش که می بایست تا آخرین ساعتی که احتمال تاءثیر تبلیغ و انذار می داد در آنجا بماند.

در اینجا سؤالی پیش می آید و آن اینکه مگر ابراهیم احتمال می داد که عذاب الهی دامن لوط را هم بگیرد که در برابر فرشتگان از وضع لوط اظهار نگرانی کرد و آنها به او اطمینان دادند که لوط نجات می یابد؟ پاسخ روشن این سؤالی این است که ابراهیم (علیه السلام) مطلب را می دانست ولی برای اطمینان قلبش سؤالی می کند، چنانکه نظیر آن را همین پیامبر بزرگ در مورد معاد دارد که خداوند به وسیله زنده کردن مرغان منظره معاد را پیش روی او مجسم می سازد.

ولی مفسر بزرگ علامه طباطبائی معتقد است که منظور ابراهیم این بود که وجود لوط (علیه السلام) را در میان این قوم دلیلی برای رفع عذاب از آنها بگیرد، و از آیه 74 - 76 سوره هود نیز برای این مقصد کمک می گیرد، زیرا این آیات می گوید: (ابراهیم می خواست مجازات این قوم به تاءخیر افتد شاید نور هدایت در قلبشان پرتوافکن شود، ولی با این جواب روبرو شد که اصرار در این موضوع نکن که وضع آنها از این حرفها گذشته، و مجازاتشان قطعی و لا یتغیر است).

اما به اعتقاد ما پاسخی که فرشتگان در اینجا در مورد آزادی لوط و خانواده اش دادند بخوبی نشان می دهد که در این آیات تنها سخن از لوط در میان بوده است، اما آیات سوره هود مطلب جداگانه ای را تعقیب می کند، و همانگونه

که گفتیم ابراهیم این سؤالی را تنها برای کسب اطمینان بیشتر مطرح کرد (دقت کنید).



گفتگوی فرشتگان با ابراهیم در اینجا پایان گرفت و آنها روانه دیار لوط (لوط) شدند.

قرآن می گوید: (هنگامی که فرستادگان ما نزد لوط آمدند از دیدن آنها اندوهگین و بی طاقت شد) (ولما ان جائت رسلنا لوطا سیئى بهم و ضاق بهم ذرعا).

تمام ناراحتی او از این بود که آنها را نمی شناخت، آنها به صورت جوانانی خوش قیافه بودند، و آمدن چنین میهمانانی در چنان محیط آلوده ای، ممکن بود برای لوط موجب دردسر و احتمالا آبروریزی نزد میهمانان شود، لذا سخت در فکر فرو رفت که عکس العمل قوم گمراه و ننگین و بی شرم در برابر این میهمانان چه خواهد بود؟!

(سیئى) از ماده (ساء) به معنی بد حال شدن است، و (ذرع) به معنی (قلب) یا خلق است، بنابراین (ضاقت بهم ذرعا) یعنی دلتنگ و ناراحت شد. بعضی از مفسران گفته اند که این کلمه در اصل به معنی (فاصله میان دستهای شتر هنگام راه رفتن) است، و از آنجا که هرگاه بار سنگینی بر پشت او بگذارند، فاصله گامهای خود را کمتر و تنگتر می کند، این جمله (ضاقت ذرعا) به عنوان کنایه از حادثه سنگین و طاقت فرسا ذکر می شود.

ولی میهمانان که ناراحتی او را درک کردند به زودی خود را معرفی نموده و او را از نگرانی بیرون آوردند: (گفتند: نترس، و غمگین مباش (کاری از این بیشرمان ساخته نیست، و به زودی همگی نابود خواهند شد) ما تو و خانواده ات را نجات خواهیم داد، جز همسرت که در میان آنها می ماند) (و هلاک می شود)

(وقالوا لا تخف ولا تحزن انا منجوك و اهلك الا امرأتك کانت من الغابرين).

البته از آیات سوره هود بخوبی استفاده می شود هنگامی که آن قوم بی آرم از وجود میهمانهای لوط (علیه السلام) با خبر شدند به سرعت به سراغ او آمدند و در نظر داشتند مزاحم آنان شوند، لوط که هنوز فرشتگان را نشناخته بود، سخت ناراحت شد گاه با توسل به نصیحت، و گاه به تهدید، و گاه از طریق تحریک وجدان آنها که آیا یک مرد رشید در میان شما وجود ندارد؟! و گاه از طریق پیشنهاد ازدواج دخترانش با آنها، خواست آنان را از این کار بازدارد، اما این بیشرمان به هیچ چیز قانع نبودند و تنها به هدف ننگین خود می اندیشیدند!

ولی رسولان پروردگار خود را به لوط (علیه السلام) معرفی کرده و از طریق اعجاز الهی چشمان آن قوم مهاجم را نابینا ساختند و آب سردی بر قلب سوخته این پیامبر بزرگ ریختند.

قابل توجه اینکه رسولان پروردگار به لوط گفتند: (ترس) و (غمگین مباش) در اینکه میان این دو کلمه (خوف و حزن) چه تفاوتی وجود دارد در تفسیر المیزان چنین آمده که (خوف) در مورد حوادث ناگوار احتمالی است و (حزن) در موارد قطعی.

بعضی (خوف) را مربوط به حوادث آینده می دادند، و (غم) را متعلق به حوادث گذشته.

این احتمال نیز وجود دارد که (خوف) در مورد مسائل (خطرناک) است اما غم مربوط به حوادث (دردناک)، هر چند خطری در آن وجود نداشته باشد.

در اینجا این سؤال پیش می آید که بر طبق آیات سوره هود، ترس و اندوه لوط مربوط به خودش نبوده، بلکه از این بیم داشت که مزاحم

میهمانهایش شوند اما جوابی که فرشتگان دادند، مربوط به نجات لوط و خانواده اش بود و این دو با هم سازگار نیست.

پاسخ این سؤال را از آیه 81 سوره هود اجمالاً می توان استفاده کرد، زیرا هنگامی که قوم بی شرم برای دست دراز کردن به سوی میهمانها آمدند فرشتگان به لوط گفتند: (این قوم به تو دسترسی پیدا نخواهند کرد یعنی ما که سهل است، آزاری به تو نیز نمی توانند برسانند، بنابراین فرشتگان، نجات خود را مسلم گرفتند - و راستی هم مسلم بود - تنها بشارت را روی نجات لوط و خانواده اش متمرکز کردند.

بعد برای اینکه سرنوشت این گروه آلوده به ننگ را در برنامه ماءموریت خود روشنتر سازند افزودند: (ما بر اهل این شهر و آبادی عذابی از آسمان به خاطر فسق و گناهشان فرو خواهیم ریخت!) **(انا منزلون علی اهل هذه القرية رجزا من السماء بما كانوا یفسقون).**

منظور از (قریه) همان شهر (سدوم) و شهرها و آبادیهای اطراف آنها است که قوم لوط در آن می زیستند و بعضی تعداد جمعیت آنها را هفتصد هزار نفر شمرده اند.

و منظور از (رجز) در اینجا (عذاب) است (معنی اصلی رجز اضطراب است، سپس به هر چیزی که موجب اضطراب می گردد رجز می گویند و لذا عرب آن را در معانی زیادی مانند بلاهای سخت، طاعون، برف و تگرگ شدید، بت، وسوسه شیطان و عذاب الهی به کار می برد).

جمله **(بما كانوا یفسقون)** علت مجازات دردناک آنها را که فسق و نافرمانی خدا بود بیان می کند، و تعبیر به فعل مضارع **(یفسقون)** دلیل بر استمرار و ادامه کارهای زشتشان است.

این تعبیر بیانگر این واقعیت است که اگر از ادامه گناه، خودداری می کردند و به راه حق و تقوا و پاکی باز می گشتند گرفتار چنین عذابی نمی شدند و گذشته آنان بخشوده می شد.

در اینجا چگونگی عذاب دردناک آنها توضیح داده نشده، همین اندازه می فرماید: (ما از آن آبادیها (از ویرانه های درهم ریخته و شهرهای بلا دیده و نابود شده) آنها درس عبرت و نشانه روشنی برای کسانی که اندیشه می کنند باقی گذاردیم) (و لقد تركنا فيها آية بينة لقوم يعقلون).

ولی در همان سوره هود آیه 82 و همچنین سوره اعراف 84، شرح عذاب آنها داده شده است، که نخست زلزله شدیدی شهرهای آنها را به کلی زیر و رو کرد، و سپس بارانی از سنگهای آسمانی بر آنها فرو ریخت، به گونه ای که بدنهای و ویرانه های خانه ها و قصرهایشان زیر آن مدفون گشت.

تعبیر به (آیه بینة) (نشانه روشنی) اشاره به آثار باقیمانده شهر (سدوم) است که طبق آیات قرآن در مسیر راه کاروانهای مردم حجاز قرار داشت، و تا زمان ظهور پیامبر اسلام (ﷺ) نیز باقی بود، چنانکه در آیه 76 سوره حجر می خوانیم: و انها لبسیل مقیم: (آثار آن بر سر راه کاروانیان برقرار است) و در آیه 137 و 138 صافات چنین آمده: (وانکم لتمرّون علیهم مصبحین وباللیل افلا تعقلون): (شما صبح و شام از کنار آنها می گذرید آیا اندیشه نمی کنید)؟!

## آیه (36) تا (40) و ترجمه

(و الى مدین أخاهم شعیبا فقال یقوم اعبدوا الله و ارجوا الیوم الآخر و لا تعثوا فی الا رض مفسدین) (36) (فکذبوه فأخذتهم الرجفة فاصبحوا فی دارهم جائمین) (37) (و عادا و ثمود و قد تبین لکم من مساکنهم و زین لهم الشیطان أعمالهم فصدهم عن السبیل و كانوا مستبصرین) (38) (و قارون و فرعون و هامان و لقد جاءهم موسی بالبینات فاستکبروا فی الا رض و ما كانوا سابقین) (39) (فکلا أخذنا بذنبه فمنهم من اءرسلنا علیه حاصبا و منهم من أخذته الصیحة و منهم من خسفنا به الا رض و منهم من أغرقنا و ما کان الله لیظلمهم و لکن كانوا أنفسم یظلمون) (40)

ترجمه:

36 - ما به سوی مدین برادرشان شعیب را فرستادیم، گفت: ای قوم من! خدا را بیرستید و به روز بازپسین امیدوار باشید، و در زمین فساد نکنید.

37 - آنها او را تکذیب کردند و به این سبب زلزله آنها را فرو گرفت و در خانه های خود به رو در افتادند و مردند.

38 - ما طایفه عاد و ثمود را نیز هلاک کردیم، و مساکن (ویران شده) آنها برای شما آشکار است، شیطان اعمالشان را برای آنها زینت کرده بود، لذا آنان را از راه بازداشت در حالی که می دیدند!

39 - قارون و فرعون و هامان را نیز هلاک کردیم، موسی با دلایل روشن به سراغ آنها آمد اما آنها در زمین برتری جوئی کردند، ولی نتوانستند بر خدا پیشی گیرند.

40 - ما هر یک از آنها را به گناهشان گرفتیم، بر بعضی از آنها طوفانی تواءم با سنگریزه فرستادیم، و بعضی از آنها را صیحه آسمانی فرو گرفت، و

بعضی دیگر را در زمین فرو بردیم، و بعضی را غرق کردیم، خداوند هرگز به آنها ستم نکرد، ولی آنها خودشان بر خویشان ستم نمودند.

تفسیر:

هر گروه ستمگر به نوعی مجازات شدند

بعد از داستان لوط و قومش نوبت به اقوام دیگری همچون (قوم شعیب) و (عاد) و (ثمود) و (قارون) و (فرعون) می رسد که در آیات مورد بحث به هر کدام اشاره فشرده و کوتاهی برای یک نتیجه گیری کلی شده است.

نخست می گوید: (ما به سوی (مدین) برادرشان شعیب را فرستادیم) (والی

مدین اخاهم شعیب).

تعبیر به برادر، چنانکه بارها گفته ایم، اشاره به نهایت محبت این پیامبران نسبت به امتهایشان و عدم سلطه جوئی است، البته این پیامبران غالباً پیوند خویشاوندی با اقوامشان نیز داشتند.

(مدین) شهری است در جنوب غربی اردن که امروز به نام (معان) خوانده می شود، در شرق (خلیج عقبه) قرار گرفته، و حضرت شعیب و قومش در آنجا می زیستند.

(شعیب) مانند سایر پیامبران بزرگ خدا دعوت خود را از اعتقاد به مبداء و معاد که پایه و اساس هر دین و آئین است آغاز کرد، (گفت ای قوم من! خدا را بپرستید و به روز قیامت امیدوار باشید) (فقال یا قوم اعبدوا الله و ارجوا اليوم الآخر).

ایمان به مبداء سبب می شود که انسان احساس مراقبت دقیقی به طور دائم از ناحیه پروردگار بر اعمال خود داشته باشد، و ایمان به معاد

انسان را به یاد دادگاه عظیمی می اندازد که همه چیز بی کم و کاست در آن مورد بررسی قرار خواهد گرفت.

اعتقاد به این دو اصل مسلماً در تربیت و اصلاح انسان تأثیر فوق العاده ای خواهد داشت.

دستور سوم (شعیب) یک دستور جامع عملی بود که تمام برنامه های اجتماعی را در بر می گیرد گفت: (سعی در فساد در زمین مکنید) **(ولا تعثوا فی الارض مفسدین)**.

فساد مفهوم وسیعی دارد که هرگونه نابسامانی و ویرانگری و انحراف و ظلم را در بر می گیرد و نقطه مقابل آن صلاح و اصلاح است که تمام برنامه های سازنده در مفهوم آن جمع است.

(تعثوا) از ماده (عثی) به معنی تولید فساد کردن است، منتها این تعبیر بیشتر در مورد مفاسد اخلاقی گفته می شود، بنابراین ذکر کلمه (مفسدین) بعد از آن جنبه تأکید دارد.

اما آن گروه بجای اینکه اندرزهای این مصلح بزرگ را به گوش جان بشنوند در مقام مخالفت برآمده او را تکذیب کردند **(فکذبوه)**.

(این عمل سبب شد که زلزله شدیدی آنها را فرو گرفت) **(فاخذتهم الرجفة)**.

(و آنها بر اثر این حادثه در خانه های خود به رو افتادند و مردند) **(فاصبحوا فی دارهم جاثمین)**.

(جاثم) از ماده (جثم) (بر وزن چشم) به معنی نشستن روی زانو، و توقف در یک مکان است، بعید نیست این تعبیر اشاره به آن باشد که آنها در موقع وقوع این زلزله شدید در خواب بودند، ناگهان به پا خاستند،

همینکه بر سر زانو نشستند حادثه به آنها مهلت نداد و با فرو ریختن دیوارها و صاعقه ای که با آن زلزله مرگبار همراه بود، جان خود را از دست دادند.

آیه بعد سخن از قوم (عاد) و (ثمود) می گوید، بی آنکه از پیامبر آنها (هود و صالح)، و گفتگوهایشان با این دو قوم سرکش سخنی به میان آورد، چرا که اقوامی بودند شناخته شده و داستان پیامبرشان در آیات دیگر قرآن کرار آمده است، می فرماید: (ما طایفه عاد و ثمود را هلاک کردیم) (و عادا و ثمود).

سپس می افزاید: (مساکن و جایگاه های آنها برای شما آشکار است) (و ویرانه های شهرهایشان در سرزمین حجر و یمن بر سر راهتان) (و قد تبین لکم من مساکنهم).

شما همه سال در مسافرتها یان برای تجارت، به سوی یمن و شام، از سرزمین (حجر) که در شمال جزیره عرب، و (احقاف) که در جنوب و نزدیکی یمن قرار دارد می گذرید و ویرانه های شهرهای عاد و ثمود را با چشم خود تماشا می کنید، چرا عبرت نمی گیرید؟!

سپس به علت اصلی بدبختی آنها اشاره کرده می گوید: (شیطان اعمالشان را برای آنها زینت کرده بود، و در نتیجه آنها را از راه حق بازداشته بود) (و زین لهم الشیطان اعمالهم فصدهم عن السبیل).

(در حالی که چشم بینا و عقل و خرد داشتند)، فطرت آنها بر توحید و تقوی بود، و پیامبران الهی نیز بقدر کافی راه را به آنها نشان داده بودند (و کانوا مستبصرین).



بعضی از مفسران این جمله را به معنی داشتن چشم  
بینا و عقل و درک کافی، و بعضی به معنی دارا بودن فطرت  
سالم، و بعضی به معنی استفاده از راهنمایی پیامبران دانسته اند.

هیچ مانعی ندارد که همه اینها در معنی آیه جمع  
باشد، اشاره به اینکه آنها جاهل قاصر نبودند، بلکه قبلاً  
بخوبی حق را می شناختند، وجدان بیدار داشتند، عقل و خرد  
کافی، و پیامبران به آنها اتمام حجت کردند، ولی با اینهمه  
ندای عقل و وجدان، دعوت انبیاء را رها کرده به دنبال وسوسه های شیطانی  
افتادند و روز به روز اعمال زشت و شومشان در نظرشان زیباتر جلوه  
کرد، و بجائی رسیدند که راهی برای بازگشت نبود، قانون آفرینش، این  
چوبهای خشک و بی بار و بر را به آتش کشید که (سزا خود همین است مربی  
بری را)!

آیه بعد از سه نفر از گردنکشان که هر کدام نمونه بارزی از یک  
قدرت شیطانی بودند نام می برد می گوید: (و قارون و فرعون و هامان  
را نیز هلاک کردیم) (و قارون و فرعون و هامان).

قارون مظهر ثروت تواءم با غرور و خودخواهی و غفلت، فرعون مظهر  
قدرت استکباری تواءم با شیطنت، و هامان الگوئی برای معاونت از ظالمان  
مستکبر بود.

سپس می افزاید: (موسی با دلائل روشن به سراغ این سه آمد و حجت  
را بر آنها تمام کرد) (ولقد جائهم موسی بالبينات).

(اما آنها راه استکبار و غرور و سرکشی را در زمین پیش گرفتند)  
(فاستکبروا فی الارض).

قارون تکیه بر ثروت و زینت و گنجها و علم و دانشش کرد، و فرعون و هامان تکیه بر لشکر و قدرت نظامی و نیروی تبلیغاتی عظیم در میان توده های ناآگاه.

ولی (آنها با اینهمه نتوانستند بر خدا پیشی گیرند و از چنگال قدرت او فرار کنند) (و ما کانوا سابقین).

خداوند فرمان نابودی قارون را به زمینی داد که مهد آسایش او بود، و فرمان نابودی فرعون و هامان را به آبی که مایه حیات است، خدا برای نابودی آنها لشکرهای آسمان و زمین را بسیج نکرد، بلکه آنچه مایه حیات آنها بود فرمان مرگ آنها را اجرا کرد!

(سابقین) جمع (سابق) به معنی کسی است که پیشی می گیرد و جلو می افتد، و اگر می فرماید: آنها پیشی نگرفتند مفهومی این است آنها نتوانستند از قلمرو قدرت خدا با امکاناتی که در اختیار داشتند بگریزند، و از عذاب الهی رهایی یابند، بلکه در همان لحظه ای که خداوند اراده کرد آنها را به دیار عدم با ذلت و زبونی فرستاد.

چنانکه در آیه بعد می فرماید: (ما هر یک از آنها را به گناهش گرفتیم) (فکلا اخذنا بذنبه).

و از آنجا که در حقیقت چهار گروه در دو آیه قبل ذکر شده بود که مجازاتشان بیان نگردیده ((قوم عاد و قوم ثمود) (قارون) و (فرعون) و (هامان)) در دنباله آیه مجازاتهای آنها را به ترتیب بیان کرده و می گوید:

(بر بعضی از آنها طوفانی شدید و کوبنده تواءم با سنگریزه فرستادیم) (فمنهم من ارسلنا علیه حاصبا).

(حاصب) به معنی طوفانی است که در آن سنگریزه ها به حرکت در آیند  
(حصباء) به معنی سنگریزه است).

منظور از این گروه، قوم عاد است که بر طبق سوره ذاریات و حاقه و قمر،  
طوفان شدید و بسیار کوبنده ای در مدت هفت شب و هشت روز بر آنها  
مسلط گردید، خانه هاشان را درهم کوبید، و جسدهاشان را همچون برگهای  
پائیزی به اطراف پراکنده ساخت (سوره حاقه آیات 5 تا 7).

(بعضی دیگر را صیحه آسمانی فرو گرفت) (و منهم من اخذته الصيحة).  
گفته ایم: صیحه آسمانی نتیجه صاعقه ها است که با زمین لرزه در مرکز  
وقوعش همراه است، و این عذابی بود که برای قوم ثمود، و  
بعضی اقوام دیگر نازل گردید، چنانکه در سوره هود آیه 67 در باره قوم  
ثمود می گوید: (واخذ الذين ظلموا الصيحة فاصبحوا في ديارهم جاثمين).  
(و بعضی دیگر از آنها را در زمین فرو بردیم) (و منهم من خسفنا به الارض  
).

این مجازاتی بود که در مورد قارون، ثروتمند مغرور  
مستکبر بنی اسرائیل تحقق یافت که در آیه 81 سوره قصص به آن  
اشاره شده است.

(و بالاخره بعضی دیگر را غرق کردیم) (و منهم من اغرقنا).  
می دانیم این اشاره به فرعون و هامان و اتباع آنها است، که در سوره های  
مختلف قرآن از آن بحث شده است.  
به هر حال با توجه به این بیان، مجازاتهای چهارگانه فوق به ترتیب برای  
گروه های چهارگانه ای است که در دو آیه قبل، اشاره به انحراف و گمراهی و  
گناه آنها شده، بی آنکه مجازات آنها ذکر شود.

اما اینکه بعضی از مفسران احتمال داده اند که این مجازاتها شامل اقوام دیگری نیز بشود (از جمله غرق برای قوم نوح و باران سنگ برای قوم لوط) بسیار بعید به نظر می رسد، زیرا مجازات آنها در همانجا که قرآن شرح حالشان را داده بیان گردید، و نیازی به تکرار نبود، آنچه در این سلسله آیات بیان نشده بود، مجازات گروه های چهارگانه ای بود که در دو آیه اخیر آمده است.

در پایان آیه برای تاءکید این واقعیت که اینها همه گرفتار عکس العمل کارهای خویش شدند و محصولی را درو می کردند که بذر آن را خودشان پاشیده بودند، می فرماید: (خداوند هرگز به آنها ظلم و ستم نکرد، آنها بودند که بر خویشان ستم کردند) **(وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ)**.

آری مجازاتهای این جهان و جهان دیگر بازتاب و تجسمی است از اعمال انسانها، در آنجا که تمام راه های اصلاح و بازگشت را به روی خود ببندند.

خدا عادلتر از آنست که کوچکترین ظلم و ستمی درباره انسانی روا دارد. این آیه مانند بسیاری دیگر از آیات دیگر قرآن به روشنی اصل آزادی اراده و اختیار انسان را تثبیت می کند، و این حقیقت را روشن می سازد که تصمیم گیریهای همه جا از خود انسان است، و خدا او را آزاد آفریده و آزاد خواسته است، بنابراین اعتقاد پیروان مکتب جبر که متأسفانه در میان مسلمانها نیز وجود دارند با این منطق نیرومند قرآن ابطال می شود.

آیه (41) تا (44) و ترجمه

(مثل الذين اتخذوا من دون الله أولياء كمثل العنكبوت اتخذت بيتا وان أوهن البيوت لبيت العنكبوت لو كانوا يعلمون) (41) (ان الله يعلم ما يدعون من دونه من شيء وهو العزيز الحكيم) (42) (وتلك الامثال نضربها للناس وما يعقلها الا العالمون) (43) (خلق الله السماوات والارض بالحق ان في ذلك لاية للمؤمنين) (44)

ترجمه:

41 - کسانی که غیر از خدا را اولیاء خود برگزیدند، همچون عنکبوتند که خانه ای برای خود انتخاب کرده و سست ترین خانه ها خانه عنکبوت است اگر می دانستند!

42 - خداوند آنچه را غیر از او می خوانند می داند و او شکست ناپذیر و حکیم است.

43 - اینها مثالهایی است که ما برای مردم می زنیم و جز عالمان آن را درک نمی کنند.

44 - خداوند، آسمانها و زمین را به حق آفرید، در این آیتی است برای مؤمنان.

تفسیر:

تکیه گاههای سست همچون لانه عنکبوت!

در آیات گذشته سرنوشت دردناک و غم انگیز مشرکان مفسد و مستکبران لجوج و ظالمان بیدادگر و خودخواه بیان شد، به همین تناسب در آیات مورد بحث مثال جالب و گویائی برای کسانی که

غیر خدا را معبود و ولی خود قرار می دهند بیان می کند که هر چه درباره این مثال بیندیشیم نکات بیشتری از آن، عائدمان می شود.

می فرماید: (کسانی که غیر از خدا را ولی و معبود خود برگزیدند، همچون عنکبوتند که خانه ای برای خود برگزیده، و سست ترین خانه ها، خانه عنکبوت است، اگر می دانستند!) **(مثل الذین اتخذوا من دون الله اولیاء کمثل العنکبوت اتخذت بیتا و ان اوهن البیوت لبیت العنکبوت لو کانوا یعلمون).**

چه مثال رسا و جالبی و چه تشبیه گویا و دقیقی؟! درست دقت کنید: هر حیوان و حشره ای برای خود خانه و لانه ای دارد، اما هیچیک از این خانه ها به سستی خانه عنکبوت نیست. اصولاً خانه باید دیوار و سقف و دری داشته باشد، و صاحب آن را از حوادث حفظ کند طعمه و غذا و نیازهای او را در خود نگاه دارد. بعضی از خانه ها سقف ندارند اما لاقط دیواری دارند یا اگر دیوار ندارند سقفی دارند.

اما لانه عنکبوت که از تعدادی تارهای بسیار نازک ساخته شده نه دیواری دارد، نه سقفی، نه حیاطی و نه دری، اینها همه از یک سو. از سوی دیگر مصالح آن بقدری سست و بی دوام است که در برابر هیچ حادثه ای مقاومت نمی کند.

اگر نسیم ملایمی بوزد تار و پودش را درهم می ریزد!  
اگر چند قطره باران بر آن بیارد آن را متلاشی می کند!  
کمترین شعله آتشی به آن برسد نابودش می سازد.  
حتی اگر گرد و غبار بر آن بنشیند پاره پاره می شود و از سقف خانه آویزان می گردد.

معبودهای دروغین این گروه نیز نه سودی دارند و نه  
زیانی، نه مشکلی را حل می کنند، و نه در روز بیچارگی پناهگاه کسی  
هستند.

درست است که این خانه برای عنکبوت با آن پاهای بلند و طولانی هم  
مرکز استراحت است و هم در و دکان و دامی برای صید حشرات و  
تحصیل غذا.

ولی در مقایسه با خانه های حیوانات و حشرات دیگر بی نهایت سست و بی  
دوام است.

کسانی که غیر خدا را تکیه گاه خود قرار دهند تکیه آنها بر تار عنکبوت  
است.

آنها که غیر از خدا را معبود خویش برگزینند تکیه آنها بر تار عنکبوت است  
تخت و تاج فرعونها، اموال بی حساب قارونها، قصرها و گنجهای شاهان، همه  
مانند تارهای عنکبوت است.

بی دوام، سست، غیر قابل اعتماد و ناپایدار در برابر طوفان حوادث.  
تاریخ نیز نشان می دهد که به راستی هیچ یک از این امور نمی تواند  
تکیه گاه انسان گردد.

ولی آنها که بر ایمان و توکل بر خدا تکیه می کنند تکیه بر سد پولادین دارند.  
ذکر این نکته نیز در اینجا ضروری است: خانه عنکبوت و تارهای  
او با اینکه ضرب المثل در سستی می باشد خود از عجائب آفرینش است که  
دقت در آن انسان را به عظمت آفریدگار آشناتر می کند.

تارهای عنکبوت از مایع لزجی ساخته می شود که در حفره های بسیار  
کوچکی همچون سر سوزن در زیر شکم او قرار دارد، این مایع دارای

ترکیب خاصی است که هر گاه در مجاورت هوا قرار گیرد سخت و محکم می شود.

عنکبوت آن را به وسیله چنگال مخصوصش از این حفره ها بیرون کشیده و تارهای خود را از آن می سازد.

می گویند هر عنکبوت قادر است با همین مایع بسیار مختصر که در اختیار دارد در حدود پانصد متر از این تارها بتند!

بعضی نوشته اند که سستی این تارها بر اثر نازکی فوق العاده است و گر نه از تار فولادینی که به ضخامت آن باشد محکمتر است!.

عجیب اینکه این تارها گاهی هر کدام از چهار رشته تشکیل شده و هر رشته ای نیز خود از هزار رشته! تشکیل یافته که هر کدام از سوراخ بسیار کوچکی که در بدن او است بیرون می آید اکنون فکر کنید هر یک از این تارهای فرعی چه اندازه ظریف و دقیق و باریک تهیه می شود.

علاوه بر عجائبی که در مصالح ساختمانی خانه عنکبوت به کار رفته، شکل ساختمانی و مهندسی آن نیز جالب است، اگر به خانه های سالم عنکبوت دقت کنیم منظره جالبی همچون یک خورشید با شعاعهایش بر روی پایه های مخصوصی از همین تارها مشاهده می کنیم البته این خانه برای عنکبوت خانه مناسب و ایده آلی است ولی در مجموع سستتر از آن تصور نمی شود، و این چنین است معبودهایی که غیر از خدا می پرستند.

با توجه به اینکه عنکبوت تنها یکنوع نیست بلکه بعضی از دانشمندان مدعی هستند که تاکنون بیست هزار نوع عنکبوت شناخته شده است! و



هر کدام ویژگی‌هایی دارند عظمت قدرت خدا در آفرینش این موجود کوچک آشکارتر می شود.

ضمناً تعبیر به (اولیاء) (جمع ولی) به جای (اصنام) و بتها شاید برای اشاره به این نکته است که نه فقط معبودهای ساختگی که پیشوایان و رهبران غیر الهی نیز در همین حکمند.

جمله لو کانوا یعلمون (اگر می دانستند) که در آخر آیه آمده است مربوط به بتها و معبودهای دروغین است، نه مربوط به سستی خانه عنکبوت، چرا که سستی آن را همه می دادند، بنابراین مفهوم جمله چنین است اگر آنها از سستی معبودان و پایگاه‌هایی که غیر از خدا برگزیده اند با خبر بودند بخوبی می دانستند که اینها در سستی همانند تار عنکبوتند.

در آیه بعد هشدار تهدید آمیزی به این مشرکان غافل و بیخبر می دهد می گوید: (خداوند آنچه را آنها غیر از او می خوانند می داند) (ان الله یعلم ما یدعون من دونه من شیء).

شرک آشکار آنها، و شرک مخفی و پنهانشان، هیچیک بر خدا پوشیده نیست. (و او است قادر شکست ناپذیر و حکیم علی الاطلاق) (و هو العزیز الحکیم).

اگر مهلت به آنها می دهد، نه به خاطر آنست که نمی داند یا قدرتش محدود است، بلکه حکمت او ایجاب می کند که فرصت کافی دهد تا بر همه اتمام حجت شود، و آنها که شایسته هدایتند، هدایت گردند.

بعضی از مفسران، این جمله را اشاره به بهانه‌هایی دانسته اند که مشرکان برای خود می تراشیدند و آن اینکه اگر ما این بتها را می پرستیم نه به خاطر خودشان است اینها در حقیقت مظهر و سمبل هستند از ستارگان

آسمان، و از پیامبران و فرشتگان ما در حقیقت برای آنها سجده می کنیم، و از آنها احترام به عمل می آوریم، و خیر و شر ما و سود و زیان ما در دست آنها است.

قرآن می گوید: خدا می داند شما چه چیزهایی را می خوانید، هر که باشند و هر چه باشند، در برابر قدرت فرمان او چون تار عنکبوتند و از خود چیزی ندارند که به شما بدهند.

سومین آیه مورد بحث گویا اشاره به ایرادی است که دشمنان پیامبر (ﷺ) در برابر این مثالها به او می کردند و می گفتند: چگونه ممکن است خدائی که آفریننده زمین و آسمان است به عنکبوت و مگس و حشرات و مانند اینها مثال بزند.

قرآن در پاسخ آنها می گوید: (اینها مثالهایی است که ما برای مردم می زنیم و جز عالمان آنها درک نمی کنند) **(وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ لَضَرِبِهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالَمُونَ).**

اهمیت و ظرافت مثال در بزرگی و کوچکی آن نیست، بلکه در انطباق آن بر مقصود است، گاه کوچک بودن آن بزرگترین نقطه قوت آن است.

فی المثل هنگامی که سخن از تکیه گاههای سست و بی اساس است، باید مثال را از تار عنکبوت انتخاب کرد که بهتر از هر چیز می تواند این سستی و ناپایداری و عدم ثبات را منعکس کند، این عین فصاحت و بلاغت است.

اینجا است که می گوید تنها عالمان هستند که ریزه کاریهای مثالهای قرآن را درک می کنند.

در آخرین آیه مورد بحث اضافه می کند: (خداوند آسمانها و زمین را به حق آفریده و در این نشانه عظیمی است برای افراد با ایمان) (خلق الله السماوات والارض بالحق ان في ذلك لاية للمؤمنين).

باطل و بیهوده در کار او راه ندارد، اگر مثال به عنکبوت و خانه سست و بی بنیادش می زند، روی حساب است، و اگر موجود کوچکی را برای تمثیل برگزیده برای بیان حق است، و گرنه او آفریننده بزرگترین کهکشانش و منظومه های آسمانی است.

جالب اینکه در پایان این چند آیه تکیه روی (علم) و (ایمان) است، در یک جا می فرماید: لو كانوا يعلمون (اگر می دانستند) جای دیگری می فرماید و ما يعقلها الا العالمون (جز عالمان آگاه این مثلها را درک نمی کنند).

و در اینجا می فرماید: (ان في ذلك لاية للمؤمنين) (در این نشانه بزرگی است برای افراد با ایمان).

اشاره به اینکه چهره حق روشن و آفتابی است اما در زمینه های مستعد شکوفا می شود، قلبی آگاه و جستجوگر، روحی بیدار و تسلیم در مقابل حق لازم است و اگر این کوردلان جمال حق را نمی بینند نه به خاطر خفای آن است که به خاطر نابینائی آنها است.

آیه (45) و ترجمه

(اتل ما أوحى إليك من الكتاب و اقم الصلوة ان الصلوة تنهى عن الفحشاء والمنكر ولذكر الله أكبر و الله يعلم ما تصنعون) (45)

ترجمه:

45 - آنچه را از کتاب آسمانی به تو وحی شده تلاوت کن، و نماز را بر پا دار که نماز (انسان را) از زشتیها و منکرات باز می دارد و خداوند می داند شما چه کارهائی انجام می دهید.

تفسیر:

نماز باز دارنده از زشتیها و بدیها

بعد از پایان بخشهای مختلفی از سرگذشت اقوام پیشین و پیامبران بزرگ و برخورد نامطلوب آنها با این رهبران الهی، و پایان غم انگیز زندگی آنها، روی سخن را - برای دلداری و تسلی خاطر و تقویت روحیه و ارائه خط مشی کلی و جامع - به پیامبر کرده دو دستور به او می دهد:

نخست می گوید (آنچه را از کتاب آسمانی (قرآن) به تو وحی شده تلاوت کن) (اتل ما أوحى إليك من الكتاب).

این آیات را بخوان که هر چه می خواهی در آن است: علم و حکمت، نصیحت و اندرز، معیار شناخت حق و باطل، وسیله نورانیت قلب و جان، و مسیر حرکت هر گروه و هر جمعیت.

بخوان و در زندگیت به کار بند، بخوان و از آن الهام بگیر، بخوان و قلبت را به نور تلاوتش روشن کن.

بعد از بیان این دستور که در حقیقت جنبه آموزش دارد، به دستور دوم می پردازد که شاخه اصلی پرورش است، می گوید: (و نماز را بر پا دار) **(واقم الصلوة)**.

سپس به فلسفه بزرگ نماز پرداخته می گوید: (زیرا نماز انسان را از زشتیها و منکرات باز می دارد) **(ان الصلوة تنهى عن الفحشاء والمنکر)**. طبیعت نماز از آنجا که انسان را به یاد نیرومندترین عامل بازدارنده یعنی اعتقاد به مبدء و معاد می اندازد دارای اثر بازدارندگی از فحشاء و منکر است.

انسانی که به نماز می ایستد، تکبیر می گوید، خدا را از همه چیز برتر و بالاتر می شمرد، به یاد نعمتهای او می افتد، حمد و سپاس او می گوید، او را به رحمانیت و رحیمیت می ستاید، به یاد روز جزای او می افتد، اعتراف به بندگی او می کند، از او یاری می جوید صراط مستقیم از او می طلبد، و از راه کسانی که غضب بر آنها شده و گمراهان به خدا پناه می برد (مضمون سوره حمد).

بدون شک در قلب و روح چنین انسانی جنبشی به سوی حق و حرکتی به سوی پاکی و جهشی به سوی تقوا پیدا می شود.

برای خدا (رکوع) می کند، و در پیشگاه او پیشانی بر خاک می نهد، غرق در عظمت او می شود و خودخواهیها و خود برترینیها را فراموش می کند. شهادت به یگانگی او می دهد گواهی به رسالت پیامبر (ﷺ) می دهد. بر پیامبرش درود می فرستد و دست به درگاه خدای برمی دارد که در زمره بندگان صالح او قرار گیرد (تشهد و سلام).

همه این امور موجی از معنویت در وجود او ایجاد می کند، موجی که سد نیرومندی در برابر گناه محسوب می شود.

این عمل چند بار در شبانه روز تکرار می گردد، هنگامی که صبح از خواب برمی خیزد در یاد او غرق می شود.

در وسط روز هنگامی که غرق زندگی مادی شده ناگهان صدای تکبیر مؤذن را می شنود، برنامه خود را قطع کرده، به درگاه او می شتابد، و حتی در پایان روز و آغاز شب پیش از آنکه به بستر استراحت رود با او راز و نیاز می کند و دل را مرکز انوار او می سازد.

از این گذشته به هنگامی که آماده مقدمات نماز می شود خود را شستشو می دهد پاک می کند، حرام و غضب را از خود دور می سازد و به بارگاه دوست می رود همه این امور تأثیر بازدارنده در برابر خط فحشاء و منکرات دارد.

منتها هر نمازی به همان اندازه که از شرایط کمال و روح عبادت برخوردار است نهی از فحشاء و منکر می کند، گاه نهی کلی و جامع و گاه نهی جزئی و محدود.

ممکن نیست کسی نماز بخواند و هیچگونه اثری در او نبخشد هر چند نمازش صوری باشد هر چند آلوده گناه باشد، البته این گونه نماز تاءثیرش کم است، این گونه افراد اگر همان نماز را نمی خواندند از این هم آلوده تر بودند.

روشنتر بگوئیم: نهی از فحشاء و منکر سلسله مراتب و درجات زیادی دارد و هر نمازی به نسبت رعایت شرایط دارای بعضی از این درجات است.

از آنچه در بالا گفتیم روشن می شود سرگردانی جمعی از مفسران در تفسیر این آیه و انتخاب تفسیرهای نامناسب بی جهت است، شاید آنها به همین دلیل که دیده اند بعضی نماز می خوانند و مرتکب گناه می شوند و آیه را در معنی مطلقش بدون سلسله مراتب دیده اند گرفتار شک و تردید شده اند، و راه های دیگری را در تفسیر آیه برگزیده اند.

از جمله بعضی گفته اند: نماز انسان را از فحشاء و منکر باز می دارد مادام که مشغول نماز است!!

چه حرف عجیبی؟ این مزیتی برای نماز نیست، بسیاری از اعمال چنین است.

بعضی دیگر گفته اند اعمال و اذکار نماز به منزله جمله هائی است که هر یک انسان را از فحشاء و منکر نهی می کند، مثلاً تکبیر و تسبیح و تهلیل هر کدام به انسان می گوید گناه مکن، حال انسان گوش به این نهی می دهد یا نه؟ مطلب دیگری است.

اما آنها که آیه فوق را چنین تفسیر کرده اند از این حقیقت غافل شده اند که نهی در اینجا فقط (نهی تشریعی) نیست، بلکه (نهی تکوینی) است، ظاهر آیه این است که نماز اثر بازدارنده دارد و تفسیر اصلی همان است که در بالا گفتیم، البته مانعی دارد که بگوئیم نماز هم نهی تکوینی از فحشاء و منکر می کند و هم نهی تشریعی.

به چند حدیث توجه کنید:

1 - در حدیثی از پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) چنین می خوانیم که

فرمود: من لم تنهه صلاته عن الفحشاء والمنکر لم یزدد من الله الا بعدا:

(کسی که نمازش او را از فحشاء و منکر باز ندارد هیچ بهره ای از نماز جز دوری از خدا حاصل نکرده است)!

2 - در حدیث دیگری از همان حضرت چنین آمده: لا صلوة لمن لم يطع الصلوة، و طاعة الصلوة ان ينتهي عن الفحشاء و المنکر: (کسی که اطاعت فرمان نماز نکند نمازش نماز نیست، و اطاعت نماز آن است که نهی آن را از فحشاء و منکر به کار بندد).

3 - و در حدیث سومی از همان بزرگوار چنین می خوانیم: که جوانی از انصار نماز را با پیامبر (ﷺ) ادا می کرد اما با این حال آلوده گناهان زشتی بود این ماجرا را به پیامبر (ﷺ) عرضه داشتند فرمود: ان صلاته تنهاه يوما: (سرانجام نمازش روزی او را از این اعمال پاک می کند).

4 - این اثر نماز بقدری اهمیت دارد که در بعضی از روایات اسلامی به عنوان معیار سنجش نماز مقبول و غیر مقبول از آن یاد شده، چنانکه امام صادق (ع) می فرماید: من احب ان يعلم اقبلت صلوته ام لم تقبل؟ فلينظر: هل منعت صلوته عن الفحشاء و المنکر؟ فبقدر ما منعه قبلت منه! (کسی که دوست دارد ببیند آیا نمازش مقبول درگاه الهی شده یا نه؟ باید ببیند آیا این نماز او را از زشتیها و منکرات باز داشته یا نه؟ به همان مقدار که بازداشته نمازش قبول است)!

در دنباله آیه اضافه می فرماید (ذکر خدا از آن هم برتر و بالاتر است) (و لذكر الله اکبر).

ظاهر جمله فوق این است که بیان فلسفه مهمتری برای نماز می باشد، یعنی یکی دیگر از آثار و برکات مهم نماز که حتی از نهی از فحشاء و منکر نیز مهمتر



است آنست که انسان را به یاد خدا می اندازد که ریشه و مایه اصلی هر خیر و سعادت است، و حتی عامل اصلی نهی از فحشاء و منکر نیز همین (ذکر الله) می باشد، در واقع برتری آن به خاطر آنست که علت و ریشه محسوب می شود.

اصولا یاد خدا، مایه حیات قلوب و آرامش دلها است، و هیچ چیز به پایه آن نمی رسد: **(الا بذكر الله تطمئن القلوب)**: (آگاه باشید یاد خدا مایه اطمینان دلها است) (سوره رعد آیه 28).

اصولا روح همه عبادات - چه نماز و چه غیر آن - ذکر خدا است، اقوال نماز، افعال نماز، مقدمات نماز، تعقیبات نماز، همه و همه در واقع، یاد خدا را در دل انسان زنده می کند.

قابل توجه اینکه در آیه 14 سوره طه اشاره به این فلسفه اساسی نماز شده و خطاب به موسی می گوید: **(اقم الصلوة لذكری)**: (نماز را بر پا دار تا به یاد من باشی).

ولی مفسران بزرگ برای جمله بالا تفسیرهای دیگری ذکر کرده اند که در بعضی از روایات اسلامی نیز اشاراتی به آن تفسیرها شده، از جمله اینکه: منظور از جمله فوق این است که (یاد خدا از شما به وسیله رحمت) برتر از (یاد شما از او بوسیله طاعت) است.

دیگر اینکه ذکر خدا از نماز برتر و بالاتر است چرا که روح هر عبادتی ذکر خدا است.

این تفسیرها که بعضا در روایات اسلامی نیز آمده، ممکن است اشاره به بطون آیه بوده باشد، و گرنه ظاهر آن با معنی اول هماهنگتر است، زیرا در اکثر مواردی که ذکر الله به کار رفته، منظور یاد کردن مردم از خدا است، و آیه

فوق نیز همین معنی را تداعی می کند، ولی البته یاد کردن خدا از بندگان می تواند به عنوان یک نتیجه مستقیم برای یاد بندگان از خدا بوده باشد، و به این ترتیب تضاد میان دو معنی برطرف می شود.

در حدیثی از (معاذ بن جبل) چنین آمده است: (هیچ یک از اعمال آدمی برای نجات او از عذاب الهی برتر از ذکر الله نیست، از او پرسیدند حتی جهاد در راه خدا؟ گفت: آری زیرا خداوند می فرماید: و لذكر الله اکبر).

ظاهر این است که معاذ بن جبل این سخن را از کلام پیامبر (ﷺ) استفاده کرده زیرا خود او نقل می کند که از پیامبر خدا پرسیدم: کدام عمل از همه اعمال برتر است فرمود: ان تموت و لسانک رطب من ذکر الله عز و جل: (اینکه به هنگام مردن زبان تو به ذکر خداوند بزرگ مشغول باشد).

و از آنجا که نیت انسانها و میزان حضور قلب آنها در نماز و سائر عبادات بسیار متفاوت است در پایان آیه می فرماید: (و خدا می داند چه کارهائی را انجام می دهید) (و الله يعلم ما تصنعون).

چه اعمالی را که در پنهان انجام می دهید یا آشکار، چه نیاتی را که در دل دارید، و چه سخنانی که بر زبان جاری می کنید.

نکته:

تاثیر نماز در تربیت فرد و جامعه

گرچه نماز چیزی نیست که فلسفه اش بر کسی مخفی باشد، ولی دقت در متون آیات و روایات اسلامی ما را به ریزه کاریهای بیشتری در این زمینه رهنمون می گردد:

1 - روح و اساس و هدف و پایه و مقدمه و نتیجه و بالاخره فلسفه نماز همان یاد خدا است، همان (ذکر الله) است که در آیه فوق بعنوان برترین نتیجه بیان شده است.

البته ذکرى که مقدمه فکر، و فکرى که انگیزه عمل بوده باشد، چنانکه در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) آمده است که در تفسیر جمله و لذكر الله اکبر فرمود: ذکر الله عند ما احل و حرم (یاد خدا کردن به هنگام انجام حلال و حرام) (یعنی به یاد خدا بیفتد به سراغ حلال برود و از حرام چشم بپوشد).

2 - نماز وسیله شستشوی از گناهان و مغفرت و آمرزش الهی است چرا که خواه ناخواه نماز انسان را دعوت به توبه و اصلاح گذشته می کند، لذا در حدیثی می خوانیم: پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) از یاران خود سؤال کرد: لو کان علی باب دار احدکم نهر و اغتسل فی کل یوم منه خمس مرات اکان یبقى فی جسده من الدرن شیء؟ قلت لا، قال: فان مثل الصلوة کمثل النهر جاری كلما صلی کفرت ما بینهما من الذنوب: (اگر بر در خانه یکی از شما نهري از آب صاف و پاکیزه باشد و در هر روز پنج بار خود را در آن شستشو دهد، آیا چیزی از آلودگی و کثافت در بدن او می ماند؟).

در پاسخ عرض کردند: نه، فرمود: (نماز درست همانند این آب جاری است، هر زمان که انسان نمازی می خواند گناهی که در میان دو نماز انجام شده است از میان می رود).

و به این ترتیب جراحاتی که بر روح و جان انسان از گناه می نشیند، با مرهم نماز التیام می یابد و زنگارهایی که بر قلب می نشیند زدوده می شود.

3 - نماز سدی در برابر گناهان آینده است، چرا که روح ایمان را در انسان تقویت می کند، و نهال تقوی را در دل پرورش می دهد، و می دانیم ایمان و تقوی نیرومندترین سد در برابر گناه است، و این همان چیزی است که در آیه فوق به عنوان نهی از فحشاء و منکر بیان شده است، و همان است که در احادیث متعددی می خوانیم: افراد گناهکاری بودند که شرح حال آنها را برای پیشوایان اسلام بیان کردند فرمودند: غم مخورید، نماز آنها را اصلاح می کند و کرد.

4 - نماز، غفلت زدا است، بزرگترین مصیبت برای رهروان راه حق آن است که هدف آفرینش خود را فراموش کنند و غرق در زندگی مادی و لذائذ زود گذر کردند، اما نماز به حکم اینکه در فواصل مختلف، و در هر شبانه روز پنج بار انجام می شود، مرتباً به انسان اخطار می کند، هشدار می دهد، هدف آفرینش او را خاطر نشان می سازد، موقعیت او را در جهان به او گوشزد می کند و این نعمت بزرگی است که انسان وسیله ای در اختیار داشته باشد که در هر شبانه روز چند مرتبه قویا به او بیدار باش گوید.

5 - نماز خود بینی و کبر را در هم می شکند، چرا که انسان در هر شبانه روز هفده رکعت و در هر رکعت دو بار پیشانی بر خاک در برابر خدا می گذارد، خود را ذره کوچکی در برابر عظمت او می بیند، بلکه صفری در برابر بی نهایت.

پرده های غرور و خود خواهی را کنار می زند، تکبر و برتری جوئی را در هم می کوبد.

به همین دلیل علی (علیه السلام) در آن حدیث معروفی که فلسفه های عبادات اسلامی در آن منعکس شده است بعد از ایمان، نخستین عبادت را که نماز

است با همین هدف تبیین می کند می فرماید: فرض الله الايمان تطهيرا من الشرك و الصلوة تنزيها عن الكبر...: (خداوند ایمان را برای پاکسازی انسانها از شرک واجب کرده است و نماز را برای پاکسازی از کبر).

6 - نماز وسیله پرورش، فضائل اخلاق و تکامل معنوی انسان است، چرا که انسان را از جهان محدود ماده و چهار دیوار عالم طبیعت بیرون می برد، به ملکوت آسمانها دعوت می کند، و با فرشتگان همصدا و همراز می سازد، خود را بدون نیاز به هیچ واسطه در برابر خدا می بیند و با او به گفتگو برمی خیزد.

تکرار این عمل در شبانه روز آنهم با تکیه روی صفات خدا، رحمانیت و رحیمیت و عظمت او مخصوصا با کمک گرفتن از سوره های مختلف قرآن بعد از حمد که بهترین دعوت کننده به سوی نیکیها و پاکيها است اثر قابل ملاحظه ای در پرورش فضائل اخلاقی در وجود انسان دارد.

لذا در حدیثی از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) می خوانیم که در فلسفه نماز فرمود: الصلوة قربان کلی تقی: (نماز وسیله تقرب هر پرهیزکاری به خدا است).  
7 - نماز به سائر اعمال انسان ارزش و روح می دهد - چرا که نماز روح اخلاص را زنده می کند، زیرا نماز مجموعه ای است از نیت خالص و گفتار پاک و اعمال خالصانه، تکرار این مجموع در شبانه روز بذر سایر اعمال نیک را در جان انسان می پاشد و روح اخلاص را تقویت می کند.

لذا در حدیث معروفی می خوانیم که امیر مؤمنان علی (علیه السلام) در وصایای خود بعد از آن که فرق مبارکش با شمشیر ابن ملجم جنایتکار شکافته شد

فرمود: الله الله في الصلوة فانها عمود دينكم: (خدا را خدا را در باره نماز، چرا که ستون دین شما است).

می دانیم هنگامی که عمود خیمه در هم بشکند یا سقوط کند هر قدر طنابها و میخهای اطراف محکم باشد اثری ندارد، همچنین هنگامی که ارتباط بندگان با خدا از طریق نماز از میان برود اعمال دیگر اثر خود را از دست خواهد داد.

در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: اول ما يحاسب به العبد الصلوة فان قبلت قبل سائر عمله، و ان ردت رد عليه سائر عمله: (نخستین چیزی که در قیامت از بندگان حساب می شود نماز است اگر مقبول افتاد سائر اعمالشان قبول می شود، و اگر مردود شد سائر اعمال نیز مردود می شود)!

شاید دلیل این سخن آن باشد که نماز رمز ارتباط خلق و خالق است، اگر به طور صحیح انجام گردد قصد قربت و اخلاص که وسیله قبولی سائر اعمال است در او زنده می شود، و گرنه بقیه اعمال او مشوب و آلوده می گردد و از درجه اعتبار ساقط می شود.

8 - نماز قطع نظر از محتوای خودش با توجه به شرائط صحت دعوت به پاکسازی زندگی می کند، چرا که می دانیم مکان نمازگزار، لباس نمازگزار، فرش که بر آن نماز می خواند، آبی که با آن وضو می گیرد و غسل می کند، محلی که در آن غسل و وضو انجام می شود باید از هر گونه غصب و تجاوز به حقوق دیگران پاک باشد کسی که آلوده به تجاوز و ظلم، ربا، غصب، کمفروشی، رشوه خواری و کسب اموال حرام باشد

چگونه می تواند مقدمات نماز را فراهم سازد؟ بنابراین تکرار نماز در پنج نوبت در شبانه روز خود دعوتی است به رعایت حقوق دیگران.

9 - نماز علاوه بر شرائط صحت شرائط قبول، یا به تعبیر دیگر شرائط کمال دارد که رعایت آنها نیز یک عامل مؤثر دیگر برای ترک بسیاری از گناهان است.

در کتب فقهی و منابع حدیث، امور زیادی به عنوان موانع قبول نماز ذکر شده است از جمله مسأله شرب خمر است که در روایات آمده: **(لا تقبل صلوٰة شارب الخمر اربعین یوما الا ان یتوب)**: (نماز شرابخوار تا چهل روز مقبول نخواهد شد مگر اینکه توبه کند).

و در روایات متعددی می خوانیم: (از جمله کسانی که نماز آنها قبول نخواهد شد پیشوای ستمگر است).

و در بعضی از روایات دیگر تصریح شده است که نماز کسی که زکات نمی پردازد قبول نخواهد شد، و همچنین روایات دیگری که می گوید: خوردن غذای حرام یا عجب و خود بینی از موانع قبول نماز است، پیدا است که فراهم کردن این شرایط قبولی تا چه حد سازنده است؟

10 - نماز روح انضباط را در انسان تقویت می کند، چرا که دقیقا باید در اوقات معینی انجام گیرد که تاخیر و تقدیم آن هر دو موجب بطلان نماز، است همچنین آداب و احکام دیگر در مورد نیت و قیام و قعود و رکوع و سجود و مانند آن که رعایت آنها، پذیرش انضباط را در برنامه های زندگی کاملا آسان می سازد.

همه اینها فوائدی است که در نماز، قطع نظر از مسأله جماعت وجود دارد و اگر ویژگی جماعت را بر آن بی فزائیم - که روح نماز همان جماعت است - برکات بی شمار دیگری دارد که اینجا جای شرح آن نیست، بعلاوه کم و بیش همه از آن آگاهیم.

گفتار خود را در زمینه فلسفه و اسرار نماز با حدیث جامعی که از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) نقل شده پایان می دهیم: امام در پاسخ نامه ای که از فلسفه نماز در آن سؤال شده بود چنین فرمود: علت تشریع نماز این است که توجه و اقرار به ربوبیت پروردگار است، و مبارزه با شرک و بت پرستی، و قیام در پیشگاه پروردگار در نهایت خضوع و نهایت تواضع، و اعتراف به گناهان و تقاضای بخشش از معاصی گذشته، و نهادن پیشانی بر زمین همه روز برای تعظیم پروردگار.

و نیز هدف این است که انسان همواره هشیار و متذکر باشد، گرد و غبار فراموشکاری بر دل او ننشیند، مست و مغرور نشود، خاشع و خاضع باشد، طالب و علاقمند افزونی در مواهب دین و دنیا گردد.

علاوه بر اینکه مداومت ذکر خداوند در شب و روز که در پرتو نماز حاصل می گردد، سبب می شود که انسان مولا و مدبر و خالق خود را فراموش نکند، روح سرکشی و طغیانگری بر او غلبه ننماید. و همین توجه به خداوند و قیام در برابر او، انسان را از معاصی باز می دارد و از انواع فساد جلوگیری می کند.



## آیه (46) تا (49) و ترجمه

(و لا تجدلوا أهل الكتب إلا بالتى هى أحسن إلا الذين ظلموا منهم و قولوا أمنا بالذى أنزل إلينا و أنزل إليكم و إلهنا و إلهكم وحد و نحن له مسلمون) (46) (و كذلك أنزلنا إليك الكتب فالذين أتينهم الكتب يؤمنون به و من هؤلاء من يؤمن به و ما يجحد بايتنا إلا الكفرون) (47) (و ما كنت تتلوا من قبله من كتب و لا تخطه بيمينك إذا لا ضربت اب المبطلون) (48) (بل هو أيت بينت فى صدور الذين أوتوا العلم و ما يجحد بايتنا إلا الظلمون) (49)

ترجمه:

46 - با اهل كتاب جز به روشى كه از همه نيكوتر است مجادله نكنيد، مگر كسانى كه از آنها مرتكب ظلم و ستم شدند، و به آنها بگوئيد ما به تمام آنچه از سوى خدا بر ما و شما نازل شده ايمان داريم، معبود ما و شما يكي است و در برابر او تسليم هستيم.

47 - اينگونه، كتاب را بر تو نازل كرديم، كسانى كه (پيش از اين) كتاب آسمانى به آنها داده ايم به اين كتاب ايمان مى آورند، و بعضى از اين گروه (مشركان) نيز به آن مؤمن مى شوند و آيات ما را جز كافران انكار نمى كنند.

48 - تو هرگز قبل از اين كتابى نمى خواندى و با دست خود چيزى نمى نوشتى مبادا كسانى كه در صدد ابطال سخنان تو هستند شك و ترديد كنند.

49 - بلكه اين كتاب آسمانى مجموعه اى از آيات روشن است كه در سينه صاحبان دل جاى دارد و آيات ما را جز ستمگران انكار نمى كنند.

تفسیر:

برای بحث بهترین روش را برگزینید

در آیات گذشته بیشتر سخن از نحوه برخورد با (بت پرستان) لجوج و جاهل بود که به مقتضای حال با منطقی تند، با آنها سخن می گفت، و معبودانشان را سستتر از تارهای عنکبوت معرفی می کرد، و در آیات مورد بحث، سخن از مجادله با (اهل کتاب) است که باید به صورت ملایمتر باشد، چه اینکه آنها حداقل بخشی از دستورهای انبیاء و کتب آسمانی را شنیده بودند و آمادگی بیشتری برای برخورد منطقی داشتند که با هر کس باید به میزان عقل و دانش و اخلاقش سخن گفت.

نخست می فرماید: با اهل کتاب جز به روشی که از همه بهتر است مجادله نکنید (ولا تجادلوا اهل الکتاب الا بالتی هی احسن).

(لاتجادلوا) از ماده (جدال) در اصل به معنی تاییدن طناب و محکم کردن آن است، این واژه در مورد ساختمان محکم و مانند آن نیز به کار می رود و هنگامی که دو نفر به بحث می پردازند، و در حقیقت هر کدام می خواهد دیگری را از عقیده اش بیچاند به این کار مجادله گفته می شود، به کشتی گرفتن نیز (جدال)

می گویند، و به هر حال منظور در اینجا بحث و گفتگوهای منطقی است. تعبیر به (التی هی احسن)، تعبیر بسیار جامعی است که تمام روشهای صحیح و مناسب مباحثه را شامل می شود، چه در الفاظ، چه در محتوای سخن، چه در آهنگ گفتار، و چه در حرکات دیگر همراه آن.

بنابراین مفهوم این جمله آن است که الفاظ شما مؤدبانه، لحن سخن دوستانه محتوای آن مستدل، آهنگ صدا خالی از فریاد و جنجال و هر گونه خشونت و هتک احترام، همچنین حرکات دست و چشم و ابرو که معمولاً مکمل بیان انسان هستند همه باید در همین شیوه و روش انجام گیرد. و چه زیبا است تعبیرات قرآن که در یک جمله کوتاه یک دنیا معنی نهفته است.

اینها همه به خاطر آن است که هدف از بحث و مجادله برتری جوئی و تفوق طلبی و شرمنده ساختن طرف مقابل نیست، بلکه هدف تاثیر کلام و نفوذ سخن در اعماق روح طرف است، و بهترین راه برای رسیدن به این هدف همین شیوه قرآنی است.

حتی بسیار می شود که انسان اگر سخن حق را به صورتی منعکس کند که طرف مقابل آن را فکر خود بداند نه فکر گوینده، زودتر انعطاف نشان می دهد چرا که انسان به افکار خود همچون فرزندان خود علاقمند است. درست به همین دلیل است که قرآن مجید بسیاری از مسائل را به صورت سؤال و استفهام طرح می کند، تا جوابش را از درون فکر مخاطب بجوشد و آن را از خود بداند.

ولی البته هر قانونی استثنائی هم دارد، از جمله همین اصل کلی در بحث و مجادله اسلامی در مواردی ممکن است حمل بر ضعف و زبونی شود، و یا طرف مقابل آنچنان مست و مغرور باشد که این طرز برخورد انسانی، بر جرأت و جسارتش بیفزاید لذا در دنبال آیه به صورت یک استثناء می فرماید: (مگر کسانی از آنها که مرتکب ظلم و ستم شدند) **(الا الذين ظلموا منهم)**.

همانها که بر خود و دیگران ظلم کردند و بسیاری از آیات الهی را کتمان نمودند تا مردم به اوصاف پیامبر اسلام (ﷺ) آشنا نشوند.

آنها که ظلم کردند و فرمانهای الهی را در آنجا که بر خلاف منافعشان بود زیر پا گذاردند.

آنها که ظلم کردند و خرافاتی همچون مشرکان به میان آوردند، مسیح یا عزیز را فرزند خدا خواندند.

و بالاخره آنها که ظلم کردند و بجای بحث منطقی دست به شمشیر برده و متوسل به زور شدند و به شیطنت و توطئه چینی پرداختند.

و در آخر آیه یکی از مصداقهای روشن مجادله به احسن را که می تواند الگوی زنده ای برای این بحث باشد به میان آورده، می فرماید:

(بگوئید ما به تمام آنچه از سوی خدا بر ما و شما نازل شده است ایمان داریم، معبود ما و شما یکی است، و در برابر او تسلیم هستیم) **(و قولوا آمنا بالذی انزل الینا و انزل الیکم و الهنا و الهکم واحد و نحن له مسلمون).**

چه تعبیر زیبا و چه آهنگ جالبی؟ آهنگ وحدت و ایمان به همه آنچه از سوی خدای واحد نازل شده، و حذف همه تعصبا، و ما و شماها، و بالاخره توحید معبود و تسلیم بی قید و شرط در برابر (الله).

این یک نمونه از مجادله به احسن است که هر کس بشنود مجذوب آن می شود، و نشان می دهد اسلام گروه گرا، و تفرقه طلب نیست، آوای اسلام آوای وحدت است و تسلیم بودن در برابر هر سخن حق.

نمونه های این بحث در قرآن فراوان است، از جمله نمونه ای است که امام صادق (علیه السلام) در حدیثی به آن اشاره کرده، می فرماید: (مجادله به احسن، مانند

مطلبی است که در آخر (سوره یس) در مورد منکران معاد آمده است، هنگامی که استخوان پوسیده را در مقابل پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) آوردند و گفتند: چه کسی قدرت دارد آن را احیا کند؟ فرمود: یحییها الذی انشاهها اول مرة... (همان خدائی که روز نخست آن را آفرید، زنده می کند، همان خدائی که از درخت سبز، برای شما آتش بیرون می فرستد).

آیه بعد به عنوان تاءکید بر اصول چهارگانه ای که در آیه قبل آمد، می فرماید: (این گونه ما کتاب آسمانی (قرآن) را بر تو نازل کردیم (و كذلك انزلنا الیک الكتاب)).

آری این قرآن بر اساس وحدت معبود، وحدت دعوت همه پیامبران راستین تسلیم بی قید و شرط در برابر فرمان حق، و مجادله با بهترین شیوه ها نازل شده.

بعضی از مفسران گفته اند: منظور از جمله فوق تشبیه نزول قرآن بر پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) به نزول کتب پیشین بر سایر انبیاء است، یعنی همانگونه که بر پیامبران گذشته کتاب آسمانی نازل کردیم بر تو نیز قرآن را نازل نمودیم.

ولی تفسیر اول دقیقتر به نظر می رسد هر چند جمع میان هر دو معنی نیز ممکن است.

سپس می افزاید: (کسانی که پیش از این کتاب آسمانی به آنها داده ایم (و به راستی به آن پایبند و معتقدند) به این کتاب ایمان می آورند) **(و الذین آتیناهم الكتاب يؤمنون به).**

چرا که هم نشانه های آن را در کتب خود یافته اند، و هم محتوایش را از نظر اصول کلی هماهنگ با محتوای کتب خود می بینند. البته می دانیم همه اهل کتاب (یهود و نصاری) به پیامبر اسلام (ﷺ) ایمان نیاوردند، بنابراین جمله فوق، اشاره به آن گروه مؤمنان واقعی و حقجویان خالی از تعصب است که نام (اهل کتاب) تنها شایسته آنها است. بعد می افزاید: (گروهی از اینها (از اهل مکه و مشرکان عرب) نیز به آن ایمان می آورند) **(و من هؤلاء من يؤمن به).**

و در پایان در مورد کافران هر دو گروه می گوید: (آیات ما را جز کافران انکار نمی کنند) **(و ما یحجد بایاتنا الا الکافرون).**

با توجه به اینکه مفهوم (جحد) آنست که انسان، به چیزی معتقد باشد و آن را انکار کند مفهوم جمله فوق این می شود که حتی کفار در دل به عظمت این آیات معترفند و نشانه های صدق و راستی را در جبین آن می نگرند، و راه و رسم پیامبر (ﷺ) و زندگی پاکیزه و پیروان پاکبخته او را دلیلی بر اصالت آن می شمرند اما به خاطر لجاجت و تعصب و تقلید کورکورانه از نیاکان، و یا برای حفظ منافع نامشروع زودگذر به انکار برمی خیزند.

به این ترتیب قرآن موضع گیریهای اقوام مختلف را در برابر این کتاب آسمانی مشخص می کند: در یک صف اهل ایمانند، اعم از علمای اهل کتاب و مؤمنان راستین و مشرکانی که تشنه حق بودند و حق را یافتند و دل

به آن بستند، و در صف دیگر منکران لجوجی که حق را دیدند اما همچون خفاشان خود را از آن پنهان داشتند، چرا که ظلمت کفر جزء بافت وجودشان شده و از نور ایمان وحشت دارند!

قابل توجه اینکه این گروه قبلاً نیز کافر بوده اند، ولی تاءکید مجدد بر کفرشان ممکن است به این جهت باشد که قبلاً اتمام حجت بر آنها نشده بود، کفر حقیقی الان است که بر آنها اتمام حجت شده و با علم و آگاهی صراط مستقیم را رها کرده در بیراهه گام می زنند.

سپس به یکی دیگر از نشانه های روشن حقانیت دعوت پیامبر اسلام (ﷺ) که تاءکید است بر محتوای آیه گذشته اشاره کرده می گوید: (تو قبل از نزول قرآن هرگز کتابی را نمی خواندی، و هرگز با دست خود چیزی نمی نوشتی مبادا دشمنانی که در صدد ابطال دعوت تو هستند گرفتار شک و تردید شوند) (و بگویند آنچه را او آورده نتیجه مطالعه کتب پیشین و نسخه برداری از آنها است) (و ما کنت تتلوا من قبله من کتاب و لا تخطه بيمينك اذا لارتاب المبطلون).

تو هرگز به مکتب نرفتی و خط نوشتی، اما با اشاره وحی الهی، مسأله آموز صد مدرس شدی!.

چگونه می توان باور کرد، شخصی درس نخوانده و استاد و مکتب ندیده با نیروی خودش کتابی بیاورد و از همه جهان بشریت دعوت به مقابله کند و همگان از آوردن مثل آن عاجز شوند؟ آیا این دلیل بر آن نیست که نیروی تو از قدرت بی پایان پروردگار مدد می گیرد؟ و کتاب تو وحی آسمانی است که از ناحیه او بر تو القاء شده است؟ توجه به این

نکته لازم است که اگر کسی بگوید ما از کجا بدانیم که پیامبر اسلام (ﷺ) هرگز به مکتب نرفت و خط نوشت! در پاسخ می گوئیم: او

در محیطی زندگی کرد که با سواد در آنجا بسیار محدود و معدود بود به طوری که می گویند در تمام شهر مکه بیش از 17 نفر قدرت بر خواندن و نوشتن نداشتند در چنین محیطی اگر کسی درس بخواند، مکتبی ببیند محال است بتواند کتمان کند، در همه جا مشهور و معروف می شود، و استاد و درسش شناخته خواهد شد.

چنین شخصی چگونه می تواند ادعا کند پیامبر راستین است اما دروغی به این آشکاری بگوید؟ بخصوص اینکه این آیات در مکه در مهد نشو و نمای پیامبر (ﷺ) نازل گردیده آنهم در برابر دشمنان لجوجی که کوچکترین نقطه ضعفها از نظرشان مخفی نمی ماند.

در آیه بعد نشانه های دیگری برای حقانیت قرآن بیان می کند، می گوید: این کتاب آسمانی مجموعه ای است از آیات بینات که در سینه های صاحبان علم قرار می گیرد (بل هو آیات بینات فی صدور الذین اوتوا العلم).

تعبیر به (آیات بینات) بیانگر این واقعیت است که نشانه های حقانیت قرآن در خود آن به چشم می خورد و در پیشانی آیات می درخشد، و دلیل آن با خود آن است.

در حقیقت همچون آیات تکوینی است که انسان از مطالعه آن بدون نیاز به چیز دیگر به حقیقت پی می برد؟ این آیات تشریعی نیز از نظر ظاهر و محتوی چنان است که خود دلیل صدق خویش است.



از این گذشته، طرفداران این آیات و طالبان و دلدادگان آن، کسانی هستند که بهره ای از علم و آگاهی دارند، هر چند دستشان تهی و پایشان برهنه است. به تعبیر روشنتر یکی از طرق شناخت اصالت یک مکتب بررسی حال مؤمنان به آن مکتب است، اگر گروهی نادان یا شیاد، دور کسی را گرفتند به نظر می رسد که او نیز از همین قماش باشد، اما اگر کسانی که اسرار علوم در سینه های آنها نهفته است اعلام وفاداری به مکتبی کردند دلیل بر حقانیت آن است، و ما می بینیم گروهی از علمای اهل کتاب و شخصیت های با تقوای ممتازی همچون ابوذر ها و سلمان ها، مقداد ها و عمار یاسر ها و شخصیت والائی همچون علی (علیه السلام) حامیان و عاشقان این مکتب بودند.

در روایات زیادی که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) وارد شده این آیه به ائمه اهل بیت (علیهم السلام) تفسیر شده است، این نه به معنی انحصار است، بلکه بیان مصداق روشنی است برای (الذین اوتوا العلم).

و اگر می بینیم در بعضی از روایات، تصریح شده به اینکه منظور خصوص امامان است در حقیقت اشاره به مرحله کامل علم قرآن می باشد که در اختیار آنها است و هیچ مانعی ندارد که علما و دانشمندان بلکه توده های فهمیده مردم بهره ای از این علوم قرآن داشته باشند.

ضمناً این آیه نشان می دهد که علم و دانش منحصر به آنچه در کتاب و از محضر استاد می خوانند و می آموزند نیست، چرا که پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) طبق صریح آیات گذشته به مکتب نرفت و خط نوشت ولی برترین مصداق (الذین اوتوا العلم) بود، پس در ماورای علم رسمی، علمی است برتر و والاتر که از سوی پروردگار به صورت نوری در قلب آدمی القاء می شود که

العلم نور يقذفه الله في قلب من يشاء و این جوهره علم است، و علوم دیگر پوسته علم.

در پایان آیه اضافه می کند: (آیات ما را جز ستمگران از روی عناد انکار نمی کنند) (و ما یجحد بایاتنا الا الظالمون).

چرا که نشانه های آن روشن است: پیامبر امی و درس نخوانده آورنده آن است.

آگاهان اندیشمند مؤمنان به آن هستند.

از این گذشته خود آن نیز مجموعه آیات بینات (سخنانی با محتوای روشن و آشکار) می باشد.

و در کتب پیشین نیز نشانه های آن آمده است.

با اینهمه آیا کسی جز آنها که بر خویشتن و بر جامعه ستم می کنند آن را انکار می نماید؟ (تکرار می کنیم که تعبیر به جحد در موردی است که انسان چیزی را می داند و بر خلاف علمش انکار می کند).

نکته ها:

1 - نگار من که به مکتب نرفت!...

درست است که خواندن و نوشتن برای هر انسانی کمال محسوب می شود ولی گاه شرائطی پیش می آید که نخواندن و ننوشتن کمال است.

و این در مورد پیامبران مخصوصا خاتم انبیاء (ﷺ) کاملاً صدق می کند، چه اینکه اگر دانشمندی درس خوانده، و فیلسوفی آگاه و پر مطالعه ادعای نبوت کند و کتابی ارائه دهد به عنوان یک کتاب آسمانی در

چنین شرائطی ممکن است وسوسه و تردیدهایی پیش بیاید که آیا این کتاب و مکتب مولود اندیشه های خود او نیست؟.

اما اگر ببینیم از میان یک قوم عقب افتاده یک انسانی که هرگز محضر استادی را درک نکرده، کتابی نخوانده، و صفحه ننوشته، برخاست، کتابی به عظمت عالم هستی، با محتوایی بسیار بلند و عالی، ارائه داد، در اینجا خیلی خوب می توان درک کرد که این تراوش مغز او نیست، بلکه وحی آسمانی و تعلیم الهی است.

در آیات دیگر قرآن نیز روی (امی) بودن پیامبر (ﷺ) تکیه شده، و چنانکه ذیل آیه 157 سوره اعراف گفتیم سه تفسیر برای کلمه امی ذکر کرده اند که از همه روشنتر (درس نخوانده) است.

اصولا در محیط حجاز درسی نبود که پیامبر اسلام (ﷺ) بخواند و معلمی نبود که از محضرش استفاده کند، و گفتیم تعداد کسانی که فقط سواد خواندن و نوشتن داشتند در تمام مکه در مردان از 17 نفر تجاوز نمی کرد می گویند از زنان نیز تنها یک نفر بود که خواندن و نوشتن می دانست.

طبیعی است که در چنین محیطی که ابتدائی ترین مرحله علم (خواندن و نوشتن) اینقدر کمیاب و محدود است ممکن نیست کسی درس خوانده باشد و مردم از آن آگاه نشوند و اگر کسی با قاطعیت ادعا کرد من هیچ درسی نخوانده ام و کسی آن را انکار نکرد دلیل روشنی بر صدق گفته او است، و به هر حال این وضع خاص پیامبر (ﷺ) که در آیات فوق آمده برای تکمیل اعجاز قرآن و قطع بهانه های جویان بسیار مؤثر و مفید بود، آری او عالم بزرگ و بی نظیری بود که فقط در مکتب وحی درس خوانده بود.

تنها بهانه ای برای بعضی مانده این است که پیامبر قبل از دوران نبوتش یکی دو سفر به شام کرد (برای مدتی کوتاه که مشغول انجام برنامه تجارت بود) می گویند شاید در این یکی دو سفر با علمای اهل کتاب تماس گرفته و مسائل را از آنها دریافت داشته است!

دلیل سستی این ادعا در خودش نهفته است که اینهمه تاریخ پیامبران و احکام و قوانین و مقررات و معارف عالی را چگونه ممکن است که انسان درس نخوانده و مکتب نرفته به این زودی از افرادی بشنود و به خاطر بسپارد و در مدت 23 سال پیاده کند؟ و در برخورد با حوادثی که بیسابقه و غیر منتظره بود عکس العمل لازم نشان دهد و این درست به آن می ماند که بگوئیم فلان لیست بزرگ تمام علوم و فنون طب را در آن چند روزی آموخت که در فلان بیمارستان ناظر حال مداوای بیماران وسیله پزشکان بود، این سخن به شوخی شبیه تر است!

توجه به این نکته نیز لازم است که پیامبر (ﷺ) بعد از رسیدن به مرحله نبوت احتمالا توانائی بر نوشتن و خواندن از طریق تعلیمات الهی داشت هر چند در هیچ تاریخی دیده نشده است که او از این علم و دانشش استفاده کرده باشد، چیزی را از رو بخواند و یا با دست خود نامه ای بنویسد، و شاید پرهیز پیامبر (ﷺ) در تمام عمرش از این کار باز برای این بود که دستاویزی به دست بهانه - جویان ندهد.

تنها موردی که در بعضی کتب تاریخ و حدیث آمده که پیامبر (ﷺ) خودش مطلبی را نوشت در ماجرای صلح حدیبیه است که در مسند احمد آمده است: (پیامبر شخصا قلم به دست گرفت و صلحنامه را نوشت).

ولی جمعی از علمای اسلام این حدیث را انکار کرده اند و آن را مخالف صریح آیات فوق می دادند، هر چند به عقیده بعضی صراحتی هم ندارد، زیرا این آیات ناظر به وضع پیامبر (ﷺ) قبل از نبوت است چه مانعی دارد که بعد از نیل به مقام نبوت استثنائاً در یک مورد خطی بنویسد که آن خود معجزهای محسوب می شود.

ولی به هر حال در چنین مساله ای تکیه کردن بر خبر واحد دور از حزم و احتیاط و مخالف چیزی است که در علم اصول اثبات شده، هر چند این خبر چنانکه گفتیم مشکلی ایجاد نکند.

## 2 - راه نفوذ در دیگران

برای تسخیر دلها و نفوذ سخن حق در افکار دیگران تنها توسل به استدلالات قوی و نیرومند کافی نیست، نحوه برخورد با طرف، و شیوه بحث عمیقترین اثر را در این مرحله می گذارد، چه بسیارند کسانی که در بحثها دقیق و موشکاف، و بر مسائل علمی مسلط و آگاهند، اما چون از شیوه (جدال احسن) و بحثهای سازنده آگاه نیستند کمتر در گفتگو با دیگران موفق به نفوذ در قلب آنها می شوند.

حقیقت این است که اقناع (عقل و فکر) به تنهایی کافی نیست، باید عواطف نیز اقناع گردد که نیمی از وجود انسان را تشکیل می دهند.

به تعبیر دیگر نفوذ در مرحله (خود آگاه) روح انسان به تنهایی کفایت نمی کند باید در مرحله (ناآگاه) که بخش مهم روح را تشکیل می دهد نیز نفوذ کرد.

از بررسی حال پیامبران مخصوصاً حال پیامبر اسلام (ﷺ) و ائمه هدی (علیهم السلام) بخوبی استفاده می شود که این بزرگواران برای

تحقق بخشیدن به اهداف تبلیغی و تربیتی خود از اخلاق اجتماعی و اصول روانشناسی و انسانیت‌رین شیوه‌های نفوذ در قلبها استفاده می‌کردند.

طرز برخورد آنها با مردم چنان بود که به سرعت آنها را به سوی اهداف خود جلب و جذب می‌کردند، گرچه بعضی میل دارند به این امور همیشه جنبه اعجاز دهند اما چنین نیست، اگر ما هم سنت و روش و شیوه بحث آنها را در برخورد با دیگران به کار بندیم به سرعت می‌توانیم در آنها اثر بگذاریم و در اعماق جانشان نفوذ کنیم.

قرآن با صراحت به پیامبر اسلام (ﷺ) می‌گوید: **(فبما رحمة من الله لنت لهم ولو كنت فظا غليظ القلب لانفضوا من حولك)**: (به خاطر رحمت الهی است که نسبت به آنها نرم‌خو شده‌ای که اگر خشن و سنگدل بودی از اطراف تو پراکنده می‌شدند) (آل عمران - 159).

بسیار دیده شده است که بعضی بعد از ساعتها بحث و گفتگو نه تنها پیشرفتی در مذاکرات خود حاصل نمی‌کنند بلکه طرف را در عقیده باطل خویش را سخت‌تر و متعصب‌تر می‌بینند، دلیل آن این است که از روش جدال به احسن استفاده نشده است.

خشونت در بحث، برتری جوئی، تحقیر طرف مقابل، اظهار کبر و غرور، عدم احترام به افکار دیگران، و عدم صمیمیت در بحثها همه از اموری است که باعث شکست انسان در بحث می‌شود، لذا در مباحث اخلاق اسلامی بحثی تحت عنوان تحریم (جدال) و (مراء) می‌بینیم که منظور از آن بحثهایی است که در آن روح حق‌جوئی و حق‌طلبی نباشد،

بلکه هدف از آن پرخاشگری و برتریطلبی و به کرسی نشاندن سخن خویش است!

تحریم جدال و مرأء گذشته از جنبه های معنوی و اخلاقی، برای همین است که در اینگونه بحثها هرگز پیشرفت فکری حاصل نمی شود. تحریم (جدال) و (مرأء) به هم نزدیک است ولی دانشمندان اسلامی میان آنها فرقهائی گذارده اند: (مرأء) به معنی اظهار فضل و کمال است، و (جدال) به منظور تحقیق طرف مقابل. جدال به حملات ابتدائی در بحث گفته می شود ولی (مرأء) به حملات دفاعی.

(جدال) در مسائل علمی است و مرأء اعم است (البته تضادی در میان این تفسیرها وجود ندارد).

به هر حال مجادله و بحث با دیگران گاهی (جدال به احسن) است و آن بحثی است که شرایطی که در بالا گفتیم دقیقا در آن رعایت شود، و گاهی به غیر احسن است و آن در صورتی است که امور بالا به دست فراموشی سپرده شود.

این گفتار را با ذکر چند روایت گویا و آموزنده پایان می دهیم. در حدیثی از پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) می خوانیم: لایستکمل عبد حقیقة الايمان حتى بدع المرأء و ان كان محقا: (هیچکس حقیقت ایمان را به طور

کامل درک نمی کند مگر اینکه (مرأء) را ترک گوید، هر چند حق با او باشد). در حدیث دیگری می خوانیم که پیامبر خدا (سلیمان) به فرزندش گفت: یا بنی ایاک و المرأء، فانه لیست فیه منفعة، و هو یهیج بین

الاخوان العداوة: (یسرم! از جدال بپرهیز، زیرا نه تنها سودی در آن نیست، بلکه آتش دشمنی را میان برادران شعلهور می سازد).  
و نیز از پیامبر اسلام (ﷺ) نقل شده است که فرمود: ما ضل قوم بعد ان هداهم الا اوتوا الجدل: (هیچ گروهی پس از هدایت گمراه نشدند مگر اینکه از راه جدال و بحثهای پرخاشگرانه و برتریجویانه، که حقیقت در آن دنبال نمی شود وارد شدند).

### 3 - (کافران) و (ظالمان)

در آیات فوق یک بار با این جمله برخورد می کنیم که (آیات ما را جز کافران از روی عناد انکار نمی کنند) و بار دیگر با همین جمله با این تفاوت، که عنوان ظالمان به جای کافران نشسته و می گوید: (آیات ما را جز ظالمان انکار نمی کنند).

مقایسه این دو با هم نشان می دهد که مسأله از قبیل تکرار نیست، بلکه بیان دو مطلب مختلف است، یکی به جنبه های عقیدتی اشاره می کند و دیگری به جنبه های عملی. نخست می گوید: (آنها که با پیشداوریهای نادرست خود و یا تقلیدهای کورکورانه از نیاکان، کفر و شرک را برگزیده اند، هر آیت و نشانهای را از خدا ببینند نفی می کنند هر چند عقلشان آن را به درستی پذیرفته باشد). در تعبیر دوم می گوید: آنها که با ظلم و ستم بر خویشان و جامعه راهی را انتخاب کرده اند، و منافع نامشروعشان را در آن می بینند، و مصمم به ادامه این ستمگری هستند طبیعی است که زیر بار آیات ما نمی روند، چرا که آیات ما همانگونه که با خط فکری آنها سازگار نیست با خط عملی آنها نیز سازگار نمی باشد.



## آیه (50) تا (55) و ترجمه

(و قالوا لولا أنزل عليه آيت من ربه قل إنما الايت عند الله وإنما إنا نذير مبين) (50) (أولم يكفهم أنا أنزلنا عليك الكتب يتلى عليهم إن في ذلك لرحمة وذكرى لقوم يؤمنون) (51) (قل كفى بالله بيني وبينكم شهيدا يعلم ما في السموت والارض والذين آمنوا بالباطل وكفروا بالله أولئك هم الخسرون) (52) (ويستعجلونك بالعذاب ولولا أجل مسمى لجأهم العذاب وليأتينهم بغتة وهم لا يشعرون) (53) (يستعجلونك بالعذاب وإن جهنم لمحيطة بالكافرين) (54) (يوم يغشئهم العذاب من فوقهم ومن تحت أرجلهم ويقول ذوقوا ما كنتم تعلمون) (55)

ترجمه:

50 - گفتند: چرا معجزاتی از سوی پروردگارش بر او نازل نشده؟ بگو معجزات همه نزد خداست (و به فرمان او نازل می شود، نه به میل من و شما) من تنها انداز کننده آشکاری هستم.

51 - آیا برای آنها کافی نیست که این کتاب آسمانی را بر تو نازل کردیم که پیوسته بر آنها تلاوت می شود؟ در این رحمت و تذکری است برای کسانی که ایمان می آورند.

52 - بگو همین بس که خدا میان من و شما گواه است، آنچه را در آسمانها و زمین است می داند کسانی که به باطل ایمان آوردند و به الله کافر شدند زیانکاران واقعی هستند.

53 - آنها با عجله از تو عذاب را می طلبند، و اگر موعد مقرری تعیین نشده بود عذاب (الهی) به سراغ آنها می آمد، سرانجام این عذاب بطور ناگهانی بر آنها نازل می شود در حالی که نمی دانند.

54 - آنها با عجله از تو تقاضای عذاب می کنند، در حالی که جهنم به کافران احاطه دارد!

55 - آن روز که عذاب (الهی) آنها را از بالای سر و پائین پا می پوشاند و به آنها می گوید بچشید آنچه را عمل می کردید (روز سخت و دردناکی است).

تفسیر:

آیا معجزه قرآن کافی نیست؟!

کسانی که بر اثر لجاجت و اصرار در باطل، حاضر نبودند به هیچ قیمتی در برابر بیان مستدل و منطقی قرآن تسلیم شوند، و آوردن کتابی همچون قرآن به وسیله فرد درس نخواندهای همچون پیامبر (ﷺ) که دلیل روشنی بر حقانیت وی بود بپذیرند، دست به بهانه جوئی تازهای زدند، چنانکه قرآن در نخستین آیات مورد بحث می گوید: آنها از روی سخریه و استهزاء گفتند چرا معجزاتی (همچون معجزات موسی و عیسی) از سوی پروردگارش بر او نازل نشده است؟ (و قالوا لولا انزل علیه آیات من ربه).

چرا او عصای موسی و ید بیضاء و دم مسیحا ندارد؟

چرا او هم دشمنان خود را با معجزات بزرگ نابود نمی کند؟ آن گونه که موسی و شعیب و هود و نوح و ثمود کردند؟ و یا همانگونه که در سوره اسراء از زبان این گروه آمده است (چرا پیامبر اسلام، نهرها و چشمه های آب جاری از بیابان خشک مکه ظاهر نمی کند؟) (چرا قصری از طلا ندارد؟) (چرا به آسمان صعود نمی کند؟ و چرا نامهای از سوی خدا از آسمان برای آنها نمی آورد)!!

بدون شک پیامبر اسلام (ﷺ) معجزات دیگری غیر از قرآن مجید داشته، و تواریخ نیز با صراحت از آن سخن می گوید، ولی آنها با این سخنانشان، دنبال تحصیل معجزه نبودند، بلکه از یکسو می خواستند اعجاز قرآن را نادیده بگیرند و از سوی دیگر تقاضای معجزات اقتراحی داشتند (منظور از معجزات اقتراحی این است که پیامبر (ﷺ) طبق تمایلات این و آن، هر امر خارق العاده‌ای را که پیشنهاد کنند انجام دهد، مثلاً این یکی پیشنهاد خارج ساختن چشمه‌های آب کند دیگری بگوید من قبول ندارم باید کوه‌های مکه را طلا کنی، سومی هم بهانه بگیرد که این کافی نیست باید به آسمان صعود کنی، و به این ترتیب معجزه را به صورت بازیچه بیارزشی در آورند، و تازه آخر کار بعد از دیدن همه اینها ساحرش بخوانند).

لذا قرآن در آیه 111 سوره انعام می گوید (و لو اننا نزلنا اليهم الملائكة و كلمهم الموتى و حشرنا عليهم كل شيء قبلا ما كانوا ليؤمنوا): (اگر ما فرشتگان را بر آنها نازل کنیم و مردگان زنده شوند و با آنها سخن بگویند و همه چیز را در برابر آنها محشور نماییم باز هم ایمان نمی آورند)! به هر حال قرآن برای پاسخگوئی به این بهانهجویان لجوج، از دو راه وارد می شود:

نخست می گوید: به آنها (بگو معجزه کار من نیست که با تمایلات شما انجام گیرد، معجزات همه نزد خدا است) (قل انما الايات عند الله).

او می داند چه معجزه‌های با چه زمانی و برای چه اقوامی متناسب است، او می داند چه افرادی در صدد تحقیق و پی جوئی حقتند و باید خارق عادات به آنها نشان دهد، و چه افرادی بهانه گیرند و دنبال هوای نفس؟

و بگو (من فقط انذار کننده و بیم دهنده آشکارم) (وانما انا نذیر مبین).  
تنها وظیفه من انذار و تبلیغ است و بیان کلام خدا، اما ارائه معجزات و  
خارق عادات تنها به اختیار ذات پاک او است، این یک پاسخ.  
پاسخ دیگر اینکه: (آیا همین اندازه برای آنها کافی نیست که ما این کتاب  
آسمانی را بر تو نازل کردیم که پیوسته بر آنها تلاوت می شود) (اولم  
یکفهم انا انزلنا عليك الكتاب يتلى عليهم).  
آنها تقاضای معجزات جسمانی می کنند، در حالی که قرآن برترین معجزه  
معنوی است.

آنها تقاضای معجزه زود گذری دارند در حالی که قرآن معجزهای است  
جاویدان، و شب و روز آیاتش بر آنها خوانده می شود.  
آیا امکان دارد انسانی درس نخوانده - و حتی اگر فرضا درس خوانده  
بود - کتابی با این محتوا و این جاذبه عجیب که فوق توانائی انسانها  
است بیاورد و عموم جهانیان را دعوت به مقابله کند و همه در برابر آن عاجز و  
ناتوان بمانند؟!

اگر راستی منظور آنها معجزه است ما به وسیله نزول  
قرآن بیش از آنچه آنها تقاضا دارند در اختیارشان گذارده ایم، ولی نه، آنها حق  
طلب نیستند، بهانه جو هستند.

باید توجه داشت که جمله او لم یکفهم (آیا برای آنها کافی نیست؟) معمولا  
در مواردی گفته می شود که انسان کاری ما فوق انتظار طرف  
انجام داده و او از آن غافل است یا خود را به غفلت می زند.

مثلا می گوید چرا فلان خدمت را به من نکردی و ما انگشت  
روی خدمت بزرگتری می گذاریم که او آن را نادیده گرفته و می

گوئیم آیا کافی نیست که ما چنین خدمت بزرگی به تو کردیم؟! از همه اینها گذشته معجزه باید هماهنگ با شرائط زمان و مکان و چگونگی دعوت پیامبر باشد، پیامبری که آئینش جاودانی است باید معجزه جاودانی داشته باشد.

پیامبری که دعوتش جهانگیر است و باید قرون و اعصار آینده را نیز در بر گیرد باید معجزه روحانی و عقلانی روشنی داشته باشد که فکر همه اندیشمندان و صاحبخردان را به سوی خود جذب کند. مسلما برای چنین هدفی قرآن مناسب است، نه عصای موسی و ید بیضا.

و در پایان آیه برای تأکید و توضیح بیشتر می گوید: در این کتاب آسمانی هم رحمت بزرگی نهفته است و هم تذکر گویائی، برای کسانی که ایمان می آورند (ان فی ذلك لرحمة و ذکری لقوم یؤمنون).

آری قرآن هم رحمت است و هم وسیله یادآوری، اما برای گروه با ایمان برای آنها که درهای قلب خود را به روی حقیقت گشوده اند، برای آنها که طالب نورند و خواهان پیدا کردن راه، آنها این رحمت الهی را با تمام وجود خود احساس می کنند و در پرتو آن آرامش می یابند، آنها هر بار که آیات قرآن را می خوانند تذکر تازه‌ای می یابند.

ممکن است فرق میان (رحمت) و (ذکری) این باشد که قرآن تنها یک معجزه و مایه تذکر نیست، بلکه علاوه بر آن مملو است از برنامه‌ها و قوانین رحمت آفرین و دستورهای تربیتی و انسانساز، فی المثل عصای موسی تنها معجزه بود ولی در زندگی روز مره مردم اثری نداشت اما قرآن هم معجزه است و هم برنامه کامل زندگی و مایه رحمت.

و از آنجا که هر مدعی نیاز به شاهد و گواه دارد در آیه بعد می فرماید: (بگو همین بس که خدا میان من و شما گواه است) (قل کفی بالله بینی و بینکم شهیدا).

بدیهی است هر قدر آگاهی شاهد و گواه بیشتر باشد ارزش شهادت او بیشتر است، لذا در جمله بعد اضافه می کند: (خدائی گواه من است که تمام آنچه را در آسمانها و زمین است می داند) (يعلم ما فی السموات و الارض). حال بینیم خداوند چگونه بر حقانیت پیامبرش گواهی داده؟

ممکن است این گواهی، گواهی عملی باشد زیرا وقتی خداوند معجزه بزرگی همچون قرآن را در اختیار پیامبرش قرار می دهد سند حقانیت او را امضاء کرده است، مگر ممکن است خداوند حکیم عادل معجزه را در اختیار فرد دروغگوئی (العیاذ بالله) بگذارد؟ بنابراین اعطای معجزه به شخص پیامبر خود بهترین طرز گواهی دادن خدا به نبوت او است.

علاوه بر گواهی عملی فوق، در آیات متعددی از قرآن مجید گواهی قولی نیز داده شده، چنانکه در آیه 40 سوره احزاب می خوانیم: (ما کان محمد ابا احد من رجالکم و لکن رسول الله و خاتم النبیین).

و در آیه 29 سوره فتح نیز آمده است: (محمد رسول الله و الذین معه اشداء علی الکفار رحماء بینهم): (محمد رسول خدا است و کسانی که با او هستند در برابر کفار خشن و در میان خودشان رحیم و مهربانند).

بعضی از مفسران گفته اند: این آیه در پاسخ بعضی سران یهود در مدینه مانند (کعب بن اشرف) و اتباع او نازل شده است که گفتند: ای محمد چه

کسی گواهی می دهد که تو فرستاده خدائی؟ آیه نازل شد و گفت: خداوند چنین گواهی می دهد.

از اینجا تفسیر و بیان دیگری برای آیه فوق نیز می توان به دست آورد و آن اینکه منظور گواهی و شهادت خداوند است در کتب آسمانی پیشین که علمای اهل کتاب بخوبی از آن آگاهی داشتند. در عین حال منافاتی بین این تفسیرهای سه گانه نیست و ممکن است همه در معنی آیه جمع باشد.

در پایان آیه به عنوان یک هشدار و تهدید می فرماید: (کسانی که ایمان به باطل آوردند و به الله کافر شدند زیانکاران واقعی هستند) **(و الذین آمنوا بالباطل و کفروا بالله اولئک هم الخاسرون).**

چه خسروانی از این بالاتر که انسان تمام سرمایه های وجود خود را در برابر هیچ از دست دهد؟ آنگونه که مشرکان دادند، قلب و جان خود را در اختیار بتها نهادند و تمام نیروهای جسمانی، و امکانات اجتماعی و فردی خود را در اختیار تبلیغ و ترویج آئین بت پرستی و محو نام الله گذاردند و جز خسران و زیان نتیجه ای عائد آنها نشد.

غالباً قرآن در آیات خود به این خسران بزرگ اشاره می کند و گاهی با ذکر کلمه (اخر) (زیانکارتر) این حقیقت را نشان داده که زیانی از این برتر و بالاتر نیست (هود - 22 - نمل - 5 - کهف - 103).

مهمتر این که گاه انسان در معاملهای زیان می کند تنها سرمایه خود را از دست می دهد و ورشکست می شود، اما گاهی از این فراتر می رود بدهکاری زیادی نیز بر دوش او می ماند و این بدترین نوع

ورشکست است، و مشرکان درست همین حال را دارند، بلکه گاهی مایه ورشکستگی و گمراهی دیگران نیز می شوند و به اصطلاح ورشکستگی زنجیرهای را تشکیل می دهند.

در آیات گذشته دو قسمت از بهانه جوئیهای کفار در برابر دعوت پیامبر (ﷺ) و پاسخ آن مطرح شد، نخست اینکه می گفتند: چرا او معجزهای نمی آورد؟ که قرآن پاسخ داد: این کتاب آسمانی خود برترین معجزه است.

دیگر اینکه چه کسی گواهی بر حقانیت او می دهد؟ که قرآن پاسخ داد خدائی که از همه چیز آگاه است.

در آیه مورد بحث به سومین بهانه جوئیهای آنها اشاره می کند. می گوید (آنها در مورد عذاب عجله می کنند و با سرعت آن را از تو می طلبند) **(و يستعجلونك بالعذاب).**

آنها می گویند (اگر عذاب الهی حق است و دامن کفار را می گیرد پس چرا به سراغ ما نمی آید)؟!

قرآن در پاسخ این سخن سه جواب می دهد.

نخست می گوید اگر موعد مقرری تعیین نشده بود عذاب الهی فوراً به سراغشان می آمد **(ولولا اجل مسمى لجاءهم العذاب).**

این زمان معین برای آن است که هدف اصلی یعنی بیداری یا اتمام حجت بر آنها حاصل گردد، خدا هرگز بر خلاف حکمت در کارهایش شتاب و عجله نمی کند.

دیگر اینکه آنها که این سخن را می گویند چه اطمینانی دارند که هر لحظه عذاب الهی دامنشان را بگیرد؟ (چرا که این عذاب ناگهانی و بدون



مقدمه، و در حالی که آنها نمی دانند و توجه ندارند به سراغشان می آید) (و لیاتینهم بغتة و هم لا یشعرون).

گرچه موعد عذاب در واقع معین و مقرر است ولی مصلحت این است که آنها از آن آگاه نباشند و بدون مقدمه فرا رسد، چرا که اگر وقت آن اعلام می شد باعث تجری و جسارت کفار و گنهکاران می گردید، آنها تا آخرین لحظه به گناه و کفر ادامه می دادند و در لحظات آخر که موعد مقرر عذاب نزدیک می شد همگی توبه می کردند و به سوی حق باز می گشتند!

فلسفه تربیتی این مجازاتها ایجاب می کند که موعدهش مکتوم باشد تا هر لحظه اثر خود را ببخشد و ترس و وحشت آن عاملی بازدارنده گردد ضمناً از آنچه گفتیم روشن شد که منظور از جمله (و هم لا یشعرون) این نیست که آنها اصل وجود عذاب را درک نمی کنند و گرنه فلسفه عذاب از بین می رفت، بلکه منظور این است که آنها لحظه وقوع آن و مقدماتش را تشخیص نمی دهند، و به تعبیر دیگر بطور غافلگیرانه مثل صاعقه بر آنها فرود می آید.

از آیات مختلف قرآن بر می آید که این بهانه جوئی منحصر به کفار مکه نبود، بلکه بسیاری از امم دیگر نیز روی مسأله تعجیل عذاب اصرار می ورزیدند.

بالاخره سومین پاسخ را قرآن در آیه بعد بیان کرده، می گوید (آنها در برابر تو در مورد عذاب عجله می کنند در حالی که جهنم کافران را احاطه کرده است) (یستعجلونك بالعذاب و ان جهنم لمحیطة بالکافرین).

اگر عذاب دنیا تاخیر بیفتد عذاب آخرت صددرصد قطعی است آنچنان مسلم است که قرآن به صورت یک امر فعلی از آن یاد می کند و می گوید (جهنم گوئی هم اکنون آنها را احاطه کرده است)!

در اینجا تفسیر دقیقتری نیز برای این آیه وجود دارد و آن اینکه جهنم از دو نظر هم اکنون (به معنی واقعی) کلمه این گروه را احاطه کرده.

نخست جهنم دنیا است آنها بر اثر شرک و آلودگی به گناه در جهنمی که خود فراهم کرده اند می سوزند، جهنم جنگ و خونریزی، جهنم نزاع و اختلاف، جهنم ناامنی و ناآرامی، جهنم ظلم و بیدادگری، و جهنم هوی و هوسهای سرکش!

دیگر اینکه طبق ظاهر آیات قرآن جهنم هم اکنون موجود است و طبق تحلیلی که قبلاً داشته ایم در باطن و درون این دنیا است و به این ترتیب حقیقتاً کافران را احاطه کرده است، در آیه 5 و 6 و 7 سوره تکوین نیز به آن اشاره شده: **(كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِينِ):** (این چنین نیست اگر علم یقین می داشتید دوزخ را مشاهده می کردید سپس آنرا به عین یقین میدیدید).

سپس می افزاید: (آن روز که عذاب الهی از بالای سر و از پائین پا آنها را فرا می گیرد، و به آنها می گوید بچشید آنچه را که عمل می کردید روز سخت و دردناکی است) **(يَوْمَ يَغْشَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذوقوا ما كنتم تعملون).**

این آیه ممکن است توضیحی برای احاطه عذاب جهنم در قیامت نسبت به کفار باشد، و ممکن است بیانی مستقل برای آن عذاب دردناک آنان محسوب گردد که امروز بر اثر اعمالشان آنها را احاطه کرده و فردا ظاهر و آشکار می شود.

به هر حال اینک که می فرماید این عذاب از بالای سر و پائین پاها است و بقیه جهات و جوانب را ذکر نمی کند در حقیقت به خاطر وضوح مطلب و روشنی بحث است، بعلاوه هنگامی که شعله های آتش از پائین پا زبانه کشد و از بالا بر سر آنها فرو ریخته شود تمام بدن آنها را احاطه خواهد کرد، و تمام جوانب و اطراف را نیز می پوشاند.

اصولا این تعبیر هم در زبان فارسی و هم در زبان عربی معمول است که می گویند فلان کس از فرق تا قدم مثلا در لجنزار بیعفتی فرو رفت، یعنی تمام وجود او غرق در این گناه شد، و به این ترتیب مشکلی که برای بعضی از مفسران به وجود آمده که چگونه سوی بالا و پائین ذکر شده و چهار طرف مسکوت مانده است؟ حل می شود.

جمله ذوقوا ما کنتم تعملون که ظاهرا گوینده اش خداوند است علاوه بر اینکه یکنوع مجازات روانی برای اینگونه اشخاص است بیانگر این واقعیت می باشد که عذاب الهی چیزی جز بازتاب و انعکاس اعمال خود انسان در نشاء آخرت نیست.

#### نکته ها:

1 - دلائل اعجاز قرآن - بدون شک قرآن بزرگترین معجزه پیامبر اسلام است، معجزه ای است گویا، جاودانی و پویا، و متناسب با هر عصر و زمان، و برای تمام قشرها، ما بحثهای مربوط به اعجاز قرآن را مشروحا در جلد اول ذیل آیه 23 سوره بقره آورده ایم و نیازی به تکرار نمی بینیم.

2 - دستاویزی برای انکار معجزات - بعضی از دانشمندان غربزده اسلامی که مایلند خارق عادات پیامبران را نادیده بگیرند اصرار دارند که

پیامبر اسلام معجزه‌های غیر از قرآن نداشته است، ممکن است حتی قرآن را نیز معجزه ندانند در حالی که این سخن هم بر خلاف آیات قرآن است، هم روایات متواتر، و هم تاریخ مسلم اسلامی است. ما شرح این سخن را در جلد 12 صفحه 386 (ذیل آیه 93 - 90 سوره اسراء) بیان کردیم.

3 - معجزات اقتراحی - همیشه یکی از روشهای لجوجانه مخالفان پیامبران طرح معجزات اقتراحی بوده، و با این کار می خواستند از یکسو ابهت معجزات را بشکنند و آنها را به ابتذال بکشانند، و از سوی دیگر بهانه ای برای عدم پذیرش دعوت پیامبران در دست داشته باشند، ولی هیچگاه پیامبران الهی تسلیم این توطئه ها نمی شدند و چنانکه در آیات بالا دیدیم در پاسخ می گفتند (معجزات در اختیار ما نیست که مطابق میل و هوس شما هر روز و هر ساعت معجزه ای انجام گیرد بلکه معجزات فقط به فرمان خدا صورت می گیرد و از اختیار ما بیرون است).

درباره معجزات اقتراحی شرحی در جلد هشتم صفحه 253 به بعد (ذیل آیه 20 سوره یونس) آمده است.

آیه (56) تا (60) و ترجمه

(یا عبادی الذین آمنوا إن أرضی واسعة فایای فاعبدون) (56) (کل نفس ذائقة الموت ثم إلینا ترجعون) (57) (والذین آمنوا و عملوا الصالحات لنبوئنهم من الجنة غرفا تجري من تحتها الا نهار خالدين فیها نعم أجر العاملین) (58) (الذین صبروا و علی ربهم یتوکلون) (59) (و کاین من دابة لا تحمل رزقها الله یرزقها و ایاکم و هو السميع العليم) (60)

ترجمه:

56 - ای بندگان من که ایمان آورده اید زمین من وسیع است تنها مرا بپرستید (و تسلیم در برابر فشارهای دشمنان نشوید).

57 - هر انسانی مرگ را می چشد، سپس به سوی ما باز می گردید.

58 - کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح انجام دادند آنها را در غرفه هائی از بهشت جای می دهیم که نهرها در زیر آن جاری است، جاودانه در آن خواهند ماند، چه خوبست پاداش عمل کنندگان!

59 - همانها که (در برابر مشکلات) صبر (و استقامت) می کنند و بر

پروردگارشان توکل

می نمایند.

60 - چه بسیار جنبندگانی که قدرت ندارند روزی خود را

حمل کنند خداوند آنها را و شما را روزی می دهد، و او است شنوا و دانا.

### شان نزول:

بسیاری از مفسران معتقدند که آیه اول در باره مؤمنانی نازل شده که در مکه تحت فشار شدید کفار بودند، بطوری که توانائی بر ادای وظائف اسلامی خود نداشتند.

به آنها دستور داده شد از آن سرزمین هجرت کنند.

و نیز بعضی از مفسران معتقدند که آیه و کاین من دابة لا تحمل رزقها (آخرین آیه مورد بحث) در مورد گروهی از مؤمنان نازل شده که در مکه گرفتار آزار دشمنان بودند، و می گفتند: اگر ما به مدینه هجرت کنیم در آنجا نه خانه ای داریم نه زمینی، و چه کسی به ما آب و غذا می دهد؟! (آیه نازل شد و گفت تمام جنبندگان روی زمین از خوان نعمت خداوند بزرگ روزی می برند، غصه روزی را نخورید).

### تفسیر:

هجرتی باید کرد!

از آنجا که در آیات گذشته سخن از موضعگیریهای مختلف مشرکان در برابر اسلام و مسلمانان بود در آیات مورد بحث به وضع خود مسلمانان پرداخته و مسؤولیت و وظیفه آنها را در برابر یکی از مشکلاتی که در ارتباط با کفار دارند یعنی مشکل اذیت و آزار و محدودیت و فشار آنها را بیان می کند.

می فرماید: (ای بندگان من که ایمان آورده اید، و هم اکنون برای انجام وظائف دینی خود تحت فشار دشمن هستید، سر زمین من وسیع است بجای دیگر هجرت کنید و مرا پیوستید) (یا عبادی الذین آمنوا ان ارضی واسعة فایای فاعبدون).

بدیهی است این یک قانون اختصاصی مربوط به مؤمنان مکه نیست، و شائن نزول هرگز مفهوم وسیع و گسترده آیه را که هماهنگ با دیگر آیات قرآن است محدود نمی‌کند، به این ترتیب در هر عصر و زمان، و در هر محیط و مکان، آزادی بطور کامل از مسلمانان سلب شود و ماندن در آنجا نتیجه ای جز ذلت و زبونی و دور ماندن از برنامه های الهی نداشته باشد وظیفه مسلمانان مهاجرت است به مناطقی که بتوانند آزادی مطلق یا آزادی نسبی را به دست آورند.

به تعبیر دیگر: هدف آفرینش انسان بندگی خدا است، همان بندگی که رمز آزادی و سرفرازی و پیروزی انسان در همه جبهه ها است، و در جمله (فایای فاعبدون) به آن اشاره شده، و در آیه 56 سوره ذاریات (وما خلقت الجن و الانس الا ليعبدون) نیز آمده است.

هر گاه این هدف اساسی و نهائی زیر پا بماند راهی جز هجرت نیست، زمین خدا وسیع است، و باید به نقطه دیگری قدم نهاد، و هرگز در چنین مواردی اسیر مفاهیمی همچون قبیله و قوم، وطن، و خانه و کاشانه نشد و تن به ذلت و اسارت در نداد که احترام این امور تا زمانی است که هدف اصلی به مخاطره نیفتد.

در اینگونه موارد است که امیر مؤمنان علی (علیه السلام) می فرماید: لیس بلد باحق بک من بلد، خیر البلاد ما حمله: (هیچ شهری برای تو شایسته تر از شهر دیگری نیست، بهترین شهرها شهری است که تو را پذیرا گردد و وسائل پیشرفت تو را فراهم سازد).

درست است که حب وطن و علاقه به زادگاه جزء سرشت هر انسانی است ولی گاه مسائل مهمتری در زندگی مطرح می شود که این موضوع را تحت الشعاع خود قرار می دهد.

در زمینه دیدگاه اسلام در مسأله مهاجرت، و روایاتی که در این زمینه رسیده، شرح مبسوطی در جلد چهارم صفحه 190 به بعد (ذیل آیه 100 سوره نساء) داشتیم.

تعبیر به جمله (یا عبادی)! محبت آمیزترین تعبیری است که از ناحیه خداوند به بندگان می شود، تاج افتخاری است حتی برتر از مقام رسالت و خلافت همانگونه که همواره در تشهد نماز آنرا مقدم بر رسالت می شمیریم و می گوئیم اشهد ان محمدا عبده و رسوله.

جالب اینکه هنگامی که خداوند آدم را آفرید او را به لقب (خليفة اللهی) مفتخر فرمود، اما شیطان باز از وسوسه او مایوس نشد، و به سراغ آدم آمد، و شد آنچه شد، ولی هنگامی که او را به مقام عبودیت ستود شیطان در برابر او زانو زد و گفت: **(فبعزتک لاغوينهم اجمعین الا عبادک منهم المخلصین)**: (به عزتت سوگند که همه فرزندان آدم را اغوا می کنم، مگر بندگان مخلص تو) (سوره ص آیه 82 و 83).

حتی خداوند نیز این موضوع را تضمین فرموده: **(ان عبادی لیس لك علیهم سلطان)** (تو هرگز بر بندگان من سلطه نخواهی یافت) (سوره حجر آیه 42).

بنابراین مقام عبودیت خالص حتی از مقام خلافت الهی در زمین برتر و بالاتر است.



از آنچه گفتیم بخوبی روشن شد که منظور از عباد در آیه مورد بحث همه انسانها نیست بلکه انسانهای مؤمن است و جمله (الذین آمنوا) به عنوان تاءکید و توضیح ذکر شده است.

از آنجا که یکی از عذرهای کسانی که در بلاد شرک می ماندند و حاضر به هجرت نبودند این بود که ما می ترسیم از دیار خود بیرون برویم خطر مرگ به وسیله دشمنان، یا گرسنگی، یا عوامل دیگر ما را تهدید کند بعلاوه به فراق بستگان و خویشاوندان و فرزندان و شهر و دیار خود مبتلا شویم، قرآن در آیه بعد به عنوان یک پاسخ جامع به آنها می گوید: سرانجام همه انسانها می میرند، و هر کسی مرگ را می چشد، سپس به سوی ما باز می گردید (کل نفس ذائقة الموت ثم الینا ترجعون).

این جهان دار بقاء برای هیچکس نیست، بعضی زودتر و بعضی دیرتر باید بروند، فراق دوستان و فرزندان و خویشاوندان به هر حال تحقق می یابد، چرا انسان به خاطر این مسائل زودگذر در دیار شرک و کفر بماند و بار ذلت و اسارت را بر دوش کشد برای اینکه چهار روز بیشتر زندگی کند؟

از همه اینها گذشته از این بترسید که مرگتان فرا رسد و در همین دیار شرک و کفر پیش از آن که به دیار ایمان و اسلام بروید بمیرید، چه دردناک است چنین مرگ و مردنی؟!

وانگهی گمان نکنید مرگ پایان همه چیز است، مرگ آغاز زندگی اصلی انسانها است، چرا که (همه شما به سوی ما باز می گردید) به سوی پروردگار بزرگ، و به سوی نعمتهای بی پایانش.

آیه بعد گوشه ای از این نعمتها را چنین شرح می دهد: (کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح انجام دادند آنها را در غرفه هائی از بهشت جای می دهیم که نهرها از زیر آن جاری است ) (و الذین آمنوا و عملوا الصالحات لنبوئنهم من الجنة غرفا تجري من تحتها الانهار).

آنها در قصرهائی که درختان بهشتی از هر سو احاطه اش کرده، و نهرهای گوناگون که طبق آیات دیگر قرآن هر کدام طعم و منظرهای مخصوص به خود دارند از لابلای آن درختان، و زیر این قصرها در جریان است منزل می کنند. (توجه داشته باشید (غرف ) جمع (غرفه ) به معنی ساختمان بلند است که بر اطراف خود مشرف باشد).

امتیاز دیگر غرفه های بهشتی این است که همچون منازل و قصرهای این جهان نیست که هنوز انسان دمی در آن نیاسوده است بانگ (الرحیل ) زده می شود بلکه (آنها جاودانه در آن خواهند ماند) (خالدین فیها).

و در پایان آیه اضافه می کند: (چه خوب است پاداش آنها که برای خدا عمل می کنند) (نعم اجر العاملين).

یک مقایسه ساده میان آنچه در باره کفار و گنهکاران در آیات گذشته گفته شد، با آنچه در این آیه آمده است، عظمت پاداش مؤمنان را روشن می کند. کفار در لابلای آتش و عذابی بودند که از فرق تا قدم آنها را فرا گرفته بود، و به عنوان سرزنش به آنها گفته می شد: بچشید آنچه را عمل می کردید!.

اما مؤمنان در میان نعمتهای بهشتی غوطه ورنند و رحمت پروردگار از هر سو آنها را احاطه کرده، و به جای جمله های ملامت بار سخنانی می شنوند که

همه نشانه محبت و لطف خداوند کریم است آری به آنها گفته می شود (چه خوب و زیبا است اجر و پاداش عمل کنندگان).

بدیهی است منظور از (عاملین) به قرینه جمله های قبل کسانی است که عمل صالح و توام با ایمان دارند، هر چند کلمه (عاملین) مطلق است.

در حدیثی از پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) چنین می خوانیم: (ان فی الجنة لغرفا یری ظهورها من بطونها، و بطونها من ظهورها)!: (در بهشت غرفه هائی است آنقدر شفاف که بیرونش از درون، و درونش از بیرون دیده می شود)! کسی برخاست

عرض کرد: این غرفه ها از آن کیست ای رسول خدا! فرمود: هی لمن اطاب الکلام و اطعم الطعام و ادام الصیام و صلی الله باللیل و الناس نیام: (اینها برای کسی است که سخن خود را پاکیزه کند، گرسنگان را سیر نماید، و روزه بسیار بگیرد و در دل شب، هنگامی که مردم در خوابند، برای خدا نماز بخواند).

آیه بعد مهمترین اوصاف مؤمنان عامل را به این صورت بیان می کند: (آنها کسانی هستند که در برابر مشکلات صبر و استقامت به خرج می دهند، و بر پروردگارشان توکل می کنند) (الذین صبروا و علی ربهم یتوکلون).

از زن و فرزند و دوستان و بستگان و خانه و کاشانه خود جدا می شوند و صبر می کنند.

مرارتهای غربت و سختیهای آوارگی از وطن را می چشند و شکایا هستند.

برای حفظ ایمان خود آزار دشمنان را به جان می‌خرند، و در راه جهاد با نفس که (جهاد اکبر) است، و مبارزه با دشمنان سر سخت که (جهاد اصغر) است از انواع مشکلات استقبال می‌کنند و صبر می‌کنند. آری این صبر و استقامت رمز پیروزی آنها و عامل بزرگ افتخار آنان است که بدون آن هیچ عمل مثبتی در زندگی امکان پذیر نیست. از این گذشته، آنها نه بر اموالشان و نه بر دوستان و بستگان تکیه دارند، تکیه گاهشان تنها خدا، و توکلشان بر ذات پاک او است، اگر هزار دشمن قصد هلاک آنها کنند می‌گویند: گرم تو دوستی از دشمنان ندارم باک! و اگر درست بیندیشیم ریشه همه فضائل انسانی همین (صبر) و (توکل) است: صبر عامل استقامت در برابر موانع و مشکلات است، و توکل انگیزه حرکت در این راه پر نشیب و فراز.

در حقیقت برای انجام عمل صالح باید از این دو فضیلت اخلاقی مدد گرفت صبر و توکل که بدون این دو انجام اعمال صالح در مقیاس وسیع هرگز امکان پذیر نیست.

در آخرین آیه مورد بحث در پاسخ کسانی که به زبان حال یا زبان قال می‌گفتند: اگر ما از شهر و دیار خود هجرت کنیم چه کسی به ما روزی می‌دهد؟

قرآن می‌گوید غم روزی را نخورید و ننگ ذلت و اسارت را نپذیرید، روزی رسان خدا است، نه تنها شما که (بسیارند جنبندگانی که حتی نمی‌توانند روزی خود را حمل کنند و هرگز ذخیره غذائی در لانه خود ندارند، و هر روز نو روزی نو می‌خواهند، اما خدا آنها را گرسنه نمی‌گذارد

و روزی می دهد، و همو شما را نیز روزی می بخشد) (و کاین من دابة لا تحمل  
رزقها الله یرزقها و ایاکم).

در میان جنبندگان و حیوانات و حشرات گذشته از انسان انواع  
کمی هستند که همچون مورچگان و زنبوران عسل مواد غذائی خود  
را از صحرا و بیابان به سوی لانه حمل و ذخیره می کنند، و  
غالباً (گنجشک روزی) هستند، یعنی هر روز جدید باید به دنبال روزی تازه ای  
بروند، و میلیونها میلیون از آنها در اطراف ما در نقاط دور و نزدیک، در بیابانها و  
اعماق دره ها، و بر فراز کوه ها، و درون دریاها وجود دارند که همه از خوان  
نعمت بی دریغش روزی می خورند.

و تو ای انسان که از آنها برای به دست آوردن روزی و ذخیره  
کردن با هوش و تواناتری چرا این چنین از ترس قطع روزی به زندگی آلوده  
و ننگین چسبیده ای؟ و زیر بار هر ظلم و ستم و خواری و مذلّت می  
روی؟ تو هم از درون این محدوده زندگی تنگ و تاریک خود بیرون آی  
و بر سر سفره گسترده پروردگارت بنشین و غم روزی مخور! در آن روز که به  
صورت جنین ضعیف و ناتوانی در شکم مادر محبوس بودی و هیچکس حتی  
پدر و مادر مهربانت به تو دسترسی نداشتند پروردگارت تو را فراموش  
نکرد، و آنچه را نیاز داشتی دقیقاً در اختیار تو گذاشت، امروز که موجودی  
توانا و نیرومندی، و از آنجا که رسانیدن روزی به نیازمندان فرع آگاهی از  
وجود و نیازشان است در پایان آیه تاءکید می کند: (او است شنوا و دانا) (و  
هو السميع العليم). سخن همه شما را می شنود، و حتی زبان حال شما و  
همه جنبندگان را می داند از نیازهای همه بخوبی با خبر است و چیزی از دایره  
علم بی پایان او پنهان نیست.

## آیه (61) تا (66) و ترجمه

(و لئن سالتهم من خلق السموات و الارض و سخر الشمس و القمر ليقولن الله فاني يؤفكون) (61) (الله يبسط الرزق لمن يشاء من عباده و يقدر له ان الله بكل شئ عليم) (62) (و لئن سالتهم من نزل من السماء ماء فاحيا به الارض من بعد موتها ليقولن الله قل الحمد لله بل أكثرهم لا يعقلون) (63) (و ما هذه الحیوة الدنيا الا لهو و لعب و ان الدار الآخرة لهی الحیوان لو كانوا يعلمون) (64) (فاذا ركبوا فی الفلك دعوا الله مخلصین له الدین فلما نجئهم الی البر اذا هم یشرکون) (65) (لیکفروا بما اتیناهم و لیتمتعوا فسوف یعلمون) (66)

ترجمه:

61 - هر گاه از آنها بپرسی چه کسی آسمانها و زمین را آفریده، و خورشید و ماه را مسخر کرده است؟ می گویند: الله، پس با اینحال چگونه (از عبادت خدا) منحرف می شوند؟.

62 - خداوند روزی را برای هر کس از بندگانش بخواهد گسترده می کند، و برای هر کس می خواهد محدود می سازد، خداوند به همه چیز داناست.

63 - و اگر از آنها بپرسی چه کسی از آسمان آبی نازل کرد و به وسیله آن زمین را بعد از مردنش احیا نمود؟ می گویند: الله، بگو ستایش مخصوص خداست، اما اکثر آنها نمی دانند.

64 - این زندگی دنیا جز لهو و لعب چیزی نیست، و زندگی واقعی سرای آخرت است، اگر آنها می دانستند.

65 - هنگامی که سوار بر کشتی شوند خدا را با اخلاص می خوانند (و غیر او را فراموش می کنند) اما هنگامی که خدا آنها را به خشکی رسانید و نجات داد باز مشرک می شوند!

66 - (بگذار) آیاتی را که به آنها داده ایم انکار کنند و از لذات زودگذر زندگی بهره گیرند اما به زودی خواهند فهمید!

تفسیر:

در دل خدا می گویند و با زبان بت!

در آیات گذشته روی سخن با مشرکانی بود که حقانیت اسلام را درک کرده بودند اما بخاطر ترس از قطع روزی خود حاضر به قبول ایمان و هجرت نبودند در آیات مورد بحث روی سخن را به پیامبر اسلام - و در واقع به همه مؤمنان کرده - دلائل توحید را از طریق (خلقت) و (ربوبیت) و (فطرت) - یعنی از سه طریق متفاوت - بیان می کند، و به آنها خاطر نشان می سازد که سرنوشت آنها به دست خدائی است که در (آفاق) و (انفس) آثار او را می یابند، نه به دست بتها که بت ها هیچ نقشی در این میان ندارند.

نخست به مسئله خلقت آسمان و زمین اشاره کرده و از اعتقادات باطنی آنها کمک گرفته، می گوید: (اگر از آنها سؤال کنی چه کسی آسمانها و زمین را آفریده؟ و چه کسی خورشید و ماه را مسخر فرمان خویش در طریق منافع بندگان کرده؟ همه یک زبان پاسخ می گویند (الله) (و لئن سالتهم من خلق السموات و الارض و سخر الشمس و القمر ليقولن الله).

زیرا مسلم است نه بت پرستان و نه غیر آنها هیچکس نمی گوید خالق زمین و آسمان و تسخیر کننده خورشید و ماه یک مشت سنگ و چوبی است که به دست انسان ساخته و پرداخته شده است.

به تعبیر دیگر: حتی بت پرستان در (توحید خالق) شک نداشتند، آنها در عبادت مشرک بودند، می گفتند ما بتها را برای این می پرستیم که واسطه میان ما و خدا شوند، چنانکه در آیه 18 سوره یونس می خوانیم: (و یقولون هو لاء شفعاؤنا عند الله).

ما لایق این نیستیم که مستقیما با خدا ارتباط گیریم، باید از طریق بتها رابطه خود را برقرار کنیم! (ما نعبدهم الا ليقربونا الى الله زلفی): (ما آنها را پرستش نمی کنیم مگر به این جهت که مقام ما را به خدا نزدیک کند)! (زمر آیه 3).

غافل از اینکه هیچ فاصله ای میان خالق و خلق وجود ندارد، و او بما از رگ گردن ما نزدیکتر است، بعلاوه اگر انسان که گل سرسبد موجودات است نتواند با خدا رابطه برقرار سازد چه چیزی می تواند واسطه او شود.

به هر حال در پایان آیه، بعد از ذکر این دلیل روشن می گوید: (با این حال چگونه آنها از عبادت خداوند خالق متعال به عبادت یک مشت بتهای سنگی و چوبی بازگردانده می شوند؟) (فانی یؤ فکون). (یؤ فکون) از ماده (افک) (بر وزن فکر) به معنی بازگرداندن چیزی از صورت واقعی و حقیقی آن است، و به همین تناسب بر دروغ، و نیز بادهای مخالف اطلاق می شود.



تعبیر (یؤ فکون) به صیغه مجهول اشاره به این است که آنها قدرت بر تصمیم گیری ندارند، گوئی بی اراده به سوی بت پرستی کشیده می شوند! ضمناً منظور از تسخیر خورشید و ماه نظاماتی است که خداوند برای آنها قرار داده و آنها را با این نظامات در طریق منافع انسانها به راه انداخته است. سپس برای تاءکید همین معنی که هم خالق او است و هم رازق او است، اضافه می کند: (خداوند روزی برای هر کس از بندگانش بخواهد گسترده می کند و برای هر کس بخواهد محدود و تنگ می سازد) (الله یبسط الرزق لمن یشاء من عباده ویقدر له).

کلید روزی به دست او است نه به دست انسانها، و نه بتها. و اینکه در آیات قبل گفته شد مؤ منان راستین تنها بر او توکل می کنند بخاطر همین است که اختیار همه چیز به دست او است، پس چرا از اظهار ایمان بترسند و زندگی خویش را از ناحیه دشمنان در خطر بینند؟!

و اگر چنین تصور کنند که خدا قدرت دارد، ولی از حال آنها آگاه نیست این اشتباه بزرگی است، چرا که (خداوند به همه چیز عالم است) (ان الله بکل شیء علیم).

مگر ممکن است کسی خالق و مدبر باشد و لحظه به لحظه فیض او به موجودات برسد و در عین حال از وضع آنها آگاه نباشد؟ این قابل تصور نیست. در مرحله دوم سخن از (توحید ربوبی) و نزول سرچشمه اصلی ارزاق از ناحیه خدا است، می فرماید: (اگر از آنها سؤال کنی چه کسی از آسمان آبی نازل کرد و زمین را بعد از مردن به وسیله آن زنده

کرد همه یک زبان می گویند: الله!) (ولئن سالتهم من نزل من السماء ماء فاحيا به الارض من بعد موتها ليقولن الله).

این اعتقاد باطنی بت پرستان است که حتی از اظهار آن با زبان ابا نداشتند، زیرا آنها هم (خالق) را خدا می دانستند و هم (رب و مدبر جهان) را خدا معرفی می کردند.

بعد می افزاید: (بگو حمد و ستایش مخصوص خدا است (قل الحمد لله)).

حمد و سپاس برای کسی است که همه نعمتها از ناحیه او است، زیرا هنگامی که آب که سرچشمه اصلی حیات و مایه زندگی همه جانداران است از ناحیه او باشد پیدا است سایر ارزاق نیز از ناحیه او است.

بنابراین حمد و ستایش نیز باید مخصوص به او باشد که معبودهای دیگر سهمی در این میان ندارند.

بگو شکر خدا را که آنها خودشان به این حقایق نیز معترفند.

و بگو شکر خدا را که منطق ما آن قدر زنده و کوبنده است که هیچکس قدرت بر ابطال آن ندارد.

و از آنجا که گفتگوهای مشرکان از یکسو، و گفتارها و اعمالشان از سوی دیگر با هم تناقض داشت، در پایان آیه می افزاید: (بل اکثرهم لا یعقلون).

و گر نه انسان عاقل و فهمیده چگونه ممکن است این قدر پراکنده گوئی کند؟ از یک طرف خالق و رازق و مدبر جهان را خدا بداند، و از سوی دیگر در برابر بتها که هیچ تاءثیری در سرنوشت آنان ندارند سجده کند.

از یک سو معتقد به توحید (خالق) و (رب) باشند و از سوی دیگر دم از شرک در عبادت زنند.

جالب اینکه نمی گوید آنها عقل ندارند می گوید تعقل نمی کنند، یعنی دارند و به کار نمی گیرند!

و برای اینکه اندیشه آنها را از افق این زندگی محدود فراتر برد و جهانهای وسیعتری در برابر دید عقل آنها بگشاید در آیه بعد چگونگی زندگی دنیا را در مقایسه با زندگی جاویدان سرای دیگر در یک عبارت کوتاه و بسیار پر معنی چنین بیان می کند: (این زندگی دنیا جز لهو و لعب چیزی نیست جز سرگرمی و بازی مطلبی در آن یافت نمی شود) (وما هذه الحياة الدنيا الا لهو ولعب).

(و سرای آخرت زندگی واقعی است اگر آنها می دانستند) (وان الدار الاخرة لهي الحيوان لو كانوا يعلمون).

چه تعبیر جالب و رسائی؟ چرا که (لهو) به معنی سرگرمی است و هر کاری که انسان را به خود مشغول می دارد و از مسائل اصولی زندگی منحرف می کند و (لعب) به کارهائی می گویند که دارای یک نوع نظم خیالی برای یک هدف خیالی است (بازی).

در لعب و بازی یکی شاه می شود، و دیگری وزیر، دیگری فرمانده لشکر و دیگری قافله، یا دزد، و بعد از درگیری ها وقتی بازی به پایان می رسد می بینیم همه نقشها خواب و خیال بوده است.

قرآن می گوید: زندگی دنیا یکنوع سرگرمی و بازی است، مردمی جمع می شوند و به پندارهائی دل می بندند، بعد از چند روزی پراکنده می شوند، و در زیر خاک پنهان می گردند، سپس همه چیز به دست فراموشی سپرده می

شود. اما حیات حقیقی که فنائی در آن نیست، نه درد و رنج و ناراحتی و نه ترس و دلهره در آن وجود دارد و نه تضاد و تزاحم، تنها حیات آخرت است، ولی اگر انسان بداند و اهل دقت و تحقیق باشد.

و آنها که دل به این زندگی می بندند و به زرق و برق آن مفتون و دلخوش می شوند کودکانی بیش نیستند، هر چند سالیان دراز از عمر آنها می گذرد.

ضمناً باید توجه داشت که (حیوان) (بر وزن ضربان) به اعتقاد جمعی از مفسران و ارباب لغت به معنی حیات است (معنی مصدری دارد). اشاره به اینکه (سرای آخرت) عین زندگی و حیات است، گوئی حیات از همه ابعاد آن می جوشد، و چیزی جز (زندگی) در آن نیست!

بدیهی است قرآن هرگز نمی خواهد با این تعبیر ارزش مواهب الهی را در این جهان نفی کند، بلکه می خواهد با یک مقایسه صریح و روشن ارزش این زندگی را در برابر آن زندگی مجسم سازد، علاوه بر این به انسان هشدار دهد که اسیر این مواهب نباشد، بلکه (امیر) بر آنها گردد، و هرگز ارزشهای اصیل وجود خود را با آنها معاوضه نکند.

در مرحله سوم به سراغ فطرت و سرشت انسانی و تجلی نور توحید در بحرانی ترین حالات، در درون جان انسانها می رود و ضمن مثال بسیار گویائی می فرماید: (هنگامی که بر کشتی سوار می شوند خدا را با اخلاص کامل می خوانند و غیر او از نظرشان محو می شود، اما هنگامی که آنها را از طوفان و گرداب رهایی می بخشد و به خشکی می رساند باز مشرک می شوند)! (فاذا ركبوا في الفلك دعوا الله مخلصين له الدين فلما نجاهم الى البر اذا هم يمشركون).

آری شدائد و طوفانها زمینه ساز شکوفائی فطرت آدمی است، چرا که نور توحید در درون جان همه انسانها نهفته است، آداب و رسوم خرافی، تربیتهای غلط، تلقینهای سوء، پرده هائی بر آن می افکند، ولی هنگامی که طوفانها از هر سو می وزد و گردابهای مشکلات در برابر انسان نمایان می گردد و دست خود را از همه اسباب ظاهری کوتاه می بیند بی اختیار به سراغ عالم ماوراء طبیعت می رود و هرگونه فکر شرک آلود را از دل زدوده و در کوره این حوادث - به مصداق (مخلصین له الدین) - از هر ناخالصی خالص می گردد.

کوتاه سخن اینکه: همیشه یک نقطه نورانی در درون قلب انسان وجود دارد که خط ارتباطی او با جهان ماوراء طبیعت، و نزدیکترین راه به سوی خدا است.

تعلیمات غلط و غفلت و غرور، مخصوصاً به هنگام سلامت و وفور نعمت، پرده هائی بر آن می افکند، اما طوفانهای حوادث این پرده ها را می درد و خاکسترها را کنار می زند، و آن نقطه نورانی آشکار می شود.

به همین دلیل پیشوایان بزرگ اسلام کسانی را که در مساءله خداشناسی سخت در تردید فرو می رفتند از همین طریق ارشاد می نمودند.

داستان مرد سرگردانی را که در امر خداشناسی گرفتار شک و تردید شده بود، و امام صادق (علیه السلام) از همین راه فطری و درونی او را ارشاد فرمود، همه شنیده ایم.

عرض کرد: یا بن رسول الله دلنی علی الله ما هو؟ فقد اکثر علی المجادلون و حیرونی!

فقال له الامام (عليه السلام): يا عبدالله! هل ركبت سفينة قط؟ قال نعم، قال فهل كسر بك حيث لا سفينة تنجيك و لا سباحة تغنيك؟ قال نعم.

قال فهل تعلق قلبك هنالك ان شيئا من الاشياء قادر على ان يخلصك من ورطتك؟ قال: نعم.

قال الصادق (عليه السلام) فذلك الشيء هو الله القادر على الانجاء حيث لا منجى، و على الاغاة حيث لا مغيث:

(ای فرزند رسول خدا (ﷺ) مرا به خدا راهنمائی کن او کیست؟ زیرا وسوسه گران مرا حیران ساخته اند، امام فرمود ای بنده خدا! آیا هرگز سوار بر کشتی شده ای؟ عرض کرد آری، فرمود: هرگز کشتی تو شکسته است در آنجا که هیچ کشتی دیگری برای نجات تو نبوده، و قدرت بر شناگری نداشته ای؟ عرض کرد: آری، فرمود در آن حالت آیا قلب تو به این امر تعلق گرفت که وجودی هست که می تواند تو را از آن مهلکه نجات دهد؟ عرض کرد آری.

امام صادق فرمود او خداوندی است که قادر بر نجات است در آنجا که هیچ نجات دهنده و فریادری نیست).

در آخرین آیه مورد بحث بعد از ذکر اینهمه استدلالات بر توحید و خداپرستی مخالفان را با تهدیدی شدید و کوبنده مواجه ساخته، می گوید: (آنها آیات ما را انکار کنند، و نعمتهای ما را نادیده بگیرند، و چند روزی از لذات زودگذر بهره ببرند، اما به زودی خواهند فهمید) که عاقبت کفر و شرک آنها به کجا خواهد رسید؟ و آنها را به چه سرنوشت شومی گرفتار خواهد ساخت؟ (لیکفروا بما آتیناهم ولیتمتعوا فسوف یعلمون).

گرچه ظاهر آیه در اینجا امر به کفر و انکار آیات الهی است، اما بدیهی است منظور از آن تهدید است، درست مثل اینکه به یک شخص جنایتکار ستمگر می گوئیم: هر جنایتی از دست می آید بکن، اما به زودی نتیجه تلخ اعمالت را یکجا خواهی چشید!.

در اینگونه عبارات گرچه صیغه امر به کار می رود اما هدف از آن تهدید است، نه طلب.

جالب اینکه جمله فسوف یعلمون به صورت مطلق آمده نمی گوید چه چیز را می دادند، بلکه می گوید (به زودی خواهند دانست) این اطلاق کلام برای آن است که مفهومش هر چه وسیعتر باشد و ذهن شنونده در هیچ حدی محدود نگردد، نتیجه اعمال، عذاب الهی، رسوائی در دو جهان و هرگونه بدبختی دیگر.

نکته:

شدائد زمینه ساز شکوفائی فطرت است

به خواست خداوند در ذیل آیه 30 سوره روم پیرامون فطری بودن اصل توحید و خداشناسی مشروحا سخن خواهیم گفت آنچه در اینجا ذکر آن لازم است این است که قرآن مجید در آیات فراوانی از مشکلات و سختیها به عنوان یک وسیله ظهور و بروز این فطرت انسانی سخن می گوید:

در یک جا می گوید: (و ما بکم من نعمة فمن الله ثم اذا مسکم الضر فاليه تجارون ثم اذا کشف الضر عنکم اذا فریق منکم بربهم یشرکون): (آنچه از نعمتها دارید از خدا است، و چون بلائی به شما رسد به درگاه او فریاد می کشید اما هنگامی که بلا را از شما بر طرف می کند باز گروهی از شما مشرک می شوند)! (نحل - 53 - 54).

در سوره یونس همین معنی به صورت دیگری مطرح شده: (و اذا مس الانسان الضر دعانا لجنبه او قاعدا او قائما فلما كشفنا عنه ضره مر كان لم يدعنا الى ضره)؛ (هنگامی که رنج و بلائی به انسان رسد در همان لحظه ما را می خواند خفته، یا نشسته یا ایستاده، اما هنگامی که رنج او را بر طرف ساختیم آنچنان در غفلت فرو می رود که گوئی هرگز ما را برای حل مشکلش نخوانده است!) (یونس - 12). در سوره روم آیه 33، و سوره زمر آیه 49، و در سوره اسراء آیه 67 - 69 نیز همین مطلب با عبارات دیگر و اشارات پر معنی آمده است. در آیات مورد بحث نیز خواندیم که این گروه مشرکان در حال آلودگی خاطر، به سراغ بتها می روند، ولی هنگامی که به سفر دریا می شتابند و طوفانها و گردابها و بادهای مخالف آنها را احاطه می کنند و کشتیشان همچون یک پر کاه روی امواج به هر سو پرتاب می شود، و دست آنان از همه چیز بریده و کوتاه می گردد نور توحید در قلبشان درخشیدن می گیرد، تمام معبودهای ساختگی به کنار می روند و خلوص کامل - اما خلوص اجباری و بی ارزش! - فراهم می شود، ولی به مجرد اینکه طوفانها فرو نشست، و حالت عادی بازگشت، پرده ها فرو می افتد و خارهای جانگداز شرک و بت پرستی در اطراف این گل ظاهر می شوند. ممکن است گفته شود این حال توجه بر اثر تلقین و رسوبات فکری حاصل از فرهنگ اجتماعی و افکار محیط است. این سخن در صورتی قابل قبول است که این مسأله تنها برای افراد مذهبی و در محیطهای مذهبی آزموده شود اما با توجه به اینکه این حالت حتی برای سرسختترین منکران خدا، و در جوامع غیر مذهبی، نیز پدید می آید روشن می شود که ریشه اش در جای دیگر نهفته است، در ضمیر ناآگاه انسان و در درون فطرت و سرشت او.



آیه (67) تا (69) و ترجمه

(أولم يروا إنا جعلنا حرما آمنا ويتخطف الناس من حولهم  
أفبالباطل يؤمنون وبنعمة الله يكفرون) (67) (ومن أظلم ممن افترى  
على الله كذبا أو كذب بالحق لما جاءه أليس في جهنم مثوى للكافرين) (68) (و  
الذين جاهدوا فينا لنهدينهم سبلنا وإن الله لمع المحسنين) (69)

ترجمه:

67 - آیا ندیدند که ما حرم امنی برای آنها قرار دادیم در حالی که مردم را  
در اطراف آنها (در بیرون این حرم) می ربایند؟ آیا به باطل ایمان می  
آورند و نعمت خدا را کفران می کنند؟.

68 - چه کسی ستمکارتر از آن کس است که بر خدا دروغ می بندد، یا  
حق را پس از آنکه به سراغش آمد تکذیب می کند؟ آیا جایگاه کافران در  
دوزخ نیست؟

69 - و آنها که در راه ما (با خلوص نیت) جهاد کنند قطعا هدایتشان  
خواهیم کرد و خدا با نیکوکاران است.

شاءن نزول:

در تفسیر (در المنثور) ذیل آیه مورد بحث از (ابن عباس) (و  
چنین نقل شده

(گروهی از مشرکان گفتند: ای محمد! اگر ما داخل در  
دین تو نمی شویم تنها به خاطر این است که می ترسیم مردم ما را بربایند (و  
به سرعت نابود کنند) چون جمعیت ما کم است و جمعیت مشرکان عرب

بسیارند، به محض اینکه به آنها خبر رسد که ما وارد دین تو شده ایم به سرعت ما را می ربایند، و خوراک یک نفر از آنها هستیم!  
در اینجا آیه ۱ و لم یروا... نازل شد و به آنها پاسخ گفت.

تفسیر:

در آیات گذشته نیز به این بهانه مشرکان به صورت دیگری اشاره شده بود که ما می ترسیم اگر اظهار ایمان کنیم و به دنبال آن هجرت نمائیم زندگی ما مختل گردد که قرآن از طرق مختلف به آنها پاسخ گفت.

در آیات مورد بحث قرآن از طریق دیگری به آنها پاسخ می گوید و می فرماید: (آیا آنها ندیدند که ما برای آنها حرم امنی قرار دادیم) (سرزمین پاک و مقدس مکه) (اولم یروا انا جعلنا حرما آمنا).

در حالی که عرب در ناامنی به سر می برند، و در بیرون این سرزمین انسانها را می ربایند، همه جا غارت است و کشتار، اما این سرزمین همچنان امن و امان باقی مانده است (و یتخطف الناس من حولهم).

خدائی که قادر است در این دریای متلاطم و طوفانی سرزمین حجاز حرم مکه را همچون جزایرهای آرام و امن و امان قرار دهد چگونه قدرت ندارد آنها را در برابر دشمنان حفظ کند؟ و چگونه آنها از این مردم ضعیف و ناتوان در برابر خداوند بزرگ و قادر متعال وحشت دارند؟!

(آیا با این حال آنها به باطل ایمان می آورند و نعمت خدا را کفران می کنند)؟!

(افبالباطل یؤمنون و بنعمة الله یکفرون).

کوتاه سخن اینکه خداوندی که می تواند در میان یک سرزمین گسترده بحرانی، که جمعی از مردم نیمه وحشی در آن سکونت دارند یک منطقه کوچک را در امنیت فرو برد چگونه نمی تواند انسانهای مؤمن را در میان انبوهی کافر و بی ایمان حفظ کند؟

پس از ذکر این دلیل روشن در آیه بعد چنین نتیجه گیری و جمع بندی می کند: (آیا کسی ظالمتر از آنها که بر خدا دروغ می بندند، یا حق را پس از آن که به سراغشان آمد انکار می کنند پیدا می شود؟! (و من اظلم ممن افتری علی الله کذباً او کذب بالحق لما جائه)).

ما دلائل آشکاری برای شما اقامه کردیم که جز (الله) شایسته پرستش نیست اما شما بر خدا دروغ می بندید و شریکانی برای او می تراشید، و حتی مدعی هستید که این یک برنامه الهی است!

از سوی دیگر قرآنی بر شما نازل کردیم که نشانه های حق در آن لائح است، اما شما همه اینها را نادیده گرفته و پشت سر افکندید، آیا ظلم و ستمی از این برتر تصور می شود؟ ظلم بر خویشتن، و ظلم بر همه انسانها، چرا که شرک و کفر ظلم عظیم است.

به تعبیر دیگر آیا ظلم به معنی وسیع کلمه جز انحراف و خارج ساختن چیزی از محل شایسته اش می باشد؟ آیا بدتر از این پیدا می شود که انسان یک مشت سنگ و چوب بیارزش را همدیف خالق آسمانها و زمین قرار دهد؟

بعلاوه شرک خمیر مایه همه مفاسد اجتماعی است و ستمهای دیگر در واقع از آن سرچشمه می گیرد، هواپرستی، مقام پرستی، و دنیاپرستی هر کدام نوعی از شرک است.

ولی بدانید عاقبت شومی در انتظار مشرکان است (آیا محل و جایگاه کافران دوزخ نیست)؟ (الیس فی جهنم مثنوی للکافین).

قابل توجه اینکه در 15 مورد از قرآن مجید افرادی به عنوان (ظالمترین مردم) معرفی شده اند که همه آنها با جمله استفهامیه (من اظلم) (استفهام انکاری) شروع شده است.

دقت در این آیات نشان می دهد که آیات مزبور گرچه مسائل متنوعی ظاهراً در آنها مطرح است، اما همه آنها به ریشه شرک باز می گردد، بنابراین هیچ تضادی در میان آنها نیست (برای توضیح بیشتر به جلد پنجم صفحه 183 - ذیل آیه 21 سوره انعام - مراجعه فرمائید).

آخرین آیه مورد بحث که در عین حال آخرین آیه سوره عنکبوت است واقعیت مهمی را بیان می کند که عصاره‌های از تمام این سوره و هماهنگی با آغاز آن است.

می فرماید: راه خدا گرچه مشکلات فراوان دارد، مشکل از نظر شناخت حق، مشکل از نظر وسوسه های شیاطین جن و انس، مشکل از نظر مخالفت دشمنان سرسخت و بی رحم، و مشکل از نظر لغزشهای احتمالی اما در اینجا یک حقیقت است که به شما در برابر این مشکلات نیرو و اطمینان می دهد و حمایت می کند و آن اینکه: (کسانی که در راه ما جهاد کنند ما آنها را به طرق خویش هدایت می کنیم، و خداوند با نیکوکاران است) (و الذین جاهدوا فینا لنهیدنهم سبلنا و ان الله لمع المحسنین).

در اینکه منظور از (جهاد) در اینجا چیست؟ و آیا جهاد با دشمن است، یا جهاد با نفس، یا جهاد در راه شناخت خدا از طرق علمی و استدلالی؟ مفسران احتمالات متعددی داده اند.

و همچنین در مورد تعبیر (فینا) که آیا منظور در راه رضای خدا است، یا در راه جهاد با نفس، یا در طریق عبادت، یا در طریق مبارزه با دشمن؟ ولی پیدا است که هم تعبیر به (جهاد) تعبیر وسیع و مطلق است و هم تعبیر (فینا)، بنابراین هرگونه جهاد و تلاشی را که در راه خدا و برای او و به منظور وصول به اهداف الهی صورت گیرد شامل می شود، خواه در طریق کسب معرفت باشد، یا جهاد با نفس، یا مبارزه با دشمن یا صبر بر طاعت، یا شکیبائی در برابر وسوسه معصیت، یا در مسیر کمک به افراد مستضعف، و یا انجام هر کار نیک دیگر.

کسانی که در این راه ها به هر شکل و هر صورت برای خدا مجاهده کنند مشمول حمایت و هدایت الهی هستند.

ضمناً از آنچه گفتیم روشن شد که منظور از (سبل) در اینجا راه های مختلفی است که به سوی خدا منتهی می شود: راه جهاد با نفس، راه مبارزه با دشمنان، راه علم و دانش و فرهنگ، خلاصه جهاد در هر یک از این راه ها سبب هدایت به مسیری است که به خدا منتهی می شود.

این وعده ای است که خداوند مؤ کداً به همه مجاهدان راهش داده، و با انواع تاءکیدات (لام تاءکید و نون تاءکید ثقیله) آن را مؤ کد ساخته و پیروزی و ترقی و موفقیت را در گرو دو چیز شمرده، (جهاد) و (خلوص نیت). جمعی از فلاسفه معتقدند که اندیشه و مطالعه و تفکر ایجاد علم و دانش نمی کند، بلکه روح انسانی را برای پذیرش صور معقولات آماده می سازد و

هنگامی که روح انسانی آماده پذیرش شد فیض علم از خالق متعال و واهب الصور بر روح انسان پاشیده می شود.

بنابراین انسان باید در این راه جهاد کند ولی هدایت به دست خدا است. و اینکه در حدیث وارد شده است که علم به کثرت تعلیم و تعلم نیست بلکه نوری است که خداوند به قلب هر کس بخواهد و شایسته بداند می افکند نیز ممکن است اشاره به همین معنی باشد.

نکته ها:

### 1 - (جهاد) و (اخلاص)

از آیه فوق به خوبی استفاده می شود که هرگونه شکست و ناکامی نصیب ما شود معلول یکی از دو چیز است: یا در جهاد کوتاهی کرده ایم، و یا اخلاص در کار ما نبوده است، و اگر این دو با هم جمع شود بنا به وعده مؤ کد الهی، پیروزی و هدایت حتمی است.

و اگر درست بیندیشیم می توانیم سرچشمه مشکلات و مصائب جوامع اسلامی را در همین امر پیدا کنیم.

چرا مسلمانان پیشرو دیروز، امروز عقب مانده اند؟

چرا دست نیاز در همه چیز حتی در فرهنگ و قوانین خویش به سوی بیگانگان دراز می کنند؟

چرا برای حفظ خود در برابر طوفانهای سیاسی و هجومهای نظامی باید به دیگران تکیه کنند؟

چرا یک روز دیگران ریزه خوار خوان نعمت علم و فرهنگ آنها بودند اما امروز باید بر سر سفره دیگران بنشینند؟

و بالاخره چرا در چنگال دیگران اسیرند و سرزمینهای آنها در اشغال متجاوزان؟! تمام این (چراها) یک پاسخ دارد و آن اینکه یا جهاد را فراموش کرده اند و یا نیتها آلوده شده است.

آری جهاد در صحنه های علمی و فرهنگی و سیاسی و اقتصادی و نظامی به دست فراموشی سپرده شده، حب نفس و عشق به دنیا و راحت طلبی و کوتاه نگر و اغراض شخصی بر آنها چیره شده، تا آنجا که کشتگانشان به دست خودشان بیش از کشتگانی است که دشمن از آنها قربانی می گیرد!

خودباختگی گروهی غریزه و شرفزده، خودفروختگی جمعی از زمامداران و سران، و یاس و انزوای دانشمندان و متفکران هم جهاد را از آنها گرفته، و هم اخلاص را.

هر گاه مختصر اخلاصی در صفوف ما پیدا می شود و مجاهدان ما تکانی به خود می دهند پیروزیها پشت سر یکدیگر فرا می رسد.

زنجیرهای اسارت گسسته می شود.

یأسها تبدیل به امید و ناکامیها مبدل به کامیابی، ذلت به عزت و سربلندی، پراکندگی و نفاق به وحدت و انسجام تبدیل می گردد، و چه عظیم و الهام بخش است قرآن که در یک جمله کوتاه هم درد و هم درمان را بیان کرده!

آری آنها که در راه خدا جهاد می کنند مشمول هدایت الهی هستند و بدیهی است که با هدایت او گمراهی و شکست مفهومی ندارد.

اگر می بینیم در بعضی از روایات اهل بیت (علیهم السلام) این آیه تفسیر به آل محمد (ﷺ) و پیروان آنها شده است بیان مصداق کاملی از آن است، چرا که آنها در طریق جهاد و اخلاص پیشگام و پیشقدم بودند و هرگز دلیل بر محدودیت مفهوم آیه نخواهد بود.

به هر حال هر کس این حقیقت قرآنی را به روشنی در تلاشها و کوششهایش لمس می کند که وقتی برای خدا و در راه او به تلاش و پیکار برمی خیزد درها به روی او گشوده می شود، و مشکلات آسان و سختیها قابل تحمل و سرانجام می گردد.

## 2 - مردم سه گروهند:

گروهی منکران لجوجند که هیچ هدایتی برای آنها سودی نمی دهد، و گروهی پیکارگر مخلص هستند که به حق می رسند. اما گروه سوم از اینها هم برترند، آنها دور نیستند تا نزدیک شوند، از او جدا نیستند که به او پیوندند، چرا که همیشه با اویند! آیه گذشته (و من اظلم ممن افتری) اشاره به گروه اول بود. جمله و الذین جاهدوا فینا اشاره به گروه دوم است. و جمله ان الله لمع المحسنين اشاره به گروه سوم! ضمنا از این تعبیر روشن می شود که مقام (محسنین) از مجاهدین فراتر است چرا که آنها علاوه بر جهاد و تلاش در راه نجات خود دارای مقام ایثار و احسانند و برای دیگران نیز تلاش می کند. پروردگارا! آنچنان توفیقی به ما مرحمت کن که در تمام عمر دست از تلاش و کوشش در راه تو باز نداریم.



خداوندا! آنچنان اخلاصی مرحمت فرما که به غیر از تو نیندیشیم، و برای  
غیر تو گام برنداریم.  
بارالها! ما را از مقام مجاهدان فراتر بر، و به مقام احسان و  
ایشار محسنین نائل گردان، و در همه عمر زیر پوشش هدایتت قرار ده!  
آمین یا رب العالمین!

## سوره روم

### مقدمه

این سوره در مکه نازل شده و دارای 60 آیه است

### محتوای سوره روم

از آنجا که این سوره مطابق مشهور تماماً در مکه نازل شده است، محتوا و روح سوره های مکی در آن منعکس می باشد، یعنی بیش از همه چیز بحث از مسأله (مبدء) و (معاد) می کند، چرا که دوران مکه دوران آموزشی اعتقادات اصیل اسلامی، توحید و مبارزه با شرک، و توجه به معاد و دادگاه رستاخیز بود، و در لابلای این مباحث مطالب دیگری در ارتباط با آنها نیز مطرح شده است.

در حقیقت مطالب این سوره را در هفت بخش می توان خلاصه کرد.

1 - پیشگوئی از پیروزی رومیان بر ایرانیان در جنگی که در آینده درگیر می شد، به مناسبت گفتگوئی که میان مسلمانان و مشرکان در این زمینه روی داده بود که مشروح آن به خواست خدا خواهد آمد.

2 - گوشه ای از طرز فکر و چگونگی حالات افراد بی ایمان، و سپس تهدیدهایی نسبت به آنها در مورد عذاب و کیفر الهی در رستاخیز.

3 - بخش مهمی از آیات عظمت خداوند در آسمان و زمین و در وجود انسانها از قبیل خروج حیات از مرگ، و مرگ از حیات، خلقت انسان از خاک، نظام زوجیت و آفرینش همسران برای انسانها و رابطه مودت در میان آنها، آفرینش آسمان و زمین، اختلاف زبانها، نعمت

خواب در شب و جنبش در روز، ظهور رعد و برق و باران، و حیات زمین بعد از مرگ، و تدبیر امر آسمان و زمین به امر خدا.

4 - سخن از توحید فطری بعد از بیان دلایل آفاقی و انفسی برای شناخت خدا.

5 - بازگشت به شرح و تبیین حالات افراد بی ایمان و گنهکار، و ظهور فساد

در زمین بر اثر گناهان آنها.

6 - اشاره ای به مساءله مالکیت و حق ذی القربی و نکوهش از رباخواری.

7 - بازگشت مجددی به دلایل توحید و نشانه های حق و مسائل مربوط به معاد.

روی هم رفته در این سوره همچون سوره های دیگر قرآن مسائل استدلالی و عاطفی و خطابی چنان بهم آمیخته شده است که معجون کاملی برای هدایت و تربیت نفوس فراهم ساخته است.

فضیلت سوره روم

در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) که قبلا نیز به آن اشاره کردیم چنین آمده است:

(هر کس سوره عنکبوت و روم را در ماه رمضان در شب بیست و سوم بخواند بخدا سوگند اهل بهشت است و هیچ در این سخن استشنا نمی کنم... و این دو سوره موقعیت مهمی نزد پروردگار دارند).

و در حدیث دیگری از پیامبر (صلی الله علیه و آله) چنین آمده: (من قرئها کان له من الاجر عشر حسنات بعدد کل ملک سبح الله بین السماء و الارض و ادرك ما ضیع فی یومه و لیلته): (هر کس سوره روم را بخواند پاداشی

معادل ده حسنه به تعداد هر فرشته ای که در میان آسمان و زمین  
تسبیح خدا می گوید خواهد داشت و آنچه را در روز و شب از دست داده  
جبران خواهد کرد)

بدیهی است کسی که محتوای این سوره را که سراسر درس توحید خدا و  
دادگاه بزرگ قیامت است در روح و جان خود جای دهد و مراقبت  
پروردگار را در هر لحظه در خود ببیند و روز جزا و محکمه عدل الهی  
را مسلم بداند، تقوای الهی چنان قلبش را پر می کند که شایسته چنین پاداش  
بزرگی است.

آیه (1) تا (7) و ترجمه

بسم الله الرحمن الرحيم

(الم) (1) (غلبت الروم) (2) (في أدنى الأرض و هم من بعد غلبهم سيغلبون)  
(3) (في بضع سنين لله الامر من قبل و من بعد و يومئذ يفرح المؤمنون) (4)  
(بنصر الله ينصر من يشاء و هو العزيز الرحيم) (5) (وعد الله لا يخلف الله وعده و  
لكن أكثر الناس لا يعلمون) (6) (يعلمون ظهرا من الحياة الدنيا و هم عن الآخرة  
هم غافلون) (7)

ترجمه:

به نام خداوند بخشنده بخشایشگر

1 - الم

2 - رومیان مغلوب شدند.

3 - (و این شکست) در سرزمین نزدیکی رخ داد، اما آنها بعد از  
مغلوبیت به زودی غلبه خواهند کرد.

4 - در چند سال، همه کارها از آن خدا است، چه قبل و چه  
بعد (از این شکست و پیروزی) و در آن روز مؤمنان خوشحال  
خواهند شد.

5 - به سبب یاری پروردگار، خداوند هر کس را بخواهد نصرت می دهد و  
او عزیز و حکیم است.

6 - این چیزی است که خدا وعده کرده، و وعده الهی هرگز تخلف نمی  
پذیرد، ولی اکثر مردم نمی دانند.

7 - آنها تنها ظاهری از زندگی دنیا را می دادند، و از آخرت (و پایان کار)

بیخبرند.

شأن نزول:

مفسران بزرگ همگی اتفاق دارند که آیات نخستین این سوره بدین سبب نازل شد که در آن هنگام که پیامبر (ﷺ) در مکه بود، و مؤمنان در اقلیت قرار داشتند، جنگی میان ایرانیان و رومیان در گرفت، و در این نبرد ایرانیان پیروز شدند.

مشرکان مکه این را به فال نیک گرفتند و دلیل بر حقانیت شرک خود دانستند! و گفتند: ایرانیان مجوسی هستند و مشرک (دوگانه پرست) اما رومیان مسیحیند و اهل کتاب، همانگونه که (ایرانیان) بر (رومیان) غلبه کردند پیروزی نهائی از آن شرک است و طومار اسلام به زودی پیچیده خواهد شد و ما پیروز می شویم.

گرچه اینگونه نتیجه گیریها پایه و مایه ای نداشت اما در آن جو و محیط برای تبلیغ در میان مردم جاهل خالی از تاءثیر نبود، لذا این امر بر مسلمانان گران آمد.

آیات فوق نازل شد و قاطعانه گفت: گرچه ایرانیان در این نبرد پیروز شدند اما چیزی نمی گذرد که از رومیان شکست خواهند خورد و حتی حدود زمان این پیشگوئی را نیز بیان داشت و گفت این امر فقط در طول چند سال به وقوع می پیوندد!

این پیشگوئی قاطع قرآن که از یکسو نشانه اعجاز این کتاب آسمانی و اتکاء آورنده آن به علم بی پایان پروردگار به عالم غیب است، و از سوی دیگر نقطه مقابل تفاءل مشرکان بود، مسلمانان را طوری دلگرم

ساخت که حتی می گویند بعضی از آنان با مشرکان روی این مسأله شرط بندی مهمی کردند! (آن روز هنوز حکم تحریم اینگونه شرط بندیها نازل نشده بود).

تفسیر:

یک پیشگوئی عجیب!

این سوره جزء 29 سوره ای است که با حروف مقطعه آغاز می شود (الم).  
کرارا در تفسیر این حروف مقطعه (مخصوصا در آغاز سوره بقره، آل عمران و اعراف) بحث کرده ایم.  
تنها چیزی که در اینجا جلب توجه می کند این است که برخلاف بسیاری از سوره هائی که با حروف مقطعه آغاز می شود و پشت سر آن سخن از عظمت قرآن است در اینجا بحثی از عظمت قرآن نمی یابیم، بلکه سخن از شکست رومیان و پیروزی مجدد آنها در آینده است، ولی با دقت روشن می شود که این بحث نیز

بیان عظمت قرآن است، چرا که این خبر غیبی مربوط به آینده از نشانه های اعجاز و عظمت این کتاب آسمانی محسوب می شود.

بعد از ذکر حروف مقطعه می فرماید: (رومیان مغلوب شدند) **(غلبت الروم)**.

(و این شکست در سرزمین نزدیکی واقع شد) **(فی ادنی الارض)**.

نزدیک به شما مردم مکه، در شمال جزیره عرب، در اراضی شام،

در منطقه ای میان (بصری) و **(اذرعات)**.

و از اینجا معلوم می شود که منظور از (روم) روم شرقی است نه روم غربی.

بعضی از مفسران مانند مرحوم شیخ طوسی در تبیان احتمال داده اند که منظور نقطه نزدیکی به سرزمین ایرانیان بوده است یعنی در محلی واقع شد که نزدیکترین نقطه میان ایران و روم بود. درست است که تفسیر اول با الف و لام عهد در کلمه (الارض) مناسبتر است ولی به طوری که خواهیم گفت از جهاتی تفسیر دوم صحیحتر به نظر می رسد.

در اینجا تفسیر سوم نیز وجود دارد که شاید تفاوت زیادی از نظر نتیجه با تفسیر دوم نداشته باشد، و آن اینکه منظور از این زمین، زمین روم است یعنی آنها در نزدیکترین سرحداتشان با ایران گرفتار شکست شدند. و این اشاره به اهمیت و عمق این شکست است چرا که شکست در نقطه های دور دست و مرزهای بعید، چندان مهم نیست، مهم آن است که کشوری در نزدیکترین مرزهایش به دشمن که از همه جا قویتر و نیرومندتر است گرفتار شکست شود.

بنابراین ذکر جمله (فی ادنی الارض) اشاره ای خواهد بود به اهمیت این شکست، و طبعاً پیشگوئی از پیروزی طرف مغلوب ظرف چند سال آینده واجد اهمیت بیشتری خواهد بود که جز از طریق اعجاز قابل پیش بینی نیست!

سپس اضافه می کند: (آنها) (رومیان) بعد از مغلوبیت به زودی غلبه خواهند کرد (و هم من بعد غلبهم سیغلبون).

با اینکه جمله (سیغلبون) (به زودی غالب می شوند) برای بیان مقصود کافی بود، ولی مخصوصاً تعبیر (من بعد غلبهم) (بعد از مغلوبیتشان) بر آن افزوده شده است، تا اهمیت این پیروزی آشکارتر گردد، چرا که غالب



شدن یک جمعیت مغلوب آنهم در نزدیکترین و نیرومندترین مرزهایش، در یک مدت کوتاه غیر منتظره است و قرآن صریحا از این حادثه غیر منتظره خبر می دهد.

سپس حدود سالهای آن را با این عبارت بیان می کند: (در چند سال!) (فی بضع سنین).

و می دانیم مفهوم تعبیر (بضع) حداقل سه و حداکثر آن نه می باشد. و اگر می بینید خداوند از آینده خبر می دهد، به خاطر آن است که همه چیز و همه کار به دست او است چه قبل از پیروزی و چه بعد از پیروزی این قوم شکست خورده (لله الامر من قبل و من بعد).

بدیهی است بودن همه چیز به دست خدا و به فرمان و اراده او، مانع از اختیار و آزادی اراده ما، و تلاش و کوشش و جهاد در مسیر اهداف مورد نظر نیست به تعبیر دیگر این عبارت نمی خواهد اختیار را از دیگران سلب کند، بلکه می خواهد این نکته را روشن سازد که قادر بالذات و مالک علی الاطلاق او است و هر کس هر چیزی دارد از او دارد.

سپس می افزاید اگر امروز که رومیان شکست خوردند مشرکان خوشحال شدند (در آن روز که رومیان غالب شدند مؤ منان خوشحال خواهند شد!) (و یومئذ یفرح المؤمنون).

آری (خوشحال می شوند به نصرت الهی) (بنصر الله).  
(خداوند هر که را بخواهد یاری می کند، و او شکست ناپذیر و مهربان است) (ینصر من یشاء و هو العزیز الرحیم).

در اینکه منظور از خوشحالی مسلمانان در آن روز چیست؟ جمعی گفته اند منظور خوشحالی از پیروزی رومیان است هر چند آنها نیز در صف کفار

بودند، اما چون دارای کتاب آسمانی بودند پیروزی آنها بر مجوسیان مشرک یک مرحله از پیروزی (توحید) بر (شرک) بود.

و بعضی افزوده اند: مؤمنان از این خوشحال شدند که این حادثه را به فال نیک گرفتند و دلیلی بر پیروزی آنها بر مشرکان. یا اینکه شادی آنان از این بود که عظمت قرآن و صدق پیشگوئی قاطع آن که خود یک پیروزی مهم معنوی برای مسلمین محسوب می شد در آن روز ظاهر گشت.

این احتمال نیز بعید به نظر نمی رسد که پیروزی رومیان مقارن بود با یکی از پیروزیهای مسلمین بر مشرکان بخصوص اینکه در بعضی از کلمات مفسران بزرگ آمده که این پیروزی مقارن پیروزی (بدر)، و یا مقارن (صلح حدیبیه) بود که آن نیز در نوع خود یک پیروزی بزرگ محسوب می شد. مخصوصاً تعبیر بنصر الله نیز تناسب با این معنی دارد. خلاصه، مسلمانان در آن روز از جهات مختلفی خوشحال شدند:

از پیروزی اهل کتاب بر مجوسیان که صحنه ای از غلبه خداپرستی بر شرک بود.

از پیروزی معنوی به خاطر ظهور اعجاز قرآن. و از پیروزی مقارن آن که احتمالاً (صلح حدیبیه) یا یکی دیگر از فتوحات مسلمین بود.

باز هم برای تاءکید بیشتر می فرماید: (این وعده ای است که خدا داده است) (وعد الله).

(و خداوند هرگز از وعده اش تخلف نخواهد کرد، هر چند اکثر مردم نمی دانند) **(لا یخلف الله وعده ولكن اکثر الناس لا یعلمون).**

و علت عدم آگاهی مردم عدم معرفتشان نسبت به خدا و علم و قدرت او است آنها خدا را به درستی نشناختند، و لذا از این حقیقت که او محال است از وعده اش تخلف کند درست آگاه نیستند، چرا که تخلف از وعده یا بخاطر جهل است که مطلبی مکتوم بوده سپس آشکار گردیده و مایه تغییر عقیده شده است، و یا به خاطر ضعف و ناتوانی است که وعده دهنده از عقیده خود باز نگشته ولی توانائی بر انجام وعده خود ندارد.

اما خدائی که هم از عواقب امور آگاه است و هم قدرتش مافوق همه قدرتهاست هرگز از وعده اش تخلف نخواهد کرد.

سپس می افزاید (این مردم کوتاه بین تنها ظاهری از زندگی دنیا را می بینند و از آخرت و پایان کارها بیخبرند!) **(یعلمون ظاهرا من الحیاة الدنیا و هم عن الاخرة هم غافلون).**

آنها تنها از زندگی دنیا آگاهند، و تازه از این زندگی نیز به ظاهری قناعت کرده اند، مجموعه ای از سرگرمیها و لذات زودگذر و خوابها و خیالها برداشت آنها را از زندگی دنیا تشکیل می دهد، غرور و غفلتی که در این برداشت نهفته است بر کسی پوشیده نیست.

اگر آنها باطن و درون این زندگی دنیا را نیز می دانستند برای شناخت آخرت کافی بود، چرا که دقت کافی در این زندگی زودگذر نشان می دهد که حلقه ای است از یک سلسله طولانی، و مرحله ای است از یک مسیر بزرگ، همانگونه که دقت در زندگی دوران جنینی نشان می دهد که هدف

نهایی خود این زندگی نیست، بلکه این یک مرحله مقدماتی برای زندگی گسترده ای است.

آری آنها تنها ظاهری از این زندگی را می بینند و از محتوا و مفاهیم و مکنون آن غافلند.

جالب اینکه با تکرار ضمیر (هم) به این حقیقت اشاره می کند که علت این غفلت و بیخبری خود آنها هستند، درست مثل اینکه کسی به ما بگوید: مرا از این امر تو غافل کردی، و در جواب بگوئیم: تو خودت غافل شدی، یعنی سبب غفلت خودت بودی.

#### نکته ها:

1 - اعجاز قرآن از دریچه علم غیب

1 - یکی از طرق اثبات اعجاز قرآن خبرهای غیبی قرآن است که یک نمونه روشن آن در همین آیات مورد بحث آمده، در طی چند آیه با انواع تاءکیدات از پیروزی بزرگ یک ارتش شکست خورده در چند سال بعد خبر می دهد، و آن را به عنوان یک وعده تخلف ناپذیر الهی معرفی می کند.

از یک سو خبر از اصل پیروزی می دهد (و هم من بعد غلبهم سیغلبون).  
از سوی دیگر خبر از پیروزی دیگری برای مسلمانان بر کفار مقارن همان زمان (و یومئذ یفرح المؤمنون بنصر الله).

و از سوی سوم تصریح می کند که این امر در چند سال آینده به وقوع خواهد پیوست (فی بضع سنین).

و از سوی چهارم با دو بار تاءکید، قطعی بودن این وعده الهی را مسجل می کند (وعد الله - لا یخلف الله وعده).

تاریخ به ما می گوید که هنوز نه سال نگذشته بود که این دو حادثه انجام یافت. رومیان در نبرد جدیدی بر ایرانیان پیروز شدند، و مقارن همان زمان مسلمانان با صلح حدیبیه (و طبق روایتی در جنگ بدر) پیروزی چشمگیری بر دشمنان پیدا کردند.

اکنون این سؤال مطرح است که آیا یک انسان با علم عادی می تواند این چنین قاطعانه از حادثه ای به این مهمی خبر دهد؟ حتی فرضاً اگر قابل پیش بینی سیاسی هم باشد - که نبود - باید با قید احتیاط و ذکر احتمال بگویند، نه این چنین با صراحت و قاطعیت که اگر تخلف آن ظاهر گردد بهترین سند برای ابطال دعوی نبوت به دست دشمنان خواهد افتاد.

حقیقت این است که مسائلی از قبیل پیش بینی پیروزی یک کشور بزرگ همچون کشور روم با مسأله مباحله به خوبی نشان می دهد که پیامبر اسلام (ﷺ) بجای دیگری دل بسته بود، و پشتگرمی از جای دیگر داشت، و گر نه هیچکس در شرائط عادی توانائی و جرات بر چنین اموری ندارد.

بخصوص اینکه مطالعه در حال پیامبر اسلام نشان می دهد که او از کسانی نبود که بی گدار به آب بزنند، بلکه کارهایش حساب شده بود، چنین ادعائی از چنین کسی نشان می دهد که او تکیه بر جهان ماورای طبیعت، بر وحی الهی و علم بی پایان خداوند داشته است.

در باره تطبیق تاریخی این پیشگوئی قرآن به زودی بحث خواهیم کرد.

## 2 - ظاهر بینان!

اصولاً بینش یک انسان مؤمن و الهی با یک فرد مادی یا مشرک تفاوت بسیار دارد.

اولی طبق عقیده توحیدی جهان را مخلوق خداوند حکیم و آگاهی می داند که تمام افعالش روی حساب و برنامه است و به همین دلیل معتقد است که جهان مجموعه ای است از اسرار و رموز دقیق، هیچ چیز در این عالم ساده نیست، همه کلمات این کتاب پر محتوا و پر معنی است.

این بینش توحیدی به او می گوید: از کنار هیچ حادثه و هیچ موضوعی ساده نگذر زیرا ممکن است ساده ترین مسائل پیچیده ترین آنها باشد.

او همیشه به عمق این جهان می نگرد و به ظواهر آن قانع نیست، او این درس را در مکتب توحید خوانده است، او برای عالم هدف بزرگی قائل است و همه چیز را در دایره آن هدف می بیند.

در حالی که یک فرد مادی و بی ایمان دنیا را مجموعه ای از حوادث کور و کر و بی هدف می شمرد، و جز به ظاهر آن نمی اندیشد. اصلاً برای آن باطن و عمقی قائل نیست، مگر می توان برای کتابی که مجموعه خطوط آن همان چیزی است که کودکی با حرکات بی هدف دست خود به روی کاغذ به وجود آورده است اهمیت و عمقی قائل شد؟!

حتی به گفته بعضی از دانشمندان بزرگ علوم طبیعی تمام اندیشمندان بشر از هر قشر و گروه که در باره نظام جهان به اندیشه برخاسته اند، از نوعی تفکر مذهبی برخوردار بوده اند (دقت کنید).

(آیشتاین) دانشمند معروف معاصر می گوید: (به سختی می توان در میان مغزهای متفکر جهان کسی را یافت که دارای یکنوع احساس مذهبی مخصوص به خود نباشد، این مذهب با مذهب یک شخص عامی فرق دارد... مذهب این دانشمند تحیری شرف آور از نظام عجیب و دقیق کائنات است که

گهگاه پرده از روی اسراری برمی دارد که در مقایسه با آن تمام تلاشها و تفکرات منظم بشری انعکاسی ناقابل بیش نیست)!.  
 در جای دیگر می گوید: (اصلا چیزی که سبب شد دانشمندان و متفکران و مکتشفان در تمام طول قرون و اعصار در گوشه تنهائی به مطالعه اسرار دقیق جهان هستی بپردازند همین اعتقاد مذهبی آنان بود).  
 از سوی دیگر چگونه ممکن است کسی که این دنیا را مرحله نهائی و هدف اصلی می شمرد با کسی که آن را یک (مزرعه) و (میدان آزمودگی) برای زندگی جاویدانی که دنبال آن است می داند یکسان ببیند؟ او از آن ظاهری بیش نمی بیند و این به اعماق ژرفش می اندیشد.  
 و این اختلاف دیدها در تمام زندگی آنها اثر می گذارد:  
 آن (ظاهربین) انفاق را سبب خسران و زیان می شمرد، در حالی که این (موحد) تجارتی پر سود می داند.  
 آن یکی رباخواری را مایه افزایش درآمد، و این یکی مایه وبال و بدبختی و زیان.  
 آن یکی جهاد را مایه دردسر و شهادت را به معنی نابودی و این یکی جهاد را رمز سربلندی و شهادت را حیات جاویدان می شمرد.  
 آری افراد بی ایمان تنها ظاهری از زندگی دنیا را می بینند و از آخرت غافلند (یعلمون ظاهرا من الحیاة الدنيا و هم عن الاخرة هم غافلون).

### 3 - تطبیق تاریخی

برای اینکه بدانیم شکست رومیان از ایرانیان و سپس پیروزی آنها در چه مقطع تاریخی واقع شده است کافی است بدانیم که در تواریخ امروز، در دوران خسرو پرویز، به یک دوران جنگ طولانی میان ایرانیان و

رومیان برخورد می کنیم که بیست و چهار سال دوام یافت،  
و از 604 میلادی تا 628 به طول انجامید.

در حدود سنه 616 میلادی دو سردار معروف ایرانی بنام (شهر براز) و  
(شاهین) به قلمرو روم شرقی حمله کردند، آنها را شکست سختی دادند،  
و منطقه شامات و مصر و آسیای صغیر را مورد تاخت و تاز قرار  
دادند، دولت روم شرقی که گرفتار شکست سختی شده بود تا آستانه انقراض  
پیش رفت و دولت ایران تمام متصرفات آسیائی او را با مصر تسخیر کرد.

و این در حدود سال هفتم بعثت پیامبر (ﷺ) بود.

ولی پادشاه روم (هرقل) از سال 622 میلادی تهاجم خود را به ایران  
شروع کرد و شکست های پی در پی به سپاه خسروپرویز وارد  
ساخت، و تا سال 628 میلادی این جنگهایی که به نفع رومیان بود  
ادامه یافت، (خسروپرویز) شکست سختی خورد و مردم ایران او را از  
سلطنت خلع کرده و پسرش (شیرویه) را بجای او نشانند.

با توجه به اینکه میلاد پیامبر (ﷺ) در سال 571 و  
بعثت پیامبر (ﷺ) در سال 610 میلادی واقع شد شکست  
رومیان منطبق بر سال هفتم بعثت و پایان پیروزی  
رومیان و شکست خسروپرویز بر سال پنجم تا ششم  
هجرت منطبق می شود، و می دانیم در سال پنجم فتح  
خندق اتفاق افتاد و در سال ششم صلح حدیبیه اتفاق افتاد، البته انتقال  
اخبار جنگ ایران و روم به منطقه حجاز و مکه نیز معمولاً  
مقداری از زمان را اشغال می کرده است و به این ترتیب تطبیق تاریخی این خبر  
قرآنی روشن می شود (دقت کنید).



## آیه (8) تا (10) و ترجمه

(أولم يتفكروا فى انفسهم ما خلق الله السموت والارض وما بينهما إلا بالحق وأجل مسمى وإن كثيرا من الناس بلقاء ربهم لكفرون) (8)  
(أولم يسيروا فى الارض فينظروا كيف كان عقبة الذين من قبلهم كانوا أشد منهم قوة واثاروا الارض وعمروها أكثر مما عمروها وجاءتهم رسلهم بالبينت فما كان الله ليظلمهم ولكن كانوا أنفسهم يظلمون) (9) (ثم كان عقبة الذين أسوا السوأى أن كذبوا بايت الله و كانوا بها يستهزؤن) (10)

ترجمه:

8 - آیا آنها در دل خود نیندیشیدند که خداوند آسمانها و زمین و آنچه را میان آن دو است، جز به حق و برای زمان معینی نیافریده، ولی بسیاری از مردم (رستاخیز و) لقای پروردگارشان را منکرند.

9 - آیا در زمین سیر نکردند و ببینند عاقبت کسانی که قبل از آنها بودند چگونه شد؟، آنها

نیروئی بیش از اینان داشتند، و زمین را (برای زراعت و آبادی) دگرگون ساختند، و بیش از آنچه اینان آباد کردند، عمران نمودند، و پیامبرانیشان با دلائل روشن به سراغشان آمدند (اما آنها انکار کردند و کیفر خود را دیدند) خداوند هرگز به آنها ستم نکرد، آنها به خودشان ستم می کردند.

10 - سپس سرانجام کسانی که اعمال بد مرتکب شدند به جایی رسید که آیات خدا را تکذیب کردند و آنرا به سخریه گرفتند.

تفسیر:

عاقبت بدکاران

در آخرین آیه بحث گذشته سخن از ظاهربینانی بود که تنها افق فکرشان به محدوده دنیا و جهان ماده تعلق دارد، و از قیامت و عالم ماوراء طبیعت بیخبرند.

در آیات مورد بحث و آیات آینده به ذکر مطالب متنوعی پیرامون مبدء و معاد می پردازد نخست به صورت یک استفهام اعتراض آمیز می گوید: (آیا آنها در درون جان خویش تفکر نکردند که خداوند آسمان و زمین و آنچه را در میان این دو است جز به حق نیافریده؟ و برای آن اجل و پایان معینی قرار داده است) ( **وَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى** ).

یعنی اگر آنها درست بیندیشند و به وجدان خود و داوری عقلشان مراجعه کنند به خوبی از این دو امر آگاه می شوند که اولاً جهان بر اساس حق آفریده شده، و نظاماتی بر آن حاکم است که دلیل بر وجود عقل و قدرت کامل در خالق این جهان است.

و ثانیاً این جهان رو به زوال و فنا می رود و از آنجا که خالق حکیم ممکن نیست بیهوده آن را آفریده باشد دلیل بر این است که جهان دیگری که سرای بقا است بعد از این جهان می باشد، و گر نه آفرینش این جهان مفهوم نداشت، و این خلقت طویل و عریض تنها برای این چهار روز زندگی دنیا بی معنی بود، و از اینجا به وجود آخرت پی میبرند.

بنابراین دقت در نظم و حقانیت این جهان دلیل بر وجود مبدء است و دقت در داشتن (اجل مسمی) دلیل بر معاد است (دقت کنید).

لذا در پایان آیه اضافه می کند: (بسیاری از مردم به لقای پروردگارشان کافرند) (و ان كثيرا من الناس بلقاء ربهم لكافرون).

یا اصلا منکر معادند، همانگونه که مکرر در آیات قرآنی از قول مشرکان نقل شده که می گفتند: آیا هنگامی که ما خاک شدیم مجدداً به زندگی باز می گردیم؟ این حرف عجیبی است؟ این غیر ممکن است! این دلیل جنون گوینده آن است! (سوره رعد آیه 5، سوره مؤ منون آیه 35، سوره نمل آیه 67، و سوره ق آیه 3).

و یا اینکه با زبان منکر نیستند اما عملشان آنچنان آلوده و ننگین است که نشان می دهد آنها اعتقادی به معاد ندارند، چرا که اگر معتقد بودند نباید این چنین فاسد و مفسد باشند.

ضمناً تعبیر (فی انفسهم) به این معنی نیست که آنها در باره اسرار وجود خویش مطالعه کنند آنچنانکه فخر رازی در تفسیر خود گفته، بلکه منظور این است که آنها در درون جان از طریق عقل و وجدان به آفرینش آسمانها و زمین بیندیشند.

تعبیر (بالحق) ممکن است دو معنی داشته باشد: یکی تواءم بودن آفرینش با حق و قانون و نظم است، و دیگر اینکه هدف آفرینش هدف حقی بوده است و البته این دو تفسیر با هم منافات ندارند.

تعبیر به (لقاء ربهم) همانگونه که بارها گفته ایم اشاره به قیامت و رستاخیز است که در آنجا حجابها کنار می رود و انسان با شهود باطنی خدا را به عظمت می شناسد.

و از آنجا که تعبیرها به اجل مسمی بیانگر این حقیقت است که به هر حال زندگی این جهان دوام بقائی ندارد و

این هشدار است به همه دنیاپرستان در آیه بعد چنین اضافه می کند  
(آیا آنها سیر در زمین نکردند تا بنگرند عاقبت کسانی که پیش از آنها بودند به  
کجا کشیده شد) (اولم یسیروا فی الارض فینظروا کیف کان عاقبة الذین من قبلهم  
).

(همانها که نیروئی بیشتر از اینان داشتند، و زمین را دگرگون ساختند و  
بیش از آنچه اینها آباد کردند آنها عمران نمودند) (کانوا اشد منهم قوة و اثاروا  
الارض و عمروها اکثر مما عمروها).

(و پیامبران آنها با دلائل آشکار به سوی آنها آمدند) (و جائتھم رسلھم  
بالبینات).

اما آنها خیره سری کردند، و در برابر حق تسلیم نشدند و به مجازات  
دردناک الهی مبتلا گشتند.

(خداوند به آنها هرگز ستم نکرد، ولی آنها به خویشتن ظلم و ستم می  
کردند) (و ما کان الله لیظلمھم و لکن کانوا انفسھم یظلمون).

در واقع قرآن اشاره به اقوامی می کند که نسبت به مشرکان معاصر  
پیامبر برتری چشمگیری از نظر قدرت و نیروی جسمی و مالی داشتند، و  
سرنوشت دردناک آنها را درس عبرتی برای اینها قرار می دهد.

جمله اثاروا الارض (زمین را زیر و رو کردند) ممکن است اشاره به  
شخم کردن زمین برای زراعت و درختکاری، یا کندن نهرها و قناتها، و یا بیرون  
آوردن شالوده عمارت های بزرگ و یا همه اینها باشد، چرا که جمله (اثاروا  
الارض) مفهوم وسیعی دارد که تمام این امور را که مقدمه  
عمران و آبادی است شامل می شود.

و از آنجا که در دنیای آن روز بیشترین قدرت در دست کسانی بود که از نظر کشاورزی پیشرفته تر بودند و از نظر ساختن عمارتها، ترقی چشمگیری داشتند، برتری این اقوام را نسبت به مشرکان مکه که قدرتشان از این نظر بسیار محدود بود روشن می سازد.

اما آنها با اینهمه توانائی هنگامی که آیات الهی را انکار، و پیامبران را تکذیب کردند قدرت فرار از چنگال مجازات نداشتند شما چگونه می توانید فرار کنید؟!

و این مجازاتهای دردناک و محصول اعمال و فرآورده دست خود آنها بود آنها بودند که بر خویشتن ظلم کردند و خداوند هرگز ظلم و ستمی بر کسی روا نمی دارد.

آخرین آیه مورد بحث آخرین مرحله کفر آنها را بیان می کند و می گوید: (سپس سرانجام کسانی که اعمال بد انجام دادند بجائی رسید که آیات خدا را تکذیب کردند، و از آن بدتر به استهزاء و مسخره کردن آن برخاستند) **(ثم کان عاقبة الذین اساؤا السؤی ان کذبوا بایات الله و کانوا بها یستهزئون).**

آری گناه و آلودگی همچون بیماری خوره به جان انسان می افتد، و روح ایمان را می خورد و از بین می برد، و کار به جائی می رسد که سر از تکذیب آیات الهی در می آورد، و از آن هم فراتر می رود، و او را به استهزاء و سخریه پیامبران و آیات الهی وامی دارد، و به مرحله ای می رسد که دیگر هیچ وعظ و اندرز و اندازی مؤثر نیست و جز تازیانه عذاب دردناک الهی راهی باقی نمی ماند!

یک نگاه به صفحات تاریخ زندگی بسیاری از یاغیان و جانیان نشان می دهد که آنها در آغاز کار چنین نبودند حداقل نور ضعیفی از ایمان در قلب

آنها می تابید ولی ارتکاب گناهان پیدری سبب شد که روز به روز از ایمان و تقوا فاصله بگیرند و سرانجام به آخرین مرحله کفر برسند.

در خطبه معروف حضرت زینب شیر زن کربلا (علیها السلام) که در شام در مقابل یزید ایراد فرمود نیز این آیه با همان برداشتی که در بالا گفتیم آمده است.

زیرا آن حضرت هنگامی که دید یزید با گفتن کلمات کفرآمیز و اشعار معروف (لعبت هاشم بالملک...) که بیانگر عدم ایمان او به اساس اسلام بود همه چیز را به سخریه گرفته، بعد از حمد الهی و درود بر پیامبر (ﷺ) چنین فرمود:

صدق الله کذلک یقول ثم کان عاقبة الذین اساؤا السؤی ان کذبوا  
بایات الله و کانوا بها یستهزئون...

یعنی اگر تو امروز با این اشعار کفرآمیز اسلام و ایمان را انکار می کنی و به نیاکان مشرکت که در جنگ بدر به دست مسلمانان کشته شدند می گوئی ای کاش بودید و انتقامگیری مرا از خاندان بنی هاشم می دیدید، جای تعجب نیست این همان چیزی است که خدا فرموده که مجرمان سرانجام آیات ما را تکذیب می کنند... و در این زمینه مطالب فراوانی فرمود (برای توضیح بیشتر به جلد 45 بحار الانوار صفحه 157 مراجعه فرمائید).

## آیه (11) تا (16) و ترجمه

(الله يبدؤا الخلق ثم يعيده ثم إليه ترجعون) (11) (و يوم تقوم الساعة يبلس المجرمون) (12) (ولم يكن لهم من شركائهم شفعوا و كانوا بشركائهم كافرين) (13) (و يوم تقوم الساعة يومئذ يتفرقون) (14) (فأما الذين آمنوا و عملوا الصلحت فهم في روضة يحبرون) (15) (و أما الذين كفروا و كذبوا بايتنا و لقاي الاخرة فأولئك في العذاب محضرون) (16)

ترجمه:

- 11 - خداوند آفرینش را آغاز می کند سپس آن را تجدید می نماید، سپس به سوی او باز می گردید.
- 12 - آن روز که قیامت بر پا می شود مجرمان در نومیدی و غم و اندوه فرو می روند.
- 13 - و برای آنها شفیعانی از معبودانشان نخواهد بود و نسبت به معبودهائی که آنها را شریک خدا قرار داده بودند کافر می شوند.
- 14 - آن روز که قیامت بر پا می گردد (مردم) از هم جدا می شوند.
- 15 - اما آنها که ایمان آوردند و عمل صالح انجام دادند در باغی از بهشت شاد و مسرور خواهند بود.
- 16 - و اما آنها که به آیات ما و لقای آخرت کافر شدند در عذاب الهی احضار می شوند.

تفسیر:

سرنوشت مجرمان در قیامت در آیات گذشته سخن از تکذیب کنندگانی به میان آمد که آیات خدا را به باد مسخره می گرفتند، و در آیات

مورد بحث با بیان گوشه ای از مباحث معاد و سرنوشت مجرمان در قیامت بحثهائی را که قبل از این در باره معاد در آیات قبل گفته شد تکمیل می کند.

نخست می فرماید: (خداوند آفرینش را آغاز نموده سپس اعاده می کند، و بعد به سوی او باز می گردید) (الله یبدء الخلق ثم یعیده ثم الیه ترجعون).

در آیه یک استدلال کوتاه و پر معنی برای مسأله معاد بیان شده که در آیات دیگر قرآن نیز به عبارات دیگری تکرار گردیده است، و آن اینکه: همان کسی که قدرت بر آفرینش نخستین داشت قدرت بر معاد هم دارد، و قانون عدالت و همچنین حکمت خداوند ایجاب می کند که این آفرینش مجدد تحقق یابد.

جمله ثم الیه ترجعون اشاره به این است که بعد از زندگی قیامت همگی به سوی دادگاه پروردگار و پاداش و ثواب او باز می گردید، و از این فراتر مؤمنانی که در خط تکامل الهی قرار گرفته اند همچنان در تکامل خویش به سوی بی نهایت و به سوی ذات پاک پروردگار پیش می روند.

آیه بعد وضع مجرمان را چنین مجسم می کند: (آن روز که قیامت بر پا می شود مجرمان در نومیدی و غم و اندوه فرو می روند) (و یوم تقوم الساعة یبلس المجرمون).

(یبلس) از ماده (ابلاس) در اصل به معنی غم و اندوهی است که از شدت یاس و نومیدی دست می دهد.

بدیهی است اگر چیزی که انسان از آن ناامید می شود امری ضروری نباشد نومیدیش مهم نیست، اما غم و اندوه نشان می دهد که در این موارد از یک امر



ضروری نومید شده است، لذا بعضی از مفسران ضروری بودن را جزء ماده (ابلاس) می دادند.

(ابلیس) را نیز به همین مناسبت ابلیس گفته اند که از رحمت خدا مایوس و غمناک شد.

به هر حال مجرمان حق دارند که در آن روز مایوس و غمناک شوند، چرا که نه ایمان و عمل صالحی با خود به عرصه محشر آورده اند، نه یار و یابوری دارند و نه امکان بازگشت به دنیا و جبران گذشته وجود دارد.

لذا در آیه بعد می افزاید: (آنها شفیعیانی از معبودانشان ندارند) (و لم یکن لهم من شرکائهم شفعاء).

همان بتها و معبودهای ساختگی که هر وقت از آنها سؤال می شد چرا اینها را می پرستید؟ می گفتند: (هو لاء شفعا ئنا عند الله): (اینها شفیعیان ما در پیشگاه خدایند) (سوره یونس آیه 18).

در آنجا می فهمند که هیچ خاصیتی بر وجود این معبودهای تو خالی و بی ارزش مترتب نیست.

به همین جهت نسبت به معبودهایی که آنها را شریک خدا قرار داده بودند کافر می شوند و از آنها تنفر و بیزاری می جویند) (و کانوا بشرکائهم کافرین).

چرا کافر نشوند؟ با اینکه می بینند این معبودها نه تنها گرهی از کارشان نمی گشایند بلکه به گفته قرآن به تکذیب آنها برمی خیزند و می گویند: پروردگارا! (ما کانوا ایانا یعبدون): (اینها ما را پرستش نمی کردند) (بلکه هوای نفس خویش را می پرستیدند) (آیه 63 سوره قصص).

و از این بالاتر اینک، معبودان کمر دشمنی آنها را می بندند چنانکه در آیه 6 سوره احقاف می خوانیم: **(و اذا حشر الناس كانوا لهم اعداء و كانوا بعبادتهم كافرين):** (هنگامی که مردم (مشرك) محشور می شوند معبودان دروغین دشمن آنان می شوند و عبادت آنها را انكار می کنند).

سپس به گروه های مختلف مردم در آن روز اشاره کرده، می گوید: (روزی که قیامت بر پا می شود مردم از هم جدا می گردند) **(و يوم تقوم الساعة يوفى المتفرقون).**

(گروهی که ایمان آوردند و عمل صالح انجام دادند آنها در باغی از بهشت متنعم و شاد و مسرور خواهند بود، آنچنان که آثار شادی در چهره هایشان هویدا می گردد) **(فاما الذين آمنوا و عملوا الصالحات فهم في روضة يحبرون).**

(یحبرون) از ماده (حبر) (بر وزن قشر) به معنی اثر جالب و خوب است، و به حالت شادی و سروری که آثار آن در چهره ظاهر گردد نیز گفته می شود و از آنجا که قلب بهشتیان چنان مالا مال از شادی و سرور است که آثار آن در تمام وجودشان ظاهر می گردد این تعبیر در مورد آنها به کار رفته.

(روضة) به معنی محلی است که آب و درخت فراوان دارد، لذا به باغهای خرم و سرسبز (روضة) اطلاق می شود، و اگر می بینیم در اینجا این کلمه به صورت نکره آمده است برای تعظیم و بزرگداشت آن است، یعنی در بهترین و برترین باغهای زیبا و سرور انگیز بهشت غرق نعمت خواهند بود.

(و اما آنها که کافر شدند و آیات ما و لقای آخرت را تکذیب کردند آنها برای عذاب الهی احضار می شوند) **(و اما الذين كفروا باياتنا و لقاء الاخرة فاولئك في العذاب محضرون).**

جالب اینکه در مورد بهشتیان تعبیر به (یحیرون) آمده که نشان رضایت همه جانبه آنها است، ولی در باره دوزخیان به (محضرون) تعبیر می کند که دلیل بر نهایت کراحت و ناخوشایندی آنها است، زیرا احضار کردن در مواردی اطلاق می شود که بر خلاف میل باطنی انسان صورت می گیرد.

نکته دیگر اینکه: در مورد بهشتیان (ایمان) و (عمل صالح) را هر دو قید می کند، در حالی که در مورد دوزخیان تنها به عدم ایمان (انکار مبدء و معاد) قناعت نموده است، اشاره به اینکه برای ورود در بهشت تنها ایمان کافی نیست، عمل صالح نیز لازم است، اما برای دخول در دوزخ عدم ایمان کافی است هر چند گناهی از او سر نزده باشد، چرا که کفر خود بزرگترین گناه است!

نکته:

چرا یکی از نامهای قیامت ساعة است

توجه به این نکته نیز لازم است که در بسیاری از آیات قرآن و از جمله در دو آیه از آیات مورد بحث از قیام قیامت تعبیر به (قیام ساعت) شده است، این به خاطر آن است که ساعة در اصل به معنی جزئی از زمان یا لحظاتی زودگذر است، و از آنجا که از یکسو وقوع رستاخیز به صورت ناگهانی و برق آسا است، و از سوی دیگر به مقتضای (سریع الحساب) بودن خداوند، حساب بندگان را در آن روز به سرعت می رسد، این تعبیر در مورد قیامت به کار رفته تا مردم موقعیت رستاخیز را همواره در نظر داشته باشند.

(ابن منظور) در (لسان العرب) می گوید: (ساعة) اسم برای زمانی است که صیحه پایان جهان زده می شود، و همگی ناگهان می میرند، و نیز نام برای وقتی است که مردم در قیامت برانگیخته می شوند، این نام از آن جهت برای پایان جهان و وقوع رستاخیز انتخاب شده که در صیحه نخستین که خداوند در آیه ان كانت الا صيحة واحدة فاذا هم خامدون اشاره کرده بطور ناگهانی همگی می میرند (و در نفخه دوم ناگهان همه بیا می خیزند و قیامت بر پا می شود).

(زبیدی) در (تاج العروس) از بعضی نقل می کند که (ساعة) سه گونه است:

(ساعت کبری) روز رستاخیز و زنده شدن مردم برای حساب،  
(ساعت وسطی) روز مرگ ناگهانی اهل یک زمان (به مجازاتهای الهی و عذابهای استیصال)،  
(ساعت صغری) روز مرگ هر انسانی.

آیه (17) تا (19) و ترجمه

(فسبحان الله حين تمسون و حين تصبحون) (17) (وله الحمد في السموت و  
الارض و عشيا و حين تظهرون) (18) (يخرج الحى من الميت و يخرج  
الميت من الحى و يحى الارض بعد موتها و كذلك تخرجون) (19)  
ترجمه:

- 17 - منزه است خداوند به هنگامی که شام می کنید و صبح می کنید.  
18 - و حمد و ستایش مخصوص اوست در آسمان و زمین، و تسبیح و  
تنزیه برای اوست به هنگام عصر و هنگامی که ظهر می کنید.  
19 - او زنده را از مرده خارج می کند، و مرده را از زنده، و زمین را  
بعد از مرگ حیات می بخشد، و به همین گونه روز قیامت برانگیخته می شوید!

تفسیر:

تسبیح و حمد در همه حال برای خدا است  
بعد از بحثهای فراوانی که در آیات گذشته در مورد مبدء و معاد و بخشی  
از پاداش مؤمنان و کیفر مشرکان آمد، در آیات مورد بحث به  
تسبیح و حمد پروردگار و تنزیه و تقدیس او از هرگونه شرک و نقص و عیب  
پرداخته می فرماید: تسبیح و تنزیه از آن خدا است به هنگامی که شام می  
کنید و هنگامی که صبح می کنید (فسبحان الله حين تمسون و حين تصبحون)  
(و حمد و ستایش مخصوص ذات پاک او است در آسمان و زمین، و منزّه  
است به هنگام عصر، و هنگامی که وارد ظهر می شوید) (وله الحمد في  
السموات و الارض و عشيا و حتى تظهرون).

به این ترتیب در این دو آیه چهار وقت برای تسبیح پروردگار بیان شده:  
آغاز شب (حین تمسون).

طلوع صبح (و حین تصبحون).

عصرگاهان (و عشیاء).

و به هنگام زوال ظهر (و حین تظهرون).

اما (حمد) از نظر مکان تعمیم یافته و پهنه آسمان و زمین را شامل شده است.

ذکر این چهار وقت در آیات فوق ممکن است کنایه از دوام و همیشگی تسبیح باشد، چنانکه در فارسی می گوئیم هر صبح و شام از فلان کس مراقبت کن (یعنی همیشه و در هر زمان).

این احتمال نیز از ناحیه بعضی از مفسران اظهار شده است که اوقات چهار گانه فوق اشاره به وقتیهای نماز است، ولی این سؤال را پاسخ نگفته اند که چرا بجای پنج وقت تنها از چهار وقت سخن گفته است (و از وقت عشا سخنی به میان نیامده).

ولی ممکن است پاسخ داده شود که چون وقت نماز مغرب و عشاء نسبتاً به هم نزدیک است، و فاصله میان آن دو در حدود یک الی یک ساعت و نیم می باشد هر دو یکجا آمده است، در حالی که فاصله وقت فضیلت ظهر و عصر نسبتاً زیاد و چند ساعت است.

اما اگر تسبیح و حمد را به معنی وسیع کلمه در آیات فوق بگیریم محدود به نمازهای پنجگانه نخواهد شد، هر چند این نمازها از مصداقهای روشن آن است. ذکر این نکته نیز لازم است که جمله های (سبحان الله) (وله الحمد) می تواند انشاء تسبیح و حمدی از ناحیه خداوند باشد، همانگونه که در آیه 14 سوره مؤ

منون می فرماید (فتبارك الله احسن الخالقين): (جاوید و پر برکت است خداوندی که بهترین خالقها است).

و ممکن است این حمد و تسبیح به معنی امر باشد، یعنی او را تسبیح و حمد گوئید (سبحوه و احمدا له) و این تفسیر نزدیکتر به نظر می رسد که آیات فوق دستوری باشد به همه بندگان که برای زدودن آثار شرک و گناه از دل و جان، هر صبح و شام، و هر ظهر و عصر، حمد و تسبیح خدا گویند، به وسیله نماز و غیر نماز.

در حدیثی از پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) چنین آمده است: (هر کس دو آیه فوق و آیه ما بعد از آن را صبحگاهان بخواند آنچه را در روز از او فوت می گردد جبران خواهد کرد، و هر کس آن را در آغاز شب بخواند آنچه را در شب از او فوت شود جبران خواهد کرد).

در آیه بعد باز به مساءله معاد باز میگردد، و از طریق دیگری به استبعاد منکران چنین پاسخ می گوید: (خداوند همواره زنده را از مرده، و مرده را از زنده خارج می کند، و زمین را بعد از مرگ حیات می بخشد، و همینگونه روز قیامت مبعوث و خارج می شوید) (يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَلِكَ تُخْرَجُونَ).

یعنی (صحنه معاد) و (صحنه پایان دنیا) که یکی خروج (حَیّ از میت) است و دیگری (میت از حَیّ) مرتبا در برابر چشم شما تکرار می شود، بنابراین چه جای تعجب که در پایان جهان همه موجودات زنده بمیرند و در رستاخیز همه انسانها به زندگی جدیدی بازگردند؟!

اما (خروج حَیّ از میت) در مورد زمینهای مرده که بارها در قرآن برای مساءله معاد روی آن تکیه شده، برای همه روشن است که در فصل زمستان

زمین به صورت مرده درمی آید، نه گیاهی از آن می روید، نه گلی می خندد، و نه شکوفه‌های می شکفد، اما در فصل بهار با تعادل هوا و فرو ریختن قطرات حیاتبخش باران جنبشی در زمین پیدا می شود، همه جا گیاهان می رویند، گلها می خندند و شکوفه ها بر شاخها آشکار می شوند، و این صحنه معاد است که در این جهان می بینیم.

و اما در مورد خارج ساختن مرده از زنده آنهم چیز پوشیده و پنهانی نیست دائماً در سطح کره زمین درختانی می میرند و به چوب خشکیهای تبدیل می شوند انسانها و حیوانات حیات خود را از دست داده و به جسد بیجانی مبدل می گردند.

و اما در مورد (بیرون آمدن موجود زنده از مرده) بعضی از مفسران آن را به خروج انسان و حیوان از نطفه تفسیر کرده اند و بعضی به تولد مؤمن از کافر و بعضی به بیدار شدن خفتگان.

ولی ظاهر این است که معنی اصلی آیه هیچکدام از این معانی نیست، چرا که نطفه خود موجود زنده ای است، و مسأله ایمان و کفر نیز جزء بطون آیه است نه ظاهر آیه، و موضوع خواب و بیداری جنبه مجازی دارد زیرا حیات و مرگ حقیقی نیست.

ظاهر آیه این است که خداوند همواره موجودات زنده را از موجودات مرده خارج می سازد، و موجودات بی جان را مبدل به جاندار می کند.

گرچه طبق مسلمات علم امروز در حال حاضر حداقل در آزمایشهای بشری و مشاهدات روزمره موردی دیده نشده است که موجودات زنده از موجودات بیجان تولد یابند، بلکه همواره موجودات زنده از تخم یا بذر یا نطفه موجودات زنده دیگری متولد می شوند، ولی مسلماً در آغاز که این کره



خاکی یک پارچه آتش بود، موجود زنده‌های وجود نداشت، بعداً در شرائط خاصی که علم هنوز آن را به درستی کشف نکرده است موجودات زنده از مواد بیجان با یک جهش بزرگ متولد شدند، اما این موضوع در شرائط فعلی کره زمین در آنجا که در دسترس علم و دانش بشر است دیده نمی شود (البته شاید در اعماق اقیانوسها در پاره‌های از شرائط هم اکنون نیز این جهش بزرگ صورت پذیرد).

اما آنچه برای ما محسوس و کاملاً قابل لمس و درک است این است که موجودات مرده دائماً جزء اندام موجودات زنده می شوند و لباس حیات در تن می پوشانند، آب و غذائی که ما می خوریم موجود زنده‌های نیست، اما جزء بدن ما که شد تبدیل به یک موجود زنده می شود، و سلولهای تازه‌ای بر سلولهای بدن ما افزوده می گردد چنانکه طفل شیرخوار از همین راه به جوان نیرومند قوی پیکری تبدیل می گردد.

آیا این خارج کردن زندگی از دل مرگ، و حی از میت نیست؟! بنابراین می توان گفت: دائماً در نظام عالم طبیعت زندگی از دل مرگ و مرگ از دل زندگی بیرون می آید به همین دلیل خدائی که آفریننده طبیعت است قادر به احیای مردگان در جهان دیگر می باشد.

البته - همانگونه که گفتیم - آیه فوق از نظر بعد معنوی نیز تفسیرهای دیگری دارد، از جمله تولد مؤمن از کافر، و کافر از مؤمن، عالم از جاهل، و جاهل از عالم، صالح از مفسد، و مفسد از صالح است، همانگونه که در بعضی از روایات اسلامی نیز به آن اشاره شده است.

این معانی ممکن است از بطون آیه باشد، چرا که می دانیم آیات قرآن ظاهر و باطنی دارد، و نیز ممکن است مرگ و حیات معنی جامع و وسیعی داشته باشد که هم جنبه مادی و هم جنبه معنوی را شامل شود.

در روایتی از امام موسی بن جعفر (علیه السلام) در تفسیر آیه یحیی الارض بعد موتها چنین آمده است: لیس یحییها بالقطر و لکن یبعث الله رجالا فیحیون العدل فتحی الارض لاهیاء العدل، و لاقامة العدل فیه انفع فی الارض من القطر اربعین صباحا: (منظور این نیست که خداوند زمین را به وسیله باران زنده می کند، بلکه مردانی را برمی انگیزد که اصول عدالت را احیا کنند، و زمین با احیای عدالت زنده می شود، (بدانید) اقامه عدل در زمین از چهل روز باران نافعتر است).

روشن است اینکه امام (علیه السلام) می فرماید منظور نزول باران نیست نفی انحصار است، یعنی آیه را منحصرا نباید به باران تفسیر کرد چرا که احیای معنوی زمین به عدالت از نزول باران نیز پراهمیت تر است.

## آیه (20) تا (22) و ترجمه

(وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ- تنتشرون) (20) (وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ) (21) (وَمِنْ آيَاتِهِ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَاخْتَلَفَ الْأَلْسِنَتَكُمْ وَالْوَأَنَّاكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِلْعَالَمِينَ) (22)

ترجمه:

20 - از نشانه های او این است که شما را از خاک آفرید، سپس انسانهایی شدید و در روی زمین انتشار یافتید.

21 - و از نشانه های او اینکه همسرانی از جنس خود شما برای شما آفرید، تا در کنار آنها آرامش یابید، و در میانتان مودت و رحمت قرار داد، در این نشانه هائی است برای گروهی که تفکر می کنند.

22 - و از آیات او آفرینش آسمانها و زمین و تفاوت زبانها و رنگهای شماست، در این نشانه هائی است برای عالمان.

تفسیر:

آیات خدا در آفاق و انفس!

این آیات و قسمتی از آیات بعد نکات جالبی از دلائل توحید و نشانه های پروردگار را در نظام عالم هستی بازگو کرده، و بحثهای گذشته را تکمیل می نماید

و می توان گفت رویهمرفته بخش مهمی از آیات توحیدی قرآن را همین آیات تشکیل می دهد.

این آیات که همه با تعبیر من آیاته (یکی از نشانه های خدا...) آغاز می شود و آهنگ مخصوص و لحن گیرا و جذاب و تعبیرات مؤثر و عمیقی دارد مجموعاً از هفت آیه تشکیل شده که شش آیه آن پشت سر هم و یک آیه جداگانه است (آیه 46 همین سوره).

این هفت آیه تقسیم بندی جالبی از نظر آیات آفاقی و انفسی دارد، به طوری که سه آیه در باره آیات انفسی (نشانه های خدا در وجود خود انسان) و سه آیه در باره آیات آفاقی (نشانه های عظمت پروردگار در بیرون وجود انسان) و یک آیه از آیات انفسی و هم از آیات آفاقی سخن می گوید. قابل توجه اینکه آیاتی که با این جمله شروع می شود در قرآن یازده آیه بیش نیست که هفت آیه آن در همین سوره روم است، و دو آیه در سوره فصلت (آیه 37 و 39) و دو آیه در سوره شوری است (آیه 29 و 32) و مجموع این یازده آیه حقاً یک دوره کامل توحید است.

ذکر این نکته را قبل از ورود در تفسیر آیات نیز لازم می دانیم که آنچه را قرآن در این آیات به آن اشاره می کند گرچه مسائلی است که در بدو نظر برای عموم مردم قابل درک و تشخیص است، ولی با پیشرفت علم و دانش بشری همواره نکته های تازه ای در زمینه آن برای دانشمندان آشکار می شود که به قسمتی از آن در لابلای تفسیر این آیات اشاره خواهیم کرد.

قرآن در اینجا نخست به سراغ آفرینش انسان که اولین و مهمترین موهبت الهی بر او است می رود و می گوید: (یکی از نشانه های او این است که شما را از خاک آفرید، سپس شما انسانهایی شدید که در روی زمین منتشر گشتید) (و من آیاته ان خلقکم من تراب ثم اذا انتم بشر تنتشرون).

در این آیه به دو نشانه عظمت الهی اشاره شده: یکی آفرینش انسان از خاک که ممکن است اشاره به آفرینش نخستین انسان یعنی آدم بوده باشد، یا آفرینش همه انسانها از خاک چرا که مواد غذائی تشکیل دهنده وجود انسان همه، مستقیماً یا بطور غیر مستقیم از خاک گرفته می شود.

دیگر تکثیر نسل انسان و انتشار فرزندان آدم در سراسر روی زمین است که اگر ویژگی گسترش در آدم آفریده نشده بود به زودی از میان می رفت و نسل او برچیده می شد.

راستی خاک کجا و انسانی با این ظرافت کجا؟ اگر پرده های ظریف چشم که از برگ گل هم لطیفتر و حساستر و ظریفتر است، همچنین سلولهای فوقالعاده حساس و ظریف مغز را در کنار خاک بگذاریم و با هم مقایسه کنیم آنگاه می فهمیم که آفریدگار جهان چه قدرت عجیبی به کار گرفته که از آن ماده تیره کم ارزش چنین دستگاه های ظریف و دقیق و پرازشی را به وجود آورده است؟.

خاک نه نور دارد، نه حرارت، نه زیبائی و نه طراوت، و نه حس و نه حرکت ولی در عین حال خمیر مایه انسانی شده است دارای همه این صفات، آن کس که از چنین موجود مردهای که کم ارزشترین موجودات محسوب می شود چنان موجود زنده شگرفی بیافریند شایسته هرگونه ستایش بر این قدرت و علم و دانش بیحساب است (تبارک الله احسن الخالقین).

این تعبیر ضمناً بیانگر این واقعیت است که در میان انسانها تفاوتی نیست و ریشه همه به یکجا بازمیگردد، همگی پیوند ناگسستنی با خاک دارند و طبعاً سرانجام نیز همه به همان خاک بازمی گردند.

قابل توجه اینکه کلمه (اذا) در لغت عرب معمولاً در مورد امور ناگهانی به کار می‌رود، ذکر این تعبیر در اینجا ممکن است اشاره به آن باشد که خداوند آنچنان قدرت تکثیر مثل به آدم داد که در مدتی کوتاه ناگهان نسل او در سراسر زمین منتشر شد و جامعه متشکل انسانی را به وجود آورد.

دومین آیه مورد بحث نیز بخش دیگری از آیات انفسی را که در مرحله بعد از آفرینش انسان قرار دارد مطرح کرده می‌فرماید: (دیگر از نشانه‌های خدا این است که از جنس خودتان همسرانی برای شما آفرید تا در کنار آنها آرامش بیابید) (و من آیاته ان خلق لکم من انفسکم ازواجاً لتسکنوا الیها). و از آنجا که ادامه این پیوند در میان همسران خصوصاً، و در میان همه انسانها عموماً، نیاز به یک جاذبه و کشش قلبی و روحانی دارد به دنبال آن اضافه می‌کند: (و در میان شما مودت و رحمت آفرید) (و جعل بینکم مودة و رحمه).

و در پایان آیه برای تأکید بیشتر می‌فرماید: (در این امور نشانه‌هایی است برای افرادی که تفکر می‌کنند) (ان فی ذالک لایات لقوم یتفکرون). جالب اینکه قرآن در این آیه هدف ازدواج را سکونت و آرامش قرار داده است، و با تعبیر پر معنی (لتسکنوا) مسائل بسیاری را بیان کرده و نظیر این تعبیر در آیه 189 سوره اعراف نیز آمده است.

به راستی وجود همسران با این ویژگیها برای انسانها که مایه آرامش زندگی آنها است یکی از مواهب بزرگ الهی محسوب می‌شود.

این آرامش از اینجا ناشی می‌شود که این دو جنس مکمل یکدیگر و مایه شکوفائی و نشاط و پرورش یکدیگر می‌باشند بطوری که هر

یک بدون دیگری ناقص است، و طبیعی است که میان یک موجود و مکمل وجود او چنین جاذبه نیرومندی وجود داشته باشد.

و از اینجا می توان نتیجه گرفت آنها که پشت پا به این سنت الهی می زنند وجود ناقصی دارند، چرا که یک مرحله تکاملی آنها متوقف شده (مگر آنکه به راستی شرائط خاص و ضرورتی ایجاب مجرد کند).

به هر حال این آرامش و سکونت هم از نظر جسمی است، و هم از نظر روحی هم از جنبه فردی و هم اجتماعی.

بیماریهایی که به خاطر ترک ازدواج برای جسم انسان پیش می آید قابل انکار نیست.

همچنین عدم تعادل روحی و ناآرامیهای روانی که افراد مجرد با آن دست به گریباند کم و بیش بر همه روشن است.

از نظر اجتماعی افراد مجرد کمتر احساس مسئولیت می کنند و به همین جهت انتحار و خودکشی در میان مجردان بیشتر دیده می شود، و جنایات هولناک نیز از آنها بیشتر سر میزند.

هنگامی که انسان از مرحله مجرد گام به مرحله زندگی خانوادگی می گذارد شخصیت تازه های در خود می یابد، و احساس مسئولیت بیشتری می کند و این است معنی احساس آرامش در سایه ازدواج.

و اما مسأله (مودت) و (رحمت) در حقیقت (ملاط) و (چسب) مصالح ساختمانی جامعه انسانی است، چرا که جامعه از فرد فرد انسانها تشکیل شده همچون ساختمان عظیم و پرشکوهی که از آجرها و قطعات سنگها تشکیل می گردد.

اگر این افراد پراکنده، و آن اجزاء مختلف، با هم ارتباط و پیوند پیدا نکنند (جامعه) یا (ساختمانی) به وجود نخواهد آمد.

آن کس که انسان را برای زندگی اجتماعی آفریده این پیوند و ربط ضروری را نیز در جان او ایجاد کرده است.

فرق میان (مودت) و (رحمت) ممکن است از جهات مختلفی باشد:

1 - (مودت) انگیزه ارتباط در آغاز کار است، اما در پایان که یکی از دو همسر ممکن است ضعیف و ناتوان گردد و قادر بر خدمتی نباشد (رحمت) جای آن را می گیرد.

2 - (مودت) در مورد بزرگترها است که می توانند نسبت به هم خدمت کنند اما کودکان و فرزندان کوچک در سایه رحمت پرورش می یابند.

3 - (مودت) غالباً جنبه متقابل دارد، اما رحمت یک جانبه و ایثارگرانه است، زیرا برای بقاء یک جامعه گاه خدمات متقابل لازم است که سرچشمه آن مودت است و گاه خدمات بلاعوض که نیاز به ایثار و (رحمت) دارد.

البته آیه مودت و رحمت را میان دو همسر بیان می کند ولی این احتمال نیز وجود دارد که تعبیر (بینکم) اشاره به همه انسانها باشد، که دو همسر یکی از مصادیق بارز آن محسوب می شوند، زیرا نه تنها زندگی خانوادگی که زندگی در کل جامعه انسانی بدون این دو اصل یعنی مودت و رحمت امکانپذیر نیست، و از میان رفتن این دو پیوند، و حتی ضعف و کمبود آن، مایه هزاران بدبختی و ناراحتی و اضطراب اجتماعی است.



آخرین آیه مورد بحث معجونی از آیات آفاقی و انفسی است: نخست به مسأله خلقت آسمانها و زمین اشاره کرده می گوید: (از نشانه های بزرگ خدا آفرینش آسمانها و زمین است) (و من آیاته خلق السموات والارض).

آسمانها با آنهمه کرات، با آنهمه منظومه ها و کهکشانشا، آسمانهائی که اندیشه بلند پرواز انسان از درک عظمت آن عاجز و فکر از مطالعه آن خسته می شود و هر قدر علم و دانش انسان پیش می رود نکته های تازه های از عظمتش آشکار می گردد.

یک روز بود که انسان کواکب آسمان را همین تعدادی می دانست که با چشم دیده می شود (دانشمندان آنچه را با چشم غیر مسلح دیده می شود حدود پنج الی شش هزار احصاء کرده اند).

اما هر قدر تلسکوپهای قویتر و عظیمتری ساخته شد عظمت و کثرت ستارگان

آسمان فزونتر گردید، تا آنجا که امروز معتقدند تنها کهکشان ما که یکی از انبوه کهکشانهای آسمان است بیش از یکصد میلیون ستاره دارد که خورشید ما با عظمت خیره کننده اش یکی از ستارگان متوسط آن محسوب می شود! و تنها خدا می داند که در همه کهکشانشا که تعداد آنها بر هیچکس روشن نیست چقدر ستاره وجود دارد.

همچنین هر قدر علوم طبیعی، زمینشناسی، گیاهشناسی، حیوانشناسی و علم تشریح و فیزیولوژی و روانشناسی و روانکاوی پیشرفت می کند عجائب تازه های درباره آفرینش زمین کشف می شود که هر یک آیتی از آیات عظمت خدا است.

سپس به یکی از آیات بزرگ انفسی سخن را منتقل ساخته می گوید:  
(اختلاف زبانها و رنگهای شما نیز از آیات عظمت او است!) **(و اختلاف  
السنتکم و الوانکم).**

بی شک زندگی اجتماعی بشر بدون شناخت افراد و اشخاص ممکن نیست  
که اگر یک روز همه انسانها یک شکل و یک قیافه و دارای یک قد و  
قواره باشند در همان یک روز شیرازه زندگی آنها بهم میریزد، نه پدر و فرزند  
و همسر از بیگانه شناخته می شوند، و نه مجرم از بیگناه، بدهکار از طلبکار،  
فرمانده از فرمانبر و رئیس از مرئوس، و میزبان از مهمان، دوست از  
دشمن شناخته نمی شود و چه جنجال عجیبی بر پا خواهد شد!  
اتفاقا گاهی این مسأله در مورد برادران دوقلو که از هر نظر شباهت با هم  
دارند پیش می آید و چه مشکلاتی در برخورد مردم و مناسبات با آنها روی  
می دهد تا آنجا که شنیده ایم گاهی یکی از برادران دوقلوی  
همرنگ و هم شکل، بیمار بوده و مادر دارو را به دیگری داده است!  
لذا برای سازمان یافتن اجتماع بشر خداوند صداها و رنگها را مختلف قرار داده  
است.

به گفته (فخر رازی) در ذیل آیه مورد بحث، شناسائی انسان نسبت به  
انسان یا باید از طریق چشم حاصل شود یا به وسیله (گوش)، خداوند  
برای تشخیص چشم رنگها و صورتها و شکلها را مختلف آفریده، و برای  
تشخیص گوش اختلاف آوازاها و آهنگهای صدا را ایجاد کرده است، بطوری  
که در تمام جهان نمی توان دو انسان را پیدا کرد که از نظر چهره و  
آهنگ صدا از تمام جهات یکسان باشند یعنی صورت انسان که عضو کوچکی

است و آهنگ صدای انسان که موضوع ساده ای است به قدرت پروردگار به میلیاردها شکل مختلف در می آید و این از آیات عظمت او است.

البته این احتمال نیز وجود دارد - و بعضی از مفسران بزرگ به آن اشاره کرده اند - که اختلاف السنه به معنی اختلاف زبانها از قبیل عربی و فارسی و مانند آن باشد، و اختلاف رنگها اشاره به اختلاف نژادها که هر نژادی رنگی دارد.

ولی می توان معنی وسیعی از کلمه (اختلاف) استفاده کرد که شامل این تفسیر و تفسیر ما قبل آن هر دو شود، و به هر معنی این تنوع خلقت شاهد عظمت و قدرت او است.

(فرید وجدی) در دائرة المعارف خود از قول (نیوتن) دانشمند معروف غربی چنین نقل می کند که می گوید: (درباره آفریدگار جهان و خداوند هرگز شک نکنید، زیرا معقول نیست ضرورت و علت و معلول فاقد شعور به تنهایی رهبر وجود باشد، چون ضرورت کور و یکسان در هر مکان و هر زمان متصور نیست که اینهمه کائنات متنوع و موجودات رنگارنگ از او صادر گردد، و ممکن نیست که وجود با نظام و ترتیب اجزایش و تناسبهای لازم و هماهنگ با تغییرات زمان و مکان ظاهر گردد، بلکه همه این امور حتما باید از مبدئی سرچشمه گرفته باشد

که دارای علم و حکمت و اراده است).

قرآن در پایان آیه فوق می گوید: (در این امور نشانه هائی است

برای عالمان و اندیشمندان) (ان فی ذالک لآیات للعالمین).

چرا که آنها بیش از هر کس از این اسرار آگاه می شوند.

### آیه (23) تا (25) و ترجمه

(من آیاته منامکم باللیل والنهار وابتغائکم من فضله إن فی ذلك لآیات لقوم یسمعون) (23) (و من آیاته یریکم البرق خوفا وطمعا وینزل من السماء ماء فیحی به الارض بعد موتها إن فی ذلك لآیات لقوم یعقلون) (24) (و من آیاته أن تقوم السماء والارض بأمره ثم إذا دعوة من الارض إذا أنتم تخرجون) (25)

ترجمه:

23 - و از نشانه های او خواب شما در شب و روز است، و تلاش و کوششتان برای بهره گیری از فضل پروردگار (و تامین معاش) در این امور نشانه هائی است برای آنها که گوش شنوا دارند!

24 - و از آیات او این است که برق (و رعد) را به شما نشان می دهد که هم مایه ترس است و هم امید (ترس از صاعقه، و امید به نزول باران) و از آسمان آبی فرو می فرستد که زمین را بعد از مردن به وسیله آن زنده می کند، در این نشانه هائی است برای جمعیتی که عقل خود را به کار می گیرند.

25 - و از آیات او این است که آسمان و زمین به فرمان او برپاست سپس هنگامی که شما را (در قیامت) از زمین فرا می خواند ناگهان همه خارج می شوید (و در صحنه محشر حضور می یابید).

تفسیر:

باز هم نشانه های عظمت او در برون و درون به دنبال بحثهای گذشته پیرامون آیات پروردگار در آفاق و انفس، آیات مورد بحث به گفتگو پیرامون بخش دیگری از این آیات بزرگ می پردازد.

نخست پدیده خواب را به عنوان یک پدیده مهم آفرینش و نموداری از نظام حکیمانه آفریننده آن مورد توجه قرار داده می گوید:

(از آیات او خواب شما در شب و روز است، و نیز تلاش و کوشش شما برای بهره گیری از فضل پروردگار و تامین نیازمندیهای زندگی) (و من آیاته منامکم باللیل والنهار و ابتغاءکم من فضله).

و در پایان می افزاید: (در این امور آیات و نشانه هائی است برای آنها که گوش شنوا دارند) (ان فی ذلک لآیات لقوم یسمعون).

این حقیقت بر هیچ کس پوشیده نیست که همه موجودات زنده برای تجدید نیرو و به دست آوردن آمادگی لازم برای ادامه کار و فعالیت نیاز به استراحت دارند، استراحتی که به طور الزامی به سراغ آنها بیاید، و حتی افراد پر تلاش و یا حریص را ناگزیر به انجام آن سازد.

چه عاملی برای وصول به این هدف بهتر از خواب تصور می شود که الزاما به سراغ انسان می آید و او را وادار می کند که تمام فعالیتهای جسمانی و بخش مهمی از فعالیتهای فکری و مغزی خویش را تعطیل کند، تنها دستگاه هائی از جسم همانند قلب و ریه و بخشی از فعالیتهای مغزی که برای ادامه حیات لازم است به کار خود ادامه می دهند آنهم بسیار آرام و آهسته.

این موهبت بزرگ الهی سبب می شود که جسم و روح انسان به اصطلاح سرویس شود، و با بروز حالت خواب که یک نوع وقفه و تعطیل کار بدن است آرامش و رفع خستگی حاصل گردد، و انسان حیات و نشاط و نیروی تازه‌ای پیدا کند.

مسئله اگر خواب نبود روح و جسم انسان بسیار زود پژمرده و فرسوده می شد، و بسیار زود پیری و شکستگی به سراغ او می آمد، به همین دلیل خواب متناسب و آرام، راز سلامت، و طول عمر، و دوام نشاط جوانی است.

قابل توجه اینکه اولاً خواب را قبل از (ابتغاء فضل الله) که در آیات قرآن به معنی تلاش برای روزی است قرار داده، اشاره به اینکه پایه ای برای آن محسوب می شود، چرا که بدون خواب کافی (ابتغاء فضل الله) مشکل است. (ثانیاً) درست است که خواب معمولاً در شب است و تلاش معاش در روز، اما چنان نیست که انسان نتواند این برنامه را به هنگام لزوم تغییر دهد، بلکه خداوند انسان را چنان آفریده که می تواند برنامه خواب خود را تغییر داده، و بر ضرورتها و نیازها منطبق سازد، تعبیر به (منامکم باللیل و النهار) (خواب شما در شب و روز) گویا اشاره به همین نکته است.

بدون شک برنامه اصلی خواب مربوط به شب است، و شب به خاطر آرامشی که از تاریکی پدید می آید اولویت خاصی در این مورد دارد، اما گاه شرائطی در زندگی انسان پیدا می شود که مثلاً مجبور می شود شبانه سفر کند و روز استراحت نماید، اگر برنامه تنظیم خواب در اختیار انسان نبود چه مشکلی پیش می آمد؟ اهمیت این مطلب مخصوصاً در عصر ما که

بسیاری از مؤسسات صنعتی و پزشکی و درمانی مجبورند بطور مداوم در تمام شبانه روز کار کنند و تعطیل برنامه های آنها ممکن نیست، و لذا کارگران در سه نوبت به کار می پردازند، از هر زمان دیگری روشنتر است. نیاز جسم و روح انسان به خواب به اندازه های زیاد است که توانائی و تحمل انسان در برابر بیهوایی بسیار کم است و از چند شبانه روز تجاوز نمی کند،

به همین جهت جلوگیری از خواب همیشه به عنوان یکی از دردناکترین شکنجه ها نزد جباران و طاغوتیان شناخته شده است.

و نیز به همین دلیل یکی از طرق درمان مؤثر بسیاری از بیماریها این است که بیمار را در خواب عمیق فرو می برند، و از این راه توان و نیروی بیمار را افزایش می دهند.

البته هیچ کس نمی تواند مقدار معینی را به عنوان (مقدار خواب لازم) برای عموم انسانها تعیین کند، چه اینکه این امر بستگی به سن و سال و وضع و موقعیت اشخاص و چگونگی ساختمان روحی و جسمی آنها دارد، آنچه مهم است اینکه (خواب کافی) مقداری است که انسان بعد از آن احساس کند از این نظر اشباع شده است، درست همانگونه که در مورد آب و مقدار غذا احساس سیری می کند.

این نیز قابل توجه است که علاوه بر (طول) زمان خواب، عمق آن نیز اهمیت ویژه ای دارد، ای بسا یک ساعت خواب عمیق کار چند ساعت خواب سطحی را در بازسازی روح و جسم انسان انجام می دهد.

البته در آنجا که خواب عمیق ممکن نباشد (نعاس) (خواب خفیف) هم یکی از نعمتهای الهی است، چنانکه در آیه 11 سوره انفال در مورد مجاهدان

بدر از آن یاد شده، چرا که در میدان جنگ خواب عمیق نه امکان پذیر است و نه مفید و سودمند.

به هر حال نعمت خواب، و آرامش و آسایش ناشی از آن و نیز قدرت و نشاطی که بعد از خواب پیدا می شود از نعمتهائی است که با هیچ بیانی قابل توصیف نیست.

آیه بعد که پنجمین قسمت از آیات عظمت خدا را بیان می کند باز به سراغ آیات آفاقی می رود، و مسئله باران و رعد و برق و حیات زمین را پس از مرگ

مورد توجه قرار داده، می گوید: (از نشانه های خدا این است که برق را که هم مایه ترس است هم مایه امید، به شما نشان می دهد) **(وَمِنْ آيَاتِهِ يَرْيَكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا).**

(ترس) از خطرات ناشی از برق که گاه به صورت (صاعقه) در می آید و هر چیز را در حوزه آن قرار گیرد آتش می زند و خاکستر می کند، و (امید) از نظر نزول باران که غالباً بعد از رعد و برق به صورت رگبار فرو می ریزد.

بنابراین، برق آسمان پیشاهنگی است برای نزول باران (علاوه بر فوائد گوناگون مهمی که در این برق نهفته شده و دانش امروز از آن پرده برداشته و ما در آغاز سوره رعد به آن اشاره کردیم).

سپس می افزاید: (و از آسمان آبی نازل می کند که زمین را بعد از مرگش حیات می بخشد) **(وَيُنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا).**

زمین خشک و سوزانی که بوی مرگ از تمام آن به مشام می رسد بعد از نزول چند باران حیاتبخش آنچنان جان می گیرد و زنده



می شود و آثار حیات به صورت گلها و گیاهان در آن نمایان می گردد که گاه باورکردنی نیست که این همان زمین مرده سابق است. در پایان آیه به عنوان تاءکید می افزاید: (در این امور آیات و نشانه هائی است برای جمعیتی که تعقل و اندیشه می کنند) **(ان فی ذلك لآیات لقوم یعقلون)**.

آنها هستند که می فهمند در این برنامه حساب شده دست قدرتی در کار است که آنرا رهبری و هدایت می کند و هرگز نمی تواند معلول تصادفها و ضرورتهای کور و کر باشد.

در آخرین آیه، بحث از آیات آفاقی را در زمینه تدبیر نظام آسمان و زمین و ثبات و بقای آنها ادامه داده، می فرماید: (یکی دیگر از آیات عظمت حق این است که آسمان و زمین به فرمان او برپا است) **(و من آیاته ان تقوم السماء و الارض بامرہ)**.

یعنی نه تنها آفرینش آسمانها که در آیات قبل به آن اشاره شد آیتی است که برپائی و ادامه نظام آنها نیز آیتی دیگر می باشد، چه اینکه این اجرام عظیم در گردش منظم خود احتیاج به امور زیادی دارد که مهمترین آنها محاسبه پیچیده تعادل نیروی جاذبه و دافعه است.

پروردگار بزرگ آنچنان این تعادل را سامان بخشیده که میلیونها سال بدون کمترین انحراف در مسیر خود گردش می کنند. و به تعبیر دیگر آیه گذشته اشاره به (توحید خلقت) بود، و این آیه اشاره به (توحید ربوبیت و تدبیر) است.

تعبیر به (قیام) و برپائی آسمان و زمین، تعبیر لطیفی است که از حالات انسان گرفته شده، چرا که بهترین حالات انسان برای ادامه فعالیتها حالت

قیام است که قادر بر انجام همه حوائج خود می باشد و تسلط کامل بر اطراف خویش دارد.

تعبیر به (امر) در اینجا اشاره به نهایت قدرت پروردگار است که برای ادامه حیات و نظم این جهان پهناور تنها یک فرمان او کافی است. و در پایان این آیه با استفاده از زمینه بودن (توحید) برای معاد بحث را به این مسئله منتقل ساخته می فرماید: (سپس هنگامی که شما را از زمین فرا می خواند ناگهان همه خارج می شوید) **(ثم اذا دعاکم دعوة من الارض اذا انتم تخرجون).**

کرارا در آیات قرآن دیده ایم که خداوند مسأله معاد را با تکیه بر نشانه های قدرت او در آسمان و زمین اثبات می کند و آیه مورد بحث نیز یکی از آنها است.

تعبیر به (دعاکم) (شما را فرا می خواند) اشاره به این است که همانطور که برای تدبیر و نظم جهان یک فرمان او کافی است، برای بعث و نشور و رستاخیز نیز یک دعوت او کفایت می کند، مخصوصا با توجه به جمله (اذا انتم تخرجون) که (اذا) در آن به اصطلاح برای مفاجاة است روشن می سازد که با یک دعوت او همه ناگهان بیرون می ریزند.

ضمنا تعبیر (دعوة من الارض) نشانه روشنی بر معاد جسمانی است که انسان در رستاخیز از این زمین فرا خوانده می شود (دقت کنید).

**نکته ها:**

## 1 - یکدوره کامل درس خداشناسی

در آیات ششگانه گذشته بحثهای گوناگونی پیرامون خداشناسی مطرح شده که مجموعا یکدوره جالب را تشکیل می دهد، از آفرینش

آسمان گرفته تا آفرینش بشر از خاک، و از پیوند محبت خانوادگی گرفته تا خواب آرامبخش در شب و روز از تدبیر نظام و جهان بالا گرفته تا برق آسمان و نزول باران و اختلاف زبانها و رنگها، یعنی مجموعه مناسبی از آیات آفاقی و انفسی.

جالب اینکه در هر یک از این شش آیه دو بخش از دلائل توحید ذکر شده تا یکی زمینه سازی کند و دیگری تحکیم و تاءکید، درست همانند آوردن دو شاهد عادل برای اثبات یک مدعا که مجموعاً دوازده شاهد صادق را برای قدرت بیپایان حق تشکیل می دهد!

## 2 - چه کسانی از این آیات الهام می گیرند؟

در ذیل چهار آیه از این شش آیه تاءکید شده است که در این امور نشانه های روشنی است برای (متفکران)، (عالمان)، (شنوایان) و (عاقلان) ولی در آیه اول و آخر این موضوع دیده نمی شود.

فخر رازی در این زمینه چنین توضیح می دهد: عدم ذکر آن در نخستین آیه ممکن است به خاطر آن باشد که آیه اول و دوم که پشت سر هم قرار گرفته و هر دو از آیات انفسی سخن می گوید و یکسان است.

و در آخرین آیه، مطلب به قدری وضوح پیدا کرده که دیگر نیاز به توضیح بیشتر و تأکید بر تعقل و تفکر نیست.

جالب اینکه نخست سخن از (تفکر) به میان می آورد، سپس از (علم) چرا که تفکر پایه و زمینه ساز علم است بعد از آن سخن از (گوش شنوا) است چرا که در پرتو علم و آگاهی انسان آماده شنیدن و پذیرش حق می شود، همانطور که قرآن می گوید: **(فبشر عباد الذین یستمعون القول فیتبعون احسنه):**

(به بندگانم بشارت ده آنانی که سخنان را می شنوند و از بهترین آنها پیروی می کنند) (سوره زمر آیه 18).

و در آخرین مرحله سخن از (عقل) است چون آنها که گوش شنوا دارند سرانجام به مرحله عقل کامل خواهند رسید.

این نکته نیز قابل توجه است که در ذیل نخستین آیه سخن از آغاز آفرینش انسان و انتشار نسل او در زمین است (ثم اذا انتم بشر تنتشرون).  
و در آخرین آیه نیز سخن از خروج و نشور انسانها در قیامت است (اذا انتم تخرجون).

اولی آغاز است و آخری انجام.

### 3 - شگفتیهای عالم خواب

با تمام بحثهایی که دانشمندان پیرامون خواب و ویژگیهای آن کرده اند باز هم به نظر می رسد که هنوز همه زوایای این عالم اسرارآمیز روشن نشده و حقائق پیچیده آن فاش نگردیده است.

هنوز در میان دانشمندان بحث است که چه فعل و انفعال در بدن انسان صورت می گیرد که در یک لحظه ناگهانی بخشی از فعالیتهای مغز و بدن او تعطیل می گردد، و تحولی در سرتاسر روح و جسمش ظاهر می شود؟ بعضی عامل اصلی خواب را یک (عامل فیزیکی) می دانند، و معتقدند که انتقال خون از مغز به قسمتهای دیگر بدن این پدیده را به وجود می آورد، و برای اثبات عقیده خود از تختخواب مخصوصی به نام (تختخواب ترازویی) استفاده کرده اند که انتقال خون را از مغز به سایر اعضاء مشخص می کند.

جمعی دیگر عامل خواب را (عامل شیمیائی) می دانند، و معتقدند به هنگام تلاش و کوشش سمومی در بدن پیدا می شود که بخشی از مغز را از کار می اندازد در نتیجه انسان به خواب می رود، هنگامی که این سموم جذب بدن و خنثی شد انسان بیدار می شود.

جمع دیگری برای خواب یک (عامل عصبی) قائلند و می گویند سیستم فعال عصبی ویرهای در مغز موجود است که حکم گاز اتومبیل را دارد و بر اثر خستگی خاموش می شود و موقتا از کار می ایستد.

اما پیرامون تمام این نظریه ها سوالات و نقاط مبهم و تاریکی وجود دارد که هنوز پاسخ آن به روشنی داده نشده است، و خواب همچنان چهره اسرارآمیز خود را حفظ کرده است.

از شگفتیهای عالم خواب که دانشمندان اخیرا از روی آن پرده برداشته اند این است که به هنگام خواب و از کار افتادن موقت بخش عظیمی از مغز بعضی از سلولها که آن را سلول نگهبان باید نامید همچنان بیدار می مانند، و توصیه هائی را که انسان قبل از خواب در مورد لحظه بیداری به آنها می کند هرگز فراموش نمی کنند تا به هنگام لزوم تمام مغز را بیدار کرده به حرکت در آورند.

مثلا مادر خسته و کوفته ای که شب می خوابد و فرزند شیرخوارش در گاهواره نزدیک او است ناخودآگاه به سلول نگهبان که رابط میان روح و جسم است این مطلب را توصیه می کند که هر زمان کودک من کمترین صدائی کرد مرا بیدار کن، اما سر و صداهای دیگر مهم نیست! لذا ممکن است غرش رعد

این مادر را از خواب بیدار نکند اما کمترین صدای کودکش سبب بیداری او است، این وظیفه مهم را همان سلول نگهبان بر عهده گرفته!

خود ما نیز این مطلب را بسیار آزموده ایم که هر وقت تصمیم داشته باشیم صبح زود یا حتی وسط شب دنبال سفر یا برنامه مهمی برویم و این را به خودمان بسپاریم غالباً به موقع بیدار می شویم، در حالی که در غیر این موقع ساعتها ممکن است در خواب فرو رویم.

خلاصه از آنجا که خواب از پدیده های روحی است، و روح جهانی است پر از اسرار، عجیب نیست که زوایای این مسأله هنوز روشن نشده باشد، ولی هر چه بیشتر در آن به غور و بررسی می پردازیم به عظمت آفریدگار این پدیده آشنا تر می شویم.

اینها همه در مورد خواب بود و اما در باره رؤیا و خواب دیدن بحثهای فراوانی است که در تفسیر سوره یوسف جلد نهم صفحه 312 به بعد آورده ایم.

#### 4 - پیوند محبت دو همسر

با اینکه ارتباط انسان با پدر و مادر و برادرش ارتباط نسبی است و از ریشه های عمیق خویشاوندی مایه می گیرد و پیوند دو همسر یک پیوند قرار دادی و قانونی است اما بسیار می شود که محبت و علاقه ناشی از آن حتی بر علاقه خویشاوندی پدر و مادر پیشی می گیرد، و این در حقیقت همان چیزی است که در آیات فوق با جمله و جعل بینکم مودة و رحمة به آن اشاره شده است.

در حدیثی از پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) می خوانیم که بعد از جنگ احد: به (دختر جحش) فرمود دائی تو (حمزه) شهید شد، او گفت (انا لله و انا الیه راجعون) من اجر این مصیبت را از خدا می خواهم.

باز به او فرمود برادرت نیز شهید شد، دیگر بار (انا لله) گفت و اجر و پاداش خود را از خدا خواست.

اما همینکه خبر شهادت همسرش را به او داد دست بر سرش گذاشت و فریاد کشید پیامبر فرمود: (آری) ما يعدل الزوج عند المرأة شیء: (هیچ چیز برای زن همانند همسر نیست).

آیه (26) تا (29) و ترجمه

(وله من فی السموت و الارض کل له قنتون) (26) (وهو الذی یبدؤ الخلق  
ثم یعیده و هواء هون علیه وله المثل الا علی فی السموات و الارض و هو  
العزیز الحکیم) (27) (ضرب لکم مثلاً من انفسکم هل لکم من ما  
ملکت ایمانکم من شرکاء فی ما رزقناکم فأنتم فیه سواء تخافونهم  
کخیفتکم أنفسکم كذلك نفصل الایات لقوم یعقلون) (28) (بل  
اتبع الذین ظلموا أهواءهم بغير علم فمن یرهدی من أضل الله و ما  
لهم من ناصرین) (29)  
ترجمه:

26 - و از آن اوست تمام کسانی که در آسمانها و زمینند، همگی  
در برابر او خاضع و مطیعند.

27 - او کسی است که آفرینش را آغاز کرد سپس آن را باز می گرداند، و  
این کار برای او آسانتر می باشد، و برای او توصیف برتر در  
آسمان و زمین است و او است شکست ناپذیر و حکیم.

28 - خداوند مثالی از خودتان برای شما زده: آیا (اگر مملوک و بردهای  
داشته باشید) این مملوکهایتان هرگز شریک شما در روزیهای که به شما داده ایم  
می باشد،

آنچنان که هر دو مساوی باشید و از تصرف مستقل و بدون اجازه آنها  
بیم داشته باشید، آنگونه که در مورد شرکای آزاد بیم دارید؟ این  
چنین آیات خود را برای کسانی که تعقل می کنند شرح می دهیم.



29 - بلکه ظالمان از هوی و هوسهای خود بدون علم و آگاهی پیروی می کنند، و چه کسی می تواند آنها را که خدا گمراه کرده است هدایت کند؟ و برای آنها هیچ یار و یابوری نخواهد بود!

تفسیر:

توحید مالکیت خداوند

در آیات گذشته بحثهایی پیرامون (توحید خالقیت) و (توحید ربوبیت) آمده بود، نخستین آیه مورد بحث از یکی دیگر از شاخه های توحید که (توحید مالکیت) است سخن می گوید.

می فرماید: (تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند از آن او می باشند) (و له من فی السموات و الارض).

و چون همه از آن اویند (در برابر او خاضع و مطیعند) (کل له قانتون).

روشن است که منظور از مالکیت و همچنین مطیع بودن، مالکیت و مطیع بودن تکوینی است، یعنی از نظر قوانین آفرینش زمام امر همه در دست او است و همه خواه ناخواه تسلیم قوانین او در جهان تکوینند.

حتی گردنکشان یاغی و گنهکاران قانون شکن نیز مجبورند سر بر فرمان قوانین تکوینی خدا بگذارند.

دلیل این (مالکیت) همان خالقیت و ربوبیت او است: کسی که در آغاز موجودات را آفریده و تدبیر آنها را بر عهده دارد، مسلماً مالک اصلی نیز باید او باشد، نه غیر او.

و از آنجا که همه موجودات جهان هستی در این امر یکسانند روشن می شود که هیچ شریکی برای او در مالکیت وجود ندارد، حتی معبودهای پنداری مشرکان نیز مملوک مالک الملوکند و سر بر فرمان او دارند.

ضمناً باید توجه داشت (قانت) از ماده (قنوت) در اصل به معنی ملازمت اطاعت تواءم با خضوع است (چنانکه راغب در مفردات گفته است).

در حدیثی از پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) می خوانیم: کل قنوت فی القرآن فهو طاعة: (هر قنوتی در قرآن به معنی اطاعت است).  
منتهی گاه اطاعت تکوینی و گاه تشریعی است.

و اینکه بعضی از مفسران (قانتون) را در اینجا به معنی (قائمون بالشهادة علی وحدانیت) کرده اند در حقیقت بیان یکی از مصداقهای اطاعت است، چرا که شهادت به وحدانیت خدا نوعی اطاعت او است.

و از آنجا که در سلسله آیاتی که گذشت و نیز بعداً خواهد آمد مسائل مربوط به مبدء و معاد همچون تار و پود یک پارچه درهم انسجام یافته، در آیه بعد باز به مسأله معاد بر می گردد و می گوید: (او کسی است که آفرینش را آغاز کرد سپس آنرا باز می گرداند، و این برای او آسانتر است!) (و هو الذی یبدء الخلق ثم یعیده و هو اهلون علیه).

قرآن در این آیه با کوتاهترین استدلال، مسأله امکان معاد را اثبات کرده است، می گوید: شما معتقدید آغاز آفرینش از او است، بازگشت مجدد که از آن آسانتر است چرا از او نباشد؟

دلیل آسانتر بودن (اعاده) از (آغاز) این است که در آغاز اصلاً چیزی نبود و خدا آنرا ابداع کرد، ولی در اعاده لا اقل مواد اصلی موجود است، قسمتی در

لابلای خاکهای زمین، و بخشی در فضا پراکنده می باشد، تنها مسأله همان نظام دادن و صورت بندی آن است.

ولی توجه به یک نکته در اینجا ضروری است که تعبیر به آسان بودن و سخت بودن از دریچه فکر ما است، والا برای وجودی که بینهایت است (سخت) و (آسان) هیچ تفاوتی ندارد، اصولاً سخت و آسان در جایی مفهوم دارد که سخن از قدرت محدودی در میان باشد که از عهده کاری به خوبی برآید و از عهده کار دیگری به زحمت، اما هنگامی که سخن از قدرت نامحدود در میان است سخت و آسان بی معنی می شود.

به تعبیر دیگر برداشتن عظیمترین کوه های روی زمین برای خداوند به همان اندازه آسان است که برداشتن یک پر کاه!

و شاید به همین دلیل بلافاصله در ذیل آیه می فرماید: (و برای خدا است توصیف برتر در آسمان و زمین) **(وله المثل الا علی فی السموات والارض)**. چرا که هر وصف کمالی در آسمان و زمین در باره هر موجودی تصور کنید از علم قدرت و مالکیت و عظمت وجود و کرم، مصداق اتم و اکمل آن نزد خدا است، چرا که همه محدودش را دارند، و او نامحدودش، اوصاف همه عارضی است و اوصاف او ذاتی و او منبع اصلی همه کمالات است.

حتی الفاظ ما که غالباً برای بیان مقاصد روزمره ما است بیانگر اوصاف او نمی تواند باشد، همانگونه که در تعبیر (اهون) (آسانتر) نمونه آن را دیدیم.

جمله فوق همانند چیزی است که در سوره اعراف آیه 180 آمده: **(و لله الاسماء الحسنی فادعوه بها)**: (برای خدا بهترین نامها است او را با آن بخوانید) و در سوره شوری - 11 آمده است **(لیس کمثله شیء)**: (هیچ چیز در عالم همانند خدا نیست).

سرانجام در پایان آیه به عنوان تأکید یا به عنوان یک دلیل، می گوید: (و او است عزیز و حکیم) (و هو العزيز الحكيم).

عزیز است و شکست ناپذیر اما در عین قدرت نامحدودش کاری بی حساب انجام نمی دهد، و همه افعالش بر طبق حکمت است.

بعد از بیان قسمتی دیگر از دلائل توحید و معاد در آیات گذشته به ذکر دلیلی بر نفی شرک به صورت بیان یک مثال پرداخته، می گوید: (خداوند مثالی از خودتان برای شما زده است) (ضرب لكم مثلا من انفسكم).

و آن مثال این است که اگر بردگان و مملوکهای در اختیار شما باشد (آیا این مملوکهایتان هرگز شریک شما در روزیهای که به شما داده ایم می باشند؟! (هل لكم من ما ملکت ایمانکم من شرکاء فی ما رزقناکم).

(آنچنان که هر دو با هم کاملاً مساوی باشید) (فانتم فیه سواء).

(آنچنان که بیم داشته باشید آنها مستقلاً و بدون اجازه شما در اموالتان تصرف کنند، همانگونه در مورد شرکای آزاد، در اموال یا میراث خود بیم دارید) (تخافونهم کخیفتمکم انفسکم).

یا آنچنان که شما حاضر نیستید بدون اجازه آنها دخل و تصرفی در اموالتان کنید.

وقتی در مورد بردگانتان که (ملک مجازی) شما هستند این چنین امری را نادرست و غلط می دانید، چگونه مخلوقات را که ملک حقیقی خدا هستند شریک او می پندارید؟ یا پیامبرانی همچون مسیح، یا فرشتگان خدا، یا مخلوقاتی همچون جن، و یا بتهای سنگی و چوبی را شرکاء خدا می شمیرید؟ این چه قضاوت زشت و دور از منطقی است؟!

(مملوکهای مجازی) که به سرعت ممکن است آزاد شوند و در ردیف شما قرار گیرند (همانگونه که در اسلام این طرح ریخته شده) هرگز در حال مملوک بودن در ردیف مالک خود قرار نمی گیرند، و حق دخالت در قلمرو او ندارند، چگونه (مملوکهای حقیقی) که ذات و وجودشان متعلق به خدا است، و محال است این تعلق و وابستگی از آنها سلب شود، و هر چه دارید از او دارید، و بدون او هیچ است و پوچید، چگونه آنها را به عنوان شریک خدا انتخاب کرده اید؟

بعضی از مفسران گفته اند که این آیه ناظر به سخنی است که مشرکان قریش به هنگام مراسم حج و گفتن (لبیک) ذکر می کردند، چرا که آنها می گفتند: لبیک، اللهم لا شریک لک، الا شریکا هو لک، تملکه و ما ملک! که محتوای آن این بود (خداوندا تو شریکی داری که مالک او هستی و مالک املاک او)!

بدیهی است این شأن نزول مانند سائر شائن نزولها معنای آیه را محدود نمی کند و در هر حال آیه پاسخی است به همه مشرکان، و از زندگی خود آنها که بر مدار بردگی می چرخید گرفته، و بر آنها احتجاج می کند.

تعبیر به (ما رزقناکم) اشاره به این نکته است که شما نه مالک واقعی این بردگان هستید، و نه مالک واقعی اموالتان، چرا که همه از آن خدا است، اما با این حال حاضر نیستید اموال مجازی خود را به مملوکهای مجازی خود واگذار کنید و آنها را شریک خود بشمارید، در حالی که از نظر تکوینی مشکل و محالی لازم نمی آید، زیرا سخن در محور اعتباریات دور می زند.

اما تفاوت خدا با مخلوقاتش یک تفاوت تکوینی و غیر قابل تغییر است، و شریک قرار دادن آنها محال است محال.

از سوی دیگر پرستش یک موجود یا بخاطر عظمت او است، یا بخاطر سود و زیانی است که از او به انسان می رسد، اما این معبودان ساختگی نه آن دارند نه این!.

و در دنباله آیه برای تاءکید بر دقت هر چه بیشتر بر مضمون این سؤ ال، می فرماید: (این گونه آیات خود را برای افرادی که تعقل می کنند تشریح می کنیم) (كذلك نفصل الايات لقوم يعقلون).

آری با ذکر مثالهای روشن از متن زندگی خود شما حقایق را بازگو می کنیم تا اندیشه خود را به کار اندازید، و لااقل چیزی را که حتی برای خود نمی پسندید برای پروردگار جهان قائل نشوید.

ولی این آیات بینات و این گونه مثالهای واضح و روشن برای صاحبان اندیشه است، نه ظالمان هواپرست بی دانشی که پرده های جهل و نادانی بر قلب آنها فرو افتاده، و خرافات و تعصبات جاهلی فضای فکر آنها را تیره و تار کرده. لذا در آیه بعد می افزاید: (ظالمان از هوا و هوسهای خویش بدون علم و آگاهی پیروی می کنند و تابع هیچ منطقی نیستند) (بل اتبع الذين ظلموا اهوائهم بغیر علم).

اینها را خداوند به خاطر اعمالشان در وادی ضلالت افکنده است و (چه کسی می تواند آنها را که خدا گمراه کرده است هدایت کند)؟! (فمن یهدی من اضل الله).

تعبیر به (ظلموا) بجای (اشرکوا) اشاره به این است که (شرک خود بزرگترین (ظلم) محسوب می شود، ظلم بر خالق از این نظر که مخلوقش را همدیف او قرار داده اند (و می دانیم ظلم این است که چیزی را در غیر جای خود قرار دهند).

و ظلم بر خلق خدا که آنها را از راه خیر و سعادت که راه توحید است باز داشته اند.

و ظلم بر خویشان که تمام سرمایه های وجود خود را بر باد داده و در بیراهه سرگردان شده اند.

ضمناً این تعبیر مقدمه ای است برای جمله بعد که اگر خداوند آنها را از طریق حق گمراه ساخته به خاطر ظلمشان است، همانگونه که در سوره ابراهیم آیه 27 می خوانیم: **(و یضل الله الظالمین)**: (خداوند ظالمان را گمراه می سازد).

و مسلم است کسانی را که خدا رهایشان سازد و به خویشان واگذار کند (برای آنها هیچ یار و یآوری نخواهد بود) **(فما لهم من ناصرین)**.

و به این ترتیب سرنوشت شوم این گروه را روشن می سازد، چرا چنین نباشد در حالی که آنها مرتکب بزرگترین ظلمها شده اند، عقل و اندیشه خود را از کار انداخته و به آفتاب علم و دانش پشت کرده، و به تاریکی هوی و هوس روی آورده اند، طبیعی است که خداوند توفیقش را از آنها سلب می کند و در ظلمتها رهایشان می سازد و هیچ یار و یآوری برای آنها باقی نمی ماند.

### آیه (30) تا (32) و ترجمه

(فاقم وجهك للدين حنيفا فطرت الله التي فطر الناس عليها لا تبديل لخلق الله ذلك الدين القيم ولكن أكثر الناس لا يعلمون) (30) (منيبين اليه واتقوه و أقيموا الصلوة و لا تكونوا من المشركين) (31) (من الذين فرقوا دينهم و كانوا شيعا كل حزب بما لديهم فرحون) (32)

ترجمه:

30 - روی خود را متوجه آئین خالص پروردگار کن این فطرتی است که خداوند انسانها را بر آن آفریده دگرگونی در آفرینش خدا نیست این است دین و آئین محکم و استوار ولی اکثر مردم نمی دانند.

31 - این باید در حالی باشد که شما بازگشت به سوی او کنید و از او بپرهیزید و نماز را بر پا دارید و از مشرکان نباشید.

32 - از کسانی که دین خود را پراکنده ساختند و به دسته ها و گروه ها تقسیم شدند و (عجب اینکه) هر گروهی به آنچه نزد آنهاست (دلبسته و) خوشحالند.

تفسیر:

تا اینجا بحثهای فراوانی پیرامون توحید و خداشناسی از طریق مشاهده نظام آفرینش و استفاده از آن برای اثبات یک مبدء علم و قدرت در ماورای جهان طبیعت با استفاده از آیات توحیدی این سوره داشته ایم. و به دنبال آن در نخستین آیه از آیات مورد بحث سخن از توحید فطری است یعنی همان مسأله را از طریق درون و مشاهده باطنی و درک ضروری و جدائی تعقیب می کند.



می فرماید: (روی خود را متوجه آئین پاک و خالص پروردگار کن  
(! (فاقم وجهك للدين حنيفا).

چرا که (این فطرتی است که خداوند انسانها را بر آن آفریده،  
دگرگونی در آفرینش خدا نیست ) (فطرة الله التي فطر الناس  
عليها لا تبديل لخلق الله).

(این است دین و آئین محکم و استوار) (ذلك الدين القيم).

(ولی اکثر مردم نمی دانند) (ولكن اكثر الناس لا يعلمون).

(وجه ) به معنی (صورت ) است، و در اینجا منظور صورت  
باطنی و روی دل می باشد، بنابراین منظور تنها توجه با صورت نیست، بلکه  
توجه با تمام وجود است، زیرا وجه و صورت مهمترین عضو بدن  
و سنبل آن است.

(اقم ) از ماده (اقامه ) به معنی صاف و مستقیم کردن و بر پا داشتن است.

و (حنیف ) از ماده (حنف ) (بر وزن کنف ) به معنی تمایل از  
باطل به سوی حق و از کجی به راستی است، به عکس (جنف ) (بر همین وزن )  
به معنی تمایل از راستی به گمراهی است.

بنابراین دین حنیف یعنی دینی که از تمام کجیها و از انحرافات و  
خرافات و گمراهیها به سوی راستی و درستی متمایل شده است.

مجموع این جمله چنین معنی می دهد که توجه خود را دائما به سوی آئینی  
داشته باش که از هرگونه اعوجاج و کجی خالی است، همان آئین اسلام و همان  
آئین پاک و خالص خدا است.

آیه فوق تأکید می کند که دین حنیف و خالص خالی از هرگونه  
شرک دینی است که خداوند در سرشت همه انسانها آفریده است سرشتی است

جاودانی و تغییر ناپذیر هر چند بسیاری از مردم توجه به این واقعیت نداشته باشند.

آیه فوق بیانگر چند حقیقت است:

1 - نه تنها خداشناسی، بلکه دین و آئین بطور کلی، و در تمام ابعاد، یک امر فطری است، و باید هم چنین باشد، زیرا مطالعات توحیدی به ما می گوید میان دستگاه (تکوین) و (تشریع) هماهنگی لازم است، آنچه در شرع وارد شده حتما ریشه ای در فطرت دارد و آنچه در تکوین و نهاد آدمی است مکملی برای قوانین شرع خواهد بود.

به تعبیر دیگر: (تکوین) و (تشریع) دو بازوی نیرومندند که به صورت هماهنگ در تمام زمینه ها عمل می کنند، ممکن نیست در شرع دعوتی باشد که ریشه آن در اعماق فطرت آدمی نباشد، و ممکن نیست چیزی در اعماق وجود انسان باشد و شرع با آن مخالفت کند.

بدون شک شرع برای رهبری فطرت حدود و قیود و شرائطی تعیین می کند تا در مسیرهای انحرافی نیفتد، ولی هرگز با اصل خواسته فطری مبارزه نمی کند بلکه از طریق مشروع آن را هدایت خواهد کرد، و گرنه در میان تشریع و تکوین تضادی پیدا خواهد شد که با اساس توحید سازگار نیست.

به عبارت روشنتر خدا هرگز کارهای ضد و نقیض نمی کند که فرمان تکوینیش بگوید انجام ده، و فرمان تشریعیش بگوید انجام نده!.

2 - دین به صورت خالص و پاک از هرگونه آلودگی در درون جان آدمی وجود دارد، و انحرافات یک امر عارضی است، بنابراین وظیفه پیامبران

این است که این امور عارضی را زایل کنند و به فطرت اصلی انسان امکان شکوفائی دهند.

3 - جمله لا تبدیل لخلق الله و بعد از آن جمله ذلک الدین القیم تاءکیدهای دیگری بر مسأله فطری بودن دین و مذهب و عدم امکان تغییر این فطرت الهی است هر چند بسیاری از مردم بر اثر عدم رشد کافی قادر به درک این واقعیت نباشند.

توجه به این نکته نیز لازم است که (فطرت) در اصل از ماده (فطر) (بر وزن بذر) به معنی شکافتن چیزی از طول است، و در اینگونه موارد به معنی خلقت به کار می رود، گوئی به هنگام آفرینش موجودات، پرده عدم شکافته می شود و آنها آشکار می گردند. به هر حال از نخستین روزی که انسان قدم به عالم هستی می گذارد این نور الهی در درون جان او شعله ور است.

روایات متعددی که در تفسیر این آیه آمده آنچه را در بالا گفتیم تاءید می کند که در بحث نکات از آن سخن خواهیم گفت، علاوه بر بحثهای دیگری که در زمینه فطری بودن توحید خواهیم داشت.

در آیه بعد چنین می افزاید: این توجه شما به دین حنیف خالص و فطری (در حالی است که شما بازگشت به سوی پروردگار می کنید) (منیبین الیه).

اصل و اساس وجود شما بر توحید است و سرانجام باید به سوی همین اصل بازگردید.

(منیبین) از ماده (انابه) در اصل به معنی بازگشت مکرر است، و در اینجا منظور بازگشت به سوی خدا و بازگشت به سوی سرشت توحیدی می باشد

به این معنی که هر زمان عاملی پیدا شود که انسان را از نظر عقیده و عمل از اصل توحید منحرف سازد باید به سوی او بازگردد، و هر قدر این امر تکرار شود مانعی ندارد تا سرانجام پایه های فطرت آنچنان محکم و موانع و دوافع آنچنان سست و بی اثر گردد که بطور مداوم در جبهه توحید بایستید، و مصداق تام (واقم وجهک للدين حنیفا) گردد.

قابل توجه اینکه: (اقم وجهک) به صورت مفرد آمده، (منیبین) به صیغه جمع، این نشان می دهد که دستور اول گرچه مفرد است و مخاطب آن پیامبر (ﷺ) می باشد، ولی در حقیقت همه مؤمنین و مسلمین مخاطبند. و به دنبال دستور (انابه) و بازگشت، دستور به (تقوا) می دهد که جامع همه اوامر و نواهی الهی است، می فرماید (از خداوند بپرهیزید) (واتقوه). یعنی از مخالفت فرمان او.

سپس از میان تمام اوامر تکیه و تاءکید بر موضوع نماز کرده، می گوید: (و نماز را بر پا دارید) (واقیموا الصلوة).

چرا که نماز در تمام ابعادش مهمترین برنامه مبارزه با شرک و مؤثرترین وسیله تقویت پایه های توحید و ایمان به خدا است.

لذا از میان تمام نواهی نیز روی (شرک) تکیه می کند و می گوید: (و از مشرکان نباشید) (ولا تكونوا من المشرکین).

چرا که شرک بزرگترین گناه و اکبر کبائر است که هر گناهی را ممکن است خداوند ببخشد اما شرک را هرگز نخواهد بخشید چنانکه در آیه 48 نساء می خوانیم: (ان الله لا یغفر ان یشرک به ویغفر ما دون ذلك لمن

**یشاء):** (خداوند شرک را نمی بخشد ولی کمتر از آن را برای هر کس بخواهد می بخشد).

پیدا است که دستورات چهارگانه ای که در این آیه آمده همه تاءکید است بر مسأله توحید و آثار عملی آن، اعم از توبه و بازگشت به سوی خدا، تقوا، اقامه نماز، و پرهیز از شرک.

در آخرین آیه مورد بحث یکی از نشانه ها و پی آمدهای شرک را در عبارتی کوتاه و پر معنی بیان کرده، می گوید: (از مشرکان نباشید، از آنها که دین خود را پراکنده ساختند، و به دسته ها و گروه های مختلفی تقسیم شدند) **(من الذین فرقوا دینهم و کانوا شیعا).**

و عجب این که با تمام تضاد و اختلافی که داشتند (هر گروه از آئین و روش خود شاد و خوشحالند!) **(کل حزب بما لدینهم فرحون).**

آری یکی از نشانه های شرک پراکندگی و تفرقه است، چرا که معبودهای مختلف منشاء روشهای متفاوت، و سرچشمه جدائیه و پراکندگیها است، به خصوص اینکه شرک همواره تواءم با هوای نفس و تعصب و کبر و خودخواهی و خودپسندی و مولود آن است، لذا اتحاد و وحدت جز در سایه خداپرستی و عقل و تواضع و ایثار امکان پذیر نیست.

بنابراین هر جا اختلاف و پراکندگی دیدیم باید بدانیم نوعی شرک حاکم است، این موضوع را به صورت نتیجه می توان بازگو کرد که نتیجه شرک جدائی صفوف، تضاد، هدر رفتن نیروها، و سرانجام ضعف و زبونی و ناتوانی است.

و اما اینکه هر گروهی از منحرفان و مشرکان از راهی که انتخاب کرده اند خوشحالند و آنرا حق می پندارند دلیلش روشن است، چرا که هوا و هوس

کارش زینت کردن خواسته های دل در نظر انسان است، و این تزیین نتیجه اش دلبستگی هر چه بیشتر و خوشحالی بخاطر راهی است که برگزیده، هر چند بیراهه و گمراهی باشد.

هواپرستی هرگز به انسان اجازه نمی دهد چهره حقیقت را آن چنان که هست ببیند، و قضاوت صحیح و خالی از حب و بغضها پیدا کند.

قرآن مجید در آیه 8 سوره فاطر می گوید: فمن زين سوء عمله فرآه حسنا: (آیا کسی که اعمال زشتش در نظرش تزیین شده و آن را زیبا می بیند) همانند کسی است که در راه حق گام برمی دارد و حقایق را آن چنان که هست می بیند و می داند).

#### نکته ها:

##### 1 - توحید یک جاذبه نیرومند درونی

بدون شک همانگونه که دلائل عقلی و منطقی به انسان جهت می دهد در درون جان او نیز کششها و جاذبه هائی وجود دارد که گاهی آگاهانه و گاه ناخود آگاه برای او تعیین جهت می کند.

فلسفه وجودی آنها همین است که در مسائل حیاتی انسان همیشه نمی تواند به انتظار عقل و منطق بنشیند، چرا که این کار گاهی سبب تعطیل هدفهای حیاتی می شود، مثلا اگر انسان برای خوردن غذا، یا آمیزش جنسی، بخواهد از منطق (لزوم بدل ما یتحلل) و (لزوم تداوم نسل از طریق توالد و تناسل) الهام بگیرد و طبق آن حرکت کند، باید مدتها پیش از این نوع او منقرض شده باشد، ولی غریزه و جاذبه جنسی از یکسو و اشتها به تغذیه از سوی دیگر خواه

ناخواه او را به سوی این هدف می کشاند، و هر قدر هدفها حیاتیتر و عمومیتر باشد این جاذبه ها نیرومندتر است!.

ولی باید توجه داشت که این کششها و جاذبه ها بر دو گونه است: بعضی ناآگاه است یعنی نیاز به وساطت عقل و شعور ندارد، همانگونه که حیوان بدون نیاز به تفکر به سوی غذا و جنس مخالف جذب می شود. اما گاهی تاءثیر آن به صورت آگاهانه است یعنی این جاذبه درونی در عقل و اندیشه اثر می گذارد و او را وادار به انتخاب طریق می کند.

معمولا قسم اول را (غریزه) و قسم دوم را (فطرت) می نامند (دقت کنید). خداگرایی و خداپرستی به صورت یک فطرت در درون جان همه انسانها قرار دارد.

ممکن است بعضی در اینجا این سخن را تنها یک ادعا بدانند که از ناحیه خداپرستان جهان عنوان شده، ولی شواهد گوناگونی در دست داریم که فطری بودن (خداگرایی) بلکه مذهب را در تمام اصولش روشن می کند:

1 - دوام اعتقاد مذهبی و ایمان به خدا در طول تاریخ پرماجرای بشر خود نشانه ای بر فطری بودن آن است، چرا که اگر عادت بود نه جنبه عمومی و همگانی داشت، و نه دائمی و همیشگی بود، این عمومیت و جاودانگی آن دلیلی است بر اینکه ریشه فطری دارد.

مورخان بزرگ می گویند: تا آنجا که تاریخ بشر را بررسی کرده اند، و تا آنجا که دسترسی به دوران قبل از تاریخ دارند هرگز (لادینی) را جز به صورت یک استثناء در جوامع انسانی ندیده اند. (ویل دورانت) مورخ معروف معاصر، می گوید:

(اگر دین را به معنی پرستش نیروهای برتر از طبیعت) تعریف کنیم از همان ابتدای بحث باید این نکته را در نظر بگیریم که بعضی از اقوام ابتدائی ظاهراً هیچگونه دینی نداشته اند... سپس بعد از ذکر نمونه هائی برای این موضوع، چنین ادامه می دهد: (با وجود اینها، نمونه هائی که ذکر شد جزء (حالات نادر) است، و این اعتقاد کهن که (دین نمودی است که عموم افراد بشر را شامل می شود با حقیقت وفق می دهد....)

سپس اضافه می کنند: (این قضیه در نظر فیلسوف یکی از قضایای اساسی تاریخ و روانشناسی بشمار می رود، او به این نکته قانع نمی شود که همه ادیان از

مطالب لغو و باطل آکنده است، بلکه به این مسأله توجه دارد که دین از قدیم الایام با تاریخ بشر همراه بوده است) ... و در پایان سخنش با این استفهام پر معنی گفتار خویش را خاتمه می دهد: (آیا منبع این تقوائی که به هیچوجه از دل انسان زدوده نمی شود در کجا قرار دارد).

همان (مورخ) در تحقیقات دیگری که در زمینه وجود مذهب در دورانهای قبل از تاریخ نموده چنین می گوید:

(و اگر ما برای مذهب ریشه هائی در دوران پیش از تاریخ تصور نکنیم هرگز نمی توانیم آنها را در دوران تاریخی چنانکه هست بشناسیم).

کاوشهائی که پیرامون انسانهای قبل از تاریخ از طریق حفاریها، انجام شده نیز این مطالب را تاءیید می کند، چنانکه جامعه شناس معروف (ساموئلکنینگ) در کتاب خود بنام (جامعه شناسی) تصریح می کند که: (اسلاف انسانهای امروزی (انسان نئاندرتال) حتما دارای مذهب



بوده اند)، سپس برای اثبات این مطلب به آثاری که در حفاریها به دست آمده که آنها مرده های خود را با وضع مخصوصی به خاک می سپردند و اشیائی همراه آنها دفن می کردند که بیانگر اعتقاد آنها به رستاخیز بوده است، استدلال می نمایند.

به هر حال جدا کردن مذهب را از تاریخ بشر چیزی نیست که هیچ محققى بتواند بپذیرد.

2 - مشاهدات عینی در دنیای امروز نشان می دهد با تمام تلاش و کوششی که بعضی از رژیمهای استبدادی جهان برای محو مذهب و آثار مذهبی از طرق مختلف به خرج داده اند نتوانسته اند مذهب را از اعماق این جوامع ریشه کن سازند.

به خوبی می دانیم حزب حاکم (روسیه شوروی بیش از 60 سال است که با تبلیغات مستمر و بدون هیچگونه وقفه، و با کمک گرفتن از تمام وسائل ارتباط جمعی، سعی کرده است که مغزها و دلها را به کلی از اعتقادات مذهبی شستشو دهد، ولی اخباری که جسته گریخته از این محیط در بسته بخارج درز کرده، و اخیرا در مطبوعات خواندیم، نشان می دهد که نه تنها با آن همه تبلیغات و سختگیریها نتوانسته اند، به چنان هدفی برسند، بلکه در این اواخر جنب و جوش و کشش بیشتری نسبت به مسائل مذهبی در بعضی از جمهوریهای شوروی به چشم می خورد که سران نظام حاکم را متوحش ساخته، و این نشان می دهد که اگر یکروز فشار و اختناق برداشته شود، مذهب به سرعت جای خود را باز خواهد یافت، و این شاهد دیگری بر فطری بودن مذهب است.

3 - کشفیات اخیر روانکاوان و روانشناسان در زمینه ابعاد روح انسانی شاهد دیگری بر این مدعا است، آنها می گویند: بررسی در باره ابعاد روح انسان نشان می دهد که یک بعد اصیل آن (بعد مذهبی) یا به تعبیر آنها (قدسی) و (یزدانی) است، و گاه این بعد مذهبی را سرچشمه ابعاد سه گانه دیگر یعنی بعد (راستی) (علم) و (نیکوئی) و (زیبائی) دانسته اند.

آنها می گویند انگیزه های اصولی و اساسی روح آدمی به شرح زیر است:

1 - (حس راستی) که سرچشمه انواع علوم و دانشها و انگیزه کنجکاوی مستمر و پیگیر در شناخت جهان هستی است.

2 - (حس نیکی) که انسانرا به سوی مفاهیم اخلاقی همچون عدالت و شهامت و فداکاری و مانند آن جذب می کند، حتی اگر انسان خود دارای این صفات نباشد به قهرمانان این صفات عشق می ورزد، و این نشان می دهد که عشق به نیکی در ریشه های جان او نهفته است.

3 - (حس زیبائی) که انسانرا به سوی هنرهای اصیل، زیبائیهها، ادبیات،

مسائل ذوقی جذب می کند، و گاه سرچشمه تحول هائی در زندگی فرد و جامعه می شود.

4 - (حس مذهبی) یعنی ایمان به یک مبدء متعالی و پرستش و نیایش او.

در مقاله ای که (کوونتایم) در این زمینه نگاشته چنین می خوانیم:

(روانشناسی به وسیله جستجو در روان ناآگاه بشر که توسط (فروید) شروع و به کمک (آدلر) و (یونگ) ادامه یافت، در اعماق روح انسان به عالم تازه ای از قوای مستور و انحاء درک و معرفت وراء عقل رسیده است که ممکن است یکی از کلیدهای حل معمای (حس دینی) شود.

هر چند در این باره هنوز از اتفاق نظر دوریم، اما با این حال هم اکنون یک جریان فکری وجود دارد که روز به روز تعداد بیشتری از متفکران را از مکتبهای گوناگون به تعریفی همانند آنچه ذیلا می آوریم معتقد می سازد.

(حس دینی یکی از عناصر اولیه و ثابت و طبیعی روح انسانی است، اصلی ترین و ماهوی ترین قسمت آن، و به هیچیک از رویدادهای دیگر قابل تطبیق نیست، بلکه... یکی از چشمه های آن از ژرفای روان ناخودآگاه فوران می کند، و نسبت به مفاهیم زیبایی و نیکی و راستی، مفهوم دینی یا بطور صحیحتر (مفهوم مقدس) مقوله چهارمی است که دارای همان اصالت و استقلال سه مفهوم دیگر است).

و نیز در ترجمه و اقتباسی که از مقاله محققانه (تانه گی - دو - کتن) شده چنین می خوانیم: (همانگونه که یکی از مزایای عصر حاضر است که در عالم طبیعت بعد چهارمی بنام زمان یا جایگاه کشف کنند که از سه بعد فضائی مشخص و در عین حال جامع آن سه بعد است، همچنین در این عصر به موازات سه مفهوم

(زیبائی، و نیکوئی، و راستی، مقوله چهارم قدسی یا یزدانی که در حقیقت بعد چهارم روح انسانی است دو باره کشف گردیده، در اینمقام نیز این بعد چهارم روحی از سه مفهوم دیگر مجزا است، و ممکن است منشاء تولید سه بعد دیگر بوده باشد)!

4 - پناه بردن انسان در شدائد و سختیها به یک نیروی مرموز ماورای طبیعی و تقاضای حل مشکلات و فرونشستن طوفانهای سخت زندگی از درگاه او، نیز گواه دیگری بر اصالت این جاذبه درونی و الهام فطری است که

به انضمام سایر شواهدی که گفتیم - می تواند ما را به وجود چنین کشش نیرومندی در درون وجودمان به سوی خدا واقف سازد.

البته ممکن است بعضی این توجه را واکنش تلقینات و تبلیغات مذهبی محیط بدانند که در تمام طول عمر تحت تاءثیر آن بوده و هستیم.

ولی عمومیت این پدیده در همه انسانها و حتی در آلهائی که معمولاً با مسائل مذهبی سر و کار ندارند نشان می دهد که ریشه ای عمیقتر از این فرضیه دارد، ریشه ای که در اعماق وجود انسان نهفته شده و نه مولود تبلیغ و تلقین است.

5 - در زندگی انسان رویدادهائی دیده می شود که جز از طریق اصالت حس مذهبی قابل تفسیر نیست: انسانهای را می بینیم که همه امکانات مادی خود را عاشقانه فدای عواطف مذهبی کرده و می کنند، و همه آنچه را که دارند، با گذشت بینظیری در پای مذهب خود ریخته و حتی جان خویش را بر سر این کار می نهند.

شهیدانی که در میدانهای جنگ برای پیشبرد اهداف الهی شربت شهادت را با شوق و عشق نوشیده اند که نمونه های آن نه تنها در تاریخ انقلاب اسلامی به وضوح و فراوان به چشم می خورد بلکه در تاریخ اقوام و ملل دیگر نیز کم نیست

روشنگر این حقیقت است که حس مذهبی ریشه عمیقی در روح انسان دارد. ممکن است ایراد شود که افرادی مانند کمونیستها که موضعگیری الحادی و ضد مذهبی خود را هرگز مکتوم نکرده و نمی کنند، و نیز کم و بیش دارای چنین فداکاریهایی در راه حفظ مکتب و اعتقادات خود هستند.

ولی با توجه به یک نکته این ایراد کاملاً حل می شود و آن اینکه حتی کمونیستها که ظاهراً مذهب را به کلی نفی می کنند، و معتقدند مذهب مربوط به تاریخ گذشته است و در جامعه های کمونیستی هرگز نمی تواند جایی داشته باشد - آری همانها - بطور ناخودآگاه شکل دیگری از مذهب را پذیرا گشته اند.

آنها به پیشوایانشان به همان - دید نگاه می کنند که بت پرستان مصری به بتهایشان، و صفهای طولانی که بسیاری روزها در کنار قبر لنین برای زیارتش تشکیل می شود دلیل دیگری بر این موضوع است. آنها غالباً اصول مارکسیسم را همانند وحی آسمانی (خدشه ناپذیر) و (مقدس) می شمرند، و مارکس و لنین را همچون معصومانی خالی از خطا و اشتباه می پندارند، و حتی تجدید نظر در این اصول را گناه نابخشودنی می پندارند، و مخالفان را با همان تعبیر مذهبی (مرتد) خطاب می کنند، و به این ترتیب بسیاری از مفاهیم و مراسم و اعتقادات مذهبی را پذیرفته اند منتها یکنوع تفکر مذهبی در شکل انحرافی است!

## 2 - فطرت خداشناسی در احادیث اسلامی:

نه تنها در آیات قرآن که در احادیث اسلامی نیز در باره فطری بودن (معرفة الله و توحید) بحثهای قابل ملاحظه ای وارد شده است که در بعضی تاءکید بر (فطرت توحیدی) و در بعضی تحت عنوان (معرفت) و در بعضی دیگر (فطرت اسلامی) و بالاخره در بعضی نیز به عنوان (ولایت) آمده است.

در حدیث معتبری که محدث بزرگوار (کلینی) در اصول کافی آورده از هشام بن سالم چنین نقل می کند که می گوید: از امام صادق

(علیه السلام) پرسیدم: منظور از فطرة الله التي فطر الناس عليها چیست؟  
فرمود: (منظور، توحید است).

و نیز در همان کتاب کافی از یکی دیگر از یاران امام  
صادق (علیه السلام) نقل شده که وقتی از امام، تفسیر آیه را مطالبه کرد، امام فرمود:  
هی الاسلام.

در حدیث مشابهی از امام باقر (علیه السلام) می خوانیم که در پاسخ (زراره) یکی  
از یاران دانشمندش که از تفسیر آیه سوءال کرده بود فرمود: فطرهم علی  
المعرفة به: (خداوند سرشت آنها را بر معرفت و شناخت خود قرار داد).

حدیث معروف (کل مولود یولد علی الفطرة حتی لیكون ابواه هما  
اللدان یهودانه و ینصرانه) که از پیامبر گرامی اسلام (صلی الله  
علیه و آله و سلم) نقل شده نیز نشان می دهد که هر نوزادی بر فطرت  
اسلام و دین خالی از شرک متولد می شود و رنگهائی همچون یهودیت و  
نصرانیت انحرافی از طریق پدر و مادر به آنها القا می شود).

و بالاخره در حدیثی که آن نیز در اصول کافی از امام صادق  
(علیه السلام) نقل شده است در تفسیر همین آیه می خوانیم: قال هی الولاية:  
فرمود: (منظور فطرت ولایت و پذیرش رهبری اولیای الهی است).

در خطبه اول نهج البلاغه نیز از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) در عبارتی کوتاه و  
پر معنی چنین آمده است: فبعث فیهم رسله و وائر الیهم انبیاءه لیستادوهم  
میثاق فطرته و یذكروهم منسی نعمته و یحتجوا علیهم  
بالتبلیغ و یثیروا لهم دفائن العقول: (خداوند رسولان خود را به سوی  
انسانها فرستاد و انبیای

خود را یکی پس از دیگری ماء‌موریت داد تا وفای به پیمان فطرت را از آنها مطالبه کنند، و نعمتهای فراموش شده الهی را به آنها یادآور شوند، از طریق تبلیغ بر آنان اتمام حجت نمایند، و گنجینه های اندیشه ها را برای آنها فاش سازند!

طبق روایات فوق، نه تنها (معرفة الله)، که مجموع اسلام به صورت فشرده در درون سرشت انسانی نهاده شده، از توحید گرفته تا رهبری پیشوایان الهی و جانشینان راستین پیامبر و حتی فروع احکام.

بنابر این طبق تعبیری که در نهج البلاغه آمده بود، کار پیامبران شکوفا ساختن فطرتها، و به یاد آوردن نعمتهای فراموش شده الهی، از جمله سرشت توحیدی، و استخراج گنجهای معرفت است که در درون جان و اندیشه انسانها نهفته و مستور می باشد.

جالب توجه اینکه قرآن مجید، در آیات متعددی از شذائذ و مشکلات و حوادث دردناکی که در زندگی انسان روی می دهد به عنوان (زمینه ساز شکوفائی حس مذهبی) یاد می کند از جمله می گوید: **(واذا ركبوا فی الفلك دعوا الله مخلصین له الدین فلما نجاهم الی البر اذا هم یشركون):** (هنگامی که بر کشتی سوار می شوند و در وسط دریا گرفتار مشکلات وحشتناک می گردند خدا را با اخلاص می خوانند، اما هنگامی که آنها را به سلامت به خشکی می رساند باز مشرک می شوند)! (عنکبوت - 65).

البته در این زمینه ذیل آیات بعد در همین سوره که بی شباهت به آیه سوره عنکبوت نیست باز هم به خواست خدا سخن خواهیم گفت.

آیه (34) تا (36) و ترجمه

(و اذا مس الناس ضر دعوا ربهم منيبين اليه ثم اذا اذاقهم منه رحمة اذا فريق منهم بربهم يشركون) (33) (ليكفروا بما أتيناهم فتمتعوا فسوف تعلمون) (34) (أم أنزلنا عليهم سلطانا فهو يتكلم بما كانوا به يشركون) (35) (و اذا أذقنا الناس رحمة فرحوا بها و ان تصبهم سيئة بما قدمت أيديهم اذا هم يقنطون) (36)

ترجمه:

33 - هنگامی که ضرر و ناراحتی به مردم برسد پروردگار خود را می خوانند و به سوی او باز می گردند اما هنگامی که رحمتی از خودش به آنها بچشاند گروهی از آنان نسبت به پروردگارشان مشرک می شوند.

34 - (بگذار) نعمتهائی را که ما به آنها داده ایم کفران کنند و (از نعمتهای زودگذر دنیا هر چه می توانید) بهره گیرید اما به زودی خواهید دانست (که نتیجه کفران و کامجوییهای بی حساب شما چه بوده است).

35 - آیا ما دلیل محکمی برای آنها نازل کردیم که از شرک آنها سخن می گوید و آنرا موجه می شمارد؟

36 - و هنگامی که رحمتی به مردم بچشانیم خوشحال می شوند و هر گاه رنج و مصیبتی به خاطر اعمالی که انجام داده اند به آنها رسد ناگهان مأیوس می شوند.

تفسیر:

نخستین آیه مورد بحث در حقیقت استدلال و تائیدی است بر بحث گذشته در زمینه فطری بودن توحید و شکوفا شدن این نور الهی در شدائد و سختیها.



می فرماید: (هنگامی که مختصر ضرری به انسانها برسد پروردگارشان را می خوانند، و به سوی او انابه می کنند) (و اذا مس الناس ضر دعوا ربهم منيبين اليه).

ولی آنچنان کم ظرفیت و کوتاه فکر و اسیر تعصب و تقلید کورکورانه از نیاکان مشرک خود هستند که به مجرد اینکه حوادث سخت بر طرف می شود و نسیم آرامش می وزد و خداوند رحمتی از سوی خودش به آنها می چشاند گروهی از آنان نسبت به پروردگارشان مشرک می شوند) (ثم اذا اذاهم منه رحمة اذا فريق منهم بربهم يشركون).

تعبیر به مس الناس ضرا اشاره به مختصر ناراحتی است.

همانگونه که تعبیر اذاهم منه رحمة (رحمتی از سوی خود به آنها می چشاند) اشاره به رسیدن به مختصر نعمت است، زیرا تعبیر چشیدن در اینگونه موارد در امور کم و جزئی اطلاق می شود مخصوصا با ذکر کلمه (ضر) و (رحمة) به صورت نکره.

یعنی گروهی چنانند که با مختصر مشکلی به سراغ (الله) می روند و پرده ها از روی فطرت توحیدیشان به کنار می رود، اما با مختصر نعمتی به کلی تغییر مسیر داده و مست و غافل می شوند، و همه چیز را به دست فراموشی می سپارند.

البته در مورد اول به صورت کلی می گوید همه مردم چنین هستند که در مشکلات به یاد خدا می افتند زیرا وجود فطرت توحیدی همگانی است.

اما در مورد دوم، یعنی نعمت، تنها از گروهی یاد می کند که راه شرک را می پویند، چرا که گروهی از بندگان خدا هم در مشکلات به یاد او هستند و هم در نعمتها، هرگز تغییرات زندگی آنها را از یاد حق غافل نمی کند.

تکیه روی منیبین الیه با توجه به مفهومی که برای (انابه) سابقا ذکر کردیم که (انابه) از ماده (نوب) به معنی بازگشت مکرر به چیزی است اشاره لطیفی به این معنی می باشد که پایه و اساس در فطرت انسان توحید و خداپرستی است و شرک امر عارضی است که وقتی از آن قطع امید می کند خواه ناخواه به سوی ایمان و توحید بازمی گردد.

جالب اینکه (رحمت) در آیه فوق از ناحیه خدا شمرده شده اما (ضر) و ناراحتی اسناد به او داده نشده است، زیرا بسیاری از گرفتاریها و مشکلات ما نتیجه اعمال و گناهان خود ما است، اما رحمتها همه به خدا باز می گردد، خواه به طور مستقیم یا غیر مستقیم.

کلمه (ربهم) که دو بار در آیه ذکر شده تأکیدی است بر اینکه انسان ربوبیت و تدبیر الهی را بر وجود خویش احساس می کند اگر تعلیمات غلط او را به سوی شرک سوق ندهد.

ذکر این نکته نیز لازم است که ضمیر در (منه) به خدا بازمی گردد و تأکیدی است بر این حقیقت که تمام نعمتها از ناحیه او است، بسیاری از مفسران مانند نویسندگان المیزان و تبیان و ابوالفتوح رازی همین معنی را اختیار کرده اند هر چند بعضی دیگر مانند فخر رازی این ضمیر را به (ضر) بازگردانده و آیه را چنین معنی کرده اند: (هنگامی که خداوند رحمتی بعد از مضرت و ناراحتی به آنها می رساند گروهی مشرک می شوند) (بنابراین (من) در اینجا به معنی بدلیت است).

ولی روشن است که تفسیر اول با ظاهر آیه سازگارتر می باشد.

در آیه بعد به عنوان تهدید به این افراد کم ظرفیت مشرک که به هنگام نیل به نعمتها خدا را به دست فراموشی می سپارند

می گوید: (بگذار نعمتهائی را که ما به آنها داده ایم کفران کنند) و هر کار از دستشان ساخته است انجام دهند (لیکفروا بما آتیناهم).  
 (و تا می توانید از این نعمتهای زودگذر دنیا بهره گیرید) (فتمتعوا).  
 (اما به زودی نتیجه شوم اعمال خویش را خواهید دانست) (فسوف تعلمون).  
 .(

گرچه مخاطب، مشرکانند، ولی بعید نیست آیه مفهوم وسیعی داشته باشد که تمام کسانی را که به هنگام رو آوردن نعمتها خدا را فراموش کرده و تنها به تمتع و بهره گیری از این نعم پرداخته، و بخشنده نعمتها را از یاد می برند، شامل گردد.

بدیهی است به کار بردن صیغه امر در اینجا به عنوان تهدید است.  
 در آیه بعد برای محکوم ساختن این گروه مشرک، سخن را در قالب استفهام آمیخته با توبیخ در آورده، می گوید: (آیا ما دلیل محکمی بر آنها نازل کردیم دلیلی که از شرک آنها سخن می گوید و خبر می دهد؟! (ام انزلنا علیهم سلطانا فهو یتکلم بما کانوا به یشرکون).  
 (ام) در اینجا برای استفهام است، و استفهام جنبه انکاری و توبیخ را دارد

یعنی پیروی از این راه و رسم یا باید به خاطر ندای فطرت باشد، یا حکم عقل، یا فرمان خدا، اما وجدان و فطرت آنها که در شدائد و سختیها آشکار می شود فریاد توحید می کشد، عقل نیز می گوید باید به سراغ کسی رفت که (واهب النعم) است.

باقی می ماند حکم خدا که در این آیه مورد نفی قرار گرفته که ما هرگز چنین دستوری به آنها نداده ایم، بنابراین آنها در این اعتقاد خود به هیچ اصل قابل قبولی متکی نیستند.

(سلطان) به معنی چیزی است که مایه سلطه و پیروزی می گردد و در اینجا به معنی دلیل محکم و قانع کننده است.

تعبیر به (یتکلم) (سخن می گوید) یکنوع تعبیر مجازی است که به هنگام روشن بودن یک دلیل تعبیر می کنیم: (این دلیلی است گویا که با انسان حرف می زند).

بعضی از مفسران احتمال داده اند که (سلطان) در اینجا به معنی فرشته ای است صاحب قدرت که در این صورت تکلم به معنی حقیقی خواهد بود، یعنی ما فرشته ای که پیام آور شرک باشد برای آنها نفرستادیم تا با آنها در این زمینه سخن گوید.

ولی این تفسیر روشنتر است.

بالاخره آخرین آیه مورد بحث که ترسیم دیگری از طرز فکر و روحیه این جاهلان کم ظرفیت است چنین می گوید: (هنگامی که رحمتی به مردم بپشانیم خوشحال و مغرور می شوند، و هر گاه بلا و رنج و دردی به خاطر اعمالی که انجام داده اند به آنها برسد ناگهان مایوس و نومید می گردند) (و اذا اذقنا الناس رحمة فرحوا بها و ان تصبهم سيئة بما قدمت ايديهم اذا هم يقنطون).

ولی در حالی که مؤمنان راستین کسانی هستند نه به هنگام نعمت گرفتار غرور و غفلت می شوند و نه به هنگام مصیبت، گرفتار یأس و نومیدی، نعمت را از خدا می دادند و شکر به درگاه او می برند، و مصیبت را آزمون و امتحان، و یا نتیجه اعمال خویش محسوب می دارند و صبر می کنند و رو به درگاه او می آورند.

در حالی که افراد بی ایمان در میان (غرور) و (یأس) دست و پا میزنند  
افراد با ایمان در میان (شکر) و (صبر) قرار دارند.

ضمناً از این آیه به خوبی استفاده می شود که لا اقل،  
بخشی از مصائب و گرفتاریهایی که دامن انسان را می گیرد  
نتیجه اعمال و گناهان او است، خدا می خواهد به این وسیله به آنها هشدار  
دهد و آنان را پاک کرده و به سوی خود آورد.

این نکته نیز لازم به یادآوری است که جمله (فرحوا بها) در اینجا  
تنها به معنی خوشحال شدن به نعمت نیست، بلکه منظور شادی  
توأم با غرور و یکنوع مستی و بیخبری است همان حالتی که به افراد کم مایه  
به هنگامی که به نوائی می رسند دست می دهد و گرنه شادی توأم با  
شکر و توجه به خدا نه تنها بد نیست بلکه به آن دستور داده شده است (قل  
بفضل الله وبرحمته فبذلك فليفرحوا) (یونس - 58).

تعبیر به ما قدمت ایدیهم که معاصی را به دستها نسبت می دهد به  
خاطر این است که بیشترین اعمال انسان به کمک دست او انجام می شود، هر  
چند گناهیانی با قلب یا با چشم و زبان نیز صورت می گیرد، اما فزونی اعمال  
دست موجب این تعبیر شده است.

در اینجا سؤ الی پیش می آید که آیا این آیه با آیه سی و سوم  
همین سوره (دو آیه قبل) تضاد ندارد؟! چون در این آیه سخن از یأس آنها  
به هنگام مصائب است، در حالی که آیه گذشته از توجه آنها به خدا به هنگام  
بروز مشکلات و شدائد سخن می گوید، خلاصه، آن یکی سخن از امیدواری می  
گوید و این سخن از یأس؟

اما با توجه به یک نکته، پاسخ این سؤ ال را روشن می سازد و آن اینکه:

در آیه گذشته بحث از مسأله ضر یعنی حوادث زیانبار مانند طوفانها و زلزله ها و شدائد دیگر در میان بود که عموم مردم - اعم از موحد و مشرک - در این حال به یاد خدا می افتند و این یکی از نشانه های فطرت توحیدی است.

اما در آیه مورد بحث، سخن از بازتابهای معاصی انسان است و یأس ناشی از آن، زیرا بعضی از افراد چنانند که اگر عمل نیکی انجام دهند مغرور می شوند و خود را مصون از عذاب الهی می شمردند، و هنگامی که کار بدی انجام دهند و عکس العملش دامن آنها را بگیرد، یأس از رحمت خدا سراسر وجودشان را احاطه می کند، هم آن (عجب) و غرور مذموم است و هم این (یأس و نومیدی) از رحمت خدا.

بنابراین هر یک از دو آیه مطلبی را مطرح کرده که از دیگری جدا است.

آیه (37) تا (40) و ترجمه

(أولم يروا أن الله يبسط الرزق لمن يشاء ويقدر إن في ذلك لآيات لقوم يؤمنون)  
(37) (فات ذاالقربى حقه والمسكين وابن السبيل ذلك خير للذين يريدون وجه الله واولئک هم المفلحون) (38) (وما اتیت من ربا لیربوا فی أموال الناس فلا یربوا عند الله و ما ءاتیت من زکوة تریدون وجه الله فاولئک هم المضعفون) (39) (الله الذی خلقکم ثم رزقکم ثم یمیتکم ثم یحییکم هل من شرکائکم من یفعل من ذلکم من شئ ء سبحانه و تعلی عما یشرکون) (40)  
ترجمه:

37 - آیا ندیدند که خداوند روزی را برای هر کس بخواهد گسترده یا تنگ می سازد در این نشانه هائی است برای جمعیتی که ایمان می آورند.

38 - چون چنین است حق نزدیکان و مسکینان و ابن سبیل را ادا کن این برای آنها که رضای خدا را می طلبند بهتر است و چنین کسانی رستگارانند.

39 - آنچه را به عنوان ربا می پردازید تا در اموال مردم فزونی یابد نزد خدا فزونی نخواهد یافت و آنچه را به عنوان زکات می پردازید و تنها رضای خدا را می طلبید کسانی که چنین می کنند دارای پاداش مضاعفند.

40 - خداوند همان کسی است که شما را آفرید سپس روزی داد بعد می میراند سپس زنده می کند آیا هیچیک از شریکانی که برای خدا ساخته اید چیزی از این کارها را می توانند انجام دهند منزّه است او و برتر است از آنچه شریک برای او قرار می دهند.

تفسیر:

نخستین آیه مورد بحث همچنان از (توحید ربوبیت) سخن می گوید، و به تناسب بحثی که در آیات گذشته آمده بود که بعضی از کم ظرفیتان با روی آوردن نعمت، مغرور و با مواجه شدن بلا، مایوس می شوند، چنین می فرماید: (آیا آنها نمی دانند که خداوند روزی را برای هر کس بخواهد گسترده و برای هر کس بخواهد تنگ می سازد) (اولم یروا ان الله یبسط الرزق لمن یشاء ویقدر).

نه ظهور نعمتها باید مایه غرور و فراموشکاری و طغیان شود، و نه پشت کردن آن مایه یأس و نومیدی که وسعت و ضیق روزی به دست خدا است، گاهی مصلحت را در اول می بیند و گاه در دوم. درست است که عالم، عالم اسباب است و آنها که تلاشگرند و سختکوشند معمولاً بهره بیشتری از روزیها دارند و آنها که تنبلند و سست و کم تلاش، بهره کمتری، ولی در عین حال این یک قاعده کلی و همیشگی نیست، چرا که گاه افراد بسیار جدی و لایقی را می بینیم که هر چه می دوند به جائی نمی رسند، و به عکس گاه افراد کم دست و پا را مشاهده می کنیم که درهای روزی از هر سو به روی آنها گشوده است!.

این استثناءها گویا برای این است که خداوند نشان دهد با تمام تاءثیری که در عالم اسباب آفریده، نباید در عالم اسباب گم شوند، و نباید فراموش کنند که در پشت این دستگاه، دست نیرومند دیگری است که آن را می گرداند.



گاه چنان سخت می گیرد که هر چه انسان می کوشد و به هر دری می زند، همه درها را به روی خود بسته می بیند، و گاه آنچنان آسان می گیرد که هنوز به سراغ دری نیامده در برابر او باز می شود!

این امر که در زندگی خود کم و بیش با نمونه های آن روبرو بوده ایم علاوه بر اینکه با غرور نعمت و یأس ناشی از فقر مبارزه می کند، دلیلی است بر اینکه در ماورای اراده و خواست ما دست نیرومند دیگری در کار است.

لذا در پایان آیه می گوید: (در این نشانه هائی است از قدرت و عظمت خدا برای قومی که ایمان می آورند) **(ان في ذلك لآيات لقوم يؤمنون)**.

بعضی از مفسران سخنی به این مضمون نقل کرده اند که از عالمی پرسیدند: ما الدلیل علی ان للعالم صانعا واحدا؟ (چه دلیلی داریم که عالم را خالق یکتا است)؟ گفت: به سه دلیل: ذل اللیب، و فقر الادیب، و سقم الطیب! (عقب ماندگی افراد هوشیار، و تنگدستی افراد هنرمند و سخنور، و بیماری طیبان)!

آری وجود این استثناءها نشانه این است که کار به دست دیگری است، چنانکه در حدیث معروفی از علی (علیه السلام) می خوانیم: عرفتم الله سبحانه بفسخ الغرائم و حل العقود و نقض الهمم: (من خداوند سبحان را از آنجا شناختم که (گاه) تصمیمهای محکم، فسخ می شود و گاه گره ها گشوده و اراده های قوی نقض می گردد و ناکام می ماند).

و از آنجا که هر نعمت و موهبتی، وظائف و مسئولیتهائی را همراه می آورد، در آیه بعد روی سخن را به پیامبر (صلی الله علیه و آله) کرده، می گوید: (چون چنین است حق بستگان و نزدیکان را ادا کن، و همچنین مسکینان و در راهماندگان را) (فات ذا القربی حقه و المسکین و ابن السبیل).

به هنگام وسعت روزی فکر نکن آنچه داری از آن تو است، بلکه دیگران نیز در اموال تو حق دارند، از جمله خویشاوندان و افراد مستمندی که از شدت فقر زمینگیر شده اند، و همچنین افراد آبرومندی که دور از وطن بر اثر حوادثی در راه مانده اند و محتاجند.

تعبیر به (حقه) بیانگر این واقعیت است که آنها در اموال انسان شریکند و اگر چیزی انسان می پردازد حق خود آنها را ادا می کند و منتی بر گردن آنان ندارد.

جمعی از مفسران، مخاطب را در این آیه منحصرآ پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) دانسته اند و (ذی القربی) را خویشاوندان او، در روایت معروفی از (ابو سعید خدری) و غیر او چنین نقل شده: (هنگامی که آیه فوق نازل شد پیغمبر گرامی اسلام (ﷺ) فدک را به فاطمه بخشید و تسلیم وی نمود) (لما نزلت هذه الآية على النبي (ﷺ) اعطى فاطمه فدكا و سلمه اليها).

عین این مضمون از امام باقر (علیه السلام) و امام صادق (علیه السلام) نقل شده است.

این معنی در روایت بسیار مشروحی ضمن بیان گفتگوی بانوی اسلام فاطمه زهراء (علیها السلام) با ابوبکر از امام صادق (علیه السلام) آمده است. ولی جمعی دیگر از مفسران خطاب را در این آیه عام گرفته اند و شامل پیامبر (ﷺ) و غیر او می دانند، طبق این تفسیر همه مردم موظفند که حق خویشاوندان و ذی القربی خود را فراموش نکنند.

البته این دو تفسیر منافاتی با هم ندارد و قابل جمع است، به این ترتیب که مفهوم آیه مفهوم گسترده ای است و پیامبر و خویشاوندان او مخصوصاً فاطمه زهرا (علیها السلام) مصداق اتم آن است.

و از اینجا روشن می شود که هیچیک از تفاسیر فوق با مکی بودن این سوره منافات ندارد چرا که مفهوم آیه یک مفهوم جامعی است که هم در مکه می بایست به آن عمل شود و هم در مدینه و حتی اعطای (فدک) به (فاطمه) (علیها السلام) بر اساس این آیه کاملاً قابل قبول است.

تنها چیزی که در اینجا باقی می ماند جمله (لما نزلت هذه الآية...) در روایت ابو سعید خدری است که ظاهرش این است اعطای فدک بعد از نزول آیه بوده است، ولی اگر (لما) را در اینجا به معنی علت بگیریم نه به معنی زمان خاص، این مشکل نیز حل می شود، و مفهوم روایت این خواهد بود که پیامبر (صلی الله علیه و آله) به خاطر این دستور الهی فدک را به فاطمه عطا کرد، به علاوه گاه آیاتی از قرآن دو بار نازل شده است.

اما اینکه چرا از میان همه افراد نیازمند و صاحب حق تنها این سه گروه ذکر شده اند ممکن است به خاطر اهمیت آنها باشد، زیرا حق خویشاوندان از هر حقی بالاتر است، و در میان محرومان و نیازمندان، مساکین و واماندگان در راه از همه نیازمندترند.

و یا به خاطر نکته ای است که فخر رازی در اینجا آورده، او می گوید: (اصناف هشتگانه ای که می بایست زکات به آنها پرداخت در صورت وجوب زکات است، ولی سه گروهی که در آیه ذکر شده اند حتی در صورت تعلق نگرفتن زکات نیز کمک به آنها لازم است، چرا که بعضی از

خویشاوندان واجب النفقه انسانند و مسکین فقیر محرومی است که اگر به او کمک نشود چه بسا جاننش به خطر بیفتد

و همچنین (ابن السبیل) ممکن است در شرائطی باشد که با نرسیدن کمک تلف شود، ترتیبی که در ذکر این سه گروه در آیه رعایت شده نیز متناسب با ترتیب اهمیت آنها است).

به هر حال در پایان آیه برای تشویق نیکوکاران، و ضمناً بیان شرط قبولی انفاق می فرماید: (این کار برای کسانی که تنها رضای خدا را می طلبند بهتر است) (ذلك خير للذين يريدون وجه الله).

(و کسانی که چنین کار نیکی را انجام می دهند رستگارانند) (و اولئك هم المفلحون).

آنها هم در این جهان رستگار خواهند شد، چرا که انفاق برکات عجیبی در همین زندگی همراه خود می آورد، و هم در جهان دیگر که انفاق یکی از سنگینترین اعمال در ترازوی سنجش الهی است.

با توجه به اینکه (وجه الله) به معنی صورت جسمانی خداوند نیست که او صورت جسمانی ندارد، بلکه به معنی ذات پاک پروردگار است، این آیه نشان می دهد که تنها مسأله انفاق و پرداختن حق خویشاوندان و دیگر صاحبان حقوق کافی نیست، مهم آن است که با اخلاص و نیت پاک و خالی از هرگونه ریا و خودنمائی و منت و تحقیر و انتظار پاداش توأم باشد.

ذکر این نکته نیز لازم است که بر خلاف گفته بعضی از مفسران که تصریح کرده اند انفاق به خاطر رسیدن به بهشت مصداق (وجه الله) نیست تمام کارهایی که انسان انجام می دهد و نوعی ارتباط با خدا دارد خواه برای رضای او، یا رسیدن به پاداش او، یا نجات از کیفر او باشد، همه

مصدق (وجه الله) است، هر چند مرحله عالی و کامل آن است که جز عبودیت و اطاعت او را در نظر نگیرد.

در آیه بعد به تناسب بحثی که از انفاق خالص در میان بود به دو نمونه از انفاقها که یکی برای خدا است، و دیگری به منظور رسیدن به مال دنیا است اشاره کرده، می فرماید: (آنچه را به منظور جلب افزایش می پردازید تا در اموال مردم فزونی گیرد، نزد خدا فزونی نخواهد یافت، و آنچه را به عنوان زکات می پردازید و تنها رضای خدا را می طلبید چنین کسانی دارای پاداش مضاعفند) (و ما آتیتم من ربا لیربوا فی اموال الناس فلا یربوا عند الله و ما آتیتم من زکاة تریدون وجه الله فاولئک هم المضعفون).

مفهوم جمله دوم یعنی دادن زکات و انفاق کردن در راه خدا که موجب اجر و پاداش فراوان می باشد روشن است، ولی در مورد جمله اول با توجه به اینکه ربا در اصل به معنی افزایش است، تفسیرهای گوناگونی گفته اند.

نخستین تفسیر که از همه روشنتر و با مفهوم آیه سازگارتر، و هماهنگ با روایاتی است که از اهل بیت (علیهم السلام) رسیده، این است که منظور هدایائی است که بعضی از افراد برای دیگران - مخصوصا صاحبان مال و ثروت - می برند، به این منظور که پاداشی بیشتر و بهتر از آنها دریافت دارند.

بدیهی است در این گونه هدایا نه استحقاق طرف در نظر گرفته می شود، و نه شایستگیها و اولویتهای، بلکه تمام توجه به این است که این هدیه به جائی داده شود که بتواند مبلغ بیشتری را صید کند! و طبیعی است اینچنین هدایا که جنبه اخلاص در آن نیست از نظر اخلاقی و معنوی فاقد ارزش می باشد.

بنابر این مراد از ربا، در این آیه همان (هدیه و عطیه) است و منظور از جمله (لیربوا فی اموال الناس) گرفتن پاداش بیشتر از مردم است.

بدون شک گرفتن چنین پاداشی حرام نیست، چون شرط و قراردادی در کار نبوده، ولی فاقد ارزش معنوی و اخلاقی است، و لذا در روایات متعددی که از امام صادق (علیه السلام) در منابع معروف حدیث آمده است از آن به (ربای حلال) تعبیر شده است، در مقابل (ربای حرام) که در آن شرط و قراردادی گذارده می شود.

در حدیثی که در کتاب (تهذیب الاحکام) از امام صادق (علیه السلام) در تفسیر آیه فوق نقل شده چنین می خوانیم: (هو هدیته الی الرجل **تطلب منه الثواب افضل منها فذلك ربی یؤکل**): (منظور هدیه ای است که به دیگری می پردازی و هدفت این است که بیشتر از آن پاداش دهد این ربای حلال است).

در حدیث دیگری از همان امام (علیه السلام) می خوانیم: الربا ربانان احدهما حلال، و الاخر حرام فاما الحلال فهو ان یقرض الرجل اخاه قرضا یرید ان یریده و یعوضه باکثر مما یاخذه بلا شرط بینهما، فان اعطاه اکثر مما اخذه علی غیر شرط بینهما فهو مباح له و لیس له عند الله ثواب فیما اقرضه، و هو قوله فلا یربوا عند الله، و اما الحرام فالرجل یقرض قرضا و یشرط ان یرد اکثر مما اخذه فهذا هو الحرام:

(ربا بر دو گونه است: یکی حلال و دیگری حرام، اما ربای حلال آن است که انسان به برادر مسلمانش قرضی دهد به این امید که او به هنگام باز پس دادن چیزی بر آن بیفزاید بی آنکه شرطی در میان این دو

باشد، در این صورت اگر شخص وام گیرنده چیزی بیشتر به او بدهد - بی آنکه شرط کرده باشد - این افزایش برای او حلال است، ولی ثوابی از قرض دادن خود نخواهد برد، و این همان است که قرآن در جمله (فلا یربوا عند الله) بیان کرده، اما ربای حرام آن است که انسان قرضی به دیگری بدهد و شرط کند که بیش از آنچه وام گرفته به او باز پس گرداند این ربای حرام است.

تفسیر دیگری که برای آیه ذکر کرده اند این است که منظور ربای حرام است و در حقیقت طبق این تفسیر، قرآن می خواهد ربا را با انفاقهای خالصانه مقایسه کند و بگوید ربا گرچه ظاهراً افزایش مال است، اما نزد پروردگار افزایش نیست، افزایش واقعی در انفاق فی سبیل الله است.

و بر این اساس، آیه را مقدمه ای می دادند بر مسأله تحریم ربا که نخست قبل از هجرت پیامبر (ﷺ) به صورت یک اندرز اخلاقی بیان شد، و بعد از هجرت در سه سوره دیگر قرآن (سوره بقره و آل عمران و نساء) تحریم آن به صورت تدریجی پیاده گشت (و ما نیز بر همین اساس در جلد دوم تفسیر نمونه صفحه 270 اشاره ای داشتیم).

البته میان این دو معنی تضادی نیست، و می توان آیه را به معنی وسیعی تفسیر کرد که هم (ربای حلال) و هم (ربای حرام) در آن جمع باشد و هر دو در برابر انفاق فی سبیل الله قرار گیرد، اما تعبیرات آیه با تفسیر اول سازگارتر است.

زیرا ظاهر آیه این است که در اینجا عملی انجام شده که ثوابی ندارد و مباح است چون می گوید: این کار در نزد خدا افزایشی نمی آورد، و

این تناسب با ربای حلال دارد که نه ثواب دارد و نه گناهی، ولی چیزی نیست که موجب خشم و غضب پروردگار گردد، و گفتیم روایات اسلامی نیز ناظر به آن است.

ذکر این نکته نیز لازم است که (مضعفون) که صیغه اسم فاعل است در اینجا به معنی مضاعف کننده نیست، بلکه به معنی صاحب پاداش مضاعف است، زیرا اسم فاعل در لغت عرب گاه به معنی صاحب چیزی می آید مانند (موسر) یعنی (صاحب مال فراوان).

این موضوع را نیز نباید از نظر دور داشت که (ضعف) و (مضاعف) در لغت عرب به معنی دو چندان نیست، بلکه دو برابر و چندین برابر را شامل می شود و حداقل در مورد آیه، ده برابر است (چنانکه قرآن می گوید: **(من جاء بالحسنة فله عشر امثالها)** - انعام - 160).

و در مورد قرض به هیجده برابر می رسد، چنانکه در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: علی باب الجنة مكتوب القرض بثمانية عشر و الصدقة بعشر:

(بر در بهشت نوشته شده است که پاداش قرض هیجده برابر و صدقه ده برابر است).

و در مورد انفاق فی سبیل الله گاه به هفتصد برابر و بیشتر می رسد چنانکه در آیه 261 سوره بقره آمده است.

در آخرین آیه مورد بحث بار دیگر به مساءله مبدء و معاد که موضوع اساسی در بسیاری از آیات این سوره بود باز می گردد، و خدا را با چهار وصف، توصیف می کند تا هم اشاره ای به توحید و مبارزه با شرک باشد، و هم دلیلی بر معاد، می فرماید: (خداوند همان کسی است که شما را آفرید،



سپس روزی داد، بعد می میراند و بعد زنده می کند) (الله الذی خلقکم ثم رزقکم ثم یمیتکم ثم یمحییکم).

(آیا هیچیک از شریکانی که شما برای خدا ساخته اید توانائی بر چیزی از این کارها دارد)؟ (هل من شرکائکم من یفعل من ذلکم من شیء).  
(منزه است خدا، و برتر است از آنچه آنها شریک برای او قرار می دهند) (سبحانه و تعالی عما یشرکون).

مسلم است هیچیک از مشرکان، معتقد نبودند که آفرینش به وسیله بتها صورت گرفته، یا اینکه روزی آنها به دست بتها است، و یا پایان عمرشان، چرا که آنها این معبودان ساختگی را واسطه میان خود و خدا و شفیعانی می پنداشتند نه خالق آسمان و زمین و روزی دهنده، بنابراین پاسخ این سؤال منفی است و استفهام، استفهام انکاری می باشد.

مطلب دیگری که در اینجا مورد سؤال قرار می گیرد این است که آنها معمولاً معتقد به حیات بعد از مرگ نبودند، چگونه قرآن در آخرین توصیف پروردگار روی آن تکیه می کند؟.

این تعبیر ممکن است به خاطر آن باشد که مسأله معاد و حیات پس از مرگ - همانگونه که در بحثهای معاد گفته ایم - جنبه فطری دارد، و قرآن در اینجا نه بر معتقدات آنها که بر فطرت آنها تکیه می کند.

بعلاوه گاه می شود که یک گوینده توانا هنگامی که با کسی روبرو می شود که مطلبی را منکر است آن را همراه با حقایق دیگری که مورد قبول او است ذکر می کند و قاطعانه روی آن تکیه می نماید تا اثر خود را ببخشد، و او را از مرکب انکار پائین آورد.

از همه اینها گذشته میان قدرت خدا بر زندگی نخستین، و زندگی بعد از مرگ رابطه ناگسستنی است، و با توجه به این رابطه منطقی هر دو در یک عبارت آمده است.

به هر حال قرآن می گوید وقتی تمام این امور (خلقت و روزی و مرگ و حیات) به دست او است عبادت و پرستش هم باید منحصر به او باشد، و با جمله سبحانه و تعالی عما یشركون این حقیقت را بازگو می کند که آنها مقام پروردگار را فوق العاده پائین آوردند که در کنار بتها و معبودان ساختگی قرار می دهند.

## آیه (41) تا (45) و ترجمه

(ظهر الفساد في البر والبحر بما كسبت أيدي الناس ليذيقهم بعض الذي عملوا لعلهم يرجعون) (41) (قل سيروا في الارض فانظروا كيف كان عاقبة الذين من قبل كان أكثرهم مشركين) (42) (فاقم وجهك للدين القيم من قبل أن ياتي يوم لا مرد له من الله يومئذ يصدعون) (43) (من كفر فعليه كفره و من عمل صالحا فلانفسهم يمهدون) (44) (ليجزى الذين امنوا و عملوا الصالحات من فضله إنه لا يحب الكافرين) (45)

ترجمه:

41 - فساد در خشکی و دریا به خاطر کارهائی که مردم انجام داده اند آشکار شده، خدا می خواهد نتیجه بعضی از اعمال آنها را به آنها بچشاند شاید (به سوی حق) بازگردند.

42 - بگو در زمین سیر کنید و بنگرید عاقبت کسانی که قبل از شما بودند چگونه بود؟ بیشتر آنها مشرک بودند.

43 - روی خود را به سوی آئین مستقیم و پایدار کن، پیش از آنکه روزی فرارسد که هیچکس قدرت ندارد آن را از خدا بازگرداند، در آن روز مردم به گروه هائی تقسیم می شوند.

44 - هر کس کافر شود کفرش بر زیان خود او است و آنها که عمل صالح انجام دهند (پاداش الهی را) به سود خودشان آماده می سازند.

45 - این برای آنست که خداوند کسانی را که ایمان آورده و عمل صالح انجام داده اند از فضلش پاداش دهد، او کافران را دوست ندارد.

تفسیر:

سرچشمه فساد، اعمال خود مردم است!

در آیات گذشته، سخن از شرک در میان بود و می دانیم ریشه اصلی تمام مفاسد فراموش کردن اصل توحید و روی آوردن به شرک است، لذا در آیات مورد بحث نخست سخن از ظهور فساد در زمین به خاطر اعمال مردم به میان آورده، می گوید: (فساد در خشکی و دریا به خاطر کارهایی که مردم انجام داده اند آشکار شده) ( **ظهر الفساد في البحر و البر بما كسبت ايدي الناس** ).

(خدا می خواهد عکس العمل کارهای مردم را به آنها نشان دهد و نتیجه بعضی از اعمالی را که انجام داده اند به آنها بچشانند، شاید بیدار شوند، و به سوی حق بازگردند!) ( **ليذيقهم بعض الذي عملوا لعلهم يرجعون** ).

آیه فوق معنی وسیع و گسترده ای را پیرامون ارتباط (فساد) و (گناه) با یکدیگر بیان می کند که نه مخصوص سرزمین مکه و حجاز است، و نه عصر و زمان پیامبر ( **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** ) بلکه به اصطلاح از قبیل قضیه حقیقه است که پیوند محمول و (موضوع) را بیان می کند، به عبارت دیگر هر جا فسادی ظاهر شود بازتاب اعمال مردم است، و در ضمن یک هدف تربیتی دارد، تا مردم طعم تلخ نتیجه اعمالشان را بچشند، شاید به خود آیند.

بعضی می گویند: این آیه ناظر به آن قحطی و خشکسالی می باشد که به خاطر نفرین پیامبر ( **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** ) دامان مشرکان مکه را گرفت، باران قطع شد، بیابانها خشکید و خشکیده تر شد، و حتی استفاده از صید دریا (دریای احمر) برای آنها مشکل گشت.

به فرض که این سخن از نظر تاریخی صحیح باشد تنها بیان یک مصداق است و معنی آیه را در مسأله ارتباط فساد و گناه هرگز محدود نمی کند، نه محدود به آن زمان و مکان و نه محدود به خشکسالی و کمی باران.

از آنچه در بالا گفتیم به خوبی روشن می شود بسیاری از تفسیرهای محدود و موضعی که از بعضی از مفسران ذیل این آیه نقل شده به هیچوجه قابل قبول نیست، مثل اینکه مراد از فساد در خشکیها، قتل هابیل به دست قابیل است، و منظور از فساد در دریا غصب کشتیها در عصر موسی و خضر است.

یا اینکه منظور از فساد دریا و صحرا زمامداران فاسدی هستند که همه این مناطق را به فساد می کشند.

البته ممکن است یکی از مصداقهای فساد این چنین افراد بوده باشند که بر اثر دنیاپرستی و مجامله و تن در دادن مردم به ذلت، بر سر آنها مسلط می شوند اما مسلما تمام مفهوم آیه این نیست.

جمعی از مفسران نیز در معنی (فساد بحر) به گفتگو نشسته اند: بعضی گفته اند: بحر به معنی شهرهائی است که در کنار دریا است، و بعضی گفته اند بحر به معنی مناطق حاصلخیز و پر باغ و زراعت است.

ما دلیلی بر اینگونه تکلفات نمی بینیم، چرا که (بحر) معنی معروفی دارد که همان دریا است و فساد در آن، ممکن است به صورت کمبود مواهب دریائی و یا ناامنیها و جنگهایی که در دریاها به وقوع می پیوست باشد. در حدیثی از امام صادق (ع) می خوانیم: حیات دواب البحر بالمطر فاذا كف المطر ظهر الفساد فی البحر و البر، و ذلک اذا کثرت الذنوب و المعاصی: (زندگی موجودات دریا به وسیله باران است

هنگامی که باران نبارد هم خشکیها به فساد کشیده می شود، و هم دریا، و این هنگامی است که گناهان فزونی گیرد)!

البته آنچه در این روایت آمده بیان یک مصداق روشن از فساد است، و نیز آنچه در رابطه با نزول باران و حیات حیوانات دریائی در این حدیث ذکر شده مساله ای است که دقیقا به تجربه رسیده که هر وقت باران کمتر بیارد ماهی در دریا کم خواهد شد، و حتی از بعضی از ساحلنشینان شنیدیم که می گفتند: فایده باران برای دریا بیش از فایده آن برای صحرا است)!

در زمینه رابطه فساد بر و بحر با گناهان مردم تحلیلهای دیگری داریم که به خواست خدا در بحث نکات خواهد آمد.

در آیه بعد برای اینکه مردم شواهد زنده ای را در مسأله ظهور فساد در زمین به خاطر گناه انسانها با چشم خود بینند، دستور سیر در ارض را می دهد و به پیامبر (ﷺ) می فرماید: (بگو شما در روی زمین به گردش پردازید، حال امتهای پیشین را جستجو کنید، و اعمال و سرنوشت آنها را مورد بررسی قرار دهید ببینید عاقبت کسانی که قبل از شما بودند به کجا رسید)؟! **(قل سیروا فی الارض فانظروا کیف کان عاقبة الذین من قبل).**

قصرها و کاخهای ویران شده آنها را بنگرید، خزائن به تاراج رفته آنها را تماشا کنید، جمعیت نیرومند پراکنده آنها را مشاهده نمائید، و سرانجام قبرهای درهم شکسته و استخوانهای پوسیده آنها را بنگرید.

ببینید سرانجام ظلم و ستم و گناه و شرک آنها چه شد؟

ببینید اگر آنها آشیانه مرغان را سوزانند، چگونه خانه این صیادان نیز به ویرانی کشیده شد؟

آری (اکثر آنها مشرک بودند) (کان اکثرهم مشرکین).  
و شرک ام الفساد و مایه تباهی آنها شد.

جالب توجه اینکه هنگامی که در آیات قبل سخن از نعمتهای خدا بود، نخست آفرینش و خلقت انسان را مطرح کرد، سپس روزی دادن به او را (الله الذی خلقکم ثم رزقکم) ولی در آیات مورد بحث هنگامی که سخن از مجازات الهی می گوید: نخست اشاره به زوال نعمتها بر اثر گناه می کند، سپس نابودی و هلاکت بر اثر شرک، چرا که به هنگام بخشش، اول موهبت خلقت است و بعد روزی، و به هنگام باز پس گرفتن، نخست زوال نعمت است و بعد هلاکت.

تعبیر به (اکثرهم مشرکین) با توجه به اینکه این سوره مکی است و مسلمانان آن روز در اقلیت قرار داشتند، شاید اشاره به این است که از انبوه مشرکان نهراسید که خداوند گروه های عظیمی از این قبیل افراد را در گذشته هلاک و نابود کرده است، و هم هشدار است برای این طغیانگران که سیر در ارض کنند و پایان کار پیشینیان هم مسلک خود را با چشم ببینند.

و از آنجا که پند گرفتن و بیدار شدن، و سپس بازگشتن به سوی خدا، همیشه مفید و مؤثر نیست، در آیه بعد روی سخن را به پیامبر (ﷺ) کرده چنین می گوید: (صورت خود را به سوی دین و آئین مستقیم و پا بر جا (آئین توحید خالص) قرار ده، پیش از آنکه روزی فرا رسد که هیچکس قدرت ندارد آن روز را از خدا بازگرداند و برنامه الهی را تعطیل کند، و در آن روز مردم گروه گروه می شوند و صفوف از هم جدا می گردد گروهی در بهشت و

گروهی در دوزخ (فاقم وجهك للدين القيم من قبل ان ياتي يوم لا مرد له من الله يومئذ يصدعون).

توصیف دین به (قیم) با توجه به اینکه قیم به معنی ثابت و برپادارنده است در حقیقت اشاره به دلیل این توجه مستمر به دین است، یعنی چون آئین اسلام آئینی است ثابت و مستقیم، و برپادارنده نظام زندگی مادی و معنوی مردم، هرگز از آن منحرف مشو.

و اینکه خطاب را متوجه پیامبر (ﷺ) می کند، برای این است که دیگران حساب کار خویش را برسند.

تعبیر به (یصدعون) از ماده (صدع) در اصل به معنی شکستن و شکافتن ظرف است، ولی تدریجا به معنی هرگونه پراکندگی و تفرق به کار رفته است، و در اینجا اشاره به جدائی صفوف بهشتیان و دوزخیان می باشد که هر یک از این دو صف نیز به صفوفی تقسیم می شوند، به تناسب سلسله مراتب درجات بهشتی، و درکات دوزخی.

آیه بعد در حقیقت شرحی است برای این جدائی صفوف در قیامت، می فرماید: (هر کسی کافر شد کفرش بر زیان خود او است) و وبالش دامنگیر او (من کفر فعلیه کفره).

(و اما آنها که عمل صالحی انجام دادند (یاداش الهی را) به سود خودشان آماده و مهیا می سازند) (و من عمل صالحا فلانفسهم یمهدون).

(یمهدون) از ماده (مهد) (بر وزن عهد) - همانگونه که راغب در مفردات گفته - در اصل به معنی گاهواره یا محلی است که برای کودک آماده می کنند، سپس (مهد) و (مهاده) به معنی وسیعتری یعنی هر مکان



مهیا و آماده ای (که نهایت آرامش و آسایش در آن است) گفته شده است،  
انتخاب این تعبیر برای بهشتیان و مؤمنان صالح نیز از همین نظر است.  
خلاصه اینکه گمان نکنید ایمان و کفر و اعمال زشت و زیبای شما برای  
خدا اثری دارد، این شما هستید که از آن شاد و خشنود، یا ناراحت و غمگین  
می شوید.

جالب اینکه: در مورد کفار با همان جمله من کفر فعلیه کفره قناعت کرده  
ولی در مورد مؤمنان در آیه بعد توضیح می دهد که نه تنها  
اعمال خود را در آنجا می بینند، بلکه خدا مواهب  
بیشتری که شایسته فضل و کرم او است به آنها می بخشد می گوید:  
(هدف این است که خداوند کسانی را که ایمان آورده، و عمل صالح انجام  
داده اند از فضلش پاداش دهد) (لِیَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ  
).

مسلمان این فضل الهی شامل حال کافران نمی شود، (چرا که خدا کافران را  
دوست ندارد) (انه لا یحب الکافرین).

بدیهی است که با آنها نیز بر طبق عدالت رفتار می کند و بیش از استحقاقشان  
مجازات نخواهد کرد، ولی فضل و موهبتی نیز نصیبشان نخواهد شد.

نکته ها:

## 1 - رابطه (گناه) و (فساد)!

بدون شک هر کار خلافی در وضع (جامعه)، و از طریق آن در وضع  
(افراد) اثر می گذارد، و موجب نوعی فساد در سازمان  
اجتماعی می شود، گناه و کار خلاف و قانونشکنی همانند یک غذای

ناسالم و مسموم است که در سازمان بدن انسان چه بخواهیم و چه نخواهیم تاثیر نامطلوب خواهد گذارد، و انسان گرفتار واکنش طبیعی آن می شود.

(دروغ) سلب اعتماد می کند.

(خیانت در امانت) روابط اجتماعی را بر هم می زند.

(ظلم) همیشه منشا ظلم دیگری است.

(سوء استفاده از آزادی) به دیکتاتوری می انجامد، و دیکتاتوری به انفجار.

(ترک حقوق محرومان) کینه و عداوت می آفریند، و تراکم کینه ها و

عداوتها اساس جامعه را متزلزل می سازد.

خلاصه اینکه: هر کار نادرست چه در مقیاس محدود و چه گسترده، عکس العمل نامطلوبی دارد و یکی از تفسیرهای آیه ظهر الفساد فی البحر و البر بما کسبت ایدی الناس همین است (این رابطه طبیعی (گناه) و (فساد) است).

ولی از روایات اسلامی استفاده می شود که بسیاری از گناهان علاوه بر اینها، یک سلسله آثار شوم با خود همراه می آورند که ارتباط و پیوندشان با آن آثار لااقل از نظر طبیعی ناشناخته است.

مثلا در روایات آمده است (قطع رحم) عمر را کوتاه، و خوردن مال حرام قلب را تاریک، و شیوع زنا سبب فناى انسانها می شود و روزی را کم می کند و....

حتی در روایتی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: من یموت بالذنوب اکثر ممن یموت بالاجال: (آنها که بوسیله گناه از دنیا می روند بیش از کسانی هستند که به مرگ طبیعی می میرند).

نظیر همین معنی به تعبیر دیگری در قرآن مجید آمده است آنجا که می فرماید: (و لو ان اهل القرى آمنوا و اتقوا لفتحنا علیهم برکات من السماء و الارض و لكن کذبوا فاخذناهم بما کانوا یکسبون): (اگر آنها که در شهرها و آبادیها زندگی می کنند ایمان بیاورند و تقوی پیشه کنند، برکات آسمانها و زمین را به روی آنها می گشائیم، ولی آیات ما را تکذیب کردند، ما نیز آنها را به مجازات اعمالشان گرفتیم)!(اعراف - 96).

به این ترتیب (فساد) در آیه مورد بحث، اعم از مفاسد اجتماعی و بلاها و سلب برکات است.

نکته قابل توجه دیگر اینکه: از آیه فوق ضمناً استفاده می شود که یکی از فلسفه های آفات و بلاها، تاثیر تربیتی آنها روی انسانها است، آنها باید واکنش اعمال خود را ببینند، تا از خواب غفلت بیدار شوند و به سوی پاکی و تقوی باز گردند.

نمی گوئیم همه شرور و آفات از این قبیل است ولی می گوئیم حداقل بخشی از آنها دارای چنین فلسفه ای است، و البته فلسفه های دیگری نیز دارد که در جای

خود از آن بحث کرده ایم.

## 2 - فلسفه سیر در ارض

مسأله گردش در زمین (سیر در ارض) شش بار در قرآن مجید در سوره های آل عمران، انعام، نحل، نمل، عنکبوت، و روم آمده، که یکبار از آنها به منظور مطالعه اسرار آفرینش (عنکبوت - 20) و پنج بار دیگر به منظور عبرت گرفتن از عواقب دردناک و شوم اقوام ظالم و جبار و ستمگر و آلوده است.

قرآن برای مسائل عینی و حسی که آثار آن کاملاً قابل لمس است در امور تربیتی اهمیت خاصی قائل است، مخصوصاً به مسلمانان دستور می‌دهد که از محیط محدود زندگی خود در آیند و به سیر و سیاحت این جهان پهناور بپردازند، در اعمال و رفتار اقوام دیگر و پایان کار آنها بیندیشند، و از این رهگذر اندوخته پر ارزشی از آگاهی و عبرت فراهم سازند.

قدرت‌های شیطانی در دنیای امروز برای گسترش دامنه استثمار خود در سراسر جهان تمام کشورها و سرزمینها و اقوام مختلف را بررسی کرده و طرز فرهنگ و نقاط قوت و ضعف و صنایع مادی آنها را به خوبی برآورد کرده‌اند.

قرآن می‌گوید: بجای این جباران شما سیر در ارض کنید و به جای تصمیم‌های شیطانی آنها درس‌های رحمانی بیاموزید.

عبرت گرفتن از زندگی دیگران از تجربه‌های شخصی مهم‌تر و پرازتر است، زیرا در این تجربه‌ها باید انسان زیان‌هایی متحمل شود تا مسائلی بیاموزد ولی در عبرت گرفتن از زندگی و تجارب دیگران، انسان بی‌آنکه متحمل سوخت و زبانی شود، توشه گرانبهائی می‌اندوزد.

دستور قرآن در زمینه (سیر در ارض) منطبق بر کاملترین شیوه‌هائی است که امروز بشر برای مطالعات خود به دست آورده، و آن این‌که پس از فراگرفتن مسائل در کتابها دست شاگردان را می‌گیرند و به سیر در ارض و مطالعه شواهد عینی آنچه خوانده‌اند می‌برند.

البته امروز یکنوع دیگری سیر در ارض تحت عنوان جهانگردی از طرف تمدن‌های شیطانی برای جلب مال و ثروت حرام رائج شده است که غالباً هدف‌های انحرافی دارد، مانند انتقال فرهنگ‌های ناسالم،

عیاشی، هوسرانی، بی بند و باری و سرگرمیهای ناسالم دیگر، این همان جهانگردی ویرانگر است.

اسلام طرفدار آن نوع جهانگردی است که وسیله انتقال فرهنگهای سالم تراکم تجربه ها، آگاهی از اسرار آفرینش در جهان انسانیت و جهان طبیعت، و گرفتن درسهای عبرت از سرنوشت دردناک اقوام فاسد و ستمگر است.

ذکر این نکته نیز بی تناسب نیست که در اسلام نوع دیگری از جهانگردی تحت عنوان (سیاحت) مورد نهی واقع شده، چنانکه در حدیثی می خوانیم: لا سیاحه فی الاسلام: (سیاحت در اسلام نیست) و منظور از آن زندگی کسانی است که برای تمام عمر یا مدتی از زندگی اجتماعی به کلی جدا می شدند و بی آنکه فعالیتی داشته باشند در روی زمین به حرکت می پرداختند و همچون رهبانها زندگی می کردند و سربار اجتماع بودند.

به تعبیر دیگر کار آنها (رهبانیت سیار) بود در مقابل رهبانهای ثابتی که در دیرها منزوی بودند و از جامعه برکنار، و از آنجا که اسلام با رهبانیت و انزوای اجتماعی مخالف است این نوع (سیاحت) را نیز محکوم می کند.

### 3 - دین قیم (آئین پا بر جا)

در آیات فوق به پیامبر دستور داده شده که تمام توجه خویش را به آئینی معطوف دارد که مستقیم و ثابت و استوار است، هیچگونه انحرافی به کجیها ندارد و هیچگونه تزلزلی در پایه های آن نیست.

قابل توجه اینکه در آیات دیگر قرآن مجید تعبیرات دیگری درباره دین آمده است:

در آیه 105 سوره یونس توصیف به (حنیف) (دینی که از هرگونه انحراف بر کنار است).

در آیه (3 سوره زمر) توصیف به (خالص) (الا لله الدین الخالص).

در آیه 52 سوره نحل توصیف به (واصب) (آئینی که غیر قابل تغییر و خالی از فنا و زوال است) (وله الدین واصب).

و در آیه 78 سوره حج اسلام را به عنوان آئینی که خالی از هرگونه سختگیری است توصیف کرده (وما جعل علیکم فی الدین من حرج). و نظیر اینها.

هر یک از این امور یکی از ابعاد آئین اسلام را تشکیل می دهد که در عین حال لازم و ملزوم یکدیگرند، آری این چنین دینی را باید انتخاب کرد، و در راه شناختش کوشید، و در حفظش تا پای جان ایستاد.

#### 4 - بازگشتی در قیامت نیست

در آیات فوق درباره قیامت خواندیم یوم لا مرد له من الله: روزی است که هیچکس نمی تواند آن را از خدا بازدارد و از وقوع آن جلوگیری کند و یا راهی برای بازگشت به سوی دنیا بگشاید.

شبهه این تعبیر در آیات دیگر قرآن نیز به چشم می خورد، از جمله در آیه 44 سوره شوری می خوانیم که وقتی ظالمان عذاب دردناک الهی را می بینند می گویند: (فهل الی مرد من سبیل): (آیا راهی به سوی بازگشت هست)؟ و در آیه 47 سوره شوری نیز قیامت به عنوان یوم لا مرد له من الله توصیف شده است.

حقیقت این است که عالم هستی دارای مراحل است که هرگز بازگشت از مرحله بعد به قبل در آن ممکن نیست، و این یک سنت تخلف ناپذیر پروردگار است.

آیا هرگز طفل - خواه کامل متولد شده باشد یا ناقص - ممکن است به عالم جنین بازگردد؟ آیا میوه‌ای که از درخت جدا شده - خواه رسیده خواه نارس - امکان دارد بار دیگر به شاخه‌ها بپیوندد؟

انتقال انسان از این جهان به جهان دیگر نیز همینگونه است یعنی هیچ راهی به سوی بازگشت نیست، و این حقیقتی است که پشت انسان را می‌لرزاند و به انسان بیدارباش می‌دهد.

## آیه (46) تا (50) و ترجمه

(و من آیاته أن يرسل الرياح مبشرات وليذيقكم من رحمته ولتجري الفلك بأمره ولتبتغوا من فضله ولعلكم تشكرون) (46) (ولقد أرسلنا من قبلك رسلا إلى قومهم فجاءوهم بالبينات فانتقمنا من الذين أجرموا وكان حقا علينا نصر المؤمنين) (47) (الله الذي يرسل الرياح فتثير سحابا فيبسطه في السماء كيف يشاء ويجعله كسفا فترى الودق يخرج من خلاله فإذا اصاب به من يشاء من عباده إذا هم يستبشرون) (48) (وإن كانوا من قبل أن ينزل عليهم من قبله لمبلسين) (49) (فانظر إلى آثار رحمت الله كيف يحيى الأرض بعد موتها إن ذلك لمحي الموتى وهو على كل شيء قدير) (50)

ترجمه:

46 - از آیات (عظمت و قدرت) خدا این است که بادهای را به عنوان بشارتگرانی می فرستد تا شما را از رحمتش بچشاند (و سیراب کند) و کشتیها به فرمانش حرکت کنند و از فضل او بهره گیرند شاید شکرگزاری کنید.

47 - قبل از تو پیامبرانی به سوی قومشان فرستادیم، آنها با دلائل روشن به سراغ قوم خود رفتند (ولی هنگامی که اندر زها سودی نداد) از مجرمان انتقام گرفتیم (و مؤمنان را یاری کردیم) و همواره یاری مؤمنان حقی است بر ما.

48 - خداوند همان کسی است که بادهای را می فرستد تا ابرهائی را به حرکت درآورند، سپس آنها را در پهنه آسمان آن گونه که بخواهد می گستراند، و مترام میسازد در این هنگام دانه های باران را می بینی که از لابلای آن خارج می شوند، هنگامی که این (باران حیاتبخش)



را به هر کس از بندگان که بخواهد میرساند خوشحال می شوند.

49 - هر چند پیش از آنکه بر آنان نازل شود مایوس بودند.

50 - به آثار رحمت الهی بنگر که چگونه زمین را بعد از مردنش زنده می کند، آن کس (که زمین مرده را زنده کرد) زنده کننده مردگان در قیامت است و او بر همه چیز تواناست.

تفسیر:

به آثار رحمت الهی بنگر!

گفتیم در این سوره، بخش قابل ملاحظه‌ای از دلایل توحید و نشانه‌های

پروردگار در هفت آیه بیان شده که هر کدام با جمله (و من آیاته) آغاز می شود شش قسمت آن را قبلاً به صورت پی در پی خواندیم، و نخستین آیه مورد بحث هفتمین و آخرین آنها می باشد.

و از آنجا که در آیه قبل سخن از ایمان و عمل صالح بود، بیان دلایل توحیدی تاءکید نیز بر آن می باشد.

می فرماید: (از آیات عظمت و قدرت خدا این است که بادهای را به عنوان بشارتگرانی می فرستد) (و من آیاته ان یرسل الیاح مبشرات).

آنها در پیشاپیش باران حرکت می کنند، قطعات پراکنده ابر را با خود برداشته به هم می پیوندند، و به سوی سرزمینهای خشک و تشنه می برند، صفحه آسمان را می پوشانند و با دگرگون ساختن درجه حرارت جو، ابرها را آماده ریزش باران می کنند.

ممکن است اهمیت قدوم این بشارتگران برای شهرنشینان متنعم چندان روشن نباشد، اما بیابانگردان تشنه‌کامی که نیاز به قطراتی از باران دارند، همینکه باده‌ها به حرکت در می‌آیند، و ابرها را همراه خود جابجا می‌کنند، و از لابلای نسیم، عطر مخصوص بارانی که بر گیاهان در نقطه دیگری باریده، به مشامشان می‌رسد، برق امید در دل‌هایشان جستن می‌کند.

گرچه در آیات قرآن، بیشتر روی بشارتگری باد، نسبت به نزول باران تکیه شده، اما کلمه (مبشرات) را نمی‌توان در آن محدود ساخت، چرا که باده‌ها بشارت‌های فراوان دیگری نیز با خود دارد.

باده‌ها، گرما و سرمای هوا را تعدیل می‌کنند.

باده‌ها، عفونتها را در فضای بزرگ مستهلک کرده، و هوا را تصفیه می‌کنند.

باده‌ها از فشار حرارت خورشید، روی برگ‌ها و گیاهان می‌کاهند و جلو آفتاب سوختگی را می‌گیرند.

باده‌ها اکسیژن تولید شده بوسیله برگ‌های درختان را برای انسان‌ها به ارمغان می‌آورند و گاز کربن تولید شده بوسیله بازدم انسان را برای گیاهان هدیه می‌برند.

باده‌ها بسیاری از گیاهان را تلقیح می‌کنند، و نطفه‌های نر و ماده را در جهان نباتات به هم پیوند می‌دهند.

باده‌ها وسیله‌ای برای حرکت آسیاب‌ها و عاملی برای تصفیه خرمن‌ها هستند.

باده‌ها بذرها را از نقاطی که در آن بذر فراوان موجود است حرکت می‌دهند و همچون باغبانی دلسوز در سرتاسر بیابان می‌گسترانند.

و بادهای کشتیهای بادبانی را با مسافران و بار زیاد به نقاط مختلف می برند و حتی امروز که وسائل ماشینی جانشین نیروی باد شده باز هم وزش بادهای مخالف یا موافق در پیشرفت یا کندی کار کشتیها بسیار مؤثر است. آری آنها بشارت دهندگانی هستند در جهات مختلف.

لذا در دنباله آیه می خوانیم: (خدا می خواهد بدین سبب شما را از رحمت خود بچشاند، کشتیها به فرمانش حرکت کنند، و شما از فضل و رحمت او بهره گیرید، شاید شکرگزاری کنید) **(و لیدیقکم من رحمته و لتجری الفلک بامرہ و لتبتغوا من فضلہ و لعلکم تشکرون).**

آری بادهای هم وسیله تولید نعمتهای فراوان در زمینه کشاورزی و دامداری هستند، و هم وسیله حمل و نقل، و سرانجام سبب رونق امر تجارت که با جمله (لیدیقکم من رحمته) به اولی اشاره شده، و با جمله (لتجری الفلک بامرہ) به دوم، و با جمله (لتبتغوا من فضلہ) به سومی.

جالب اینکه همه این (برکات) مولود (حرکت) است، حرکتی در ذرات هوا در محیط مجاور زمین! اما هیچ نعمتی تا از انسان سلب نشود، قدر آن معلوم نخواهد شد، این بادهای و نسیمها نیز تا متوقف نشوند، انسان نمی داند چه بلائی بر سر او می آید، توقف هوا، زندگی را در بهترین باغها همچون زندگی در سیاه چالهای زندان می کند، و اگر نسیمی در سلولهای زندانهای افرادی بوزد آن را همچون فضای باز می کند، و اصولاً یکی از عوامل شکنجه در زندانها همان توقف هوای آنها است.

حتی در سطح اوقیانوسها اگر بادهای متوقف شود و امواج خاموش گردد، زندگی جانداران دریاها بر اثر کمبود اکسیژن هوا به مخاطره

خواهد افتاد، و دریا تبدیل به مرداب و باتلاق متعفن وحشتناکی خواهد شد.

فخر رازی می گوید: جمله (و لیدیقکم من رحمته) (تا شما را از رحمت خود بچشانند) با توجه به اینکه چشانیدن در مورد شیء قلیل گفته می شود، اشاره به این است که تمام دنیا و نعمت دنیا رحمت اندکی بیش نیست، و رحمت واسعہ الہی مخصوص جهان دیگر است.

در آیه بعد سخن از فرستادن پیامبران الہی است، در حالی که آیه بعد از آن بار دیگر به نعمت وزش بادهای برمی گردد، ممکن است قرار گرفتن این آیه در میان دو آیه که درباره نعمت وجود بادهای سخن می گوید جنبه معترضه داشته باشد - چنانکه بعضی از مفسران گفته اند: و ممکن است ذکر مسأله نبوت در کنار این بحثها برای تکمیل مسائل مربوط به مبدء و معاد باشد که مکرر در این سوره به آن اشاره شده است - چنانکه بعضی دیگر گفته اند.

و نیز ممکن است هشدارى باشد به همه کسانی که در اینهمه نعمتها بهره می گیرند و کفران می کنند.

به هر حال چنین می گوید: (ما قبل از تو پیامبرانی به سوی قومشان فرستادیم)

(و لقد ارسلنا من قبلك رسلا الى قومهم).

(آنها دلائل روشن و آشکار از معجزات و منطق عقل برای این اقوام آوردند) (فجاؤهم بالبينات).

گروهی ایمان آوردند، و گروهی به مخالفت برخاستند (اما هنگامی که اندرزها و هشدارها سودی ندارد ما از مجرمان انتقام گرفتیم!)  
(فانتقمنا من الذین اجرموا).

و مؤمنان را یاری کردیم (همواره این حق بر ما بوده است که مؤمنان را یاری کنیم) (و کان حقاً علينا نصر المؤمنین).

تعبیر به (کان) که نشانه ریشه دار بودن این سنت است و تعبیر به (حق) و بعد از آن تعبیر به (علینا) که آن نیز بیانگر حق است تأکیدهای پی در پی در این زمینه محسوب می شود، و مقدم داشتن حقاً علینا بر (نصر المؤمنین) که دلیل بر حصر است تأکید دیگری می باشد، و مجموعاً چنین معنی می دهد که به طور مسلم ما یاری کردن مؤمنان را بر عهده گرفته ایم، و بدون نیاز به یاری دیگری ما این وعده خود را عملی خواهیم ساخت.

این جمله ضمناً مایه تسلی و دلداری برای مسلمانانی است که در آن روز در مکه تحت فشار شدید دشمنانی قرار داشتند که از نظر عده و عده افزون بودند. اصولاً همینکه دشمنان خدا غرق آلودگی و گناه هستند خود یکی از عوامل پیروزی و یاری مؤمنان است، چرا که همین گناه سرانجام ریشه آنها را می زند، وسائل نابودیشان را با دست خودشان فراهم می سازد، و انتقام الهی را به سراغ آنها می فرستد.

آیه بعد بار دیگر به توضیح نعمت وزش بادهای پرداخته، چنین می گوید خداوند همان کسی است که بادهای را می فرستد تا ابرهائی را به حرکت در آورند

(اللّٰهُ الَّذِي يَرْسِلُ الرِّياحَ فَتَثِيرُ سَحابًا).

(سپس ابرها را در پهنه آسمان آن گونه که بخواهد می گستراند)  
(فیبسطه فی السماء کیف یشاء).

(و آنها را به صورت قطعاتی در آورده، متراکم و بر هم سوار می کند)  
(و یجعلہ کسفا).

(اینجا است که دانه های باران را می بینی که از لابلای آنها خارج می شوند) (وتری الودق یخرج من خلاله).

آری یکی از نقشهای مهم هنگام نزول باران بر عهده بادهای گذاشته شده است آنها هستند که قطعات ابر را از سوی دریاها به سوی زمینهای خشک و تشنه حمل می کنند، و همانها هستند که مأموریت گستردن ابرها را بر صفحه آسمان، و سپس متراکم ساختن آنها، و بعد از آن خنک کردن محیط ابرها و آماده نمودن برای بارانزائی بر عهده دارند.

بادهای همچون چوپان آگاه و پر تجربهای هستند که گله گوسفندان را به موقع از اطراف بیابان جمع می کند و در مسیرهای معینی حرکت می دهد، سپس آنها را برای دوشیدن شیر آماده می سازد!

جمله (فتری الودق یخرج من خلاله) (دانه های باران و ذرات کوچک آن را می بینی که از لابلای ابرها خارج می شوند) ممکن است اشاره به این باشد که غلظت ابرها و شدت وزش بادهای در حدی نیست که مانع خروج قطره های کوچک باران از ابر و نزول آن بر زمین شود، بلکه این ذرات کوچک علیرغم طوفان و ابری که صحنه آسمان را پوشانده، راه خود را از لابلای آنها به سوی زمین پیدا می کنند، و نرم نرم بر زمینهای تشنه پاشیده می شوند تا به خوبی آنها را سیراب کنند و در عین حال ویرانی به بار نیاورند.

باد و طوفانی که گاه درختان عظیم را از جا می کند و صخره ها را به حرکت در می آورد، به قطره کوچک و لطیف باران اجازه می دهد که از لابلای آن بگذرد و بر زمین قرار گیرد.

این نکته نیز قابل توجه است که قطعه قطعه بودن ابرها هر چند در یک روز ابری که ابر تمام صفحه آسمان را پوشانیده برای ما چندان محسوس نیست اما به هنگامی که با هواپیما از لابلای ابرها عبور می کنیم یا بر فراز آن قرار می گیریم کاملاً روشن و نمایان است.

در پایان آیه می افزاید: (هنگامی که این باران حیاتبخش را به هر کس از بندگانش بخواهد برساند، آنها خوشحال و مسرور می شوند) **(واذا اصاب به من یشاء من عباده اذا هم يستبشرون).**

(هر چند پیش از آنکه بر آنان نازل شود، نومید و مایوس بودند) **(وان كانوا من قبل ان ينزل عليهم من قبله لمبلسين).**

این یاس و آن بشارت را کسانی به خوبی درک می کنند که همچون عربهای بیابانگرد حیات و زندگیشان پیوند بسیار نزدیکی با همین قطره های باران دارد.

آنها در حالی که گاه ناامیدی و یاس، سایه شوم و سنگینی بر جان و روحشان افکنده و آثار تشنگی و عطش در وجود آنها و دامها و زمین مزروعیشان آشکار گشته ناگهان بادهائی که پیشقراولان نزول باران است به حرکت در می آید، بادهائی که آنها بوی باران از لابلایش به مشام می رسد.

چند لحظه می گذرد، ابرها در آسمان گسترده می شوند، غلیظتر و فشردهتر می گردند، و سپس باران شروع می شود، گودالها از آب زلال پر می شود، جویهای کوچک و بزرگ از این مائده آسمانی لبریز می

گردد، زندگی و حیات در زمینهای خشک و هم در اعماق دل  
این بیابانگردان جوانه می زند، برق امید در دلهایشان می درخشد و  
ابرهای تاریک یاس و نومیدی کنار می رود.

تکرار کلمه (قبل) در آیه ظاهرا برای تاءکید است، می  
گوید: چند لحظه قبل از باران - آری چند لحظه قبل از آن -  
چهره ها عبوس، و قیافه ها در هم بود، اما ناگهان باران می بارد و  
لبخند شادی بر لبها نقش می بندد، چه موجود ضعیفی است انسان و چه خدای  
مهربانی است او.

در فارسی نیز گاهی زمان را برای تأکید تکرار می کنیم، می گوئیم تا دیروز  
- بله تا همین دیروز - فلانی با من دوست بود، ولی الان شدیدا دشمن شده و  
هدف از این تکرار تاءکید بر تغییر حالات انسان است.

در آخرین آیه مورد بحث، روی سخن را به پیامبر اسلام  
(ﷺ) کرده، می گوید: (به آثار رحمت الهی بنگر که چگونه زمین را بعد از  
مردنش زنده می کند) (فانظر الى آثار رحمة الله كيف يحيي الارض بعد موتها).

تکیه روی جمله (فانظر) (بنگر) اشاره به این است که آنقدر آثار رحمت الهی  
در احیای زمینهای مرده بوسیله نزول باران آشکار است که با یک  
نگاه کردن بدون نیاز به جستجوگری بر هر انسان ظاهر می شود.

تعبیر به (رحمت الهی) در مورد باران، اشاره به آثار پر برکت آن از جهات  
مختلف است.

باران، زمینهای خشک را آبیاری و بذر گیاهان را پرورش می دهد.  
باران به درختان، زندگی و حیات نوین می بخشد.



باران گرد و غبار هوا را فرو می نشاند و محیط زیست انسان را سالم و پاک می کند.

باران گیاهان را شستشو داده به آنها طراوت می بخشد.  
باران هوا را مرطوب و ملایم، و برای انسان قابل استنشاق می کند.

باران به زمین فرو می رود و بعد از چندی به صورت قناتها و چشمه ها ظاهر می شود.

باران، نهرها و سیلابهایی به راه میاندازد که بعد از مهار شدن در پشت سدها تولید برق و نور و روشنایی و حرکت می کنند.

و بالاخره باران، هوای گرم و سرد را هر دو تعدیل می کند،  
از گرمی می کاهد و سردی را قابل تحمل می کند.

تعبیر به (رحمت) در مورد باران در آیات دیگر قرآن نیز منعکس است: از جمله در آیه 48 سوره فرقان، و 63 سوره نمل.

و نیز در آیه 28 سوره شوری می خوانیم: **(و هو الذی ینزل الغیث من بعد ما قنطوا و ینشر رحمته):** (او کسی است که باران را نازل می کند بعد از آنکه مردم نومید شده اند، و دامنه رحمت خود را می گستراند).

سپس با توجه به پیوندی که مبدء و معاد در مسائل مختلف دارند در پایان آیه می افزاید: (آن کسی که زمین مرده را با نزول باران زنده کرد، هم او زنده کننده مردگان در رستاخیز است، و او بر همه چیز توانا است) **(ان ذلک لمحی الموتی و هو علی کل شیء قدیر).**

تعبیر به (محیی) به صورت اسم فاعل به جای فعل مضارع، مخصوصاً با لام تاءکید دلیل بر نهایت تأکید است.

بارها در آیات قرآن دیده ایم که این کتاب آسمانی برای اثبات مسأله معاد زنده شدن زمین مرده را بعد از نزول باران به عنوان گواه انتخاب می کند. در سوره ق آیه 11 نیز بعد از ذکر حیات زمینهای مرده، می فرماید: (و کذلک الخروج): (رستاخیز نیز چنین است).

شبیه همین تعبیر در آیه 9 سوره فاطر نیز آمده است که می فرماید کذلک النشور (اینگونه است نشور در قیامت).

در واقع قانون حیات و مرگ همه جا شبیه یکدیگر است: کسی که با چند قطره باران زمین مرده را زنده می کند و شور و جنبش و حرکت در آن می آفریند و این کار همه سال و گاه همه روز تکرار می شود، این توانائی را دارد که انسانها را نیز بعد از مرگ زنده کند، همه جا مرگ به دست او است و حیات نیز به فرمان او. درست است که ظاهراً زمین مرده زنده نمی شود، بلکه بذرهای گیاهان که در دل زمین می باشد پرورش می یابد، ولی می دانیم این بذرهای کوچک، مقدار عظیمی از اجزاء زمین را در پیکر خود جذب کرده و موجودات مردهای را تبدیل به موجودات زنده می کند، و حتی ذرات متلاشی شده این گیاهان نیز مجدداً نیرو و قدرت برای حیات به زمین می بخشد.

در حقیقت منکران معاد هیچ دلیلی بر مدعای خود جز استبعاد نداشتند، و قرآن مجید برای در هم شکستن استبعاد آنان از این نمونه های زنده بهره می گیرد.

آیه (51) تا (54) و ترجمه

(و لئن أرسلنا ريحا فرأوه مصفرا لظلوا من بعده يكفرون) (51) (فإنك لا تسمع الموتى ولا تسمع الصم الدعاء إذا ولوا مدبرين) (52) (وما أنت بهد العمى عن ضللتهم إن تسمع إلا من يؤمن بآيتنا فهم مسلمون) (53) (الله الذي خلقكم من ضعف ثم جعل من بعد ضعف قوة ثم جعل من بعد قوة ضعفا وشيبة يخلق ما يشاء وهو العليم القدير) (54)

ترجمه:

51 - و اگر ما بادی بفرستیم (داغ و سوزان) و بر اثر آن زراعت و باغ خود را زرد و پژمرده بینند، راه کفران پیش می گیرند.

52 - تو نمی توانی صدای خود را به گوش مردگان برسانی، و نه سخت را به گوش کران هنگامی که روی می گردانند.

53 - و (نیز) نمی توانی نابینایان را از گمراهیشان هدایت کنی، تو تنها سخت را به گوش

کسانی می رسانی که ایمان به آیات ما می آورند و در برابر حق تسلیمند.

54 - خدا همان کسی است که شما را آفرید در حالی که ضعیف بودید سپس بعد از این ضعف و ناتوانی قوت بخشید، و باز بعد از قوت ضعف و پیری قرار داد، او هر چه بخواهد می آفریند، و اوست عالم و قادر.

تفسیر:

مردگان و کران سخن تو را نمی شنوند!

از آنجا که در آیات گذشته، سخن از بادهای پر برکتی در میان بود که پیشقراولان بارانهای رحمت زاهستند، در نخستین آیه مورد بحث، اشاره به بادهای زیانبار کرده می گوید: و اگر ما بادی بفرستیم (بادی داغ و سوزان یا سرد و خشک و یا تواءم با سموم) و به دنبال آن، زراعت و باغ خود را زرد و پژمرده ببینند راه کفران را پیش می گیرند، و به این راه همچنان ادامه می دهند (و لئن ارسلنا ریحاً فرأوه مصفراً لظلوا من بعده یكفرون).

آنها افراد ضعیف و کم ظرفیتی هستند و آنچنانند که قبل از آمدن باران مایوس و بعد از نزول آن، بسیار شادند، و اگر روزی باد سمومی بوزد و زندگی آنان موقتاً گرفتار مشکلاتی گردد، فریادشان بلند می شود و زبان به کفر می گشایند.

به عکس مؤ منان راستین که از نعمت خدا شادند و شکرگزار و در مصائب و مشکلات صبورند و شکیبا، دگرگونیهای زندگی مادی هرگز در ایمان آنها، کمترین خللی وارد نمی کند، و همچون کوردلان ضعیف الایمان با وزش یک باد مؤ من و با وزش باد دیگر کافر نمی شوند.

کلمه (مصفراً) از ماده (صفرة) (بر وزن سفره) به معنی رنگ زرد است، و به اعتقاد اکثر مفسران، ضمیر (راءوه) به گیاهان و درختان باز میگردد که بر اثر وزش بادهای مضر، زرد و پژمرده می شوند.

بعضی نیز احتمال داده اند که ضمیر به ابرها برگردد، زیرا ابرهای زرد رنگ طبعاً ابرهای نازکی هستند، معمولاً باران ندارند بخلاف ابرهای سیاه و انبوه که مولد بارانند.

بعضی نیز مرجع ضمیر را (باد) می دادند، زیرا بادهای معمولی بیرنگند و بادهای سموم آتشزا که احیاناً گرد و غبار بیابان را با خود حمل می کنند، زرد و تیره اند.

احتمال چهارمی نیز وجود دارد که (مصفر) به معنی خالی است، زیرا همانگونه که (راغب) در (مفردات) گفته است: ظرف خالی از محتوا و شکم خالی از غذا و یا رگهائی که از خون خالی شده است، صفر (بر وزن سفر) نامیده می شود، بنابر این تعبیر فوق در اینجا اشاره به بادهائی است که از باران خالی است.

(در این صورت ضمیر (رأوه) به ریح باز میگردد) (دقت کنید).

ولی تفسیر اول از همه مشهورتر می باشد.

این نکته نیز قابل توجه است که در اینجا بادهای مفید و بارانزا به صورت صیغه جمع آمده (ریاح) اما در مورد بادهای زیانبار صیغه مفرد (ریح) اشاره به اینکه اغلب بادهای مفیدند و باد سموم، جنبه استثنائی دارد که گاه در یک ماه و یا یکسال، یکبار میوزد، اما وزشهای مفید در تمام روزها و شبها در جریانند.

یا اشاره به این است که بادهای مفید در صورتی اثر خود را می بخشند که پی در پی در آیند، در حالی که وزشهای زیانبار گاهی در یک مرتبه نیز، اثر سوء خود را می گذارند.

آخرین نکتهای که ذکر آن را در ذیل این آیه ضروری می دانیم تفاوت یستبشرون (خوشحال می شوند) که در مورد وزشهای مفید در آیات گذشته آمده با جمله لظلوا من بعده یکفرون (بعد از آن به کفر خود ادامه می دهند) که در این آیه آمده می باشد.

این تفاوت نشان می دهد که آنان آنهمه نعمتهای بزرگ و پی در پی خدا را می بینند و خوشحال می شوند، اما اگر برای یکبار و یکروز، مصیبتی فرا برسد، چنان داد و فریاد می کشند و به سوی کفر می روند که گوئی از آن دستبردار نیستند.

درست همانند کسانی که یک عمر سالم هستند و زبان به شکر باز نمی کنند اما یک شب که در آتش تب می سوزند، آنچه کفر و ناسزا است می گویند. و چنین است حال افراد بی دانش و ضعیف الایمان.

در این زمینه در ذیل آیه 35 همین سوره، و آیه 9 و 10 سوره هود، و آیه 11 سوره حج بحثهای دیگری داشته ایم.

در دو آیه بعد به تناسب بحثی که در آیه فوق آمد، مردم را به چهار گروه تقسیم می کند: گروه مردگان، یعنی آنها که هیچ حقیقتی را درک نمی کنند هر چند ظاهرا زنده اند.

و گروه ناشنویان که آمادگی برای شنیدن سخن حق ندارند.

و گروهی که از دیدن چهره حق محرومند.

و سرانجام گروه مؤمنان راستین که دلهایی دانا، و گوشهائی شنوا، و چشمهائی بینا دارند.

نخست می گوید: (تو نمی توانی سخنان حق خود را به گوش مردگان برسانی) و اندرزهائی تو در دل آنان که دلمرده اند اثر ندارد (فانك لا تسمع الموتى).

و نیز تو نمی توانی سختی را به گوش کران برسانی مخصوصا هنگامی که روی می گردانند و پشت می کنند (ولا تسمع الصم الدعاء اذا ولوا مدبرين).

و همچنین (تو نمی توانی نابینایان را از گمراهیشان هدایت کنی) (و)  
ما انت بهادی العمی عن ضلالتهم).

(تنها سخنان حقت را می توانی به گوش کسانی برسانی که به آیات ما  
ایمان می آورند و در برابر حق تسلیمند) (ان تسمع الا من يؤمن بآياتنا فهم  
مسلمون).

همانگونه که قبلاً هم گفته ایم قرآن غیر از (حیات) و (مرگ) مادی و  
جسمانی و همچنین (شنوائی) و (بینائی) ظاهری، نوع برتری از  
حیات و مرگ و دید و شنود، قائل است که ریشه اصلی سعادت یا بدبختی  
انسان در آن است.

ارزیابی آن از این مسائل، ارزیابی مادی و فیزیکی نیست، بلکه  
ارزیابی معنوی و انسانی است.

شرط اول برای درک حقیقت داشتن قلبی آماده و پذیرا، و چشمی بینا و  
گوشی شنوا است، و گرنه هر گاه تمام انبیاء و اولیاء جمع شوند و همه آیات  
الهی را به گوش کسی که حس تشخیص و درک حقیقت را بر اثر کثرت گناه  
و لجاجت و عناد از دست داده، بخوانند، در او اثر نخواهد کرد!

و اگر در قرآن تنها اشاره به دو قسمت از حواس ظاهر، به اضافه درک باطن  
شده است، به خاطر آنست که اکثریت قریب به اتفاق معلومات انسان، یا از  
طریق این دو حاسه (چشم و گوش) و یا وجدانیات و تحلیل عقل به دست می  
آید.

و جالب اینکه سه مرحله ای که در آیات بالا آمده، سه مرحله مختلف از  
انحراف و عدم درک حقیقت می باشد که از شدید شروع شده و به خفیف پایان  
می یابد.

مرحله اول دلمردگی است که از آن تعبیر به (موتی) (مردگان) کرده که هیچ راهی برای امکان نفوذ در آنها نیست.

مرحله دوم، مرحله ناشنوایی است، مخصوصا ناشنوایانی که پشت کرده و در حال فرار کردن هستند که حتی فریادهای شدیدی که به هنگام نزدیک بودن ممکن است در آنها اثر کند، در اینجا بی اثر می شود. البته این گروه مانند مردگان نیستند، گاهی ممکن است با علامت و اشاره مطلبی را به آنها حالی کرد، ولی می دانیم بسیاری از حقایق را با ایماء و اشاره نمی توان تفهیم نمود، مخصوصا در آن هنگام که رویگرداند و دور شوند.

مرحله سوم نابینایی است، البته زندگی کردن با نابینا به مراتب آسانتر از زندگی با کران و یا مردگان است، اینها لااقل گوش شنوا دارند و بسیاری از مفاهیم را میتوان برای آنها بیان کرد، ولی شنیدن کی بود مانند دیدن.

از این گذشته تنها تبیین مسائل کافی نیست، به فرض که به نابینا گفته شود از سمت راست یا از سمت چپ حرکت کن، عمل کردن به این دستور کار آسانی نیست و گاه با مختصر اشتباه در اندازه گیری در پرتگاه سقوط می کند! در بحث مشروحی که ذیل آیات 80 و 81 سوره نمل داشتیم، ضمن تحلیلی در باره حقیقت حیات و مرگ در قرآن، ایراد سستی را از سوی جمعی از وهابیین مطرح کردیم که آنها برای نفی توسل به پیامبر و امامان، از آیات مورد بحث و مانند آن کمک می گیرند و می گویند: مردگان (حتی پیامبر!) مطلقا چیزی نمی فهمند.

ولی در آنجا ثابت کردیم که انسان - مخصوصا پیشوایان بزرگ و شهداء - بعد از مرگ یکنوع حیات برزخی دارند و مدارک زیادی از قرآن و



احادیث به آن گواهی می دهد، و در این حیات برزخی درک و دیدی وسیعتر از حیات دنیوی دارند (برای توضیح بیشتر به جلد 15 ذیل آیاتی که در بالا اشاره کردیم مراجعه فرمائید).

و در اینجا این جمله را باید بیفزائیم که همه مسلمانان همواره در نمازهای خود به هنگام تشهد پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) را مخاطب ساخته و با جمله السلام علیک ایها النبی و رحمة الله و برکاته بر او سلام می فرستند، و می دانیم مخاطب حقیقی - نه مجازی - حتما با کسی است که می شنود و درک می کند، بنابراین سلام بر پیامبر به صورت خطاب از راه دور و نزدیک، دلیل بر آنست که روح مقدسش همه این سلامها را می شنود، و دلیلی ندارد که ما این خطابه را حمل بر مجاز کنیم.

در آخرین آیه مورد بحث به یکی دیگر از دلائل توحید که دلیل فقر و غنا است اشاره می کند و بحثهایی را که در سرتاسر این سوره، پیرامون توحید آمده تکمیل می نماید می گوید: (خداوند همان کسی است که شما را در حالی که ضعیف و ناتوان بودید آفرید، سپس بعد از این ضعف و ناتوانی، قوت و قدرت بخشید و دوران جوانی و شکوفائی نیروها آمد، و بعد از آن بار دیگر ضعف و پیری را جانشین قوت کرد) **(الله الذی خلقکم من ضعف ثم جعل من بعد ضعف قوۃ ثم جعل من بعد قوۃ ضعفا و شیبۃ).**

آری (او است که هر چه را بخواهد می آفریند و او است عالم و قادر) **(یخلق ما یشاء و هو العلیم القدیر).**

در آغاز آنچنان ضعیف و ناتوان بودید که حتی قدرت نداشتید مگسی را از خود دور کنید یا آب دهان خویش را نگه دارید، این از نظر جسمانی، و از نظر

فکری به مصداق لا تعلمون شیئا (هیچ چیز نمی دانستید) حتی پدر و مادر مهربانی را که دائما مراقب شما بودند نمی شناختید.

ولی کمکم دارای رشد و قدرت شدید، اندامی نیرومند و فکری قوی و عقلی توانا و درکی وسیع پیدا کردید.

و با این حال نمیتوانستید این قدرت را نگاه دارید و درست همانند انسانی که از دامنه کوه بلندی به فراز قله رسیده از طرف دیگر سرایشی را شروع کردید، و باز به قعر دره ضعف و ناتوانی جسمی و روحی رسیدید.

این دگرگونیها و فراز و نشیبها، بهترین دلیل برای این حقیقت است که نه آن قوت از شما بود، و نه آن ضعف، بلکه هر دو از ناحیه دیگری بود، و این خود نشانه آنست که چرخ وجود شما را دیگری می گرداند، و هر چه دارید عارضی است.

این همانست که امیر مؤمنان علی (علیه السلام) در گفتار نورانیاش به آن اشاره کرده می فرماید: عرفت الله سبحانه بفسخ الغرائم و حل العقود و نقض الهمم: (من خدا را در فسخ تصمیمهای محکم و گشودن گره ها و نقض اراده های قوی و ناکام ماندن آن شناختم) من از این دگرگونیها فهمیدم که قدرت اصلی دست دیگری است، و ما از خود چیزی نداریم جز آنچه او به ما می بخشد.

جالب اینکه در مورد ضعف دوم که برای انسان پیش می آید، کلمه (شبیة) (پیری) را نیز اضافه می کند، ولی در ضعف اول، نامی از کودکی نمی برد.

این تعبیر ممکن است اشاره به آن باشد که ضعف پیری دردناکتر است، زیرا اولاً رو به سوی مرگ و فنا دارد، بر عکس ضعف کودکی، و ثانياً توقعی که از

پیران سالخورده و با تجربه دارند هرگز از کودکان نیست، در حالی که گاه ضعف و ناتوانی آنها یکسان است و این بسیار عبرت انگیز می باشد.

این مرحله است که قدرتمندان یاغی و سرکش را به زانو در می آورد و به ضعف و زبونی و بیچارگی می کشاند.

آخرین جمله آیه که اشاره به علم و قدرت خدا است، هم بشارت است و هم انذار که خدا از همه اعمال و نیات شما آگاه است و نیز توانائی بر پاداش و کیفر شما دارد.

آیه (55) تا (60) و ترجمه

(و یوم تقوم الساعة يقسم المجرمون ما لبثوا غير ساعة كذلك كانوا يؤفكون) (55) (وقال الذين أوتوا العلم والایمان لقد لبثتم فی کتاب الله إلى یوم البعث فهذا یوم البعث ولكنکم کنتم لا تعلمون) (56) (فیومئذ لا ینفع الذین ظلموا معذرتهم ولا هم یتعتبون) (57) (ولقد ضربنا للناس فی هذا القرآن من کل مثل ولئن جئتهم بایة لیقولن الذین کفروا إن أنتم إلا مبطلون) (58) (کذلك یطبع الله علی قلوب الذین لا یعلمون) (59) (فاصبران وعد الله حق ولا یتخفنک الذین لا یقننون) (60)

ترجمه:

55 - و روزی که قیامت بر پا شود گنهکاران سوگند یاد می کنند که جز ساعتی (در عالم برزخ) درنگ نکردند! اینچنین آنها از درک حقیقت محروم می شدند!

56 - کسانی که علم و ایمان به آنها داده شده می گویند: شما به فرمان خدا تا روز قیامت (در عالم برزخ) درنگ کردید، و اکنون روز رستاخیز است ولی شما نمی دانستید!

57 - آن روز عذر خواهی ظالمان سودی ندارد، و توبه آنان پذیرفته نمی شود.

58 - ما برای مردم در این قرآن از هرگونه مثال و مطلبی بیان کردیم، و اگر آیه ای برای آنها بیاوری کافران می گویند شما اهل باطل هستید (و اینها سحر و جادو است)!

59 - اینگونه خداوند بر دلهای کسانی که آگاهی ندارند مهر می نهد!

60 - اکنون که چنین است صبر پیشه کن که وعده خدا حق است، و هرگز کسانی که ایمان ندارند نباید تو را خشمگین سازند (و از جا تکان دهند).

تفسیر:

آن روز که عذر خواهی سودی ندارد! گفتیم در این سوره، بحثهای مربوط به مبدء و معاد همچون تار و پود یک پارچه انسجام یافته است، و در آیات مورد بحث به دنبال بحثهایی که قبل از آن پیرامون مبدء و معاد بود نیز بار دیگر به مسأله رستاخیز باز می گردد و صحنه دردناک دیگری از حال مجرمان را در آن روز مجسم می سازد.

می گوید: (روزی که قیامت بر پا شود، مجرمان سوگند یاد می کنند که فقط ساعتی در عالم برزخ توقف داشتند!) (و یوم تقوم الساعة یقسم المجرمون ما لبثوا غیر ساعة).

آری (آنها در گذشته نیز این چنین از درک حقیقت، محروم و مصروف می شدند!) (کذلك کانوا یؤفکون).

تعبیر به (ساعة) از روز قیامت، چنانکه سابقا هم اشاره کرده ایم، یا به خاطر آنست که قیامت در یک لحظه ناگهانی بر پا می شود، و یا از این جهت است که به سرعت اعمال بندگان مورد حساب قرار می گیرد زیرا خداوند سریع الحساب است، و می دانیم (ساعة) در لغت عرب به معنی جزء کمی از زمان است.

گرچه در آیه فوق، سخن از محل این توقف به میان نیامده است و لذا بعضی احتمال داده اند که اشاره به توقف در دنیا باشد که در واقع لحظه زودگذری بیش نیست، ولی آیه بعد دلیل روشنی است بر اینکه منظور همان توقف در جهان برزخ و عالم بعد از مرگ و قبل از

رستاخیز است، زیرا جمله لقد لبثتم فی کتاب الله الی یوم البعث پایان این دو را به قیامت منتهی می کند و این جز در مورد برزخ صحیح نیست (دقت کنید).

این را نیز می دانیم که (برزخ)، برای همه یکسان نمی باشد، گروهی در عالم برزخ حیات آگاهانه ای دارند، اما گروه دیگری همچون افرادی هستند که به خواب فرو می روند و گوئی در قیامت از خواب خود بیدار می شوند و هزاران را ساعتی می پندارند!

در اینجا دو مطلب باقی می ماند نخست اینکه چگونه مجرمان، چنین سوگند خلافی را یاد می کنند؟

پاسخ آن روشن است، آنها به راستی چنین می پندارند که دوران برزخ، دوران بسیار کوتاهی بوده است، چرا که حالتی شبیه خواب داشته اند، مگر اصحاب کهف که افرادی مؤمن و صالح بودند، بعد از بیداری از خواب بسیار طولانی خود، تصور نکردند که یک روز یا بخشی از یک روز در خواب بوده اند، و یا یکی از پیامبران الهی که داستانش در سوره بقره آیه 259 آمده است بعد از آنکه از دنیا رفت و پس از یکصد سال مجدداً به حیات بازگشت، اظهار نداشت که فاصله میان دو زندگی یک روز یا بخشی از یک روز بوده است.

چه مانعی دارد که مجرمان با توجه به حالت خاص برزخیشان، چنین تصویری از روی عدم آگاهی پیدا کنند؟

لذا در آیه بعد خواهد آمد که مؤمنان آگاه، به آنان می گویند اشتباه کردید، شما تا روز قیامت در عالم برزخ توقف نموده اید، و اکنون روز رستاخیز است!

و از اینجا مطلب دوم یعنی تفسیر جمله (كذلك كانوا يؤفكون) روشن می شود چرا که (افک) در اصل به معنی دگرگونی چهره واقعی و انصراف از حق است و این گروه به خاطر وضع خاصشان در برزخ از واقعیتها به دور مانده اند، و نمی توانند مقدار توقفشان را در برزخ تشخیص دهند.

با توجه به آنچه گفتیم نیازی به بحثهای طولانی جمعی از مفسران که چرا مجرمان در روز قیامت عمدا دروغ می گویند؟ نمی بینیم، زیرا در آیه دلیلی بر دروغ عمدی آنها در این مرحله نیست.

البته در آیات دیگر قرآن نمونه هایی از دروغ و کذب مجرمان در رستاخیز دیده می شود که پاسخ مشروح آن را قبلا در جلد پنجم صفحه 187 ذیل آیه 23 سوره انعام داده ایم، ولی به هر حال این بحث، ارتباطی با موضوع بحث این آیات ندارد.

آیه بعد، پاسخ مؤمنان آگاه را به سخنان مجرمان ناآگاهی که از وضع برزخ و قیامت اطلاع درستی ندارند بازگو می کند.

می فرماید: (کسانی که علم و ایمان به آنها داده شده می گویند: شما به فرمان خدا تا روز قیامت در جهان برزخ درنگ کردید، و اکنون روز رستاخیز است، ولی شما نمی دانستید) (وقال الذين اوتوا العلم والایمان لقد لبثتم فی کتاب الله الی یوم البعث فهذا یوم البعث و لکنکم کنتم لا تعلمون).

مقدم داشتن (علم) بر (ایمان) به خاطر آنست که علم پایه ایمان است. و تعبیر (فی کتاب الله) ممکن است اشاره به کتاب تکوینی باشد یا اشاره به کتب آسمانی، و یا هر دو، یعنی به فرمان تکوینی و تشریعی پروردگار، مقدر بود چنان مدتی را در برزخ بمانید و سپس در روز رستاخیز محشور شوید.

در اینکه منظور از **(الذين اوتوا العلم والايمان)** چه کسانی می باشند؟ بعضی از مفسران آن را اشاره به فرشتگان الهی، که هم دارای علمند و هم صاحب ایمانند، دانسته اند، و جمعی دیگر اشاره به مؤمنان آگاه و معنی دوم ظاهرتر است.

و اینکه در بعضی از روایات تفسیر به فرزندان امیر مؤمنان علی (علیه السلام) و ائمه طاهرین (علیهم السلام) شده است از قبیل بیان مصداقهای روشن است، و معنی گسترده آیه را محدود نمی کند.

این نکته نیز قابل ذکر است که بعضی از مفسران، گفتگوی این دو گروه را درباره برزخ که یکی آن را به مقدار ساعتی می پندارد و دیگری به مقدار واقعی آن آگاهی دارد ناشی از این می دانند که گروه اول چون انتظار عذاب الهی را می کشند مایلند هر چه بیشتر به تاخیر افتد، و فاصله ها را هر چند زیاد باشد ناچیز می شمارند، اما گروه دوم که انتظار بهشت و نعمتهای جا و دانش را می کشند این فاصله ها را بسیار زیاد می بینند.

به هر حال هنگامی که مجرمان خود را با واقعیات دردناک روز قیامت روبرو می بینند در مقام عذر خواهی و توبه بر می آیند، ولی قرآن می گوید: (در آن روز عذر خواهی ظالمان سودی ندارد و توبه آنان نیز پذیرفته نیست) **(فیومئذ لا ینفع الذین ظلموا معذرتهم ولا هم یدستعبون)**.

این نکته قابل توجه است که در بعضی از آیات قرآن تصریح شده که اصلاً به مجرمان اجازه عذر خواهی داده نمی شود **(لا یؤذن لهم فیعتذرون)** (مرسلات - 36) اما در اینجا می فرماید: عذر خواهی آنها سودمند نیست، و ظاهرش این است عذر خواهی می کنند اما اثری ندارد.



البته تضادی در میان این آیات نیست، زیرا قیامت  
مراحل مختلفی دارد در پاره‌های از مراحل اصلاً اجازه عذر خواهی و  
حرف زدن به آنها داده نمی‌شود و بر دهان آنها مهر می‌گذارند، تنها دست  
و پا و اعضاء و جوارح و زمینی که گناه بر آن کرده اند بازگو کننده  
اعمالشان هستند، ولی در پاره‌های دیگر از مراحل زبانشان گشوده  
می‌شود و به عذر خواهی می‌پردازند، اما چه سود؟

یکی از اعذار آنها این است که گناهان خود را به گردن سردمداران کفر و  
نفاق بیندازند، به آنها می‌گویند: **(لولا انتم لکنا مؤمنین)**: (اگر شما نبودید  
ایمان می‌آوردیم) (سوره سبا آیه 31).

ولی آنها در پاسخشان می‌گویند: **(انحن صددناکم عن الهدی بعد از  
جائکم)** (آیا ما شما را از هدایت بازداشتیم بعد از آن که هدایت به سراغتان  
آمد و با چشم باز آن را می‌دیدید)؟! (سبا - 32).

و گاه در مقام عذرخواهی سعی می‌کنند انحراف خود را به گردن شیطان  
بیندازند و او را بر وسوسه هایش ملامت کنند، ولی ابلیس به آنها پاسخ  
می‌گوید: **(فلا تلمونی و لوموا انفسکم)**: (امروز مرا سرزنش نکنید، خود را  
سرزنش کنید)!! (ابراهیم - 22) من شما را اجبار بر کاری نکردم تنها دعوت  
دوستانهای کردم شما هم پذیرفتید)!!

آیه بعد در حقیقت اشاره ای است به کل مطالبی که در این سوره بیان  
شد می‌فرماید: (ما برای مردم در این قرآن از هر گونه مثالی بیان کردیم) (وعد  
و وعید، امر و نهی، بشارت و انذار، آیات آفاقی و انفسی، دلائل مبدء و  
معاد و اخبار غیبی، و خلاصه از هر چیز که در نفوس انسانها ممکن

است اثر مثبت بگذارد بیانی داشتیم ) (و لقد ضربنا للناس في هذا القرآن من كل مثل).

در حقیقت، قرآن بطور کلی، و سوره روم که اکنون در مراحل پایان آن هستیم بالخصوص مجموعه ای است از مسائل بیدار کننده برای هر قشر و گروه و برای هر طرز فکر و عقیده. مجموعه ای است از درسهای عبرت، مسائل اخلاقی، برنامه های عملی، امور اعتقادی به گونه ای که از تمام طرق ممکن است برای نفوذ در فکر انسانها و دعوتشان به راه سعادت، استفاده شده است.

ولی با این حال گروهی هستند که هیچیک از این امور در قلوب تاریک و سیاهشان اثری نمی گذارد، (لذا هر آیه و نشانه ای از حق، برای آنها بیاوری باز این گروه کافران می گویند: شما اهل باطل هستید، و اینها اموری است بی اساس!) (و لئن جئتهم بآية ليقولن الذين كفروا ان انتم الا مبطلون).

تعبیر به (مبطلون) تعبیر جامعی است که همه بر چسبها و نسبتهای ناروای مشرکان را در بر می گیرد، نسبت دروغ، سحر، جنون، افسانه های خرافی و اساطیر، که هر کدام چهرهای از چهره های باطل می باشد در آن جمع است، آری آنها همواره پیامبران الهی را به یکی از این امور باطل متهم می ساختند، تا چند روزی مردم پاکدل را به وسیله آن اغفال کنند. مخاطب در (انتم) (شما) ممکن است پیامبر و مؤمنان راستین باشند، و ممکن است همه طرفداران حق و تمام انبیاء و پیشوایان الهی، چرا که این دسته از کفار لجوج با کل طرفداران این مکتب مخالف بودند.

آیه بعد دلیل مخالفت این گروه را به روشنی بیان می کند، می گوید: این نفوذناپذیری و لجاجت بی حد و حساب و دشمنی با هر حقیقت، به خاطر آنست که آنها حس تشخیص و درک خود را بر اثر کثرت گناه و لجاجت از دست داده اند، و ابداً چیزی درک نمی کنند، آری (این چنین خداوند بر دلهای کسانی که علم و آگاهی ندارند مهر می نهد) **(كذلك يطبع الله على قلوب الذين لا يعلمون)**.

(یطبع) از ماده (طبع) به معنی مهر نهادن است، و اشاره به کاری است که در سابق و امروز معمول بوده و هست که گاهی برای اینکه چیزی دست نخورده بماند و در آن مطلقاً دخل و تصرفی نشود، در آن را محکم می بندند، و روی قفل یا گرهی که به آن زده اند، ماده خمیرمانندی گذارده و روی آن مهر می زنند، بدیهی است گشودن در آن جز با شکستن مهر ممکن نیست، و این کاری است که به زودی افشا می شود. قرآن این تعبیر گویا را به عنوان کنایه از دلهای نفوذناپذیر و کسانی که وجدان و آگاهی و عقل سالم را به کلی از دست داده اند و امیدی به هدایتشان نیست، به کار می برد.

قابل توجه اینکه در آیات گذشته، علم پایه ایمان شناخته شده، و در این آیه جهل پایه کفر و عدم تسلیم در برابر حق آخرین آیه مورد بحث که آخرین آیه سوره روم است، دو دستور مهم و یک بشارت بزرگ به پیامبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم) می دهد، تا او را در این مبارزه پیگیر و مستمر در برابر این لجوجان جاهل، و بیخردان سرسخت، به استقامت دعوت کند.

نخست می گوید: (اکنون که چنین است در برابر همه حوادث، همه آزارها و کارشکنیها و نسبتهای ناروا، شکیبائی و صبر پیشه کن) (فاصبر).

که شکیبائی و صبر و استقامت کلید اصلی پیروزی است.

و برای اینکه پیامبر را در این راه دلگرمتر کند می افزاید: (وعدۀ خدا بطور مسلم حق است) (ان وعد الله حق).

او به تو و مؤمنان وعدۀ پیروزی، و خلافت در ارض، و غلبۀ اسلام بر کفر، و نور بر ظلمت، و علم بر جهل، داده است، و به این وعدۀ، جامه عمل می پوشاند.

کلمه (وعد) در اینجا اشاره به وعدۀ های مکرری است که در قرآن در مورد پیروزی مؤمنان داده شده است، از جمله در همین سوره آیه 47 می خوانیم (وكان حقا علينا نصر المؤمنين): (همواره یاری مؤمنان حقی بر ما بوده و هست). و در آیه 51 سوره غافر آمده است: (انا لننصر رسلنا والذين آمنوا في الحياة الدنيا ويوم يقوم الاشهاد): (ما رسولان خود و مؤمنان را در زندگی این دنیا و در روز قیامت که گواهان بیا می خیزند یاری می کنیم).

و نیز آیه 56 سوره مائده می گوید: (فان حزب الله هم الغالبون): (حزب خدا پیروز است).

دومین دستور، دستور به تسلط بر اعصاب و حفظ متانت و آرامش، و به اصطلاح از جا در نرفتن در این مبارزه سخت و پیگیر است، می فرماید: (هرگز نباید کسانی که ایمان ندارند تو را خشمگین و عصبانی کنند) (ولا يستخفنك الذين لا يوقنون).

وظیفه تو بردباری و تحمل و حوصله هر چه بیشتر و حفظ متانتی که شایسته یک رهبر در برابر اینگونه افراد است، می باشد.

(لایستخفنک) از ماده (خفت) به معنی سبکی است، یعنی آنچنان سنگین و پابر جا باش که این افراد نتوانند تو را سبک بشمرند و از جا تکان دهند، در مسیرت استوار و محکم بایست، چرا که آنها یقین ندارند و تو کانون یقین و ایمانی.

این سوره با وعده پیروزی مؤمنان بر دشمنان آغاز شد، و با وعده پیروزی نیز پایان می گیرد، ولی شرط اصلی آن در صبر و استقامت شمرده است.

پروردگارا! آنچنان صبر و استقامتی به ما مرحمت کن که طوفانهای مشکلات و حوادث سخت، هرگز ما را از جا تکان ندهد.

خداوندا! به ذات پاکت پناه می بریم، از اینکه در زمره کسانی باشیم که موعظه ها و اندرزها، عبرتها و اندازها در دلهایشان اثر نمی گذارد.

بارالها! دشمنان متشکل و متحدند، و با انواع سلاحهای شیطانی مسلح، ما پیروزی بر دشمنان برونی و شیطان درونی را از تو می طلبیم آمین یا رب العالمین.